

Принцип на огледалото

Откриване Бащата на Исус в Тората

Ейдриън Ибънс

Принцип на огледалото
Откриване Бащата на Исус в Тората

Ейдриън Ибънс

Ейдриън Ибънс, 2023 г

Авторско право © 2023, Ейдриън Ибънс

Моралното право на автора е заявено.

Всички права запазени. Никаква част от тази публикация не може да бъде възпроизвеждана с търговска цел, включително предавана под каквато и да е форма по какъвто и да е начин, електронен, механичен, фотокопирен, запис или по друг начин, без предварителното писмено разрешение на издателя и притежателите на авторските права. Моля, обърнете внимание, че авторът е подчертал части от стиховете с удебелен шрифт, за да подчертае конкретна идея от тези текстове.

Освен ако не е посочено друго, цитатите от Писанието са взети от New Living Translation. Авторско право © 1996, 2004, 2015 от Tyndale House Foundation. Използва се с разрешение.

Цитатите от писанията, приписвани на NKJV, са от Светата Библия, новата версия на крал Джеймс. Copyright © 1982 от Thomas Nelson, Inc. Използва се с разрешение.

Цитатите от писанията, приписвани на YLT, са от Светата Библия, буквалният превод на Йънг, авторско право © 1898, от Робърт Йънг, сега е публично достояние.

Цитатите от Писанията, приписвани на NASB, са от New American Standard Bible, авторско право © 1999, от издателство Zondervan. Всички права запазени.

Всички връзки към уебсайтове и цитирано съдържание са актуални към август 2023 г.

Тази книга и всички други публикации на *Баща на любовта* са достъпни на нашия уебсайт fatheroflove-bulgaria.com, за да поръчате допълнителни копия, моля, изпратете имейл на adrian@life-matters.org

Тази книга е

Написана от Ейдриън Ибънс

Редактирана от Данутат Браун, Тони и Анна Пейс

Коригирана от Лорел Ебенс

Корицата е проектирана от Adrian Ebens

Снимка на корицата от Shutterstock

Набор 10,5/14 Palatino Linotype Adrian Ebens, 2023

Copyright © 2023, Adrian Ebens

ПРЕДГОВОР

Всеки, който твърди, че знае всички отговори, всъщност не знае много. ~ 1 Коринтяни 8:2

В тази нова книга пастор Ейдриън Ибънс отново се изкачи до още един удивителен връх в разкриването на Божия характер. В истински „берянски“ стил Ейдриън навлиза дълбоко в Библията, търсейки нейните отговори на сериозните и честни въпроси, които мнозина дори не биха посмели да зададат.

Беше предизвикателство, тъй като всяко откровение на Божията слава се отразява и върху нас и ни показва по-ясно греховността на човечеството. Тази нова книга не е по-различна. Тя ще предизвика читателя да се запита кой е Богът, когото обича и на когото служи. Как тя ни говори индивидуално? Как можем да знаем, че това е гласът на Бог, а не на някой друг?

През годините вървахме заедно със служението на Ейдриън и бяхме част от многото групови дискусии, опитвайки се да разберем как Бог напътства и учи децата Си. Всяко откритие е светлина, която блести напред по пътя, правейки по-ясно накъде трябва да отидем. Подпомогнати от многото написани публикации, ние преживяхме невероятно израстване и трансформация на характера.

Пастор Ейдриън усърдно се придвижваше напред в преодоляването на препятствията, пред които сме изправени, докато изкачваме Скалата на спасението, внимателно задвижвани с помощта на алпинистки стълбове със сигурни и доказани принципи, изложени през годините. След като установи нашия маршрут за катерене, той предоставя на

всички ни възможност да прегледаме и проучим това за себе си, за да установим дали тези невероятни разкрития наистина биха могли да бъдат верни – и в нашия случай, ние възкликваме сърдечно „Амин!“

За всяка душа, която е гладна и жадна за Божията правда, бореща се да спечели победа над всеки обсебващ грях и копнееща за знание, което ще даде възможност за трансформация на характера; страниците на тази книга ще засегнат струните на сърцето ви.

Като разглеждаме събитията от Тората през живота и ученията на Исус на земята, истината блести като избавление, за да разсее мрака, който е забулвал умовете ни и изключвал Бог от сърцата ни. Не става въпрос само за теоретично знание, защото като научаваме как Бог общува с човека в миналото, ние сме преведени през практическото приложение на това как Бог се опитва да ни говори лично сега.

Божията светлина е по-голяма от тъмнината, в която се намира човек. Но Божиите пътища са по-високи от нашите пътища, така че начинът по който Неговата светлина прониква в нашата тъмнина не ни е естествено присъщ. Трябва с молитва и честно размишление да достигнем до разбиране, изучавайки извън нашата зона на комфорт. Свободата е истинската награда, награда, която Исус очаква да разберем и за която да вземем решение, преди Той да се върне отново.

Ще останем ли доволни, препъвайки се по пътя към Бог през нощта? Пастор Ейдриън е забил клиновете, така че нека поемем неговото ръководство и да се издигнем като зората и да видим, че следващите страници са наистина чисти, прекрасни и истински.

Тони и Анна Пейс; Остров Ванкувър, Канада.

Съдържание

В търсене на Отец.....	8
Да имаш и да задържиш.....	14
Плодът на любовта	19
Сърцето е измамно.....	25
Пътят, Истината и Животът	36
Защо ме изостави.....	44
С открито лице	54
Гледайки вашето естествено лице.....	64
Потопът	75
Поемане на отговорност	96
Човекът стана като един от нас.....	103
Служение на смъртта.....	110
Викът на Содом	114
Унищожението на Содом	123
Обичаш ли ме?	142
Кутия с инструменти за премахване на покривалото	158
Авраам и Исаак	174
Кървавият младоженец.....	185
Голгота и змийският жезъл.....	195
Отказ да слушаш.....	209
Механизъм на защитата	216
Египетските язви	229
Пасхален унищожител или защитник	248

Убиването на змея в морето	266
Евангелието на Червено море.....	277
Поражението на амаличаните побеждава Израел.....	296
Гръмотевици и светкавици на Синай	315
Светлина през мрака.....	334
Смъртната присъда	345
Жертвенната система и светилището.....	352
Златен телец	362
Надав и Авиуд.....	377
Убит с камъни за богохулство	385
Огън в лагера!	392
Да живееш според всяко Божие слово	399
Проказата на Мириам	404
Бунт на границата	411
Бунтът на Корей	422
Земята ги поглъща.....	431
Песента на Мойсей и Агнето.....	442
Обет за унищожение.....	450
Почитане на змията.....	462
Геноцид на аморейците	471
Валаам в огледалото	478
Вероотстъпничеството при Йордан	485
Клането на мадиамците	495
С премахнатото покривало	504

ГЛАВА 1

В ТЪРСЕНЕ НА ОТЕЦ

Семейството ни седеше зашеметено пред телевизора, наблюдавайки сюжета на „Звукът на музиката“. Това беше известен филм, базиран на реалния живот на семейство Фон Трап в Австрия. Капитан фон Трап имаше голямо семейство, но жена му почина, оставяйки го да се грижи за тях. Не беше успял да намери някой, който да управлява палавите, гладуващи деца. Когато Мария влезе в дома като гувернантка, тя спечели сърцата на децата, преобрази дома и донесе сладка музика в живота им.

Тогава бях на около 5 години. Гледахме как Мария насърчаваше неохотния капитан да пее за децата, на което той в крайна сметка отговори като започна да пее песента „Еделвайс“.

По време на тази песен забелязах нещо, което не бях виждал досега. Баща ми също пееше под ръководството на тази мелодия и чух гласа му. Обърнах се да го погледна в лицето и видях сълзи в очите му.

Беше мистерия за мен и се чудех какво би причинило това. С изречения, които той изговаряше със сподавен от сълзи глас моят любим баща ни каза, че мъжът, който играе ролята на капитана, му напомня за баща му и за детството му в Холандия.

Сълзите му измиваха душата ми и отваряха прозорец към любовта на едно дете към баща му. Чрез сълзите на баща ми моят небесен Баща ми помахваше, като по този начин ми говореше за нежната любов, която трябва да съществува между бащата и сина. Моят небесен Баща ми разкриваше макар и бегло Негова нежност, тъй като всеки добър дар идва от Отца на светлините.

Въпреки че не знаех какво се случваше, в душата ми се запали глад чрез Божия Дух, който ме привличаше към моя небесен Баща. Чрез най-дълбоките и нежни земни връзки нашият Отец в небето се стреми да ни се разкрие.

Подобно на капитан фон Трап, баща ми понякога изглеждаше суров отвън и се страхувах да не го опозоря. В същото време той можеше да бъде нежен, грижовен и често хумористичен, особено по празнични поводи.

Задължен съм на баща ми за тази проява на обич към неговия баща. В сърцето ми бе посадено семе, както чрез привързаността, която изпитвам към баща ми, така и чрез увеличения копнеж по моя небесен Баща.

Като всички, които преминават през този живот, аз съм се сблъскал с гняв, конфликти, омраза и смърт. Също така трябваше неохотно да призная елементи в собствената си природа, които са тъмни, егоистични и разрушителни.

В същото време в тази тъкан на живота са вплетени звездни небеса и прекрасни залези, чиято светлина танцува над стъклени морета. Ходил съм във величествени гори и съм се

наслаждавал на радостните звуци на пойни птици по дърветата; Бях трогван от нежните грижи на майките към техните пухкави малки; и докато гледах творението, видях в потъмненото от греха огледало ръката на моя нежен небесен Отец и чух как Неговия любящ глас ме викаше, за да ме ухажда и да ме привлича в Неговата Бащина прегръдка.

Търсенето на моя Баща беше заплетено и обърквано с изблици на милостива светлина, примесени с дълги нощи, когато осъзнах, че предишните вярвания са погрешни. Когато отдадох сърцето си на Исус в късните си тийнейджърски години, с нетърпение се заех с Писанията и се сблъсках с насилствени образи от Стария завет, породени от един несъмнен божествен суверенитет. Не поставях под съмнение тези изображения в продължение на много години. Просто приех, че злите хора трябва да умират и да бъдат унищожени. В крайна сметка грехът е нещо ужасно и такива неща трябва да бъдат наказвани. Но в основата на това беше неудобството да изследвам повече, тъй като разбирането ми за насилието на Бог имаше склонност да потиска всички въпроси, които можех да имам. Обичах моя Баща и не поставях под въпрос историята за потопа или унищожаването на Содом и Гомор. Да поставяш под съмнение такива неща означаваше да се съмняваш, а съмнението в Бог може да доведе до отстъпничество и гибел, така че по-добре да не поставяш под съмнение.

Това не бяха разговори, които водих със себе си, но нещо, което се случваше в подсъзнанието ми. Представите ми за справедливост бяха подсилени от моите ментори и учители от предишни поколения. Те утвърдиха в мен мисълта, че когато управляваш вселена, понякога трябва да се вземат трудни решения, за да се премахне злото и по този начин да се осигури доброто.

Живеейки в сянката на две световни войни, израснах с

черно-бели възприятия за добро и зло. Хитлер и Мусолини бяха зли, докато американците, британците и австралийците бяха добри. Хитлер отприщи неопишимо зло върху света, особено върху хората, които смяташе за по-низши. Той заслужаваше смърт за това, което направи. Така ме учеха и това беше напълно логично за мен, особено след като Хитлер бомбардира родината на баща ми (Холандия), причинявайки гладната смърт на десетки хиляди през зимата на 1944 г.

На този фон, гледането на американски холивудски филми за Втората световна война само засили тийнейджърския ми ум в черно-белите представи. Посланието беше просто: германската армия беше зла, а американската и съюзническите армии бяха герои. Много истории в Стария завет сякаш потвърждават, че светът е такъв. Германската армия пороби народа на баща ми, а канадската армия дойде и освободи холандския народ от тиранията. Умът ми искаше това да се приведе в съответствие с историята за евреите в Египет, въпреки неточното съответствие.

На друго ниво, нощните новинарски емисии ни разказваха ужасяващи истории за крадци, влизащи в домовете на хора, които били готови да убият, за да си осигурят някакво притежание или, немислимото - да изнасят бедна жена, въвлечена в драмата.

Това ме доведе до безкрайни дискусии с баща ми и с приятелите ми за това какво бихме направили, ако крадец се опита да влезе в дома ни или да нарани семействата ни.

В съзнанието ми започна да изниква дилема. Исус обичал враговете Си и „обръщал другата буза“, но Исус Навиев, водачът на древния Израел, защитавал еврейските семейства и унищожавал всяка заплаха за Божия народ.

Някои от приятелите ми настояваха да държим оръжия

вкъщи, поне бейзболни бухалки или големи стоманени тояги, за да сме готови да ги използваме срещу крадците. Други мои приятели тренираха бойни изкуства или бокс, за да отблъскват злосторниците.

И все пак историята за Исус ме преследваше. Той отишъл на Кръста без отмъщение срещу онези, които Го наранявали. Бил човек на мира и любовта. Как е възможно да живеем по този начин в свят, пълен със зло?

Тогава на съвестта ми беше предложен „мехлем“ чрез телевизионния сериал, наречен Кунг Фу, продуциран между 1972 и 1975 г. Кейн, главният герой, се представяше като миролюбив човек; той беше тих в обноските и уважаваше човечността във всички хора. В същото време, чрез изкуството Кунг Фу, той покоряваше извършителите на зло и възстановяваше мира, като дори учеше хората как да живеят по един по-добър начин. Всеки удар от Кейн върху злодейците беше музика за ушите ми. Чувството ми за справедливост се събуди и когато злите хора бяха покорявани със сила от иначе мирен човек, бях изкушен да объркам Исус с Кейн.

Как мога да разбера разликата? Нямаше ли Исус да дойде от небето на голям бял кон, за да отмъсти на онези, които вършат зло, и да ги унищожи?

Този принцип беше доразвит чрез поредицата от филми „Междузвездни войни“, където рицарите джедаи поддържаха строга морална дисциплина, като същевременно защитаваха другите, чрез своя боен опит, от тъмната страна на силата.

Излагането ми на телевизия и филми създаде рамка за това как чета Библията. Библията и филмите от 60-те и 70-те години на миналия век често изглеждаха като че ли говорят с един глас: силно чувство за морал, което изискваше спра-

ведливост за вършителите на зло. Не че само телевизията и филмите са отговорни за тази рамка. Моите елементарни познания по история също бяха в основата на този метод за справяне със злото.

След обръщането ми към Христос на 17-годишна възраст, конфликтът в съзнанието ми между миролюбивия Исус и Бог, който отмъщава насилствено на злодейците, тихо се разрасна, но бяха необходими повече фактори, преди този конфликт да излезе наяве.

ГЛАВА 2

ДА ИМАШ И ДА ЗАДЪРЖИШ

Освен мъжеството да бъдеш герой чрез бойни умения, друга тема, която се появи сред моите приятели, беше радостта и въодушевлението от романтичната любов. Израствайки като християни и в по-консервативни времена, често не бяхме директно мотивирани от сексуалното удоволствие и все пак тази мотивация присъстваше. Ухажването, водещо до брак, беше почтеният начин за навлизане в сексуален излишък и лично удоволствие, въпреки че нека си признаем, това може да се разглежда като незряло и грубо.

Но в днешно време нарастващата тенденция е към отказване от тези формалности в полза на това просто да „правиш каквото искаш“ за собствено удоволствие. Сексът като начин за влизане в славата се обявява гордо и безрезервно. Както заявява известната песен на Бруно Марс *Locked Out of Heaven*:

„Раждам се отново всеки път, когато прекараш
нощта с мен, защото сексът с теб ме отвежда в рая.“

Но с това повишено съсредоточаване върху сексуалното удоволствие пред задълженията на брака се увеличиха разводите и разбитите семейства. Мнозина смятат, че бракът е остарял и неработещ. Но, за разлика от това, което мисли светът, християнството учи, че бракът е една от най-висшите институции, дадени ни от Бог за наше задоволство и удовлетворение.

Радостта, която открих в спасителната връзка с Исус Христос, ме накара да изучавам принципите на благословения брак. Искан да подхожда към интимността и брака така, както Исус би искал от мен. Един от принципите, който ми стана много ясен, беше задължението ми да потърся благословия от бащата на булката, преди да вляза в брак.

С разтуптяно сърце се обърнах към бащата на Лорел, за да го помоля за разрешение да се ожена за дъщеря му. В началото разговорът изглеждаше неудобен, но любовта ми към Лорел, подпомогната от Божия Дух, ме насърчи. Казах на г-н Мастърс, че се грижа за дъщеря му и че ако имам неговото разрешение да я ухаждам, ще се грижа за нея вместо него.

След това, което ми се стори цяла вечност, отново видях възрастен мъж да плаче и душата ми отново беше измита в този момент. Бях свидетел на любовта на един баща към дъщеря му и молбата ми обвърза сърцето ми в завет с него. Бях влязъл във връзка с Лорел чрез завет с нейния баща. Той поверяваше най-ценното си съкровище на мен, вярвайки в способността ми, чрез Бог, да се грижа за нея. Тя не беше просто моя, за да я имам и държа за себе си, а да я имам и държа в ценностния контекст на *любовта на бащата към детето му*. Разликата е огромна.

Дотогава никога не можех да разбера значението на завета ми с бащата на Лорел. Оттогава начина, по който се отнасях с нея, винаги беше свързан с обещанието ми към баща ѝ.

Блестящата светлина, която ни ръководеше да основем връзката си върху благословието на родителите, укрепваше отношенията между разширените ни семейства.

Какви думи могат да се използват, за да се опише привилегията на единството, което е предназначено да съществува между мъжа и съпругата му?

Има три неща, които ме учудват - не, четири, които не разбирам: как лети орел в небето, как се плъзга змия по скала, как кораб плава в океана, как мъжът обича жена. ~ Притчи 30:18-19

В сърцето ми Лорел е подарък от моя небесен Баща. Той я доведе при мен, за да можем да вървим заедно в живота, държейки се за ръце, прегръщайки се с благодарност, споделяйки нашите радости, предизвикателства и скърби.

Понякога, в началото на брака ни, аз се разплаквах затова, че моят небесен Баща ми повери такъв приятел и спътник. Нарастващата нежност между нас говореше всеки ден все по-ясно за любовта, която беше предназначена да съществува между Бог и Неговия народ.

Но тогава ще я спечеля отново. Ще я заведа в пустинята и там ще ѝ говоря нежно. Ще ѝ върна лозята ѝ и ще превърна Долината на бедите във врата на надеждата. Тя ще Ми се предаде там, както направи много отдавна, когато беше млада, когато я освободих от нейния плен в Египет. Когато дойде този ден, казва ГОСПОД, ще Ме наричате „мъж мой“ вместо „мой господар“. ~ Осия 2:14-16

Както църквата се подчинява на Христос, така и вие, съпругите, трябва да се подчинявате на мъжете си във всичко. За съпрузите това означава да обичате жените си, както Христос обичаше църквата. Той даде

живота Си за нея. ~ Ефесяни 5:24-25

Интимността, нежността, загрижеността, добротата и любовта, които трябва да изникнат в брачната връзка под ръководството на Божия Дух, ни призовават да погледнем лицето на Бог и да помислим как Той ни обича. Ние трябва да разберем колко нежен, внимателен и любящ е Неговият характер, и че Той е толкова способен да придаде тези качества на човешките взаимоотношения. Бог казал в началото, че мъжът и съпругата му са направени по Божия образ. Интимността, проявена в брачната връзка, е предназначена да представи картина за любовта и характера на Бог.

Брачната връзка обаче е пълна с риск, защото ако се влезе в нея без истинска любов, тя може да охладнее и дори да потъне в тъмнината на малтретиране, страдание и самозащита, правейки нещата много по-лоши, отколкото ако сме били останали необвързани. Който мрази жена си, мрази себе си, защото Библията казва:

По същия начин съпрузите трябва да обичат жените си, както обичат собствените си тела. Защото мъжът, който обича жена си, всъщност проявява любов към себе си. Никой не мрази собственото си тяло, но го храни и се грижи за него, както Христос се грижи за църквата. ~ Ефесяни 5:28-29

Дълбоко съм благодарен на нашия Отец, Неговия Син и Лорел, че ме научиха на радостта от живота за другите, като по този начин разшириха моята перспектива за това, от което се състои Божието царство.

Бракът стана вторият и най-красив прозорец към Божието сърце след първия чрез моите родители. Това че Бог е планирал такава система на отношения в нейния божествен оригинален замисъл, изисква хваление към нашия Бог Отец.

Благословям те, Отче, сега и завинаги. Нека всички ангели възпеят нашата хвала с тръба и арфа и с всички струнни инструменти. Нека ангелските гласове се слеят с гласа на изкупените, благославяйки името Господне.

ГЛАВА 3

ПЛОДЪТ НА ЛЮБОВТА

Само божествената любов би могла да зачене създаването на дете от интимното единство на мъжа и неговата съпруга. Невъзможно е да се опише емоцията да гледаш с любов очите на дете, създадено по твоя образ и по образа на половинката ти.

Когато видях първородния си син и го погледнах в очите, бях уловен във вечен момент. Дълбоки чувства на благодарност и възхищение към съпругата ми се съчетаваха с радостта от появата на моя син на бял свят. Усещането за връзка, което се създаде в този момент, позволи на моя небесен Баща да говори дълбоко в душата ми за Неговото царство и характер. Възникна друга създадена от небето връзка и с нея друг потенциален слой за разбиране на Отец.

Сега като баща мога да започна да се идентифицирам повече с нашия небесен Баща и с това какво означава бащинството. Чувстваме това, което Бог чувства в копнежа си за нашите деца, за тяхната защита, развитие и радост.

Когато бракът и децата се приемат според намеренията на небето, роденото от небето желание връзките никога да не престават намира своя удивителен белег.

Да прегърна сина си и да изпитам всички бащини чувства на привързаност и радост е като отваряне на небесните прозорци и докосване до бащинството на Бог.

Сега, когато поглеждам назад, за мен е почти очевидно защо при раждането на двамата ми сина сърцето ми беше привлечено към следния пасаж от Писанието:

И глас от небето каза: „Това е Моят възлюбен Син, който Ми носи голяма радост.“ ~ Матей 3:17

Раждането на синовете ми ме привлече към по-дълбока връзка с Бог. Небесната наслада, която Отец изразил към Своя Син, ми даде увереност, че моят небесен Отец изпитва същото и към мен. Тази увереност, че съм „силно обичан“ и доставям на Бог „голяма радост“ нарасна, когато прочетох следното:

... за хвала на славата на Неговата благодат, чрез която Той ни направи приети във Възлюбения. ~ Ефесяни 1:6

Четири години след раждането на първия ми син, в ума ми кристализира една мисъл, която трябваше да промени цялата ми реалност и съществуване. Любовта, която изпитах към съпругата и синовете ми, ги направи много ценни за мен. Щом можех да ги ценя толкова много, като съпруг и баща, тогава те не са ли наистина толкова ценни – независимо дали го чувстват или не? Възможно ли е *като баща аз да определям стойността на децата си, вместо децата ми да ми доказват стойността си с постиженията си?*

Това беше раждането на нещо, което по-късно нарекох

Идентичностни войни;¹ - войни между това да определям себе си чрез представянето и постиженията си срещу това да позволя на моя небесен Баща да определи моята стойност чрез любовта, която Той е вложил за мен. Това беше толкова проста, но дълбока мисъл. Чрез нея Писанието се отвори пред мен по нов и жив начин, привличайки ме напред към разбиране, където важни бяха бащините думи/обещания на Бог към мен, а не моите думи/обещания към един далечен бог.

Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, нито силният със силата си, нито богатият с богатството си. Но онези, които искат да се хвалят, нека се хвалят само с това, че наистина Ме познавате и разбирате, че съм ГОСПОД, който показва неизменна любов и който донася справедливост и правда на земята. Аз, ГОСПОД, съм говорил! ~ Еремия 9:23-24

Увещанието да не се хвалим със собствената си мъдрост, могъщество или богатство, а по-скоро с любящата милост на нашия небесен Баща, напълно потвърди този мисловен процес за взаимоотношенията. За да помогне на Своя Син да се изправи срещу Сатана в пустинята, Отец просто потвърдил радостта, която изпитвал към Него. Той не възхвалявал силата или интелекта на Сина Си, а просто казал на Христос, че Го обича.

Когато Сатана поискал от Христос да докаже Своята синовност чрез извършване на чудеса, Христос му напомнил, че почиването в Божието слово е всичко, което Той трябва да направи. Отец вече бил обявил синовността на Исус пред вселената. Христос си почивал в Своя Отец и не се опитвал да се защити чрез демонстрация на сила.

---

¹ Вижте книгата *Идентичностни войни*, налична на fatheroflove-bulgaria.com

В някакъв момент от този процес се сблъсках с реалността на любовта на моя небесен Баща към мен. Връзката ми със синовете ми отвори ума ми да разбере малко от бащинството на Бог и един ден вратата се отвори, когато моят Баща ми представи моята синовност без пари и без цена – синовност, родена изцяло от волята на Отец чрез канала на моите човешки родители. Първо се поколебах при мисълта за това. Беше величествено, възвишено и думите не ми стигат да го опиша, но в любовта на Христос пристъпих към моята синовност в Бога, като просто повярвах, че в Христовата синовност е крайъгълният камък на моята собствена и никой не може да ми я ограби.

Щеше да отнеме няколко години, преди това семе, засадено в душата ми, да пробие в други области на живота ми. Един ден през 2015 г. внезапно осъзнах, че щом притежавах такава безкрайна стойност от моя Баща, тогава би било невъзможно Той внезапно да се промени спрямо мен и да ме унищожи, защото моята греховност е достигнала до краения си срок. Поддържането на тази възможност беше достатъчно, за да се неутрализира цялата стойност, която се намираще във вярата, че съм син на Бог, който е предопределил моята стойност за Него.

Започнах да осъзнавам истинността на стиха, който казва:

Такава любов няма страх, защото съвършената любов прогонва всеки страх. Ако се страхуваме, това е страх от наказание и това показва, че не сме изпитали напълно Неговата съвършена любов. ~ 1 Йоан 4:18

Съвършената любов не може да действа там, където има страх от наказание. Идеята, че син или дъщеря могат да бъдат унищожени от ръката на техния Баща, нашия Създател, създава напрежение във връзката, което я прави нестабилна, несигурна и студена. Животът под меч причинява безпокой-

ство, изключвайки ни от изживяването на Неговата съвършена любов.

Когато един добронамерен християнин извика: „Приеми Исус или гори в ада!“ Той не представя съвършената любов, защото създава страх от наказание. Всеки призив, отправен към човек, подкрепен със заплаха от смърт, само затвърждава идеята, че човешките същества имат нулева стойност за Бог, освен ако не правят точно както Той им нарежда. Такива понятия лишават Бог от нежните качества на Баща и Го поставят на престола като безмилостен осъждащ съдия над онези, които престават да Му угаждат.

Съвършенството на любящата доброта и безкрайната милост на Отца са изгорени в пламъците на християнския ад. Не само съдбата на грешниците приключва в разтапящия пламък, но и любящото бащинство на Бог.

Недоумението ми от предишните години се върна. Трудността между прекрасния Исус, който обърнал другата буза, и необходимостта да защитя семейството си от зли хора, избухна във война в съзнанието ми; война между нежния Баща, който е вложил безкрайна стойност в Своите деца, и необходимостта справедливостта да спре злото дело.

Няколко части от Писанието, съчетани със семейния ми опит, ме насочваха в една посока, докато други пасажии от Писанието, заедно с почти цялото християнство, сочеха в друга посока. Как да разрешим този конфликт? Беше ли моят небесен Баща чудно милостив един ден и ужасяващо насилствен на следващия, изпращайки милиарди на смърт по най-мъчителния начин?

Това има ли наистина значение? Защо просто не приемем, че всичко това е мистерия отвъд нашето разбиране? В края на краищата Бог е безкраен, а аз съм толкова малък и

мозъкът ми е малко грахово зърно в сравнение с Неговия?

Ако се осмеля да попитам моя Отец за това, Той щеше ли да ми каже? Наистина ли бях създаден по Неговия образ и не идваха ли всичките ми брачни и последващи бащински чувства от Него? Опитвах ли се да направя Бог по мой собствен образ? Или се опитвах да хармонизирам Библията в светлината на това, което сега започвах да виждам? Моите дълбоки преживявания на интимност с жена ми и копнежът за благополучието на децата ми говореха ли ми нещо за моя Създател?

Едно нещо беше сигурно и това е, че Библията съдържа отговорите. Като син на живия Бог се чувствах уверен, че ако ми липсваше мъдрост, бих могъл да дойда при Него и да Го помоля с проста вяра да ми обясни тези неща.

Преди да продължим да обсъждаме търсенето на моя скъп небесен Баща, трябва да се отдръпнем и да предоставим допълнителен контекст за това търсене. Когато хората идват при Библията, те не идват без пристрастия. Тя ни разкрива, че човешкото сърце е враждебно към Бог и ни най-малко не се интересува от истината за Него. Ако не успеем да идентифицираме това пристрастие, ще се провалим в търсенето на Отца.

ГЛАВА 4

СЪРЦЕТО Е ИЗМАМНО

Поговорката гласи, че две неща в живота са сигурни – „Смъртта и данъците“. Но има нещо много по-сигурно от тези: че всеки човек на тази земя трябва да даде своята присъда за характера на Бог.

Атеистът осъжда Бог на смърт. Неговият прочит на Библията го води до заключението, че Бог не само е измислен герой, но и че като идея Той има отрицателно въздействие върху човечеството и следователно трябва да бъде философски демонтиран.

Агностикът е малко срамежлив в заемането на такава смела позиция и затова избира по-скоро да остави Бог на мястото „няма значение“, като не се обвързан с това дали Той съществува или не. Но подобно на атеиста, заключението за него е, че в личността на Бог не се вижда нищо привлекателно, което да направи въпроса достоен за разглеждане.

Привържениците на всички религии отричат, че Исус е истинският Божи Син. Християнската вяра Го нарича „Бог

Син“. Поради обсебването на християнството от властта, наблюдавано в историята при превземането на римската политическа структура, теолозите са писали и продължават да пишат за това, че Христос е равен на Отца с ударение върху властта. Но тази власт и това равенство, които плътските хора дадоха на Бог и Неговия Син, замъгли най-ценното за Тях и действителната основа на Тяхното равенство: връзката им. Изрази като еднакви и съвечни унищожават както истинската синовност на Исус, така и истинското бащинство на Бог.

Мюсюлманинът и евреинът виждат Христос просто като човек, унищожавайки истинския бащин характер на Бог от противоположната на ортодоксалния християнин гледна точка. В техните очи Бог няма специален Син и по този начин не получаваме никаква специална представа за това как Бог е релационно същество (съсредоточен върху отношенията).

Повлияните от източната философия се гледат в огледалото и се виждат като част от божественото единство; водната капка, която предава своята индивидуалност на великия океан на божествеността, за да стане едно с Бог. Те са идентифицирани като самия Бог, като по този начин правят безполезна представите за нежния Баща.

В основата на всички тези присъди срещу Бог е тъжната реалност на човешката природа. Тя е толкова безпристрастна към Бога, колкото южно-американското жури във филма „Да убиеш присмехулник“. Въпреки смелите опити на Атикус Финч да оправдае чернокожия Том Робинсън по обвинението в изнасилване на бяла жена, съдебните заседатели все пак го обявяват за виновен в изнасилване. Цветът на кожата им и омразата в сърцата им изисквали това. За тях не било възможно да видят нещата по друг начин.

Библията ни разкрива духовния цвят на нашата кожа и омразата в сърцата ни, по следния начин:

Както казва Писанието: „Никой не е праведен – дори един. Никой не е истински мъдър; никой не търси Бог. Всички се обърнаха; всички са станали безполезни. Никой не прави добро, нито един.“ „Приказките им са гадни, като вонята от отворен гроб. Езиците им са пълни с лъжи.“ „От устните им капе змийска отрова.“ Устата им е пълна с ругатни и горчивина.“ „Те бързат да извършат убийство. Разрухата и мизерията винаги ги следват. Те не знаят къде да намерят спокойствие.“ „Изобщо нямат страх от Бога.“ ~ Римляни 3:10-18

Библията отхвърля фалшивите твърдения на милиарди, които заявяват, че търсят Бог. Как изобщо е възможно това?

Човешкото сърце е най-измамното от всички неща и отчайващо нечестиво. Кой наистина знае колко е лошо? ~ Еремия 17:9

Няма нищо по-измамно от човешкото сърце. Всеки, който мисли, че е по-добър от другите, разкрива, че е жертва на собствената си измама.

Аналите на човешката история са пълни с тъжни истории за гордост, егоизъм, лъжи, разврат и убийства. Разходете се из коридорите на древния сенат на Рим, станете свидетели на машинациите на хора като Юлий Цезар, последвани от безславното му убийство. Той дойде, видя и победи ... и умря в греховете си.

Посетете 18 - тонната статуя на Империята в град Констанц, в Германия и си припомнете проститутките, които са служили както на прелати, така и на държавници на Съвета в Констанц между 1414-1418 г. Този съвет изгорил на кладата Ян Хус и неговите библейски учения и не успял да реши дали насилственото покръстване чрез война е приемливо или не. Какъв по-подходящ символ би могъл да бъде

използван за този съвет от могъщи мъже, претендиращи за святост, поддържани от ръцете на развратна жена, устремени в бърз марш към портите на ада.

Нашият небесен Отец ни обяснява степента на проблема по следния начин:

„Моите мисли не приличат на вашите мисли“, казва ГОСПОД. И Моите пътища са далеч отвъд всичко, което можете да си представите. Защото както небето е по-високо от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите мисли са по-високи от вашите мисли. ~ Исаия 55:8-9

Ако наистина Божиите мисли са далеч над всичко, което можем да си представим, и нашите пътища не приличат на Неговите, тогава как въобще можем да Го намерим? Павел също ни напомня, че по природа ние не сме заинтересовани да Го намерим, но сме доволни от създаването и поклонението на Бог по наш собствен образ

Може ли етиопец да промени цвета на кожата си?
Може ли леопард да премахне петната си? Нито можете да започнете да правите добро, защото винаги сте правили зло. ~ Еремия 13:23

Какво ще кажете за народа, който Бог най-много се е опитвал да научи на Своята воля? Израел, макар и благословен с познание за Бог повече от всички други народи, постоянно Го отхвърлял и деградирал в нечестие. Виждаме как Отец с разбито сърце излива скръбта си заради това как са се отнасяли с него:

Но ти [Израел] си мислеше, че славата и красотата са твои. Затова се раздаваше като блудница на всеки мъж, който идваше. Само да поискат и красотата ти беше тяхна. Ти използва прекрасните неща, които ти

дадох, за да направиш светилища за идоли, където действаше като проститутка. Невероятно! Как може да се случи такова нещо?

Вие взехте самите скъпоценности и златни и сребърни украшения, които ви бях дал, и направихте статуи на мъже и им се покланяхте. Това е прелюбодеяние срещу Мен! Използвахте красиво бродираните дрехи, които ви дадох, за да облечете идолите си. След това използвахте Моето специално масло и Моят тамян, за да им се поклоните! Ти сложи пред тях избраното брашно, зехтина и меда, които ти бях дал, казва ГОСПОД.

Тогава взехте синовете и дъщерите си – децата, които Ми бяхте родили – и ги принесохте в жертва на вашите богове. Вашата проституция не беше ли достатъчна? Трябва ли също да колите Моите деца, като ги принесете в жертва на идоли? През всичките ви години на прелюбодеяние и отвратителен грях, не си спомни нито веднъж отдавна миналите дни, когато лежеше гола в полето, валяйки се в собствената си кръв.

Каква скръб ви очаква, казва Всевишният. В допълнение към цялото си друго нечестие, вие построихте езическо светилище и поставихте олтари за идоли на всеки градски площад. На всеки ъгъл на улицата вие осквернихте красотата си, предлагайки тялото си на всеки минавач в безкраен поток от проституция.”
~ Езекил 16:15-25

Божията църква на последното време по-добра ли е? След като ни е бил даден пример с живота на Христос, нима не можем да видим известно подобрене?

Когато Човешкият син се завърне, ще бъде като в

дните на Ной. В онези дни преди потопа хората се радваха на банкети, партита и сватби точно до момента, в който Ной влезе в кораба си. Хората не разбираха какво щеше да се случи, докато не дойде потопът и не ги помете, така ще бъде, когато дойде Човешкият син.
~ Лука 17:26, 27

Мнозина идват при Библията, твърдейки безгрижно, че я приемат така, както е написана. Но как е възможно това, когато никой от нас не мисли като Бог и не разбира нищо за Него? **Всяко твърдение, че говорим от името на Бог, без да признаваме нашата гълна поквара, може да доведе само до създаване на Бог по наш образ и поклонение на идола на нашето въображение.** Винаги ще бъдем предубедени в оценката си, защото в сърцето си мразим Бог; ние сме отъждествени със Сатана в нашата омраза срещу Него. Докато не приемем тази присъда, никога няма да имаме шанс да Го познаем. Истинското лечение идва само с истинска диагноза.

Тази оценка на човешката природа изглежда изключително груба. Една от многото защитни реакции към това е идеята, че след като приемем Христос, по някакъв начин цялата ни враждебност изчезва. Лесно се забравят думите Му:

Да, Аз съм лозата; вие сте пръчките. Тези, които останат в Мен и Аз в тях, ще дадат много плод. **Защото отделени от Мен не можете да вършите нищо.**
~ Йоан 15:5

Отдаването на себе си е ежедневна битка, а не еднократно събитие. Всеки ден трябва да се сблъскваме със злата си природа и да се предаваме на Христос за помощ. Ние не сме в безопасност нито за час без чувството ни за постоянна зависимост от Христос за сила.

Аз съм разпнат с Христос: въпреки това живея; но не аз, но Христос живее в мен; и животът, който сега живея в плътта, живея го чрез вярата в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мен. ~ Галатяни 2:20

Утвърждавам, чрез хвалбата, която имам във вас в Христос Исус, нашия Господ, **аз умирам всеки ден.** ~ 1 Коринтяни 15:31

Няма нито една добра мисъл, която да влиза в умовете ни, освен ако не ни е дадена от Бог чрез Христос.

Това беше истинската Светлина, която дава светлина на всеки човек, идващ на света. ~ Йоан 1:9

Всеки път, когато мислим и правим добро, това може да бъде само защото сме позволили на Божия Дух да влезе в сърцата ни. Никога в този живот няма момент, в който можем или ще направим добро, освен ако не ни е дадено отгоре.

Всичко, което е добро и съвършено, идва при нас от Бог, нашият Отец, който е създал всички светила в небесата. Той никога не се променя и не хвърля променяща се сянка. ~ Яков 1:17

Където и да видите добро в света, то е защото Бог е там. Чувствате ли се далеч от Бог; копнеете ли за Неговото присъствие, Неговата любов? Това може да е само защото Той копнее да ви благослови и да ви привлече чрез Своята любов. Нито вие, нито аз имаме някаква склонност към нашия Отец в небето. Всяко желание за Него идва от Бог чрез Христос. Христос е източникът на всеки правилен импулс, всяко правилно желание.

Тъй като тези желания идват при нас тихо, чрез посред-

ничеството на Божия Дух, хората се изкушават да мислят, че могат да бъдат добри. Въпреки че това е пълна заблуда, то е толкова естествено за нас, защото искаме да се гордеем със себе си. Помните ли нашия проблем с липсата на стойност? Смятаме, че сме достатъчно добри, за да бъдем или самите ние източник на авторитет, или като изберем друг човек за наш източник на авторитет, и по този начин всеки ден се ражда нова религия.

Това е причината да има толкова много противоречиви учения, които твърдят, че идват от Библията. Когато хората извършват праведни дела, те са в опасност да се помислят за способни да четат Библията и да я разбират. Само с помощта на Светия Дух можем да разберем Писанията. Това има предвид Писанието, когато казва:

„Око не е виждало, ухо не е чувало и на ум не е идвало това, което Бог е приготвил за онези, които Го обичат“. **Но на нас Бог разкри тези неща чрез Своя Дух. Защото Неговият Дух изследва всичко и ни показва Божиите дълбоки тайни.** Никой не може да знае мислите на човек освен собствения дух на този човек и никой не може да знае мислите на Бог освен собствения Дух на Бог. И ние сме получили Божия Дух (а не духа на света), така че можем да знаем прекрасните неща, които Бог ни е дал безплатно.

Когато ви казваме тези неща, ние не използваме думи, които идват от човешката мъдрост. Вместо това, ние говорим думи, дадени ни от Духа, използвайки думите на Духа, за да обясним духовните истини. **Но хората, които не са духовни, не могат да приемат тези истини от Божия Дух. Всичко това им звучи глупаво и те не могат да го разберат, защото само онези, които са духовни, могат да разберат какво има предвид Духът.** ~ 1 Коринтяни 2:9-14

Когато идваме при Библията, трябва да признаем, че не я разбираме, защото не познаваме Божиите мисли и пътища. Трябва да молим за помощ; ние трябва да молим Бог, Неговият Дух да ни води и да ни помага. Трябва да се подчиняваме на Писанията като малко дете, а не да подчиняваме Писанието на нас като го тълкуваме според собствената си воля и като го караме да казва това, което ни се иска да казва.

Трябва да признаваме това не само в началото на нашето християнско ходене, но и през целия си път. Нито един университет или колеж не трябва да има дързостта да обяви библейски учен за достоен за теологична степен. Откъде се знае това? Могат ли да четат сърцата на хората? Могат ли да разберат дали човек е влязъл в делото на учението за своя собствена слава или за Божия? Това е невъзможно. Колкото по-уверен е човек в своето обучение, толкова повече доказателства имаме, че той не знае нищо.

Всеки, който твърди, че знае всички отговори, всъщност не знае много. ~ 1 Коринтяни 8:2

Ако имах дарбата на пророчеството и ако разбирах всички Божии тайни планове и притежавах цялото знание, и ако имах такава вяра, че да мога да премествам планини, но не обичах другите, щях да бъда нищо. Ако дам всичко, което имам, на бедните и дори пожертвах тялото си, бих могъл да се похваля с това; но ако не обичам другите, не бих спечелил нищо.
~ 1 Коринтяни 13:2-3

Повтарящите се сексуални престъпления срещу жени и деца на католическото и протестантско духовенство трябва да са достатъчно доказателство, че притежаването на дипломи или осъществяването на свещенодействие не означава нищо за познаването на истината.

Не трябва ли да считаме за самоочевидна истина това, че всеки мъж, който притъпи чувствителността на съвестта си, за да изнасили жена или дете, е загубил голяма част от своята чувствителност към истинската нежност на нашия небесен Баща?

В светлината на предишните глави относно брака и семейството, ние повдигаме този жизненоважен въпрос: как може непокаяните се мъж или жена, които разрушават брачния си обет в полза на по-благоприятни полета, наистина да разберат светостта, която Бог поставя върху взаимоотношенията, или наистина да оценят Неговия характер? Възможно ли е това да е една от многото причини Бог да мрази развода?

Но да се върнем към основния проблем на човечеството. Тъй като никой не е добър, само в позицията на бирника можем да разберем истината:

Двама мъже отидоха в храма да се помолят. Единият беше фарисей, а другият беше презрян бирник. Фарисеят застана сам и се помоли със следната молитва: 'Благодаря Ти, Боже, че не съм грешник като всички останали. Защото аз не изневерявам, не съгрешавам и не прелюбодействам. Със сигурност не съм като онзи бирник! Поста два пъти седмично и ти давам една десета от доходите си.' Но бирникът стоеше на разстояние и не смееше дори да вдигне очи към небето, докато се молеше. Вместо това той се удряше в гърдите от скръб, казвайки: 'О, Боже, бъди милостив към мен, защото съм грешник.' ~ Лука 18:10-13

И ние можем да научим нещо от това скъпо Божие дете:

Когато обвинителите чуха това, те се измъкнаха един по един, като започнаха от най-старите, докато само Исус остана наред с жената. Тогава Исус отново

се изправи и каза на жената: Къде са твоите обвинители? Нито един от тях ли не те осъди? „Не, Господи“, каза тя. И Исус каза: „Нито аз те осъждам. Върви и не съгрешавай повече.“ ~ Йоан 8:9-11

Простеният, благодарен грешник е единственият, който може да получи познание за Бог. С нарастването на знанията му покаянието му се задълбочава и чувствата му на пълна зависимост от Бог стават по-силни. Самоувереността избледнява, изпразвайки душата от нейното вонящо аз, за да позволи на Божия Дух да учи и наставлява.

От тази позиция можем смирено да зададем горещия въпрос:

Когато всичко е готово, ще дойда и ще ви взема, за да бъдете винаги с Мен там, където съм Аз. И вие знаете пътя и къде отивам. **„Не, не знаем, Господи“, каза Тома. „Нямаме представа къде отиваш, така че как можем да знаем пътя?“** ~ Йоан 14:3-5

Удивително е, че в случая с Тома, отговорът бил точно пред лицето му и все още не можел да го види. Смеем ли да твърдим, че сме по-добри от него?

ГЛАВА 5

ПЪТЯТ, ИСТИНАТА И ЖИВОТЪТ

Тийнейджърските ми години процъфтяха на фона на дигиталната революция от осемдесетте, когато „видеото уби радиозвездата“. Израснах, гледайки екрани, пълни със Space Invaders, Pacman и Asteroids, без да осъзнавам, че съм въввлечен във водовъртежа на популярната култура. Една песен се откроява в съзнанието ми от това време. Тя постави жизненоважен въпрос: „Какво е любовта все пак, някой обича ли някого?“ Песента започва с изобразяване на красив тип любов, която не е обезпокоена от съмнения.

Обичам те, независимо дали ти ме обичаш

Обичам те, дори и да мислиш, че не те обичам

Понякога откривам, че се съмняваш в любовта ми към теб,

но нямам нищо против

Защо това да ми пречи, защо да ми пречи

Но в припева се повдига въпросът:

Какво изобщо е Любовта, обича ли някой някого

Какво изобщо е Любовта, обича ли някой някого

В търсене на свършената любов авторът на песента заключава, че тя не може да бъде намерена без страх и затова трябва просто да приемем, че винаги ще се съмняваме един в друг.

Може ли някой да обича някого толкова много,

че никога да не се страхува

Никога да не се тревожи, никога да не бъде тъжен?

Отговорът е, че те не могат да обичат толкова много, никой
не може

Ето защо нямам нищо против да се съмняваш

В крайна сметка това казва на слушателя, че трябва да сте подготвени хората, които ви обичат, най-накрая да решат да си тръгнат.

И може би любовта позволява на хората да бъдат точно това,
което искат да бъдат

Вратата винаги трябва да се оставя отключена

Да обичаш, когато обстоятелствата могат да отдалечат някого
от теб

А не да прекарвате времето си само в съмнения

Какво изобщо е любовта? Въпросът остана дълбоко в сърцето ми, дори и да не го долавях. По-малко от 12 месеца след излизането на тази песен изпитах първата си любов. По-малко от 8 месеца по-късно това приключи и аз се спуснах от романтичния връх на тийнейджърската любов до ямата на скръбта и празнотата, чувствайки се много сам и отново се чудех какво е любовта. През това време излезе друга песен,

която слушах често.

Трябва да отделя малко време, за да обмисля нещата

По-добре да чета между редовете,
в случай че това ми потрябва, когато порасна

Сега тази планина, която трябва да изкача,
е като да нося целия свят на раменете си

През облаците виждам как любовта блести,
топли ме, докато животът става по-студен

В живота ми имаше мъка и болка
Не знам дали мога да посрещна това отново
Не мога да спра сега, пътувах толкова далеч,

за да променя този самотен живот

Искам да знам какво е любовта, искам да ми покажеш

Искам да усетя какво е любовта, знам, че можеш да ми я
покажеш

Въпреки че текстописецът говореше за любовта на този свят, в думите му имаше по-дълбок сърдечен вик, който улових в душата си. Това беше вик към моя Създател – Искам да знам какво е любовта, искам да ми я покажеш.

Няколко месеца по-късно, чувствайки се отчаян, когато моите житейски избори започнаха да проявяват своите последиствия, аз извиках към Бог. Вината за моя егоизъм, заобиколен от свят на тъмнина, страдание и болка, ме накараха сериозно да търся по-добър път.

Коленичих в стаята си със свито сърце. Молех се на Исус да ме освободи от моето лицемерие, настроение и съперничество за сметка на приятелството и семейството.

Докато коленичих до леглото си, пред мен се появи сцената на Кръста. Можех да видя Исус, страдащ в агония на Кръста, и сърцето ми изпита съчувствие към Него. Чувствах се засрамен, че греховете ми бяха част от причината той да виси там. Докато гледах Исус, имах чувството, че Той не ме осъди за греховете ми; Бях убеден, че желанието ми да ми бъде простено е удовлетворено.

Радостта изникна в сърцето ми и избухна в поток от сълзи. Бях простен! Бях свободен! Исус стана мой Спасител и сърцето ми стана Негов трон от този ден нататък. Исках да знам какво е любовта и Той ми показа. Бях свободно простен въпреки болката, която бях причинил на моя Спасител. Това беше любов - истинска любов. Въпреки че се съмнявах в любовта Му към мен, което Го нараняваше ужасно, все пак Той ми прости.

Сега една нова песен изпълни сърцето ми:

Има изкупител
Исус, Божият собствен Син
Скъпоценен Божий Агнец, Месия
Святият

Благодаря ти, Татко мой
За това, че ни даде своя Син
И остави своя Дух
Докато делото на земята свърши.²

Исус освети целия ми живот. Вкусовете и желанията ми се промениха напълно. Пълната увереност в прошката ме мотивира да изоставя всичко заради Него. Отказах се от неща не за да умилостивя Бог, а защото не исках да нараня моя Спасител. Мисълта да Го нараня ме съкрушаваше. Все по-трудно ми беше да правя нещата, които правех преди.

---

2 Изпята от Кийт Грийн, *There is a Redeemer*. (1982)

От позицията на “имай милост към мене грешния” Библията стана всичко за мен. Духът в музиката, която слушах преди, се сблъска с Духа на Исус, идващ при мен чрез Писанията. Усещах напрежението в себе си – войната между моята плът и Божия Дух. Толкова много пъти заставах на колене пред Исус и Го молах да ме избави от плътските желания и егоизма, а Той чуваше молитвите ми и ме избавяше отново и отново.

Веднъж се борех между желанието си да слушам рок музика от „топ 40“ и да чета Библията. Не можех да се отърся от една мелодия, която се въртеше в главата ми, последвана от натиска да пусна музиката. Коленичих и се молах искрено за освобождаване от този натиск. Това продължи повече от час. През ума ми мина въпросът: *защо се занимаваш толкова много с такъв тривиален въпрос като песента!*

Но това не беше тривиално, тъй като музиката е портал за вдъхновението, което се намира зад нея, което поема по-голям контрол върху мисловния процес и ни отвежда в грях. Накрая в отчаяние извиках към Исус да ме освободи. Усетих моментална сила във волята ми и веднага се изправих, взех музикалния запис и го унищожих.

Чрез тези предизвикателства и победи, любовта ми към Исус и доверието ми в Него се увеличиха. О, колко истински и ценни станаха за мен думите на тази песен:

Бих искал да ви кажа какво мисля за Исус,
тъй като намерих в Него толкова силен и истински приятел;

Бих ви казал как Той промени живота ми напълно,
Той направи нещо, което никой друг приятел не можеше
да направи.

Никой никога не се е грижил за мен като Исус,
Няма друг толкова мил приятел като Него;

Никой друг не можеше да отнеме греха и тъмнината от мен,
О, колко много се грижи Той за мен.

Чрез тестовете и изпитанията на живота, връзката на любовта между Исус и мен се засили. В моите най-унизителни поражения моят Спасител никога не ме е изоставял; в най-големите ми победи Той беше и продължава да бъде вдъхновението ми.

Защо отделям време, за да споделя любовта си към Исус и текстовете на песните, които са ме докоснали? Какво отношение има това към търсенето на моя Баща? Само Христос ме намери в греховете ми; единствено Той вдигна тежестите ми; Само Христос освети пътя ми в този свят. Той ми доказва истината, не само на теория, но и в действителност. Показва ми, че Той е светлината на света. Той е светлината, която ме озари, когато дойдох на света. Той е този, който ми даде известна вяра, за да мога да приема предложената ми прошка и да ходя с Него.

Бях ходил на църква през целия си живот. Бях в църквата, преди да мога да ходя. Бях отгледан в християнски дом и ходих на християнско училище и нищо от това не запали светлина в душата ми, докато Исус не дойде при мен. Тези неща осигуриха дърва за запалването на този пламък, който се надигна в мен, но никое от тях не можеше да запали огъня.

В продължение на шестнадесет години любовта ми към Христос се разви, надеждата ми беше осигурена. Той спечели доверието ми; беше по-близо до мен от най-скъпия брат и приятел. И с каква цел Той направи това? За да може да ме доведе при Своя Отец, моя прекрасен Баща, за да мога да намеря почивката си в Него и да си почивам в прегръдките Му с Неговия Син без грам безпокойство или трепет.

Но за да предприема това пътуване, трябваше да приема

следния съвет:

И ще Ме потърсите и ще *Ме намерите*, когато Ме потърсите с цялото си сърце. ~ Еремия 29:13

Защо това ще изисква *цялото* ми сърце? Просто защото нито една от моите мисли не беше в съответствие с Неговите; защото, несъзнателно за мен, сърцето ми естествено беше във война с Него; защото нямах склонност да Го търся. Всичко това трябваше да ми бъде дадено. Трансплантация на сърцето беше това, което постави враждата между мен и змията от древността, наречена дявол и Сатана. Христос е пътят, истината и животът *на Отец*.

Абсолютно невъзможно е да познаем Бог извън откровението на Исус Христос. Самият Христос прави това пределно ясно:

Никой никога не е виждал Бог. **Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви.** ~ Йоан 1:18

Разкрих Те предо нези, които Ти Ми даде от този свят. Те винаги са били твои. Ти Ми ги даде и те спазиха думата Ти. ~ Йоан 17:6

Отец Ми е поверил всичко. Никой не познава истински Сина освен Отец и **никой не познава истински Отца освен Сина и онези, на които Синът реши да Го разкрие.** ~ Матей 11:27

Тук откриваме най-основния принцип в нашето търсене на Отец. Исус, само Исус, разкрива Отец в Неговата пълнота. Няма друго име под небето, чрез което можем да видим яркостта на славата или характера на Отец. Без твърдото прилагане на този принцип няма надежда за познаване на Отца.

Минаха шестнадесет години, преди наистина да започна да чувам гласа на моя Баща по начин, който не можех да си

представя преди. Не беше както очаквах, което е напълно разбираемо, тъй като моите пътища не са като Неговите.

От тийнейджър с разбито сърце, който намери нов живот, до радостта и интимността на брака и след това до раждането на синовете ми, Исус успя да ме привлече все повече и повече към Своя Отец. Докато израствах във взаимоотношенията си с другите чрез Бог, все повече виждах и оценявах Неговата бащинска любов. Повече аспекти от характера на Неговото бащинство блестяха в моя опит и възприятие за света.

Винаги Исус беше моят водач и филтър, утешител и спътник. Докато размишлявах върху думите, които Отец изговори при кръщението на Сина Си, видях в Исус собствената си синовност като продължение на Неговата. Моят Спасител ме покани на това място. Той свободно сподели с мен радостта, благословенията и почивката, които идват от това да бъда Божий син.

От това място за почивка се връщаме към моята трудност между възприятията ми за справедливост и безграничната милост на нашия Отец. Как нашият небесен Баща се справя със злото, като в същото време проявява милост и благодат към своенравния грешник?

ГЛАВА 6

ЗАЩО МЕ ИЗОСТАВИ

Въпросът за прилагането на справедливостта и милостта от страна на Отец е фундаментален въпрос, който е свързан с това какъв е характерът на Отец? Няма по-важен въпрос от този, защото спасението на душите е пряко свързано с него. Както Исус се изразил:

И това е начинът да имаме вечен живот - да познаем Теб, единствения истински Бог, и Исус Христос, Този, Когото Ти изпрати на земята. ~ Йоан 17:3

Окончателната победа на Божия народ над Сатана и неговите сили в човешката история е пряко свързана с този въпрос:

Тогава погледнах, и ето Агнец, стоящ на хълма Сион, и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които имат името на Неговия Отец, написано на челата си. ~ Откровение 14:1

Тогава, според Библията, кое е името на Отец? Името е това, което Той е. И Божият Син слязъл от небето точно за да

ни покаже това.

Разкрих Те пред онези, които Ми даде от този свят. Те винаги бяха Твои. Ти Ми ги даде и те упазиха Твоето слово. ~ Йоан 17:6

Исус ни казва, че е разкрил Своя Отец на учениците Си. Обърнете внимание на друг превод, който прави пряка връзка с Откровение 14:1.

Изяхвих Твоето име на човеците, които Ти Ми даде от света. Те бяха Твои, Ти Ми ги даде и те опазиха Твоето слово. ~ Йоан 17:6

Не смеем да пропуснем значението на тази идея. Името на Отец било проявено от Исус по време на Неговата мисия тук на този свят преди 2000 години. Няколко стиха по-рано Исус ни казва, че това е самата цел на Неговото дело на земята.

Аз Те прославих на земята. Завърших делото, което Ти Ми даде да върша. ~ Йоан 17:4

Какво има предвид Исус с това, че е прославил Своя Баща на земята? Исус разширил тази мисъл в стих 6 от същата глава. Той заявил, че разкрива целия *характер на Отец* пред учениците. Ето защо Той можел да каже на Филип:

Филип каза: „Господи, покажи ни Отца и ние ще бъдем доволни.“ Исус отговори: „Бях ли с вас през цялото това време, Филипе, и все още не знаеш кой съм? **Всеки, който Ме е видял е видял Отца!** Така че защо Ме молиш да ти го покажа?..“ ~ Йоан 14:8-9

Каква радост е да сме сигурни, че можем да знаем точно какъв е Отец! Исус Го е разкрил, когато е дошъл на тази земя. Това е голямата светлина, която дошла в света и осветила тъмнината.

В Него имаше живот и животът беше светлината на хората. И светлината свети в тъмнината, и тъмнината не я схвана... Това беше истинската Светлина, която дава светлина на всеки човек, идващ на света. Той беше в света и светът чрез Него стана, и светът не Го позна. Той дойде при Своите си и Своите Му не Го приеха. ~ Йоан 1:4-5, 9-11

Характерът, който Исус разкри, бил обиден за човешката раса. Любовта, милостта и добротата, които показал, разкрили ограничената, осъдителна природа на хората. Казва ни се, че светът не е познал Исус. Това е така, защото те не са искали да Го познават. А това, че не познали Исус, означава, че светът не е познал Отец. Това е големият мрак, обгърнал целия свят.

Защото дойдох при вас в името на Моя Отец и вие Ме отхвърлихте. Но, ако други дойдат в мое име, вие ги посрещате с радост. ~ Йоан 5:43

Всеки, който отрича Сина, няма и Отец. Но всеки, който признава Сина, има и Отец. ~ 1 Йоан 2:23

Като отхвърлил Исус, най-облагодетелстваният народ на земята, който имал най-голямата възможност да познае Бог, те отхвърлили и Отец.

Исус каза: „По указание на Моя Отец извърших много добри дела. За кое ще Ме убие с камъни?“ Те отговориха: „Ние те убиваме с камъни не за добро дело, а за богохулство! Защото ти, който си обикновен човек, твърдиш, че си Бог. ~ Йоан 10:32-33

Концепцията на еврейските водачи за Бог била различна от начина, по който Исус живеел сред тях. Вместо смирено да признаят греховността си, че тяхната представа за Бог е грешна, те отхвърлиха Исус като фалшив учител, достоен

за смърт.

Когато Го видяха, водещите свещеници и пазачите на храма започнаха да викат: „Разпни Го! Разпни Го!“ „Вземете Го сами и Го разпнете“, каза Пилат. Намирам Го за невинен. „Юдейските водачи отговориха: „Според нашия закон Той трябва да умре, защото нарече Себе Си Син Божи.“ ~ Йоан 19:6-7

Еврейската нация искала Исус да умре. Въпреки че Пилат свидетелствал за невинността на Исус, той все пак бил готов да позволи на Исус да умре, за да спаси позицията си. Не било позволено на живота на Исус да проникне в неговия помрачен ум. Еврейската църква и римският свят се обединили, за да отхвърлят Исус – и по този начин да отхвърлят характера на Отец в лицето на Неговия Син.

В смъртта на Христос на кръста се разкрива лицето на човека и лицето на Бога. Чистата светлина на Божия характер, проявена в Христос, била заглушена от непокаяната човешка природа. Вместо да се поклони в смирено покаяние, човечеството по-скоро искало да убие светлината, която дошла на света. Изявлението на Исус на кръста разкрива наскърбеното сърце на един Баща.

Около три часа Исус извика със силен глас: „Ели, Ели, лема савахтани?“ което означава „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?“. ~ Матей 27:46

Повечето хора смятат думите на Исус просто като израз на чувството, че е изоставен от Бог. Но Исус ни каза, че Той никога не говори собствените Си думи, а само думите, които Неговият Отец Му дава.

„Не вярвате ли, че Аз съм в Отца и Отец е в Мен? Думите, които говоря, не са Мои, но Моят Отец, който живее в Мен, върши делото Си чрез Мен.“ ~ Йоан

14:10

Тези, които слушали Исус, не разбрали от думите Му, че Той призовава Бог:

Някои от минувачите не разбраха и помислиха, че вика пророк Илия. ~ Матей 27:47

Към това се добавя и мисълта какво може да включва терминът Бог в своето значение:

Няма да хулиш **боговете**, нито да проклинаш **владетеля на народа си**. ~ Изход 22:28

Името богове [Ел или Ели] може да се отнася до водачите на народа. И Исус казва на хората:

„... Не е ли писано във вашия закон, аз казах: „Вие сте богове? Ако нарича богове онези, до които дойде Божието слово и писанието не може да бъде нарушено...” ~ Йоан 10:34-35

И така, дали Исус е викал към Своя Отец в ужас и отчаяние, чувствайки се изоставен? Или говорел от името на Своя Отец, призовавайки и питайки управниците на народа, защо са изоставили Него и Неговия Отец?

Знаейки, че Божиите пътища не са наши и че човечеството е естествено враждебно към Бог, нашето разбиране на думите на Христос разкрива ли характера на Отец или разкрива нашия собствен? Добре дошли в Принципа на огледалото. Събитието на кръста разкрива основния проблем, който всички имаме при четенето на Библията. Нека го разгледаме по-задълбочено.

Говорейки за времето, когато еврейските водачи ще разпънат Исус на кръста, Исус казал:

... Когато издигнете Човешкия Син на кръста, тогава ще разберете, че **ТОВА СЪМ АЗ. Аз не правя нищо от Себе Си, но казвам само това, което Отец Ме е научил.** ~ Йоан 8:28

Учи ли Отец Своя Син да казва, че ще Го изостави на Кръста? Дали Отец казва на Сина Си да извика към Него в агония и да каже, че се чувства изоставен от Него? Още в следващия стих Исус казва:

И Този, Който Ме изпрати, е с Мен - Той не Ме е изоставил. Защото винаги правя това, което е Нему угодно. ~ Йоан 8:29

Исус винаги вършел само това, което било угодно на Неговия Баща, затова Отец бил винаги с Него. Той никога не Го изоставял. Ако Исус се е бил отдал на идеята, че Бог Го е изоставил, тогава как би могъл да се предаде в ръцете на Своя Баща, вярвайки, че Отец не е там?

И когато Исус извика със силен глас, каза: „Отче, в Твоите ръце предавам духа си“ и като каза това, издъхна. ~ Лука 23:46

Несъмнено Сатана притискал Исус с мисълта, че Неговият Отец Го е оставил да умре. Освен това какво може да означава тъмнината около него от обяд до 15:00 часа?

По обяд падна мрак по цялата земя до три часа.
~ Матей 27:45

Библията ни казва, че Бог е светлина и в Него изобщо няма тъмнина (1 Йоаново 1:5). Какво казал Исус на онези, които дошли да Го хванат в градината?

Защо не ме арестувахте в храма? Бях там всеки ден. Но това е вашият момент, **времето, когато властта на**

мрака царува. ~ Лука 22:53

Исус приписва тъмнината на еврейските водачи и тяхното желание да унищожат Исус. Следователно тъмнината около Исус била видима проява на омразата и отхвърлянето на Исус от избрания народ. Това е предсказано 700 години по-рано от пророк Исаия:

Той беше презрян и отхвърлен - човек на скърби, запознат с най-дълбоката мъка. **Ние Му обърнахме гръб и погледнахме на другата страна.** Той беше презрян, а нас не ни беше грижа за това. ~ Исаия 53:3

И било потвърдено от първосвещеника Каиафа:

Каиафа, който беше първосвещеник по това време, каза: Не знаете какво говорите! Вие не разбирате, че за вас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото целият народ да бъде унищожен. ~ Йоан 11:49-50

Исус се чувствал отхвърлен от водачите на Израел; Неговите братя и сестри не разбирали мисията Му; един от Неговите ученици дори Го предал; и в нощта преди Той да умре, Неговите ученици спорели за това кой е по-великият сред тях, показвайки, че не са възприели основните принципи на Неговото послание.

Тогава те започнаха да спорят помежду си кой ще бъде по-велик от тях. ~ Лука 22:24

Докато Исус висял на Кръста, гледайки надолу към лицата на онези, които Го следвали, Той видял съмненията, надигащи се в сърцата им. *Как би могъл Той да е Месията, щом умира, чудели се те?* (Лука 24:19-21).

Дали тъмнината около Исус била гневът на един разгневен Бог, отмъщаващ на един заместник? Или това била про-

явата на гнева на човешката раса, която изоставяла този, който Бог им бил изпратил?

Отговорът на този въпрос е ключов за разкриването на Отец. Докато четем историята на Божиите отношения с хората, задаваме въпроса кой кого изоставя?

Накрая те извикаха към ГОСПОДА за помощ, като казаха: „Сгрешихме против Тебе, защото **Те изоставихме като наш Бог и служихме на образите на Ваал.**“ ... **„Но вие Ме изоставихте и служихте на други богове.** Така че няма да ви спасявам повече.“ ~ Съдии 10:10, 13

„Откакто ги изведох от Египет, **те постоянно Ме изоставяха и следваха други богове.** И сега имат същото отношение към теб [Самуил].“ ~ 1 Царе 8:8

Защото Моят народ Ме изостави и принасяха жертви на езическите богове... ~ 4 Царе 22:17

О, какъв грешен народ са те - натоварени с бреме на вина. Те са зли хора, покварени деца, **които са отхвърлили ГОСПОДА. Те презряха Светия Израилев и Му обърнаха гръб.** ~ Исая 1:4

По време на отношенията на Бог с избрания народ те непрекъснато Го отхвърляли. Когато дошли последствията от това, те обвинили Бог, че ги е изоставил, защото това именно прави човечеството: обвинява Бог за проблеми, които то самото създава. Точно това правим, когато четем този стих, описващ как Исус вика: „Защо ме изостави?“ Виждаме, че Бог изоставя Исус, защото точно това си мислим за Неговия характер. Виждаме Бог да прави с Исус това, което *смятаме*, че трябва да направи с грешниците. Не можем естествено да видим скръбта на Бог в това да пита ръководителите на Израел защо са Го изоставили? Защо не можем да видим това?

Защото нашите мисли не са като Неговите и не знаем какъв е Той в действителност.

Но какво да кажем за пророчеството в Псалм 22? То не предсказва ли, че Бог ще изостави Исус на кръста и не е ли това псалмът, който Исус цитира?

Псалм на Давид. Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил? Защо си толкова далеч, когато пъшкам за помощ? Всеки ден Те викам, Боже мой, но Ти не отговаряш. Всяка нощ чуваш гласа ми, но не намирам облекчение. И все пак Ти си свят, възседнал на хваленията на Израел. Нашите предци се довериха на Теб и Ти ги спаси. ~ Псалм 22:1-4

Този псалм говори за преживяването на Давид в преодоляването на страховете му, че Бог го е изоставил. Докато четете главата, може да видите, че той преодолява съмненията си и избира да вярва, че Бог е с него.

Хвалете ГОСПОДА, всички, които Му се боите! Почитайте Го, всички потомци на Яков! Отдайте Му благоговение, всички вие, потомци на Израел! Защото Той не е пренебрегнал или омаловажил страданието на нуждаещите се. Той не им е обърнал гръб, но е чул виковете им за помощ. ~ Псалм 22:23-24

Исус черпи от думите на Псалма, за да изрази борбата Си със страха, като в същото време изразява вика на Своя Отец към народа на Израел. Това е чисто вдъхновение от Христос, защото, разбира се, Той говори думите на Своя Отец. Тези думи изразяват както борбата на Спасителя, така и мъката на Отец. Като единствен посредник между Бога и човека, в този решителен момент, Той отразява и Бога, и човека.

Тези думи на Христос са определящ израз на Принципа на огледалото. Можем да ги разберем само според нашето

разбиране както за Бога, така и за себе си.

Ако приемем думите на Исус, че Той напълно е разкрил характера на Отец, докато е бил на земята, тогава сме принудени да погледнем отново в Писанието, за да определим дали сме го разбрали правилно по отношение на Исус. Ако приемем, че Исус наистина е светлината на света и че ние сме в пълна тъмнина в нашата плътска природа, тогава можем да открием кой е Бог само като погледнем живота на Исус, докато Той служел на земята. Трябва да приемем, че това, което Исус говори на еврейските водачи, може да се отнася и за християнските водачи:

Защо не можете да разберете какво казвам? Това е, защото дори не можете да Ме слушате! Защото вие сте деца на вашия баща дявола и обичате да вършите злите неща, които той върши. Той беше убиец от начало и винаги е мразил истината, защото в него няма истина, това е в съответствие с неговия характер; ~ Йоан 8:43-44

Сигурни ли сме, че разбираме думите, които Исус казва? Възможно ли е да тълкуваме погрешно много от нещата, изговорени от Него, през грешния филтър на нашата зла природа? Дали несъзнателно не обръщаме думите на Исус против Неговия Отец, превръщайки Го в безмилостен бияч на онези, които не са Му угодни?

Сигурни ли сме, че наистина разбираме значението на това, че Исус е светлината на света като откровение за характера на Неговия Отец? Дали и ние не казваме както Филип: *Покажи ни Отец?* Наистина ли разбираме отговора на Исус и неговото значение за начина, по който четем Библията?

... Всеки, който Ме е видял, е видял Отец! Така че защо ме молиш да ти Го покажа? ~ Йоан 14:9

ГЛАВА 7

С ОТКРИТО ЛИЦЕ

Гледайки в лицето на Исус, ние виждаме съвършен образ или отражение на Отец. Павел описва това като гледане в огледало.

Но всички ние, с открито лице, гледайки като в огледало славата на Господа, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Духа Господен. ~ 2 Коринтяни 3:18

Славата, която виждаме в лицето на Господ Исус, е славата на Отец.

Синът излъчва Божията слава и изразява самия характер на Бог... ~ Евреи 1:3

Размерите на това огледало се определят от земната мисия на Христос.

Аз Ти донесох слава тук на земята, като завърших делото, което Ти Ми даде да върша. ~ Йоан 17:4

Нищо повече не може да се добави към това съвършено

откровение на Бог. Книгите на Матей и Йоан в Новия завет са началото и краят на това огледало, като Марк и Лука допълват останалата част от това божествено откровение за характера на Отец. Това е светлината, която осветява останалата част от Писанието и следователно целия свят. Но тази светлина има тенденция да бъде отхвърляна от човечеството. Защо? Има една история от Стария завет, която ни помага да разберем.

След като Мойсей бил на планината в продължение на 40 дни, той се изпълнил с Божия Дух до такава степен, че лицето му сияело. Славата била твърде ярка за хората. Това символизира нежеланието на хората да приемат по-дълбоко откровение за Божия характер. Вместо да променят възприятието си, те помолили Мойсей да покрие лицето си. Вместо да отворят ума за Божията истинска нежност и милост, те заключили бързо вратата на умовете си, за да не бъде изложен контрастът на тази слава спрямо самите тях.

За израилтяните в подножието на планината славата ГОСПОДНА изглеждаше на върха като пояждащ огън. ~ Изход 24:17

С това покривало върху лицето им Божията слава изглеждала на израилтяните като пояждащ огън. В техните умове Бог бил унищожител. Това била собствената им измамна проекция върху божеството, тъй като те самите били унищожителите, които постоянно не вярвали на Бог и в крайна сметка умрели в пустинята.

Павел говори за изучаването на Бог чрез Христос, след като е премахнато това покривало, за разлика от онези, които продължават да четат Стария завет с покривалото – което означава, че те не го виждат чрез откровението на Христовия живот.

Но умовете им бяха заслепени. Защото и до ден днешен същото покривало остава непремахнато при четенето на Стария Завет, защото покривалото е премахнато в Христос. ~ 2 Коринтяни 3:14

Бог разкрива на Мойсей по-добра картина за Себе Си, но да гледаш в лицето на Мойсей не било същото като да гледаш в лицето на Христос.

Ние не сме като Мойсей, който сложи покривало върху лицето си, за да не видят израилтяните славата, въпреки че беше предопределено да изчезне. ~ 2 Коринтяни 3:13

Изображението на Бог върху лицето на Мойсей избледняло. Това било символ на отказа на Израел да позволи на светлината да влезе в техните помрачени умове. Това също било символ на несъвършеното отражение, което Мойсей дал за Божия характер. Това не означава, че осъждаме Мойсей, защото той бил най-кроткият човек, живял на земята до времето на Христос. (Числа 12:3). Но тъй като никой човек никога не е виждал Бог, нито е познавал Бог какъвто е бил в действителност, затова и никой не е могъл да разкрие напълно Божия характер. Само Божият Син познава Отца такъв, какъвто е в действителност. Дори ангелите не познават пълната истина за Божия характер, докато Исус не я разкрил на тази земя.

... и чрез Него да примири всичко със Себе Си, **чрез Него, независимо дали земните или небесните неща**, след като въдвори мир чрез кръвта на Неговия кръст. ~ Колосяни 1:20

Голям брой от ангелите последвали Сатана в неговия бунт срещу Бог, защото стигнали до убеждението, че Той е егоист и диктатор, а Неговата система на управление е неразумна и

несправедлива. Това ли е истината за характера и пътищата Му? Имало много въпроси, които останали без отговор, за тези ангели, които не напуснали небето. Отговорите им станали явни, когато Христос дошъл на тази земя, разкривайки характера на Отец в контраст с този на хората и умрял на Кръста, прощавайки на тези, които Го убивали.

Мойсей свалил Божиите заповеди от Синайската планина. Тези заповеди били писмено разяснение на Божия характер. Славата върху лицето на Мойсей разкривала частично разбиране на написаното. Но в лицето на Исус законът на Неговия Отец бил напълно разбран, написан не с писалка или мастило, а в сърцето Му.

Пророкувайки за Христос, псалмистът пише:

Наслаждавам се да върша Твоята воля, Боже мой, и
Твоят закон е в сърцето ми. ~ Псалм 40:8

Моисей ни е дал писмената версия на Божия характер чрез закона, а Исус разкрил този закон като записан в сърцето Му. Христос живеел според духа на закона, проявявайки пълната воля и характер на Своя Отец .

Защото Законът беше даден чрез Мойсей; благодатта и истината бяха реализирани чрез Исус Христос.
Йоан 1:17 (Нова американска стандартна библия)

Защото законът беше даден чрез Мойсей, а благодатта и истината дойдоха чрез Исус Христос. Никой никога не е виждал Бог. Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го *изяви*. ~ Йоан 1:17-18

Жизненоважно е да осъзнаем, че делото на Исус не е в контраст с това, което Мойсей е дал чрез заповедите, а по-скоро е тяхното изпълнение в жива плът.

Не ме разбирайте погрешно относно това защо

дойдох. Не дойдох да премахна закона на Мойсей или писанията на пророците. Но, дойдох да постигна целта им. ~ Матей 5:17

Очевидно има разлика между простото писане за характера на Бог и отразяването му в живота. Павел се основава на тези принципи, като говори за това как коринтяните са живо писмо, разкриващо служението на Павел.

Пак ли започваме да се хвалим? Дали сме като другите, които трябва да ви носят препоръчителни писма или които ви молят да пишете такива писма от тяхно име? Със сигурност не! **Единственото препоръчително писмо, от което се нуждаем, сте вие самите. Вашите животи са писмо, написано в сърцата ни;** всеки може да го прочете и да разпознае нашата добра работа сред вас. **Ясно е, че вие сте писмо от Христос,** което показва резултата от нашето служение сред вас. Това „ писмо “ е написано не с писалка и мастило, а с Духа на живия Бог. **То е издълбано не върху каменни плочи, а върху човешки сърца.** ~ 2 Коринтяни 3:1-3

Законът, който Мойсей получил от Бог на планината Синай, не бил проблемът, а по-скоро проблемът бил в това как законът бил проповядван и разбиран. Въпреки че законът, който Мойсей получил от Бог, бил закон на живота, без съвършеното познаване на този закон в сърцето на Мойсей или другите водачи, той често бил прилаган от тях и винаги разбиран от хората като закон на смъртта.

Но ако служението на смъртта, написано и издълбано върху камъни, беше славно, така че израилтяните не можеха да гледат постоянно лицето на Мойсей поради славата на лицето му, която *слава* преминаваше, как служението на Духа няма да бъде по-славно? ~ 2 Коринтяни 3:7-8

Няма нищо лошо в написаното на камъните. То е съвършено писмо на Божия характер. Грешката била в обещанията на хората в собствената им погрешна мъдрост, че ще изгълнят написаното (Евреи 8:6) и това впоследствие повлияло на начина, по който законът бил прилаган и това как хората реагирали спрямо него. Но Бог не бил хванат неподготвен от това. Законът бил използван от Бог, за да разкрие съкрусеното състояние на човека. Павел казва, че тази работа все още е била славна.

Защото, ако служението на осъждането имаше слава, служението на правдата превъзхожда много повече по слава. ~ 2 Коринтяни 3:9

Законът влезе с цел грехът на хората да стане по-очевиден. Тогава Бог би могъл да им предложи по-изобилна благодат. Това беше вярно по времето на Моисей точно толкова, колкото и днес.³

Смисълът е, че контрастът, който Павел рисува между буквата на закона и личността на Христос, не е за да покаже, че законът е лош, а Христос е добър, а по-скоро, че Христос е завършил делото, което Моисей бил започнал при даването на закона. Апостол Йоан го обяснява по следния начин:

Скъпи приятели, аз не пиша нова заповед за вас; по-скоро това е старо, което сте имали от самото начало [от Мойсей]. Тази стара заповед – да се обичаме един друг – е същото послание, което сте чували преди. И все пак е нова. Исус изживя истината на тази заповед и вие също я живеете. Защото тъмнината изчезва и истинската светлина вече свети. ~ 1 Йоан 2:7-8

Славата в лицето на Моисей била частично разбиране

---

³ За повече информация вижте книгата *Премахване на покривалото* от Даниел Бернхарт на разположение в maranathamedia.bg

на дадената му „буква“. Славата в лицето на Исус е пълната картина на Божията слава, написана в сърцето на човека.

Обобщението на това, което казваме е, че покривалото, което покрива сърцата не само на Израел, но и на целия свят, е премахнато в характера, разкрит в живота на Исус на земята. Чрез Него „завесата се сваля“.

Когато четем историите от Стария завет, завесата се премахва само когато правим това през призмата на Христовия живот. Божията слава вече не се възприема като пояждащ огън, а като слава на един нежен Баща. В страданията на Исус виждаме болката, която Бог изпитва поради постоянното Му отхвърляне от човечеството, докато Той се опитва да достигне и да пробие завесата, особено за Неговия любим Израел – древната църква и християнската църква днес.

Именно тази проста истина променя начина, по който разбираме изявлението на Христос „Или, или лама сабахтани?“ (Матей 27:46). Ако отхвърлим откровението на Исус на земята като пълно откровение на Божия характер, тогава ще видим само, че Исус се страхува, че Неговият Отец Го изоставя поради греха. Не можем да видим мъчителния вик на сърцето на Отец към водачите на Израел.

Основавайки се на истината, че „ако сте видели Мене [Исус], видели сте Отец“, задачата пред нас е да видим само истината за Божия характер проявен в Стария завет, като хармонизиран с характера на Христос, проявен в Новия завет. Това е единственият начин, по който може да бъде премахната завесата в нашия прочит на Стария Завет.

Когато за първи път обмислих този принцип, веднага бях обезпокоен от много очевидни препратки към действията на Бог в Стария завет, които включват насилствена смърт на хора. Тъй като нито едно от тези неща не е разкрито в живо-

та на Исус, как бих могъл да чета Стария завет по последователен начин, без да отхвърлям нищо, което той казва, или да изкривявам значението му, за да отговаря на една фантастична идея.

От друга страна, имаше също толкова обезпокоителна мисъл относно делото на Исус като пратеник на Бог. Ако не можех да покажа, че Бог е точно като Исус в Новия завет, тогава би трябвало да заключим, че Исус всъщност не е казал истината на Филип. Как би могло да му бъде заявено „ако сте ме видели, видели сте Отца“, след като Филип никога не е бил свидетел как Христос убива някого? Ако Бог наистина е убил хора, тогава очевидно твърдението на Христос е невярно.

Друг проблем, който трябва да бъде разгледан е значението на думите на Павел във 2 Коринтяни 3:18. Каквото и да видим в огледалото на Христовото лице, то ще бъде това, в което Божият Дух ще ни превърне.

**... гледайки като в огледало славата на Господа,
бивайки преобразени в същия образ** от слава в слава, точно както от Духа на Господа. ~ 2 Коринтяни 3:18

Ако гледам как Бог жестоко убива онези, които нарушават законите Му, възможно ли е да бъда преобразен в същия образ? Как би било възможно да спазвам заповедите? Ако заповедите учат, че не трябва да убивам и въпреки това в мисленето си виждам Бог като такъв, който наистина убива, тогава как мога да спра да ставам това, което гледам? Ще се почувствам така все едно се опитвам да отслабна докато ям само шоколадова торта 3 пъти на ден!

Изведнъж пътеката пред мен ми се стори изключително тясна. Беше ли изобщо възможно? Веднага отидох при моя Отец в молитва и Го помолих да ми помогне. Знаех, че

от сегашното ми разбиране задачата изглежда невъзможна. Чувствах се много подобно на израилтяните при Червено море. Зад мен стоеше натоварващата мисъл за Божието разрушително правосъдие, което щеше да удавя, да изгаря живи хора, да убива с камъни или с меч. Пред мен изглеждаше непроходимият океан от сложност в търсенето на доказателство, че Исус е имал предвид точно това, което е казал на Филип.

Господи Исусе, докато гледам към твоето скъпоценно лице, мога ли да съм сигурен, че гледам лицето на твоя Отец? Има ли завеса върху ума ми точно както е имало върху израилтяните от древността? Когато се впускам в Стария завет, защо нашият Отец изглежда помита милиони за миг в потоп. Треперя при мисълта за многото хиляди хора, изгорени до смърт в огнената буря в Содом и Гомор. Дали техните агонизиращи писъци са били резултат от изблик на пламък от самото ти съществуване? Възможно ли е да проявяваш същите черти на характера като огнедишащ дракон? Сигурно не ти харесва това? Но Библията казва, че огънят слязъл от небето "от Господа!" Но Исус никога не е правил това на земята! Господи, пази ме, иначе ще загина!

Сещам се за онези два текста, които споменахме по-рано:

Всеки, който твърди, че знае всички отговори, всъщност не знае много. ~ 1 Коринтяни 8:2

„Моите мисли не приличат на вашите мисли“, казва ГОСПОД. И Моите пътища са далеч отвъд всичко, което можете да си представите. ~ Исаия 55:8

Господи Исусе, моля те, хвани ръката ми и ме води. Аз съм като малко дете, което се опитва да разбере истината за нашия Отец. През многото години ходене с Теб се научих да Ти се доверявам. Знаем, че ще чуеш молитвата ми. Моля, кажи

ми какъв всъщност е твоят Баща. Той трябва да бъде като Теб, защото Ти си Негов Син! Избирам да вярвам, че Ти си пълното откровение на Бог и че това, което си разкрил на земята, показва точно какъв е нашият Баща. Да вярваме в противното означава да отхвърлим думите ти, а Библията казва, че само когато имаме Божия Син, можем да имаме Отец.

От този момент нататък ние заемаме позицията, че Божественото огледало, което ни показва характера на Бог, е личността на Исус Христос, разкрита на земята. Ще използваме тази светлина от Христос, за да се върнем в Стария завет, за да потърсим истинското лице на характера на Отец. Но първо трябва да разгледаме друго огледало, споменато в Библията.

ГЛАВА 8

ГЛЕДАЙКИ ВАШЕТО ЕСТЕСТВЕНО ЛИЦЕ

В началото на 1990 г. двама учени в Италия проведоха някои експерименти с маймуни, като се фокусираха върху това как те се учат чрез наблюдение. Това разкри цяла област на изследване, свързана с така наречените огледални неврони. До 20% от невроните в мозъка функционират, като копират или отразяват поведението на хората около тях.

Огледалният неврон е неврон, който се активира както когато животното действа, така и когато то наблюдава същото действие, извършено от друго. Така невронът „отразява“ поведението на другия, сякаш самият наблюдател действа. Такива неврони са наблюдавани директно при хора и примати, както и при птици.⁴

Огледалните неврони са основна част от човешката цивилизация, тъй като чрез тях човешките същества могат да съ-

---

4 https://en.wikipedia.org/wiki/Mirror_neuron

чувстват на другите и бързо да се интегрират в обществото. Ето защо, когато наблюдаваме някой който преминава през травма, често можем да усещаме това, което преживява той, защото нашите огледални неврони ни карат да се чувстваме така сякаш имаме същото преживяване.

Това повдига много въпроси относно въздействието на филмите или интерактивните компютърни игри. Чрез огледалните неврони можем да се почувстваме така, сякаш сме преминали през същото преживяване като актьорите, към които сме най-привлечени.

Когато човек започне несъзнателно да отразява действията на друг човек, това може да покаже интерес към този човек или да даде доказателство за чувство на доверие. Огледалните неврони също ни помагат да развием възприятия за поведението на другите хора и това как трябва да интерпретираме тяхното поведение.⁵

Възможно ли е да има много по-голямо значение в думите на Павел във 2 Коринтяни 3:18 за огледалото, отколкото сме смятали преди? Да бъдеш променен в подобие на Христос, като Го гледаш, подпомаган от Духа, предполага, че огледалните неврони са активирани. Само чрез Духа можем да видим Христос, но щом правим това постоянно, ще бъдем променени, за да станем като Него.

Преди грехопадението на нашата раса човешката природа отразява действията и поведението на Бог, Неговия Син (2 Коринтяни 3:18), и след това на верните небесни ангели. Когато Адам и Ева съгрешили, те прехвърлили своята вяроност към Сатана и неговите ангели. Техните огледални неврони започнали да отразяват характеристиките на Сатана и те започнали да тълкуват действията на небесните същества по същия начин, както го правят Сатана и неговите ангели

---

5 <https://www.sciencedirect.com/topics/neuroscience/mirror-neuron>

(Йоан 8:44).

Запознати сме с този процес, когато наблюдаваме човек, който се присъединява към култ. Личността на човека се променя и той започва да се облича, храни и живее като изолираната общност около него, за разлика от останалото общество.

Друго място, където огледалните неврони се разкриват, е чрез натиск от връстници. За да бъдат приети, новите ученици трябва да възприемат характеристиките на „племето“, за да се впишат.

Имайки предвид тези мисли, можем да се върнем към думите на нашия небесен Отец и да разберем тяхното значение на по-дълбоко ниво.

Моите мисли не приличат на вашите мисли, казва ГОСПОД. И Моите пътища са далеч отвъд всичко, което можете да си представите. ~ Исаия 55:8

След няколко поколения човешка история огледалните принципи, според които сме действали, са ставали все по-отдалечени от принципите на небето. Всяко поколение се основава на перверзността на поколението преди него, причинявайки нарастваща деградация на човешката раса. Веднъж изопачено в този нов курс, за човечеството ще бъде изключително трудно да се промени, за да се върне обратно към принципите на небето - въпреки че Бог се опитва да направи точно това през цялата история: чрез линията на Сим, Енох, чрез пророци и чрез Неговата църква. Но постоянният отказ през вековете да следваме Божиите пътища и следването на нашите собствени, закоравели човешки сърца са ни заключили в нашия начин на мислене.

Това е причината, поради която животът и ученията на Исус били неразбрани и тълкувани толкова погрешно от хо-

рата около Него. Нека илюстрирам това с една библейска история:

Една езичничка, която живееше там, дойде при Него с молба: „Смили се над мен, Господи, сине Давидов! Защото дъщеря ми е обладана от демон, който я измъчва жестоко. Но Исус не ѝ отговори, нито дума. **Тогава учениците Му настояха да я отпрати. „Кажки ѝ да си тръгва“, казаха те. — Тя ни безпокои с цялото си молене.** ~ Матей 15:22-23

Учениците изтъкували действията на Исус спрямо тази жена според начина, по който те се отнасяли към такива хора. Мълчанието на Исус задействало огледалните неврони на учениците и ги накарало да тъкуват действията Му така, сякаш Той я отхвърля по същия начин, както правили и те. Те очаквали, че Неговото поведение ще отговаря на тяхното.

Мълчанието на Христос създадо идеалната среда за проява на расовата нетърпимост на учениците. То подействало като огледало, в което те можели да започнат да се виждат в истинската си светлина.

Ако Исус се бил противопоставил на учениците в този момент, контрастът между Неговото поведение и тяхното нямало да бъде лесно разкрит. Техните грешни практики трябвало да бъдат разкрити в по-голяма степен; затова Исус вървял по път, който позволявал на учениците да разкрият повече от своите предразсъдъци.

Но Той отговори и каза: „Аз не съм изпратен при други освен при изгубените овце от израилевия дом“.
~ Матей 15:24

Исус познавал мисленето на учениците и знаел как ще изтъкуват думите Му, но в този момент не направил никакви усилия да спре развитието на техните естествени черти на

характера. Когато Исус казал „до израилевия дом“ те сметнали, че Той има предвид обрязани евреи. Жената, която молела за помощ, не била еврейка, затова те изтълкували Неговото слово като потвърждение на мисълта им, че тя трябва да бъде изгонена като безполезна езичничка, недостойна за вниманието им.

Но учениците преди това били свидетели как Исус общува със самаряните, когато срещнал жената при кладенеца и когато тя довела други да Го слушат. След като Го чули, самаряните казали:

... Сега вярваме, не само поради това, което ти ни каза, но защото ние самите Го чухме. **Сега знаем, че Той наистина е Спасителят на света.** ~ Йоан 4:42

Заключението на самаряните, след като чули Исус, било, че Той е Спасителят на света, а не само на евреите. Исус казал на Никодим:

Бог изпрати Сина Си в света не за да съди света, а **за да спаси света чрез Него.** ~ Йоан 3:17

Учениците може би са разпознали по-широкото поле, което Исус е поддържал във взаимодействието си с чужденците и от начина по който се е огнасял към тях. Но обучението им от детството взело надмощие, когато видели тази езичничка да моли за дъщеря си. Техните огледални неврони все още били в хармония с отношението на Сатана към другите. Той обича да се смята за по-добър и по-привилегирован от другите; гледа отвисоко на тези, които смята, че са по-долу от него.

Но тази жена била част от Израел – духовния Израел. Павел казва в Римляни 2:29, че евреинът не е по плът, а по Дух, и тази жена откликвала на Божия Дух. В небесното царство думите на Исус означавали нещо различно от това, което оз-

начавали за учениците.

За да им помогне, Исус трябвало да им позволи, без насилствена конфронтация, да видят себе си в още по-голям контраст с Него.

Но тя дойде и Му се поклони, умолявайки отново: „Господи, помогни ми!“ Исус отговори: „Не е правилно да се вземе храна от децата и да се хвърля на кучетата.“ Тя отговори: „Това е вярно, Господи, но дори на кучетата е позволено да ядат остатъците, които падат под масата на господарите им.“ ~ Матей 15:25-27

Исус знаел, че учениците смятат тази жена за куче. Тя също се смятала за куче както виждаме от нейните признаци. Може би е свикнала да бъде третирана по този начин от евреите, а може би дори и от собствения си народ. Но има ли човек на тази планета, който Бог да смята за животно, а не за човек?

Исус представя пред учениците цялото им мислене; Той насочва огледало към тях, за да могат да се видят. Техните лични мисли се разкриват в това, което Той говори. Но забележете внимателно, че Той не я нарече куче. Той просто заявява, че не е правилно да се взема хляб от децата и да се дава на кучета. Жената можела да отговори: „Аз съм твое дете и моля да получа хляб от ръката Ти“ и Исус щял да ѝ помогне.

Въпреки че жената вярва, че Исус я е нарекъл куче, вярата ѝ в Него не се предава. Сега учениците са сигурни, че Исус ще ѝ каже да си върви, изпълнявайки тяхното тълкуване на думите Му, че тя не е достойна да ѝ се помогне. Вместо това те са шокирани, тъй като Той прави точно обратното:

„Скъпа жено,“ каза ѝ Исус, „вярата ти е голяма. Молбата ти е изпълнена.“ И дъщеря ѝ веднага оздравя. ~ Матей 15:28

Това действие директно (но нежно) се сблъсква с начина по който учениците са си представяли развитието на ситуацията. Изцелението на дъщерята на тази жена разбило представата им за Исус. Така Христос учи хората чрез принципа на огледалото.

1. Той отразява техните собствени мисли обратно към тях.
2. В същото време се стреми да ги научи на нещо, въпреки техните предубеждения и погрешни мнения.
3. Ако пропуснат истинското значение, тогава чрез тяхното неразбиране се разкрива по-голяма проява на техния зъл характер.
4. Христос казва или прави нещо, което противоречи на техния мироглед.
5. Те трябва да направят избор: да приемат ново разбиране или да останат в греха си.
6. Той дава на онези, които приемат истината, Своя Дух, за да ги привлече към промяна на начина им на мислене.

Сега учениците трябвало да направят избор. Или признават своята расова нетърпимост, или започват да се съмняват, че Исус е дългоочакваният Месия. Тази история разкрива процеса на действие на Евангелието.

Освен това законът влезе, така че престъплението да може да избилства. Но където грехът избилстваше, благодатта избилстваше много повече. ~ Римляни 5:20

Думите на Исус били жива демонстрация на Божия закон. Но огледалните неврони на учениците изтъкували ду-

мите Му според тяхното погрешно разбиране. Когато Исус излекувал дъщерята на жената, това направило греха им да се умножи или да бъде разкрит. Те били осъдени в сърцата си и Божият Дух им предложил благодат, за да се променят. И все пак Библията не записва, че това ги е променило в този момент. То се превърнало в семе, което щяло да порасне в тях и да се прояви по-късно. Както се казва в книгата на Яков, те видели себе си в това огледало, но веднага забравили какви хора са, за да се скрият от последиците на това, което Исус им разкрил.

Докато четем тази история в Библията, ние навлизаме в същото преживяване чрез *нашите* огледални неврони. Представяме си себе си в историята и преминаваме през същия процес. Ако притежаваме расова нетърпимост, ще разберем думите на Исус като учениците. Когато стигнем до частта, в която Исус изцелява дъщерята на жената, това е нашата точка на решение. Изправени сме пред същите възможности като учениците. Или се убеждаваме, че е необходимо да започнем да умоляваме Бог да ни промени, или забравяме историята и потискаме недостатъка на характера си като защитен механизъм.

Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, **той е като човек, който гледа естественото си лице в огледало; защото той се наблюдава, отива си и веднага забравя какъв човек е бил.** Но този, който се вгледа в съвършения закон на свободата и продължи *в него*, и не е забравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде благословен в това, което прави. ~ Яков 1:23-25

Когато четем историите от Стария завет, нашите огледални неврони ги интерпретират според културата, в която сме израснали. Когато четем за Божия гняв, ние обикновено тълкуваме тези думи според собствения си гняв. Когато видим

унищожени зли хора, ние тълкуваме унищожението като нещо, което Бог извършва заради справедливостта, точно както бихме направили в същата ситуация и според културата и историята, в които живеем.

На верните се показваш верен; на почтените се показваш почтен. Към чистите се показваш чист, а към нечестивите се показваш враждебен. ~ Псалм 18:25-26

Начинът, по който гледаме на Бог, зависи много от самите нас. Верният човек вижда Божията вярност, чистият човек вижда Божията чистота, но нечестивият човек вижда Бог като груб, насилствен и разрушителен.

Друга причина да виждаме Бог по този начин е, защото избягваме да приемем колко зли сме в контраст с това колко свят е Той. Ако смятаме, че Библията представя Бог като подобен на нас, тогава има по-малко неща, които трябва да се променят в живота ни и ние вървим по своя път, чувствайки се доволни.

Но подобно на учениците, които гледат как Исус изпълнява молбата на чужденката, на нас ни се предлагат моменти в четенето на Библията, където нашият Отец нежно ни призовава да обмислим нещата по един различен начин от този, който познаваме. Но след като започнете да четете Библията по този начин, трябва да се откажете от много неща, в които някога сте вярвали. Повечето християни няма да направят това, защото е твърде унищожително да учат отново всичко, на което са били учени.

Ето защо толкова много хора четат историите от Стария завет с желанието да докажат, че Бог осъжда и убива грешниците. Това им позволява да продължат да осъждат другите и да желаят тяхното унищожение. Ако започнат да под-

държат идеята, че Бог не е такъв, това ще бъде такъв шок и ще предизвика такава промяна в мнението им за това как разбират Бог, че за тях това ще е като земетресение.

И така, в кое огледало ще погледнете, за да разберете характера на Бог? Ще четете ли директно Стария завет, без земният живот на Исус да посредничи вместо вас, и ще видите ли отражението на собственото си лице, когато четете за Бог? Ще продължите ли да си въобразявате, че Той е точно като вас?

Седиш *и* говориш против брат си; клеветиш сина на собствената си майка. Ти направи тези *неща*, а аз мълчах; и **ти си помисли, че съм напълно като теб;** но аз ще те смърря и ще издредя тези неща пред очите ти. ~ Псалм 50:20-21

Въпреки че може да сме разбирали Бог напълно погрешно, за щастие Той ще ни смърри точно както Исус направил с учениците си. Той не им крещял и не ги изложил, както бихме направили ние. Просто им показал тихо каква е истината, като казал на жената, че е излекувал дъщеря ѝ. Това напълно порицало техните мисли. Той направил това внимателно. Ето как работи нашият Спасител:

Освен това законът **влезе, така** че престъплението да може да изобилства. Но където грехът изобилстваше, благодатта изобилстваше много повече: ~ Римляни 5:20

Гръцката дума за *влязъл* в този стих означава да влезе тайно. Нашият Спасител не се стреми да ни унижи или засрами, а по-скоро дава Своя Дух, за да ни изобличи в нашата съвест. Всяка насилствена история в Библията ни дава възможност да бъдем осъдени за нашата насилствена, зла природа и да потърсим в Исус единствения път към Отец.

Сега ще започнем да разглеждаме някои истории от Стария завет в светлината на евангелското огледало. Ще видим как сме изкушени да го погледнем през нашето естествено огледално невронно разбиране за нещата, но се надяваме, че ще откриете нов и жив начин чрез който да видим лицето на нашия Баща.

Ако не искате да бъдете нежно смирени или порицани в този процес, може да сте склонни да спрете до тук. Моля се да не направите това. Моля се да сте стигнали до момент в живота си, в който сте уморени да изпадате в същите тайни грехове, същото разочарование и гняв от миналото и наистина да искате да живеете по един по-добър начин. Ще се присъедините ли към нас?

ГЛАВА 9

ПОТОПЪТ

ГОСПОД наблюдаваше степента на човешката нечестност на земята и видя, че всичко, което мислеха или си представяха, беше постоянно и напълно зло. Така че ГОСПОД съжали, че изобщо ги беше направил и поставил на земята. Това разби сърцето Му.

И Господ каза: „Ще залича тази човешка раса, която създадох от лицето на земята. Да, и ще унищожа всичко живо – всички хора, големите животни, малките животни, които се движат по земята, и дори небесните птици; съжалявам, че съм ги създал.“ ~ Битие 6:5-7

Историята за потопа по времето на Ной е сред най-известните истории в Библията. Това е една от най-определящите истории за това как хората виждат Бог и разбират какъв е Той. Вземете например американския комик, писател, продуцент, политически коментатор, актьор и телевизионен водещ Бил Махер, коментиращ историята за потопа:

Нещото, което е наистина обезпокоително за Ной... е, че това е неморално. Става въпрос за психотичен

масов убиец, който се измъква с това и Неговото име е Бог. Битие казва, че Бог е бил толкова ядосан на Себе Си, че се е прецакал, когато е направил човечеството толкова погрешно, че е изпратил потопа, за да убие всички: мъже, жени, деца, бебета. Какъв тиранин наказва всички, само за да си върне на онези, на които е ядосан? Хей Боже, знаеш ли, ти си някакъв [ругатня] когато си във филм с Ръсел Кроу и ти си този, който има проблеми с гнева.

Знаете, че консерваторите винаги говорят как американците губят ценностите и морала си ... Ами може би защото боготворите някой, който дави бебета! И тогава гениалният Божи план, след като убие всички, е да насели отново света с нова реколта от същия [тип хора], които [са Го разстроили] първия път, с предвидими резултати. Той убива още милиони.

Ако бяхме куче и Бог ни притежаваше, ченгетата щяха да дойдат и да ни отведат. Защо извличаме морала си от тази книга? Защо хората следват нещо такова?⁶

Очевидно отвращението на Бил Махер от морала на историята за Ной е една от основните причини, поради които той отхвърля Бог и християнството. Филмът за Ной от 2014 г., за който Махер споменава, предоставя огледало в широка част от човешката мисъл. Ной е представен като тъмен, далечен герой, обсебен от вършенето на Божията воля за унищожаване на човешката раса. Героят е толкова убеден, че Бог иска човечеството да приключи, че почти убива внучките си, за да попречи на човешката раса да оцелее. Той отказва да допусне някой освен семейството си в ковчега. Съпругата и децата му са отблъснати от неговата твърда и мрачна мания

---

⁶ Видеолип в YouTube - Бил Махер отхвърля библейската история за Ной.

за наказание и присъда. Двамата водещи герои, Ной и Тувал-Каин, коментират по различно време мълчанието на Бог и очевидния отказ да говори с тях.

Телевизионният минисериал от 1999 г., наречен *Ноев ковчег*, е пълна подигравка с Ной, представяйки го като кръгъл глупак. Ной е обсебен от идеята да попречи на синовете си и техните съпруги да имат сексуални отношения. Бог казва на Ной, че не е сигурен дали ще унищожи човешката раса напълно, и след това мълчи дълго време. Когато най-накрая се връща при Ной, Той му казва, че е решил да ги убие всички, при което Ной започва да танцува смешен танц, за да забавлява Бог и да го накара да промени решението си и да спаси човешката раса.

И двата филма се отклоняват до голяма степен от библейската история, като добавят много елементи, които само подчертават човешката склонност да изопачава казаното от Бог в рамка, която Го проклина. Тя разкрива реалността, че няма никой, който да търси Бог, нито да Го желае в сърцето си.

Въпреки че Бил Махер също изкривява историята, той все пак повдига някои много валидни идеи. Как се прекланяте пред личност, която дави бебета? Защо толкова много християни не чуват човешкия вик да се погледне разумно на въпроса за бебетата? По-голямата част от човечеството разбираме, че наказанието трябва да отговаря на престъплението. Нали така разбираме справедливостта? Какво престъпление са извършили всички тези бебета, за да бъдат удавени? Това не е ли легитимен въпрос?

Как християнството е научило света относно тази история? Какви семена е посяло в начина, по който е представило Бог на света? Чуйте как принцът на протестантските проповедници, Спърджън, говори за нея:

Обикновено казваме, че „няма правило без изключение“ и определено правилото, че няма правило без изключение, има изключение само по себе си, тъй като правилата на Бог са без изключение. Правилото, че Бог ще накаже нечестивите, е без изключение; правилото, че всички, които са извън Христос, ще загинат, е правило без изключение; и правилото, че всички, които са в Христос, ще бъдат спасени, също е без изключение...

„Защо е толкова глупав като стария Ной?“ Шегите на Рибалд бяха всичко, което Ной можеше да получи от тях; те го презираха напълно и му се присмиваха, но потопът дойде и ги отнесе всички и дойде край на шегите, сарказмите и подигравките им. Потопът най-ефективно ги накара да млъкнат. Така ще бъде и с всеки от вас, който се присмива на Евангелието на Христос. Във великия и страшен ден Господен ще откриете, че вашият смях няма да има власт над смъртта и няма да ви спечели отсрочка от агониите на ада. **Няма да има място за изневеря в този страховит ден. Бог ще бъде твърде реален за вас, когато ви разкъса на парчета и няма кой да ви освободи; и присъдата ще бъде твърде реална, когато гръмотевиците събудят мъртвите, и книгите ще бъдат отворени и прочетени при блясъка на светкавицата, и присъдата ще бъде произнесена: „Вървете си, вие проклети!“** (Ноевият потоп, Чарлз Спърджън)

При много християни историята за Ной предлага утешителното „казах ти“ и „ще видиш един ден“ срещу всички подигравки и присмехи, изгърпяни заради вярата в Бог. Възможно ли е да се окаже по-лесно да напомните на „нечестивите“ за тяхното бъдеще и как Бог ще ги „разкъса на парчета“, вместо наистина да простите на враговете си?

Ако има една история в Библията, която се нуждае от посредник, това е тази. Ако нашите мисли не са Божиите мисли и таим естествена вражда към Него, в безопасност ли сме да четем тази история без характера на Исус да посредничи за нас? Начинът, по който интерпретираме тази история, ще повлияе на това как тълкуваме природните бедствия, които виждаме около себе си днес, така че трябва да бъдем изключително внимателни.

Виж! На път съм да покрия земята с потоп, който ще унищожи всяко живо същество, което диша. Всичко на земята ще умре. ~ Битие 6:17

Прочитането на този библейски стих без защитата на Христовата личност води, само до предвидимите резултати, които прочетохме в книгата на Яков.

Защото, ако слушате словото и не се подчинявате, това е като **да погледнете лицето си в огледало**. Виждате се, тръгвате си и забравяте как изглеждате. ~ Яков 1:23-24

Слушането на този библейски стих извън характера на Христос разкрива какво *мислите* за Бог – гледате се в огледало. Независимо дали смятате, че нечестивите го заслужават, или че Бог е лош, или че цялата история е нелепа; всичко това са вариации на начина, по който мислим.

Книгата Битие е част от Тората, написана от Мойсей. Така историята с наводнението е част от закона. Четенето на закона извън характера на Христос може да разкрие само нашето собствено мислене. Както открихме в предишната глава, това е самото дело, което законът е замислен да извърши като първа стъпка с нас.

Освен това законът влезе, та престъплението да може да изобилства. Но където грехът изобилства,

благодатта изобилства много повече... ~ Римляни 5:20

Четенето на историята за потопа е наистина процесът на влизане на закона в умовете ни. Това прави нашето престъпление да изобилства или да стане по-очевидно. Разкрива нашите огледални неврони, ръководени и обучавани през много поколения под водачеството на Сатана. Показва нашата греховност чрез начина, по който възприемаме Божия характер като на масов убиец.

Когато сме в плътта, в нашия грешен ум, Бог може да бъде като нас само защото ние не познаваме Неговите мисли. Не можем да си Го представим като нещо различно от нас, само дете има повече сила.

Исус Христос е светлината на света. Той е светлината на Бога. Само в Него можем да започнем да оценяваме Божия начин на мислене и следователно какъв е Той. Само чрез Христос можем да се доближим до закона и да му позволим да върши делото, което е предназначен да върши за нас.

Нека погледнем едно до друго двете огледала. Ще разгледаме директно закона без Христос и след това Христос и Неговия израз на Отец.

Нашето естествено лице	Славата на Господа
<p>Ще залича тази човешка раса, която създадох от лицето на земята. Да, и ще унищожа всяко живо същество - всички хора, големите животни, малките животни, които се движат по земята, и дори небесните птици. Съжалявам, че изобщо ги направих. ~ Бит.6:7</p>	<p>Но аз ви казвам, обичайте враговете си, благославяйте онези, които ви проклинат, правете добро на онези, които ви мразят, и се молете за онези, които злорадстват за вас и ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец на небесата;</p>

Виж! На път съм да покрия земята с потоп, който ще унищожи всяко живо същество, което диша. Всичко на земята ще умре. ~ Битие 6:17

защото Той прави слънцето Си да изгрява над злите и над добрите и изпраща дъжд на праведните и на несправедните. ~ Матей 5:44-45

Поглеждайки директно към израза на закона, Бог унищожава враговете Си. В Христос Той ги благославя. В непосредствения закон Бог защитава доброто и насилствено унищожава злото. В Христос Бог изпраща добри неща както на добрите така и на злите.

Как да разрешим това привидно противоречие? Бог обича ли враговете Си или ги убива? Непостоянен и произволен ли е Той, избирайки понякога да обича и да прощава, а друг път да убива и унищожава? Дали Бог е добър за известно време, а след това решава, че му е достатъчно и унищожава всички? Или Той е като Исус – през цялото време?

Ако само слушаме Божието Слово, а не му се подчиняваме, тогава най-вероятно ще спрем с двата стиха в лявата колона по-горе и ще направим извода, че Бог жестоко унищожава хората, когато търпението Му се изчерпи. Няма нужда да търсим по-нататък, защото светлината от характера на Христос не посредничи в историята вместо нас. Но тези, които вярват, че Исус е пълното откровение на Отец, ще изследват повече, за да съгласуват разликата в двете картини. Ето я разликата между това просто да чуеш словото и да му се подчиниш.

Това ще изисква усилия; ще отнеме време. Само когато търсите Отца с цялото си сърце, ще Го намерите. Ако от четенето на няколко текста в Битие стигнете до заключението, че нашият Създател, който нарича себе си наш Баща и

е моделирал човешкото семейство според собствената си любяща връзка с творението, е унищожил милиони хора, включително бебета, тогава бих апелирал към вас като ви кажа, че не изследвате с цялото си сърце. Слушате ли? Да. А подчинявате ли се? Не.

Когато приех Исус като пълно откровение на Божия характер, трябваше смирено да падна на колене и да попитам Бог как да съчетая двете картини, които видях. Не виждах как е възможно. Това е жизненоважна част от процеса. Ако *сте* твърде самоуверени в своето изучаване на Библията, тогава Божият Дух не контролира нещата. Когато стигнете до точка, в която се чувствате блокирани и не можете да продължите, падайки на колене и умолявайки „Отче, моля, покажи ми истината“, вие се оставяте в ръцете на Бог, за да Му позволите да ви научи. Това съм правил много пъти. Отивам при Него и моля с вяра моя Отец да ми разкрие, че Той наистина е точно като Исус във всяко отношение.

В ума ми дойде мисълта как земята била прокълнатата, когато Адам съгрешил (Битие 3:17-19). Дойде ми въпросът *защо земята родила тръни и бодили*? Бог ли е направил тръните или грехът на Адам ги е накарал да растат? Това се превърна в основен въпрос в старанието ми да съгласувам историята за потопа с откровението на Исус за Отец. Нека разгледаме буквалния еврейски прочит на това, което Бог казва на Адам.

А на човека каза: „Понеже си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: „Не яж от него“, **проклета е земята поради теб**; в скръб ще ядеш от нея през всичките дни на живота си.” ~ Битие 3:17 (Буквален превод на Йънг)

Бог казва на Адам, че земята е прокълнатата заради греха му. Грехът е този, който донесъл тръните и бодилите, а не Бог. Това проклетие било разширено чрез убийството на

Авел от Каин.

Така че сега си *проклет* от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка. Когато обработваш земята, тя вече няма да ти дава силата си. Беглец и скитник ще бъдеш на земя. ~ Битие 4:11-12

Забележете внимателно как Каин разбира думите на Бог.

Каин отговори на ГОСПОДА: „Наказанието ми е твърде голямо, за да го понеса! Ти ме прогони от земята и от присъствието Си; Ти ме направи бездомен скитник. Всеки, който ме намери, ще ме убие!“ ~ Битие 4:13-14

Каин изразява идеята, че Бог произволно го е наказал, като го е прогонил от земята. Това ли каза Бог? Докато четем Битие 4:11, можем ли да видим, че Бог казва на Каин, че действията му са навредили на почвата? Кръвта на Авел, която се стича в земята, всъщност уврежда плодородието на почвата. Земята, която „отваря устата си“, за да приеме кръвта на Авел, е действието на убийството, пренесено в самата земя.

Трябва ли да тълкуваме Божиите думи през призмата на Каин или през призмата на Христос? Казва ли Бог на Каин за произволните Си действия срещу него, или просто му казва каква е естествената последица от това, което Каин е направил?

Дали Библията ни предлага допълнителни доказателства за това как греховността на хората нарушава баланса на природата, носейки бедствия? Като следваме тази линия на мисли, ще започнем да виждаме разлики в начина, по който преводачите на Библията разбират текстовете на Писанието. Виждате ли разликата в тези два превода?

Не се осквернявайте по нито един от тези начини, защото хората, които изгонвам пред вас, са се осквернили по всички тези начини. Понеже цялата земя се оскверни, **аз наказвам хората, които живеят там. Аз ще направя земята да ги повърне.** ~ Левит 18:24-25 (Нов буквален превод)

Не се осквернявайте с нито едно от тези неща; защото с всичко това са осквернени народите, които Аз изгоних пред вас; и земята е осквернена; затова **въздавам беззаконието ѝ върху нея и самата земя избълва жителите си.** ~ Левит 18:24-25

Бог наказва ли хората, като *кара* земята да ги повръща? Или Той *позволява* ефектът от тяхното непрекъснато увреждане на земята да се разиграе, при което тя започва да функционира неправилно и това се изяснява чрез природни бедствия? Бих казал, че първото разбиране е прочитане на текста извън характера на Христос. То отразява това, което естествено мислим за Бог, но версията на крал Джеймс предоставя различен възглед, който ни позволява да видим, че Бог просто позволява греховете на хората, които увреждат земята, да се проявят в унищожителното си дело. Той вече не задържа последствията от техните действия.

Нека разгледаме още един библейски пасаж, който говори за връзката между греховете на хората и тяхното въздействие върху земята. Отново, нека сравним два превода и да видим изразената вариация.

Земята страда за греховете на своите хора, защото те изопачиха Божиите инструкции, нарушиха законите Му и нарушиха вечния Му завет. Затова проклетие пояжда земята. Хората трябва да платят цената за греха си. Те са унищожени от огън и само няколко са останали живи. ~ Исаия 24:5-6 (Нов

буквален превод)

Земята също е осквернена под своите жители, защото те престъпиха законите, промениха наредбата, нарушиха вечния завет. Затова проклятието погълна земята и живеещите на нея запустяха. Затова жителите на земята са изгорени и малко хора са останали. ~ Исаия 24:5-6

Кара ли Бог хората да платят цена за греха си, като ги унищожава с огън? Или земята, прокълнатата от греха на хората, най-накрая се разпада и рухва под човечеството? Хората прокълнати ли са от земята или са прокълнати от Бог, който използва земята? Гледайки в лицето на Исус, отговорът е прост: точно както Бог казал на Каин, проклятието идва от земята заради неговите действия. Неговите собствени действия са го проклели.

Обърнете внимание на следните текстове, за да добавите още повече тежест към идеята, че това са естествени последиствия, сполитащи хората поради тяхната греховност.

ГОСПОД е известен със Своята справедливост. Нечестивите са впримчени от собствените си дела. (Тиха интерлюдия) ~ Псалм 9:16

Не се подвеждайте – не можете да се подигравате на Божията справедливост. Винаги ще жънете това, което засадите. ~ Галатяни 6:7

Какво е Божията справедливост? Той винаги ни позволява да берем плодовете на това, което засаждаме. Ако допуснем истината на тази мисъл в сърцата си, много истории в Библията ще променят значението си за нас. Нова картина ще излезе наяве.

Сега да се върнем към историята с потопа. Отново по-

мислете за два превода, които ни представят две различни картини.

Сега Бог видя, че земята се поквари и се изпълни с насилие. Бог наблюдаваше цялата тази поквара в света, защото всеки на земята беше покварен. Затова Бог каза на Ной: „Реших да унищожа всички живи същества, защото те изпълниха земята с насилие. Да, **ще ги залича всички заедно със земята!**“ ~ Битие 6:11-13

Земята също се поквари пред Бога и земята се изпълни с насилие. Така Бог погледна земята и тя наистина беше покварена; защото всяка плът беше покварила пътя си на земята. И Бог каза на Ной: Краят на всяка твар дойде пред Мен, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; и ето, **Аз ще ги унищожа със земята.** ~ Битие 6:11-13

Първата версия създава впечатлението, че тъй като хората на земята са се покварили, Бог е решил да ги унищожи *заедно* със земята.

Втората версия показва, че самата земя е била изпълнена с насилие, защото хората са били насилници на земята. Земята е като батерия, поглъщаща енергията на човешките дела. Когато хората изпълват земята с отрицателна енергия, накрая батерията експлодира, защото капацитетът ѝ е надвишен. Бог казва, че ще унищожи хората *със* земята; или с други думи, Той ще позволи на земята да ги унищожи. Той не ги унищожава *заедно* със земята, а по-скоро оставя плода на човешките действия на земята да ги унищожи.

Втората версия е в съответствие с характера на Исус. В този контекст следващите стихове добавят по-важни подробности към историята.

Ще се придържаш ли към стария път, по който са

стъпвали нечестиви хора, които са били посечени преди времето си, чиито основи са били пометени от потоп? **Те казаха на Бог: „Махни се от нас! Какво може да им направи Всевишният?“** Но Той изпълни къщите им с блага; Но съветът на нечестивите е далеч от мен.
~ Йов 22:15-18

Тук виждаме, че хората от стария свят казали на Бог да се оттегли от тях. Те не Го искали, въпреки че Той снабдявал домовете им с добри неща.

Като съберем парчетата заедно, става ясно, че детеубийството на потопа е причинено от греховете на хората, увреждащи земята, като същите тези хора изгонват Бог от живота си, оставяйки децата си беззащитни. Единственият човек, който послушал Бог, бил Ной. Ной „намери благодат в очите на Господа“, което означава, че той повярвал в Бог и че Бог се опитвал да спаси човечеството.

Чрез Ной Бог се опитал да предупреди хората, че идва бедствие. Той не бил авторът на това бедствие, но знаел колко зло може да понесе Неговата система, преди да повърне: щели да изминат 120 години. Бог не унищожил тези невинни деца, но бунтовното човешко семе, засадено в земята, довело до предвидимо горчивата жътва.

Тази гледна точка за потопа освобождава Бог от обвинението в убийството на невинни бебета. Това също Го освобождава от обвинението, че е убил всички животни, които са били уловени от потопа. Но идва отговорът: „вие просто искате да накарате Бог да изглежда слаб по отношение на греха и затова измисляте тези идеи, за да избегнете идеята, че Той директно слиза върху вас.“ Моят отговор на това е: „всъщност, аз се опитвам да хармонизирам думите и живота на Исус, че ако сме Го видели, ние сме видели Отец.“ Ако Бог е удавил бебета, тогава Исус е лъжец и очевидно не е

откровението на Божия характер. Сериозното приемане на Исусовите думи изисква от нас да се борим с тези истории от Стария завет, за да видим цялото Писание в хармония по този въпрос за Божия характер.

Освен това откриваме, че Бог не е слаб спрямо греха, а вместо това виждаме опустошителната сила на греха и какви са последствията от изтласкването на Бог и Неговите пътища от живота ни. Последствията от това са обезпокоителни. Могат ли греховете на хората да имат толкова драматичен ефект върху земята, че да предизвикат световен потоп? Нима Бог е дал на човека такова огромно господство над земята? Може ли земята да прояви духовните семена, които хората посяват, точно толкова, колкото и физическите?

Един въпрос, на който все още трябваше да отговоря, беше: защо наводнение? Защо не множество бедствия, като земетресения, урагани, пожари, както и наводнение? За да отговоря на това, бях насочен към този стих:

Не съдете другите и няма да бъдете съдени. Защото ще бъдете третираны така, както се отнасяте към другите. Стандартът, който използвате, когато съдите, е стандартът, по който ще бъдете съдени. ~ Матей 7:1-2

Стандартът, който всички използваме, за да съдим, е стандартът на Бога, на когото служим. Ние съдим другите, както вярваме, че Бог ги съди, или поне се опитваме да следваме това, което разбираме, че Бог прави. Нашите огледални неврони ни карат да подражаваме на Бога, в който вярваме. Дори ако всъщност не мислим, че Бог съществува, ние все пак съдим според това как смятаме, че една по-висша сила би преценила, независимо дали съществува или не (Бог представлява нашия най-висш идеал за това как трябва да се упражнява властта). В светлината на това, как хората по

времето на Ной са възприемали своите богове?

Шумерите вярвали, че Вселената е възникнала чрез поредица от космически раждания. Първо, Намму, първичните води, раждат Ки (земята) и Ан (небето), които се чифтосват и раждат син на име Енлил. Енлил отделил небето от земята и поискал земята за свое владение. Смята се, че хората са създадени от Енки, синът на Намму и Ан.⁷

Според древната религия на хората живели преди потопа, първата богиня е Намму, която е първичните води. Смята се, че човешките същества идват от нея и Ан – небето. Ако богинята на водата е първият бог, тогава следва, че водата ще представлява най-висшата форма на бедствие, недоволство и осъждение за хората. Хората знаели, че делата им са зли. Както заявява апостол Павел:

И тъй като не искаха да задържат Бог в знанието си, Той ги предаде на покварен ум, за да вършат онези неща, които не са подходящи; изпълнени с всякаква неправда, блудство, нечестие, алчност, злоба; пълни със завист, убийство, раздори, измама, злонамереност; *те са* шепотници, клеветници, мразещи Бога, насилници, горди, самохвалци, изобретатели на зли неща, непокорни на родителите, неразборчиви (хаотични), ненадеждни, нелюбеци, непримирими, безмилостни; **които, знаейки праведната Божия присъда, че онези, които вършат такива неща, заслужават смърт**, не само правят същото, но и одобряват онези, които ги вършат. ~ Римляни 1:28-32

Причината земята да бъде унищожена от вода е, че повечето от тези древни хора са почитали богинята на водата. Възможно ли е колективните мисли на хората да са повлия-

7 https://en.wikipedia.org/wiki/Sumerian_religion

ли на света около тях до такава степен, че унищожението да изглежда, че идва от този, на когото самите те се покланят?

В обобщение ще кажа, че представих алтернативен възглед за това как да разберем историята за потопа. Мотивацията да направим това идва от разглеждането на тази история през характера на Исус, който обичал враговете Си и им правел добро - винаги.

Без характера на Исус, ние чуваме Божието Слово в историята за потопа само като наши мисли, а не като Божи; всичко, което можем да направим, е да разкрием какво мислим за Бог и следователно какви сме самите ние. Но когато погледнем в лицето на Исус, Божието Слово започва да ни променя, ражда живот и изпълнява това, което Бог е намислил за нас.

„Моите мисли не приличат на вашите мисли“, казва ГОСПОД. И Моите пътища са далеч отвъд всичко, което можете да си представите. Защото както небето е по-високо от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите мисли са по-високи от вашите мисли. **Дъждът и снегът се спускат от небето и остават на земята, за да напояват земята. Те карат зърното да расте, произвеждайки семена за фермера и хляб за гладните. Същото е и с Моето слово. Изпращам го и винаги дава плод. Ще постигне всичко, което искам, и ще благоуспява навсякъде, където го изпратя.** ~ Исая 55:8-11

Когато приемем живота на Исус като изява на Божия характер, започваме да преминаваме от простото слушане на Словото към покоряването му. Библията се превръща в нова книга, започваме да търсим Бог с цялото си сърце и семето на Словото пониква в нас и прави това, което Бог е възнамерявал.

Остава обаче въпросът: защо Библията в Битие шеста глава използва език, според който изглежда, че Бог ще унищожи света и ще го заличи? Защо не пише, че светът ще се самоунищожи?

Ако навлезем малко по-навътре в еврейския език, откриваме нещо удивително в използването на еврейската форма *Хифи'л* в Битие 6:13 и 6:17.

И Бог каза на Ной: „Краят на всяка твар дойде пред Мен, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; и ето, **Аз ще унищожа** [*Хифи'л*] тях със земята. ~ Битие 6:13

И ето, **аз самият донасям** [*Хифи'л*] потоп на земята, за да унищожи изпод небето всяка плът, в която *има* жизнено дихание; всичко, което е на земята, ще умре. ~ Битие 6:17

Формата *Хифи'л* позволява както активна, така и разрешителна употреба.

Причинителният нюанс на *Хифи'л* и на неговите арамейски и акадски двойници хафел / ,аф'ел и šurgus, съответно, включва не само действия, при които субектът кара обекта (друго лице или нещо) да направи нещо, но и набор от други начини, по които субектът е отговорен за действието на обекта, като например да му позволи, да го толерира или да даде разрешение да го направи.⁸

Когато става въпрос за Бог, изразът „ще унищожа“ се използва като еврейски идиом. Има два класа идиоми, които могат да се използват. 1. Причинителен. 2.

---

8 „За толеративния/позволяващ *Хифи'л*,” в *Le-Ma'an Zionu: Изследвания в чест на Zionu Зевит*, изд. Фредерик Е. Грийнспан и Гари А. Рендсбърг. Eugene, OR: Cascade Books, 2017. стр. 397

Разрешителен. Използването на фразата от писателя (не от преводача) е най-често в разрешителна форма, когато става дума за цитиране на Бог - особено когато глаголът е отрицателен, като унищожение и болест. Тази разрешителна глаголна форма на иврит се нарича Хифил, която Уилям Лоут обяснява така:

„...формата, наречена Хифил на иврит, често означава само разрешение и е преведена другаде в този смисъл от нашите преводачи.“ (*Коментар върху пророк Исаия*, стр. 501)⁹

Но изглежда, че само контекстът ще определи дали формата е активна или разрешаваща.

Единственото ръководство за разграничаване между тях е контекстът, но определянето на това, което контекстът изисква - или поне какво е в съответствие с контекста - може да бъде много субективна задача.¹⁰

Това означава, че е възможно Битие 6:13 и 6:17 да се преведе по следния начин:

И Бог каза на Ной: „Краят на всяка плът дойде пред Мен, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; и ето, **Аз ще позволя да бъдат унищожени** със земята.“
~ Битие 6:13

И ето, **Аз Сам позволявам наводняването на** потопа на земята, за да унищожи изпод небето всяка плът, в която има дихание на живот; всичко, което е на земята, ще умре. ~ Битие 6:17

Четенето на текста по този начин внася хармония с един

9 Кевин Дж. Мълинс, *Исус Христос и то разпнат*, стр. 44. Предстои да бъде преведена на български и поместена в fatheroflove-bulgaria.com

10 Пак там, Грийнспан и Ренсбург, стр. 399.

текст от Исая, който също говори за потопа.

Точно както се заклех по времето на Ной, че **никога повече няма да позволя потопа да покрие земята**, така и сега се заклевам, че никога повече няма да бъда ядосан и да те накажа. ~ Исая 54:9

Еврейската форма в този стих е *Нифал*, която винаги е пасивна или разрешителна. Ако Битие 6:13 и 6:17 бяха в активна форма, това би противоречило на разрешителния превод на Исая 54:9. Когато позволим на формата *Хиф'ил* да приеме разрешителния тон, текстът се хармонизира.

Тъй като контекстът е този, който определя как четем формата на *Хиф'ил* на иврит, как трябва да определим контекста? Исус Христос, както ни се разкрива на земята, винаги трябва да определя контекста. Но защо преводачите не са използвали първо разрешаващия контекст, а не активния в този случай? Първо, изглежда, че граматиките от Средновековието не са били наясно с тази допустима вариация на формата *Хиф'ил*.

Толеративният нюанс на хиф'ил е неравномерно признат в граматиките на библейския иврит. Не съм откривал да се споменава от средновековните еврейски граматичници...¹¹

Другата и по-важна причина е, че характерът на Бог не е бил разпознат чрез живота на Христос на земята.

Разрешителната граматика на формата *Хиф'ил* не само ни помага да обясним историята за потопа, но, както ще видим, повлиява и на начина по който прочитаме други истории. И все пак, това не обяснява всяка ситуация в Стария завет. Когато четем Битие 6:7, виждаме, че се използва активна форма (деятелен залог).

11 Пак там, Грийнспан и Ренсбург, стр. 398.

Затова Господ каза: „**Ще погубя човека** [Куал несвършено време], когото създадох от лицето на земята, както човек, така и звяр, пълзящо същество и небесни птици, защото съжалявам, че съм ги създал.
~ Битие 6:7

Еврейската форма тук е в *несвършено време*, което означава, че може да се преведе като: „Ще започна процеса по унищожаване на човека“. Ако съпоставим това с текстовете от Битие 6:13, 17 и Исаия 54:9, виждаме, че процесът, който Бог е започнал, бил да позволи на потопа да залее земята. Разбира се, възможно е всичко това да се прочете в активната форма и Бог да бъде представен като активно унищожавач хората при потопа, в зависимост от това как читателят задава контекста.

Но дори ако просто приемем, че Битие 6:7 заявява, че Бог ще унищожи света, принципът на огледалото все още се прилага. Законът изразява нашите собствени мисли, когато го четем директно, без посредничеството на живота на Исус. Подобно на Каин, ние забравяме, че Бог ни казва, че проклятието ще дойде от земята. Истинското разкриване на Божия характер в тази история изисква по-задълбочено изучаване с послушание, за да се хармонизират частите, и като правим това, ни се представя по-дълбоката реалност на човешкото зло в начина, по който възприемаме Бог.

Така се разкрива, че ние Го виждаме като един, който желае да унищожи всяко живо същество, включително невинни деца. Твърдението, че вярваме в това, позволява на човек несъзнателно да скрие реалността на собствената си поквара, проектирайки я върху Бог. Свалянето на Бог до нашето ниво ни кара да се чувстваме по-добре относно себе си.

Други искат да прочетат това в Библията, за да Го осъдят и прокълнат като масов убиец. На тях им пасва да видят Бога

по този начин, за да Го прогонят от трона на сърцата си. Бог не принуждава никого да вижда нещата по Неговия начин, но Той ни е разкрил Своя Син, за да можем да разберем значението на думите Му.

Друга причина, поради която Библията изглежда представя Бог като такъв, който казва, че ще унищожи всичко е, че човешката природа автоматично прави божеството отговорно за бедствието, което идва в живота ни. Когато нещата се объркат, е по-лесно да попитам защо Бог ме наказва, вместо какво съм направил, за да си навлека тези последици. Точно това направил Каин, когато Бог му разкрил естествените последици от неговите действия. Той преформулирал Божието слово, за да изглежда като произволно наказание от Бог.

Най-голямата причина, поради която вярвам, че Библията представя Бог като „поемащ отговорност“ за унищожаването на човечеството, е поради естествения механизъм на човека за самозащита, който прехвърля вината на всеки друг, освен на себе си. Светът на психологията нарича това проекция. Това е основен човешки принцип, който Библията, ако има истинска диагностична способност за човешкото състояние, трябва да може да различи.

Защото Божието слово е живо и силно. По-остро е от най-острия меч с две остриета, прорязва между душата и духа, между ставите и мозъка. Излага на показ най-съкровените ни мисли и желания. ~ Евреи 4:12

ГЛАВА 10

ПОЕМАНЕ НА ОТГОВОРНОСТ

Ако потърсите в интернет „поемане на отговорност за вашите действия“, ще ви бъдат представени изобилие от връзки към презентации и материали за това как да направите това. Фактът, че толкова много е писано за това, показва, че хората намират за изключително трудно да поемат отговорност. Защо?

Този въпрос ни връща към Едемската градина, когато Адам бил попитан защо е взел плод от дървото, което му е заповядано да не прави.

„Кой ти каза, че си гол?“, попита Господ Бог. „Ял ли си от дървото, чийто плод ти заповядах да не ядеш?“
Човекът отговори: „Жената, **която Ти ми даде**, тя ми даде плода и аз го изядох.“ ~ Битие 3:11-12

Вместо да приеме грешката си и да поиска прошка, Адам прехвърля вината за постъпката както върху жена си, така

и върху Бог. Това ми напомня историята за млад мъж, който ударил друг човек със снежна топка по време на спортен мач. Когато бил помолен да даде сметка за извършеното, той казал: „ако снегът не беше там, това никога нямаше да се случи!“

Вариантът по подразбиране за човечеството е да проектира проблема си върху другите и да ги прави отговорни за него, особено когато има намесен страх. Проекцията е дефинирана по следния начин:

Психологическата проекция е защитен механизъм на различност по отношение на „вътрешното“ съдържание, идващо погрешно от „външното“. Тя формира основата на емпатията чрез проекция на лични преживявания за разбиране на субективния свят на другия. В злокачествените си форми това е защитен механизъм, в който **егото се защитава срещу отречени и силно негативни части от себе си, като отрича съществуването им и ги приписва на другите**, пораждайки неразбиране и причинявайки неопикуема междуличностна вреда.¹²

Виждаме, че този принцип е предаден от Адам на Каин, защото когато последният е помолен да обясни смъртта на брат си, той първо се преструва, че не знае нищо за това. Стреми се да направи проблема просто да изчезне.

В предишната глава разгледахме как Каин изопачава казаното от Бог и го прави да изглежда така, сякаш Той е агресорът и наказващият. Бог казва на Каин, че действията му ще доведат до своите последствия и ще навредят на земята. Каин проектира тези последствия върху Бог и Го обвинява за страданието, което понася в този момент. Но играта му с обвиненията не свършва дотук.

12 https://en.wikipedia.org/wiki/Psychological_projection

Ти ме прогони от земята и от присъствието Си; Ти ме направи бездомен скитник. **Всеки, който ме намери, ще ме убие!** ~ Битие 4:14

Защо представя тази абсурдна идея, че всеки, който го срещне ще го убие? Каин екстернализира (прави да излезе навън) убийството на брат си върху всички останали и се превръща в жертва на същото нещо, което е извършил. Каин е убиецът и след като убил, той вече смята, че всички останали са потенциални убийци като него. Той не осъзнава, че това разсъждение идва от собственото му мислене, което вижда убийството като решение на проблемите; вместо това той обвинява Бог за създаването на среда, която ще причини смъртта му.

Как да помогнете на някой, който проектира всяко извършено от него зло, върху някой друг и се преструва на жертва? Библията разкрива тази характеристика на човека, чрез привидното представяне на Бог като такъв, който върши същото, което всъщност прави човекът.

Отбелязваме внимателно, че моделът за историята на Каин е семето за събитията, разиграни в историята за потопа.

Каин	Потопа
Каин убива Авел.	Човечеството става жестоко и нечестиво пред Бог .
Земята е повредена от действията на Каин.	Земята е покварена от действията на хората живеещи на нея.
Каин обвинява Бог, че го е прогонил от земята.	Човечеството обвинява Бог, че е унищожил целия свят.

<p>Каин отказва да поеме отговорност за смъртта на Авел и за загубата на плодородие на земята и проектира бедствието върху Бог.</p>	<p>Човешката раса отказва да поеме отговорност за унищожаването чрез потоп и обвинява Бога за това като проектира върху Него делото на унищожението.</p>
---	--

Тъй като Библията разпознава мислите на хората (Евреи 4:12), този зъл процес на Проекция е уловен в Писанието.

И ГОСПОД каза: **Ще залича този човешки род, който създадох от лицето на земята. Да, и ще унищожа всяко живо същество** - всички хора, големите животни, малките животни, които се движат по земята, и дори небесните птици; съжалявам, че съм ги създал. ~ Битие 6:7

Езикът, който Бог използва, обяснява как хората мислят за историята на потопа. Избираме да вярваме, че Бог е унищожил земята с потоп, за да избегнем поемането на отговорността, че Той ни е дал властта сами да унищожим земята.

Народите се разгневиха и дойде Твоят гняв и времето на мъртвите да бъдат съдени, и да възднеш на слугите Си пророците и светиите, и онези, които се боят от името Ти, малки и големи, **и да унищожиш тези, които унищожават земята.** ~ Откровение 11:18

Как Бог унищожават тези, които унищожават земята? Като не им пречи да правят това чрез техния бунт срещу Него.

Няма нужда да разказваме историята на човешката раса и как хората напълно са заличавали други цивилизации от лицето на земята. Това се намира в сърцето на човека и ще се проявява всеки път, когато му се даде възможност. Тази човешка черта е записана в Битие 6:7. Езикът обяснява про-

екционните принципи на човечеството. След като разберете това, целият ви светоглед ще се промени, когато четете Библията и много очевидни противоречия ще се разрешат от само себе си.

Нека разгледаме един много очевиден пример за това в книгата на Езекиил.

Тогава това послание дойде при мен от ГОСПОДА:
Сине човешки, обърни се срещу Ерусалим и пророкувай против Израил и неговите светилища. Кажи им:
„Така казва Господ: **Аз съм твой враг, Израилю, и съм наблизо, готов да извадя меча Си, за да унищожа твоя народ – и праведния, и нечестивия.**” ~ Езекиил 21:1-3

Унищожава ли Бог еднакво праведните и нечестивите? Такъв ли наистина е Неговият характер?

Когато Бог говори на Израел, Той им говори това, което те самите мислят. Той разпознава мислите им и ги изправя пред това, от което се страхуват. Бог също ни разкрива какви всъщност са човешките същества. В този стих имаме екстернализиране (изваждане навън) на желанието на човешкото сърце. Имало ли е в човешката история събития, при които хората са били готови да унищожат праведните заедно с нечестивите?

Ето един пример. През 1209 г. в Южна Франция папският законник и водач на Албигойския кръстоносен поход, абат Арно Амалрик, изрича следните думи, докато армията му обкръжава град, в който имало албигойци и католици: „Caedite eos. Novit enim Dominus qui sunt eius” – „Убийте ги. Господ познава Своите.” В писмо до папата през същата година Арно казва: „Нашите мъже не пощадиха никого, независимо от ранг, пол или възраст, и посякоха с ножа почти 20

000 души. След това голямо клане целият град беше ограбен и изгорен...”

Така че думите от Езекил 21:1-3 идентифицират нечестията на хората, което се е проявило в такива като Арно Амалрик. Но ние отново казваме, че тази човешка черта е екстернализирана от човека и проектирана върху Бог, за да спаси човечеството от срама да поеме отговорност за тази природа, която извършва неописуеми жестокости. Напомняме си как учениците използвали думите на Исус и ги направили да изглеждат така сякаш Той е расово нетолерантен към ханаанката, която Го помолила да помогне на дъщеря ѝ.

Редица библейски учени са разбрали, че част от езика на Библията не може да отразява напълно Божия истински характер. Ето един пример:

Когато се казва, че Бог закоравява сърцата на хората [Изход 7-8], че ги предава на покварен ум [Римляни 1:27-29], че им изпраща силни заблуди, за да повярват, че действа несправедливо [2 Сол. 2:11] – което означава, че Той действа против Своя характер – това е безкрайно далеч от идеята за ефективен импулс във Всемогъщия Бог. Защото всички тези глаголи – закорави, ослепи, предаде, изпрати, заблуди и други подобни от обикновения еврейски език, означават **само допускане [на тези неща], макар и да звучат като активни [действия от Негова страна], и по този начин са използвани** без всякакво противоречие. (Томас Пиърс, I, стр. 23-24 издание от 1658 г., цитирано в Джаксън, *Божията провидение*, стр. 401)

Казва се, че на древноеврейски Бог може да бъде описан като активно вършещ нещо, което само позволява да се случи. И това е лингвистичен факт. Когато Библията казва, че Бог е измамил, това означава, че Той е позволил човекът да

бъде измамен поради собствените си действия.

Част от причината за това е свързана с онова, което открихме по-рано относно формата *Хиф'ил*. Контекстът определя дали е активна или пасивна. Така че в някои случаи не ивритът е проблем, а по-скоро липсата на разбиране у преводачите по отношение на иврит.

Сега нека си припомним какво казва Бог на Каин.

Затова сега си *проклет* от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брат ти от твоята ръка. Когато обработваш земята, тя вече няма да ти дава силата си. Беглец и скитник ще бъдеш на земята.
~ Битие 4:11-12

Бог не е направил така че земята да загуби плодородието си, но е позволил последствията от действията на Каин да повлияят на земята, така че плодородието да се загуби. Той можел да спре тези последствия, но позволил да се явят според законите на природата, които е установил.

Двете основни спънки, които хората предприемат при четенето на Стария завет са: 1) отказ да го прочитат чрез характера на Христос или неспособност да го разберат по този начин и 2) използване на механизъм за самозащита, проектиращ нашата зла природа върху Бога. Сега нашият Отец ни призовава да поемем отговорност за природата си. Той не ни осъжда, така че можем да престанем да се опитваме да проектираме нашето зло върху Бог и другите.

ЧОВЕКЪТ СТАНА КАТО ЕДИН ОТ НАС

Историята за Каин ни даде важен модел за това как Бог взаимодейства с грешните хора и разкрива как хората проектират грешките си върху Него. Сега искаме да се върнем няколко стъпки назад в историята на Битие и да видим как Бог се отнася към Адам, когато го извежда от градината. Тя съдържа важна информация за това как функционира огледалото.

Адам ял от забранения плод и сега Бог решава какво да прави с него:

Тогава Господ Бог каза: **„Ето, човекът стана като един от нас, да познава доброто и злото. И сега, за да не протегне ръката си и да вземе и от дървото на живота, да яде и да живее вечно”** - затова Господ Бог го изпрати от Едемската градина да обработва земята, от която беше взет. Така Той изгони човека; Той постави херувими на изток от райската градина и пламтящи

меч, който се въртеше, за да пази пътя към дървото на живота. ~ Битие 3:22-24

Как е било възможно Адам да стане като Бога, като е ял плода на Дървото за познаване на доброто и злото? Как би могъл Адам да стане като Бог чрез процес на непокорство към Него? Познанието на Адам за злото било от опит. По какъв начин това го прави да е като Бога? Най-лошата част от това е, че действията на Бог изглежда потвърждават точно това, което Сатана казва на Ева:

Тогава змията каза на жената: „Няма да умрете; защото Бог знае, че в деня, когато ядете от него, очите ви ще се отворят и **вие ще бъдете като Бога, познавайки доброто и злото.**“ ~ Битие 3:4-5

Сатана казва на Ева, че Бог се опитва да им попречи да имат нещо, което ще ги направи да станат като Него. По-късно Бог заявява, че човекът е станал като Него и след това им казва да напуснат градината. Това може да изглежда като потвърждение на казаното от Сатана, че те ще станат като Бог и че Той не може да се справи с това.

И така, какво става тук?

Няма нищо в Битие 3-та глава, което да показва, че Адам се е покалял за греха си. Четохме, че той обвинява Бог и жена си за действията си. В този момент той е извън Христос – което означава, че той няма Христовия Дух в себе си. Принципът на огледалото ни учи, че когато сме извън Христос, думите, които Бог говори, могат да отразяват само това, което мислим. Това е така, защото нашите мисли не са Божиите мисли и както открихме по-рано, “естественият човек не възприема нещата от Божия Дух, защото те са глупост за него.” (1 Коринтяни 2:14).

Исус обяснява:

Защото с каквато присъда съдите, с такава ще бъдете съдени; и каквато мярка използвате, с такава ще ви се отмери. ~ Матей 7:2

Когато Адам изял плода, той позволил на Сатана да му повлияе по много по-силен начин. Думите на Сатана имали идеален смисъл за него. Това трябва да е така, защото или Адам се разкайва, или единствения възприеман от него начин за бягство е да повярва на думите, които Сатана изговорил чрез змията.

Възприемайки думите на змията, Адам повярвал, че е станал като Бога, и че Бог иска да скрие това от него, което го води до заключението, че Той ще се опита да попречи на Адам да остане в градината, като го убие или като го изгони от нея.

Думите на Бог към Адам всъщност представляват разкритите мисли на Адам, тъй като в глава 8 видяхме, че когато Божият закон дойде при човека, той първо кара греховете на хората да се увеличат – за да може те да разпознаят своя грях и така благодатта да може да бъде приложена (Римляни 5:20).

Изричайки думите „човекът стана като един от нас“, Бог изговаря мислите на Адам, който бил научен на това от Сатана. Казвайки на Адам, че той трябва да бъде изгонен от градината, Бог просто изрича присъдата, която Адам вярва, че Бог издава. Бог съди Адам, според преценката му за това как Бог ще действа.

Виждаме този принцип в историята за талантите:

Защото се страхувах от теб, тъй като си строг човек. Събираш това, което не си вложил, и жънеш това, което не си посял. И той му каза: „**От собствените ти уста ще те съдя, ти зъл слуга.** Ти знаеше, че съм строг

човек, събирам това, което не съм вложил и жъна това, което не съм посаял.“ ~ Лука 19:21-22

Човекът с един талант избрал да вярва, че господарят е суров и действа несправедливо. Господарят съди за човека от собствените му мисли и думи. Това, което се случва с този човек, е точно каквото се случва и с Адам в градината. Когато Адам паднал в грях, той бил повлиян да повярва, че Бог е строг и затова го държи далеч от Дървото на познанието. Затова той бил съден според собствените си мисли, бил изгонен от градината и възпрепятстван със сила да се приближи до дървото на живота.

Означава ли това, че ако Адам се бил покаял, щял да може да остане в градината? Да, така е, но Бог знаел, че след като Адам изяде плода, Сатана ще повлияе на мислите му до такава степен, че той няма да може да се покае. Адам не познавал истинската поквара на сърцето си. Щяло да отнеме време Бог да му помогне да види колко дълбоко е падението му.

Човешкото сърце е най-измамното от всички неща и отчайващо нечестиво. Кой наистина знае колко е лошо? ~ Еремия 17:9

Начинът, по който Бог ни помага да видим себе си, е като позволява на това, което мислим, да се прояви и след това ни насочва да го сравним с характера на Христос, за да започнем да виждаме нашия истински проблем. Било необходимо Бог да издаде на Адам присъдата, която той смятал, че Бог ще издаде.

Читателят може да си помисли, че със сигурност е имало друг начин Бог да се справи с тази ситуация. Но когато мислим по този начин, подценяваме враждебността, която Адам имал в този момент към Бог. Той трябва да се е чувствал

много подобно на притиснато в ъгъла и застрашено животно. Бог не можел да даде нищо друго освен това, което Адам очаквал, защото естественият човек не възприема нещата от Божия Дух (1 Коринтяни 2:14). Опитът да дообясни какво се случва в този момент само би закоравил сърцето на Адам.

Споразумейте се бързо с противника си, докато сте на път с него, за да не би противникът ви да ви предаде на съдията, съдията да ви предаде на служителя и да бъдете хвърлени в затвора. ~ Матей 5:25

В този момент Бог можел само бързо да се съгласи с противника Си, докато бил с Адам на пътя. Адам бил произнесъл своята присъда за случая с Божия характер и по този начин Бог не можел да направи нищо, освен да го предаде на служителя, за да бъде изгонен от градината. (Матей 5:25).

Въпреки че Бог говори на мислите на Адам с думите – „човекът стана като един от нас, да познава доброто и злото“, Той има послание за Адам в тези думи, което всъщност ще се окаже истина по един много различен начин от това, което Адам разбира от тях. Бог си е имал работа със Сатана още преди създаването на човека, използвайки истината и дълготърпението, за да отговори на погрешните представи на Сатана за Бог пред ангелите. След като съгрешава, сега Адам ще трябва да се бори със Сатана, подпомаган от Христос, по много по-дълбок и по-сложен начин, много по-подобен на Божието преживяване със Сатана, отколкото на първоначалния изпит за послушание. Адам ще трябва да проповядва евангелието хиляда години и постоянно да бъде отхвърлян, подиграван и атакуван. Само по този начин той е станал като „нас“ - Бог и Неговия Син - които са били постоянно отхвърляни, подигравани и атакувани в продължение на шест хиляди години. Но когато Адам чува тези думи и напуска градината, той не знае, че това ще бъде съдбата му.

Използването на принципа на огледалото за обяснение на този пасаж е много дестабилизиращо на първо място, защото разкрива естествената ни човешка склонност да проектираме върху Бог отговорността за нашите собствени мисли и действия. Също така е трудно да приемем, че нашите сърца са толкова упорити в греха, че Бог трябва да използва този метод. Това ни тласка към обмисляне на нашите предположения за Бога, докато правим болезнен самоанализ и душевно себеизпитване.

Естествено по-утешително е да възприемем, че Бог изгонва Адам от градината и поставя пазачи, които да му пречат да получи достъп до Дървото на живота. Това е заради начина ни на мислене. Но Божиите мисли не са наши мисли. След като приемете, че за Адам е било невъзможно да стане като Бог чрез акт на неподчинение, тогава сте готови да обмислите различна рамка.

Ако Бог наказва Адам, като го изгонва от градината, тогава е очевидно, че самият Той му налага наказанието. Но Библията казва, че:

Такава любов няма страх, защото съвършената любов прогонва всеки страх. Ако се страхуваме, това е страх от наказание и то показва, че не сме изпитали напълно Неговата съвършена любов. ~ 1 Йоан 4:18

По този начин наказването на Адам просто предизвиква страх от по-нататъшно наказание, което потушава любовта в душата. Наказанието води до страх, а не до любов. Любовта ни позволява да получим наказанието, което смятаме, че заслужаваме, с надеждата, че тогава можем да погледнем към Христос и да живеем. Любовта ни позволява да видим истината за себе си, нашите действия и последиците от тях.

Може да се очаква, че много читатели просто няма да

приемат това и ще се придържат към лъжата, че Бог е изгонил Адам от градината като наказание и е действал като човек, като е поставил пазачи, за да пречи на Адам да влезе в нея. Не е ли време да видим, че Бог просто издава на Адам присъдата, която според него Бог трябва да издаде? Само това ще задоволи представата на Адам за справедливост и така ще му послужи като основа за покаяние по-късно.

ГЛАВА 12

СЛУЖЕНИЕ НА СМЪРТТА

Можете ли да си представите тъжното лице на Адам, който се утешава прегърнал съпругата си, докато напуска любимата си градина. Както по-късно ще бъде разкрито в неговия син Каин, Адам е отчасти изкушен да почувства, че наказанието е по-голямо, отколкото може да понесе, и отчасти изкушен да почувства, че беззаконието му е по-голямо, отколкото може да бъде простено. Тези две възприятия са разкрити в двете възможни значения на Битие 4:13.

Каин отговори на Господа: Наказанието ми е твърде тежко, за да го понеса! ~ Битие 4:13 (Нов буквален превод)

Моето беззаконие е по-голямо от това, което може да бъде простено. ~ Битие 4:13 (Версия на крал Джеймс, странично поле)

Чувствата на Каин са проява на семената, които са живе-

ли в неговия необърнат баща, преди да се покае напълно.

Когато сме извън Христос, ние, като израилтяните, не можем да гледаме лицето на Мойсей поради славата. Не можем да видим характера на Бог. С това покривало над очите ни трябва да преминем през служението на смъртта.

Но ако **служението на смъртта**, написано и гравирено върху камъни, беше славно, така че израилтяните **не можеха да гледат постоянно лицето на Мойсей поради славата на лицето му**, която *слава* преминаваше, как служението на Духа няма да бъде по-славно? ~ 2 Коринтяни 3:7-8

Служението на смъртта изобличава плътския разум в човека. В това състояние истинският характер на Бог е скрит от покривалото на нашата грешна природа. Във 2 Коринтяни 3:7 виждаме, че служението на смъртта действа, когато не можем да гледаме постоянно към славата на Божия характер. Славата върху лицето на Мойсей била отражение на Божия характер. Служението на Духа действа, когато покривалото, покриващо истинската Божия слава, е премахнато.

Но умовете им бяха заслепени. Защото до ден днешен същото покривало остава неповдигнато при четенето на Стария Завет, **защото покривалото се премахва в Христос**. ~ 2 Коринтяни 3:14

Служението на смъртта се случва, когато хората гледаме лицето на Бог без Христос и по този начин виждаме само себе си в Неговото лице, защото смятаме, че Бог е като нас. Когато вярваме в името или характера на Исус и неотклонно гледаме лицето Му, тогава служението на Духа може да започне да ни преобразява.

...който ни направи способни като служители на новия завет, не на буквата, а на Духа; защото буквата

убива, но Духът оживотворява. ~ 2 Коринтяни 3:6

Служението на Духа е Новият Завет. Следователно служението на смъртта е Старият завет. Новият завет е истинското откровение за Божия характер, което е много по-славно от Стария завет, който разкрива характера на човека. Наистина разкриването на нашата зла същност, за да можем да се покаем, е славно дело, но е много по-славно след това да видим контраста с Божия характер.

В тези две рамки - когато сме в служението на смъртта и когато сме в служението на Духа, Библията се чете напълно различно,

Защото, ако слушате словото и не се подчинявате, **това е като да погледнете лицето си в огледало.** Виждате се, тръгвате си и забравяте как изглеждате. Но ако се вгледате внимателно в съвършения закон, който ви освобождава, и ако правите това, което казва, и не забравяте какво сте чули, тогава Бог ще ви благослови, затова че го правите. ~ Яков 1:23-25

Четенето на Библията под служението на смъртта е просто слушане на Библията, но не и подчинение. Всичко, което Библията може да направи под служението на смъртта, е да ви представи Бог като тиранична машина за убиване, която има някакъв капацитет за милост, когато ѝ е удобно. Това е така, защото всички сме такива по природа.

„Никой не е истински мъдър; никой не търси Бога. Всички се обърнаха; всички са станали безполезни. Никой не прави добро, нито един.“ Приказките им са гадни, като вонята от отворен гроб. Езиците им са пълни с лъжи.“ „От устните им капе змийска отрова.“ Устата им е пълна с ругатни и горчивина.“ **„Те бързат да извършат убийство. Разрухата и мизерията**

винаги ги следват.” ~ Римляни 3:11-16

Както обсъдихме по-рано, нашата естествена човешка природа проектира върху Бог нежелани качества, които съществуват в самите нас. Когато четем Стария завет без посредничеството на Божия характер, Библията само ще ни представи Бог като подобен на нас. Това е причината, поради която хора като Ричард Доукинс и Бил Махер смятат Бог за безмилостен, геноциден маниак. Това е сигурно доказателство, че плътското сърце проектира собствената си природа върху Бог.

Библията е чудесно написана, така че да ни разкрие под служението на смъртта какви сме всъщност. Разбира се, ако вярваме, че Бог съди, осъжда и унищожава хората, тогава, като гледаме този образ, нашата естествена природа ще се прояви по-бързо. И когато грехът изобилства, нашият небесен Отец се стреми да ни представи кроткия и смирен Исус в контраст със състоянието ни и моли да разгледаме характера Му като ни кани да се учим от Него, за да можем да се променим и да станем като Него чрез Духа Му.

Най-добрият начин да разберем принципа на огледалото е като го приложим към няколко библейски истории. Трябва да ги разгледаме през служението на смъртта и да видим нашата природа и след това трябва да погледнем историята през служението на Духа, което означава да я видим през характера на Христос, за да осъзнаем как тези истории разрешават объркването, където Бог изглежда суров и безмилостен.

ВИКЪТ НА СОДОМ

Историята за потопа е относително лесна за анализиране, след като премахнем тъмното покривало на човешкото неразбиране на Божия характер. Ефектът върху земята от убийството на Авел ни дава възможност да видим как непрекъснатото зло на хората може да причини световен потоп.

Историята за Содом и Гомор е по-сложна за разплитане. Нашата увереност в стремежа ни да видим Бог ненасилствен като Своя Син може лесно да бъде разбита, като вземем историята за огъня от небето, който превърнал петте града в равнината в пепел.

Започваме тази история с Авраам, който е загрижен, че Бог може да унищожи праведните заедно с нечестивите.

И Господ каза на Авраам: „Чух голям вик от Содом и Гомор, защото грехът им е толкова явен. Слизам да видя дали действията им са толкова зли, колкото чух. Ако не, искам да знам. Другите мъже се обърнаха и се

насочиха към Содом, но Господ остана с Авраам.

Авраам се приближи до Него и каза: Ще заличиш ли и праведния, и нечестивия? Да предположим, че намериш петдесет праведници, живеещи там в града — пак ли ще го заличиш и няма да го пощадиш заради тях? Със сигурност Ти не би направил такова нещо, да унищожих праведните заедно с нечестивите. Защо ще се отнесеш по същия начин към праведните и към нечестивите?! Със сигурност Ти не би направили това! Не трябва ли Съдията на цялата земя да постъпва правилно?” ~ Битие 18:20-25

Бог казва, че няма да унищожих града, ако в него има петдесет праведници. Авраам, не иска да види града унищожен и се опитва да намали числото на потърпевшите. Той води вътрешна борба между своето възприятие за справедливост и живота на праведните в града. Любопитното в тази история е, че Авраам спира да пледира за праведните, когато стига до десет души.

Накрая Авраам каза: „Господи, моля те, не ми се сърди, ако говоря още веднъж. **Да предположим, че там се намерят само десет?**“ И ГОСПОД отговори: **„Товага няма да го унищожа заради десетте.“** Когато ГОСПОД свърши разговора Си с Авраам, Той продължи по пътя си и Авраам се върна в шатрата си. ~ Битие 18:32-33

Ако Авраам вярва, че не е справедливо да се убие праведния с нечестивия, тогава защо не е поискал да бъде пощаден един човек? Дали Авраам вярвал, че в Содом има повече от десет праведници поради факта, че Лот бил там със семейството си? Може би е смятал, че ще има десет от семейството на Лот, които биха могли да предотвратят катастрофата.

Но реалната причина Авраам да се спре на десет души се разкрива в това, че той би бил готов да пожертва девет праведника за удовлетворението на божествената справедливост. Сякаш смята, че *ако има по-малко от 10 праведници, това е толкова малко, че в такъв случай градът може да бъде унищожен.*

Ако се вгледаме в лицето на Исус, виждаме нещо различно.

Ако човек има сто овце и една от тях се изгуби, какво ще направи? Няма ли да остави деветдесет и деветте други в пустинята и да отиде да **търси изгубената**, докато я намери? И когато я намери, с радост я вдига на раменете си. ~ Лука 15:4-5

И Петър казва:

Господ наистина не се бави с обещанието Си, както си мислят някои хора. Не, Той проявява търпение заради вас. **Той не иска никой да бъде унищожен**, но иска всички да се покаят. ~ 2 Петър 3:9

Проектира ли Авраам върху Бог човешката черта да е готов да убие праведните заедно с нечестивите, ограничавайки Божията милост до десет праведници?

Това ни води до въпроса какво се случва в Содом и другите градове в равнината. Бог говори на Авраам за „вик“ в Содом. Още веднъж забележете два различни превода на това.

И така, Господ каза на Авраам: „Чух голям вик **от** Содом и Гомор, защото грехът им е толкова явен.“ ~ Битие 18:20 (Нова буквална версия)

Тогава Господ каза: „Викът **срещу** Содом и Гомор е толкова голям и грехът им е толкова тежък.“ ~ Битие 18:20 (Нова международна версия)

Откъде идва този вик? *От* Содом ли идва или *срещу* него? Ако викът е срещу Содом, той би бил от онези, които са отвън и искат справедливост срещу градовете в равнината. Ако идва от Содом, тогава онези, които са вътре оплакват естествените последици от греховете, извършени в града.

Едната версия разглежда текста през призмата на наложената справедливост *върху* греха, докато другата разглежда текста през призмата на естествения ефект *от* греха. Как четете? Ако четем това през личността и характера на Исус разкрити на земята, ще има ли разлика? Това не би ли предполагало естествени последствия, а не наложено унищожение?

Интересно е да се отбележи, че думата за *плач* на иврит носи значението *да крещя*. Въпреки че е възможно хората да крещят и други да бъдат наказани, по-вероятно е това да е викът на онези, които страдат от престъпленията, извършени в Содом. Също така е интересно да се отбележи, че макар Библията да използва различна еврейска дума, за да опише звука от кръвта на Авел, плачеща от земята, тази дума също означава *крещи*.

Какви грехове били извършени в Содом, които привличали неговото унищожение? Пророците ни дават следната светлина:

Така Аврам се установи в Ханаанската земя, а Лот премести шатрите си на място близо до Содом и се засели сред градовете в равнината. Но хората от тази област **бяха изключително зли и постоянно съгрешаваха срещу ГОСПОДА**. ~ Битие 13:12-13

[греховете] на Содом бяха гордост, лакомия и мързел, докато бедните и нуждаещите се страдаха пред вратата му. ~ Езекиил 16:49

Но сега виждам, че пророците на Йерусалим са още

по-лоши! **Изневеряват и обичат нечестността.** Те насърчават онези, които вършат зло, така че никой да не се отвърне от греховете си. Тези пророци са толкова нечестиви, колкото някога са били **хората от Содом и Гомор.** ~ Еремия 23:14

Гордостта, лакомията и мързелът са сигурен път към изневярата и нечестността. Тези егоистични грехове закоравяват сърцето, което води до забравяне на бедните. Прекомерното ядене замъглява ума и подготвя сърцето за сексуално излишество. Сексуалното излишество под формата на изневяра почти винаги води със себе си сестра си измамата, за да прикрие злите ѝ дела.

Исус проследява този път от яденето и пиенето до сексуалното излишество в историите за Потопа и Содом по следния начин:

В онези дни хората се наслаждаваха на празненства, партита и сватби точно до момента, в който Ной влезе в кораба и потопът дойде и ги унищожиха всички. И светът ще бъде такъв, какъвто беше в дните на Лот. Хората се занимаваха с ежедневния си бизнес — ядене и пиене, купуване и продажба — до сутринта, когато Лот напусна Содом, тогава наваляха огън и горяща сяра и ги унищожиха всички. ~ Лука 17:26-29

Исус прави изявлението, че те са се женили за съпруги. Какво лошо има в това да се ожениш за жена? Нищо, освен ако един мъж не се жени за няколко съпруги, като ги има всички заедно или изхвърля предишните по пътя.

Интересно е да се отбележи, че първият мъж, за който е записано, че е взел две съпруги наведнъж, е вторият записан убиец в Библията.

Един ден Ламех каза на жените си: Ада и Села, чуй-

те гласа ми; чуйте ме, вие, жени на Ламех. Убих човек, който ме нападна, млад мъж, който ме рани. Ако някой, който убие Каин, бъде наказан седмкратно, тогава този, който ме убие, ще бъде наказан седемдесет и седмкратно. ~ Битие 4:23-24

Във втора глава посочих, че интимността, която намерих в брака с моята съпруга, беше ключов фактор, който ме накара да търся истината за характера на моя Баща. Трябва да е очевидно, че спокойната интимност никога не може да се намери, когато една жена се бори с друга жена за привързаността на съпруга си. Виждаме ревността, развила се сред съпругите на Яков и каква скръб донесло това в дома му. Нашият небесен Баща има само един роден Син и само Той обитава в лоното на Отца. (Йоан 1:18). Тази интимност се отразява в отношенията между съпруга и съпругата, не сексуално, а по отношение на близост и интимност. Когато трета страна влезе в брака, лоялността се разделя и почивката се заменя с надпревара кой ще бъде най-облагодетелстван. Това закоравява сърцето, както става в случая с Ламех, улеснявайки го да убие друг човек.

Плодородието на Содомската равнина привлича Лот и е причината той да се засели там. Това плодородие прави храната лесна за отглеждане и по този начин остава повече време за удоволствие. Изобилието от храна, съчетано с повече време за свободно прекарване, довежда сърцето до сексуален излишък. Брачният съюз деградира и стремежът към светския екстаз става бог на мнозина в Содом. Когато истинската любов към съпруга бъде заменена с преследване на собствено удоволствие, новостта в сексуалната активност ще се наложи над онези, които изоставят съпругата на младостта си.

Нормалната сексуална активност доставя хормона на удоволствието, допамин. Сексуалната активност извън Божиите

заповеди носи адреналин на върха на допамина поради съзнанието за зло в сърцето. Сърцето бие по-бързо пред лицето на Божия вик при тези, които бягат от Неговите заповеди. Странно, но резултатът е засилено сексуално преживяване в плътта за кратко време, докато сърцето се закоравява за Божия глас, примамвайки грешника по-дълбоко в греха, за да внесе повече адреналин с допамин, за да постигне същото преживяване, както преди. Това също обяснява нарастващия пазар за адренохром сред нечестивите в тези последни дни. В този контекст е напълно логично, че мъжете от Содом са искали да спят с двамата посетители на града в онази съдбовна нощ.

Същата вечер двата ангела дойдоха на входа на град Содом. Лот седеше там и когато ги видя се изправи да ги посрещне. След това ги приветства и се поклони с лице до земята. „Господари мои“, каза той, „елате в дома ми да си измиете краката и бъдете мои гости през нощта. След това може да станете рано сутринта и да тръгнете отново на път.“

„О, не“, отговориха те. Просто ще прекараме нощта тук на градския площад. Но Лот настоя, така че най-накрая те се прибраха с него. Лот им приготви гощавка, пълна с пресен хляб без мая и те ядоха.

Но преди да се оттеглят за нощта, всички мъже на Содом, млади и стари, дойдоха от целия град и обградиха къщата. Те извикаха на Лот: „Къде са мъжете, които дойдоха да пренощуват при теб? Изведи ги при нас, за да можем да правим секс с тях!“ ~ Битие 19:1-5

Каква изумителна сцена! Не малко, не някои, а *всички* мъже от Содом дошли да изнасят двамата посетители на техния град. Спешната нужда от някаква нова доза допамин/адреналин кара всички мъже в града да се обърнат към тези двама явно непознати посетители. Те търсят някаква форма

на силно преживяване, за да заменят това, което били изгубили: връзка с Бог и блажената интимност, която идва от оставането в брак с един човек в дух на безкористна любов.

Апостол Павел приписва на греха на сексуалното излишество всяка друга форма на нечестие:

А мъжете, вместо да имат нормални сексуални отношения с жените, изгаряха от похот един към друг. Хората вършеха срамни неща с други хора и в резултат на този грях те изстрадаха в себе си наказание, което заслужаваха. Тъй като смятаха, че е глупаво да признаят Бог, **Той ги изостави на тяхното глупаво мислене и ги остави да правят неща, които никога не трябва да се правят. Животът им беше пълен с всякакъв вид нечестие,** грях, алчност, омраза, завист, убийство, кавги, измама, злонамерено поведение и клюки. Те са нож в гърба, мразещи Бога, нахални, горди и самохвалци. Те измислят нови начини за грях и не се подчиняват на родителите си. Отказват да разбират, нарушават обещанията си, безсърдечни са и нямат милост. ~ Римляни 1:27-31

Когато хората изгарят в похотта си един към друг, имаме доказателства за търсенето на новост и адреналин, които трябва да се появят при нарушаване на Божиите заповеди. Невероятна мъка се създава, когато мъжете в опитите си да облекчат безпокойството си, желаят секс с малки деца и втълпяват в тях идеята, че подобни неща са нормално сексуално поведение, и объркват сетивата им, докато крадат от тях сладостта и невинността на девствената любов, която продължава цял живот между съпруга и съпругата. По-лошо е, когато родителите го правят със собствените си деца; такава поквара на чистата семейна любов преследва домовете завинаги.

Мъжете от Содом станали толкова извратени, така зако-
равени в стремежа си към удоволствия, че загубили всякакво
уважение към Божиите заповеди, както и светостта на брака
и самия живот. Подобно на хората преди потопа, техните
„мисли непрекъснато били само зли“.

Ясно е какво имал предвид Бог, когато чул вик от Содом.
Разбитите животи на деца, чиято невинност е изтръгната от
деградирани мъже, търсеци адреналин в превъзбудения си
страх от нарушаването на Божиите заповеди. Викът на отча-
янието се издигал в небесата както от извършителите, така и
от жертвите. Те се опитали да изпълнят живота си със забра-
нени удоволствия и се оказали нещастни и празни.

Тази тъжна реалност доказва истината, че почивка може
да се намери само в Бог. Той е Богът на всяка утеха (2 Корин-
тяни 1:3) и Неговите заповеди са единственото място за на-
миране на траен мир. (Псалм 119:165). Всички, които мразят
Бога, обичат смъртта. (Притчи 8:36).

УНИЩОЖЕНИЕТО НА СОДОМ

След като предоставихме част от предисторията, нека сега погледнем директно към лицето на Бог чрез текстовете, които говорят за това как Той се справя с покварата на Содом. Лесно е всички принципи, които разгледахме до този момент, да бъдат погълнати за миг от това, което четем в Стария завет. Трябва да направим стъпката да противопоставим служението на смъртта на служението на Духа. Отделете време, за да наблюдавате първоначалната си реакция към това, което казва Старият завет:

Тогава Господ изля дъжд от огън и горяща сяра от небето върху Содом и Гомор. Той ги унищожи напълно, заедно с другите градове и села в равнината, като унищожи всички хора и всяка част от растителността.
~ Битие 19:24-25

Изглежда почти безсмислено да се казва нещо. Изглежда толкова завършено. Бог изсипва огън върху тези градове и

ги изгаря заедно с всичките им жители. Той не оставя нито един зелен лист след себе си, а ги унищожава напълно.

Тези два стиха достатъчни ли са, за да ви решат цялата история? След като се понасяме в облаците, които покриват тази история, ще летим ли според това, което чувстваме, или ще летим според нашите инструменти, които са ни дадени, за да ни ръководят в лицето на Христос?

Има някаква инерция, която притиска душата просто да приключи изследването на характера на Отец в тази история. Дали да се откажа от красивите неща, които открих за Него на ръба на тази скала? Дали цялата нежност, която видях в лицето на Исус, е изгоряла в тези два стиха? Няма ли нещо, което да ме насърчава да изследвам повече, за да видя дали съм разбрал това правилно? Възможно ли е несъзнателно да проектирам собствените си мисли върху Бог? Поемам ли достатъчно отговорност за участието на човечеството в това събитие? При четенето на тази история загубих ли моята невинност спрямо Божия характер? Станах ли като Бог, познавайки доброто и злото, и сега трябва ли да бъда изгонен от Неговата мирна градина и да ми бъде забранен достъп до всяко възможно спокойствие чрез мъки и страх от смърт?

Със сигурност си струва изследването, за да видим дали *цялото* Писание потвърждава това, което си представяме, че тези два стиха казват. Ако желаете да продължите това пътуване с мен, тогава първо бих спрял на този стих, само за да разтърся ума си във възможността, че в историята има нещо повече от простото четене на Битие 19:24 и 25.

И техните мъртви тела [на двамата свидетели] *ще лежат* на улицата на големия град, който **духовно се нарича Содом** и Египет, **където също нашият Господ беше разпнат**. ~ Откровение 11:8

Тази глава от Откровението говори за двамата свидетели и тяхната сила срещу злото. Накрая тези двама свидетели са победени и убити и остават да лежат по улиците на Содом и Египет. Апостол Йоан посочва, че тези препратки са духовни, което означава, че тези градове носят някакъв символ с по-дълбоко значение. След това се казва, че Исус е бил разпнат в Содом (и ние бихме добавили духовно, защото Исус е бил буквално разпнат в Йерусалим, а не в Содом или Египет). Как може Бог да навали огън от небето и да изгори Содом, докато Исус Христос е бил разпнат на същото място? Възможно ли е Йоан да говори за същото събитие, когато огън пада върху Содом?

Като вземем темата за разпятието, нека разгледаме пасажа на Исая в тази връзка:

Той е презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. А Той всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счетохме за наказан, поразен от Бога и унижен. ~ Исая 53:3-4

Принципът на кръста включва човечеството, което смята, че Бог е този, който поразява и наскърбява. Целият християнски свят вярва, че Бог е поразил Содом и следователно събитието на огъня, идващ от небето, отговаря на този критерий и може да се разглежда като събитие на кръста.

Преди това бяхме обмислили думите на Исус на Кръста: „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?“ Открихме, че тази фраза може да се разбира по два начина. Може да се разбира като Бог, който поразява Сина Си с гнева Си срещу греха и Го оставя да умре, или можем да прочетем това в смисъл, че Исус, призовава ръководителите на Израел от

името на Своя Баща, питайки защо са Го изоставили.

Откровение 11:8 говори за духовно разпятие, което предполага, че е намесена смъртта. И така, как Христос бил разпнат в Содом?

Във всичките им страдания Той страдаше и Ангелът на Неговото присъствие ги спаси; в Своята любов и в Своята милост Той ги изкупи; и ги взе **и носеше през всичките дни на древността.** ~ Исаия 63:9

Този, Който е самият живот, ни се разкри и ние Го видяхме. И сега ние свидетелстваме и ви провъзгласяваме, че **Той е Този, който има вечен живот.** Той беше с Отец и след това ни се разкри. ~ 1 Йоан 1:2

Синът излъчва собствената Божия слава и изразява самия характер на Бог и **Той поддържа всичко чрез могъщата сила на Своята заповед.** ~ Евреи 1:3

Всеки мъж, жена и дете, които живеят на тази земя, се поддържат от живота на Христос. Всеки дъх, който поемаме, ни е даден чрез Него. Това означава, че Божият Син е безкрайно по-близо до нас от брат. (Притчи 18:24). Тъй като ние всички живеем чрез Неговия живот, Той чувства всички наши страдания. Това означава, че Той ни води през всички предизвикателства на живота. Божият живот, изпратен ни чрез Христос, е изразен от Павел по следния начин:

Защото в Него живеем, движим се и съществуваме. Както са казали някои от вашите собствени поети, „Ние сме Негово потомство.“ ~ Деяния 17:28

Всеки мъж, жена и дете в Содом живеели чрез живота, който съществува в Христос Исус. Той бил покъртен от чувството за техните слабости; Усещал тяхната мъка, страдание и болка. Усещал в детайли агонията на децата, изнасилени

от възрастни мъже; Той бил пронизан от тяхната жестокост един към друг. През цялото време Неговият тих глас им говорел да се обърнат от нечестивите си пътища и да намерят мир в добрите дела, самоконтрола и праведността. Но молбите Му към тяхната съвест били презрени.

Христос носел кръста Си по улиците на Содом. Той бил презрян и отхвърлен от тях. Нима не е имало вик за справедливост от слабите, бедните и малтретираните? Измъченият вик на жертвите в Содом е съчетан с искането на читателите на Библията този трафик на деца да престане. Не чуваме ли често да се казва в наши дни, че Бог трябва да се намеси и да направи нещо за несправедливостта около нас? Точно тук трябва да разберем Божия гняв.

Цялата земя е *сыра*, сол и пламък; не се сее, нито ражда, нито трева расте там, както разорението на **Содом и Гомор, Адма и Севоим, които Господ разори в гнева Си и в яростта Си.** ~ Второзаконие 29:23

Лесно разбираме човешкия гняв, защото всички сме участвали в него. Чувстваме, че неправилните действия на друг ни гласкат до точката, в която гневно им казваме, че грешат и, ако е необходимо, се нахвърляме върху тях и ги наказваме. Но тъй като Божиите мисли не са наши мисли, нека проверим какво казва Библията за Божия гняв.

Тогава гневът Ми ще пламне против тях в онзи ден, и ще ги изоставя, и ще скрия лицето Си от тях, и те ще бъдат погълнати. И много злини и беди ще ги сполетят, така че по време на това те ще кажат „Не ни ли сполетяха тези злини, защото нашият Бог не е сред нас“, и **непременно ще скрия лицето Си в онзи ден заради цялото зло, което те направиха,** като се обърнаха към други богове. ~ Второзаконие 31:17-18

И като видя *това*, *Господ* ги отхвърли поради раздразнението на синовете Си и дъщерите Си. И Той каза: „**Ще скрия лицето Си от тях, ще видя какъв ще бъде краят им**, защото те са извратено поколение, деца, в които *няма* вяра. Те Ме провокираха към ревност с *това*, което не е Бог; **те Ме разгневиха** с глупавите си идоли. Но ще ги предизвикам към ревност от *онези*, които не са народ; Ще ги разгневя чрез един безумен народ. **Защото огън се запали в гнева Ми и ще гори до най-дълбокия ад**; ще погълне земята с плода ѝ и ще запали основите на планините.“ ~ Второзаконие 32:19-22

Те идват да се бият с халдейците, но *само* за да напълнят местата им с мъртвите тела на хора, които ще убия в гнева Си и яростта Си, всички заради чието нечестие **скрих лицето Си от този град**. ~ Еремия 33:5

Божият гняв се проявява като скриване на лицето Му и, когато престане да поддържа и защитава хората от последствията на злото, което вършат. Исус демонстрира съвършено гнева на Своя Отец, когато говори на ръководителите на Израел:

Каква скръб ви очаква, учители на религиозния закон и вие, фарисеи. Лицемери! Защото сте като варосани гробници - красиви отвън, но пълни отвътре с кости на мъртви хора и всякаква нечистота. Външно изглеждате като праведни хора, но отвътре сърцата ви са пълни с лицемерие и беззаконие. Каква скръб ви очаква учители по религиозен закон и вие фарисеи. Лицемери! Защото градите гробници за проците, които вашите предци са убили, и украсявате паметниците на благочестивите хора, които вашите предци са унищожили...

О, Йерусалим, Йерусалим, град, който убива про-
роците и убива с камъни Божиите пратеници ! Колко
пъти съм искал да събера твоите деца, както кокош-
ката пази пиленцата си под крилете си, но ти не Ми
позволи. **А сега, вижте, домът ви е изоставен и пуст.**
~ Матей 23:27-29, 37-38

Исус бил ядосан на водачите на Израел, че водят лицемер-
ен живот и пречат на истината да достигне до хората. Гневът
Му Го карал да каже, че ги изоставя на собствените им
пътища. Той повече нямало да се опитва да им повлияе да
постъпват правилно, защото те напълно Го били отхвърлили.
Исус не убил нито един от еврейските водачи, които ис-
кали да Го убият и които причинявали повечето проблеми,
вместо това Той се отдалечил и ги оставил. Той скрил лицето
Си от тях; оставил ги на собствените им пътища.

Ето как Бог разорил Содом. Когато всички мъже от града
искали да изнасят двамата посетители, Лот се опитал да
ги разубеди да не вършат такова зло, което ги накарало да
искат да го убият. Това зло било последното действие, което
накарало Божия Дух да бъде отблъснат.

Това е паралелно на събитието с Исус, висящ на кръста,
тъй като и двете били последните действия, които означава-
ли пълното отхвърляне на Бог. Тъмнината покрила цялата
земя, показвайки, че Божият Дух е бил оттеглен поради во-
дачите на народа, които искали да убият Исус. В този ужа-
сен момент Христос остава с отхвърлилите Божията любов и
милост и усеща агониите на последните им мигове. Ето как
Христос е духовно разпнат в живота на тези, които се отвър-
щат от Бога.

Слепотата, която ангелите причинили физически на хо-
рата от Содом, била само проява на духовното им състояние.

Така Той преобърна [Речник на Стронг, Евр. №2015] тези градове, цялата равнина, всички жители на градовете и това, което растеше по земята. ~ Битие 19:25

Думата „преобърна“ в този текст има коренно значение *обръщам*. Може също така да носи значението *да се отклони, да се оттегли, да се върне назад*. Същата дума се използва по следния начин в различни пасажи:

И ГОСПОД умножи народа на Израил, докато стана твърде силен за враговете си. Тогава Той **насочи** египтяните срещу израилтяните и те заговориха срещу слугите на ГОСПОДА. ~ Псалм 105:24-25

Защото те не бяха осигурили на израилтяните храна и вода в пустинята. Вместо това те наеха Валаам да ги прокълне, но нашият Бог **превърна** проклятието в благословение. ~ Неемия 13:2

Как Бог отхвърлил градовете Содом и Гомор? Той обърнал лицето Си от тях и го скрил, като вече не ги защитава с ръката Си.

И беззаконието на дъщерята на моя народ е по-голямо от греха на **Содом, който се преобърна в един миг и никакви ръце не останаха върху него**. ~ Плачът на Еремия 4:6 (Буквален превод на Ъънг)

Ако Бог е изпепелил Содом, лесно можело да се каже, че Той е сложил ръката на справедливостта върху него и го е изгорил. Но Библията казва, че “никакви ръце не останаха” върху Содом. Бог се бил обърнал и последствията от действията на Содом сега щели да се стоварят върху него.

Библията ни казва какво се случва с онези, които извършват сексуални злоупотреби:

Не практикувайте хомосексуализъм, правейки секс с друг мъж като с жена. Това е отвратителен грях. Човек не трябва да се осквернява, като прави секс с животно. И жената не трябва да се предлага на мъжко животно, за да се сношава с него. Това е перверзна постъпка. Не се осквернявайте по нито един от тези начини, защото хората, които изгонвам пред вас, са се осквернили по всички тези начини. Понеже цялата земя се оскверни, аз наказвам хората, които живеят там. **Ще направя [Хиф'ил несъвършено време] земята да ги избълва.** ~ Левит 18:22-25

Забележете друг превод по отношение на това, че Бог прави земята да избълва хората.

И земята е осквернена; затова Аз въздавам беззаконието ѝ върху нея **и самата земя избълва жителите си.** ~ Левит 18:25

В този случай Версията на крал Джеймс предоставя разрешителен контекст за избълването, в сравнение с Новия буквален превод, който предоставя активен контекст, заявявайки, че Бог ще направи земята да повърне.

Самата земя повръща хората, защото няма ръка върху Содом, която да го защити или да му навреди. Бог бил скрил лицето Си в гнева Си и Содом бил оставен да бъде избълван чрез законите на природата, които Содом бил нарушил.

Земята страда за греховете на своите хора, защото те изопачиха Божиите инструкции, нарушиха законите Му и оскверниха вечния Му завет. Затова проклятие пояжда земята. Хората трябва да платят цената за греха си. Те са унищожени от огън и само няколко са останали живи. ~ Исая 24:5-6

Това е подобно на историята за Каин. Бог му казва, че

проклятието ще дойде върху него *от* земята. По време на потопа хората били повкурили земята и Бог ги унищожил като скрил лицето Си и оставил земята да ги избъдва. Същото се случва и в историята за Содом и Гомор. Районът, където се намирал Содом, бил заобиколен от катранени или асфалтови ями:

Както се случи, долината на Мъртво море беше пълна с ями с катран. И докато армията на царете на Содом и Гомор бягаше, някои паднаха в ямите с катран, докато останалите избягаха в планините.
~ Битие 14:10

Историкът Йосиф Флавий ни казва какво точно се е случило със Содом и Гомор. Следната археологическа информация може да ни даде повече представа за това как тези градове са били унищожени от техните собствени беззакония, а не директно от Господ.

4. Естеството на езерото Асфалтит също си заслужава да бъде описано. То е, както вече казах, горчиво и безплодно. То е толкова леко [или плътно], че понася и най-тежките неща, които се хвърлят в него; и не е лесно някой да накара нещата там да потънат до дъното, ако си е наумил да го направи. Съответно, когато Веспасиан отишъл да го види, той заповядал в него да бъдат хвърлени хора, които не могат да плуват с вързани отзад ръце, за да потънат в дълбините. Но станало така, че всички плували на повърхността, сякаш вятърът ги бил изтласкал нагоре.

Освен това промяната на цвета на това езеро е чудна, тъй като то променя изгледа си три пъти всеки ден; и когато слънчевите лъчи падат по различен начин върху него, светлината се отразява различно. Но **то бълва черни топки битум в много от частите си;**

те плуват на повърността на водата и приличат както по форма, така и по размер на бикове без глава; и когато работниците, които отговарят за езерото, се приближат до него (битумът) и го закачат, докато се е събрал, те го изтеглят в корабите си; но когато корабът е пълен, не е лесно да се отреже останалото, защото е толкова здраво, че прави кораба да стои застопорен от тези буци, докато не го освободят с менструалната кръв на жените и с урината, на които те единствено се поддават. Този битум е полезен не само за уплътняване на кораби, но и за лечение на човешки тела; затова участва в състава на много лекарства.

Дължината на това езеро е петстотин и осемдесет стадия, [116,5 км.], и се простира до Зоар в Арабия; и ширината му е сто и петдесет [30 км]. Страната Содом граничи с него. От древни времена това била много щастлива земя както заради плодовете, които давала, така и заради богатствата на градовете си, въпреки че сега цялата е изгорена. **Разказва се как, поради нечестията на жителите ѝ, тя била изгорена от мълния; в резултат на което все още има останки от този Божествен огън,** и следите [или сенките] на петте града все още могат да се видят, както и пепелта, намираща се в техните плодове; които имат цвят, сякаш са годни за ядене, но ако ги откъснете с ръце, те се разтварят в дим и пепел. И по този начин това, което се разказва за земята на Содом, има белезите на достоверност, които се установяват чрез самото ни зрение. (Йосиф Флавий, *Войната на евреите*, книга 4, глава 8, параграф 4.)

Когато хората нарушават Божиите заповеди, това зарежда земята с честоти, които в крайна сметка трябва да бъдат разредени. Бог бил задържал ужасната буря, която се разра-

зила над Содом, но накрая скрил лицето Си и земята избълвала жителите си. Катранените ями били ударени от мълния и в резултат на това цялата долина катастрофално изгоряла.

Това обяснява защо ангелите толкова бързали да изведат Лот от града.

На разсъмване на следващата сутрин ангелите станали настоятелни. „Побързай“, казаха те на Лот. „Вземи жена си и двете си дъщери, които са тук. **Излезте веднага, или ще бъдете пометени от разрушението на града!**“ ~ Битие 19:15

Ако Бог е бил този, който щял да унищожи града със собствената Си ръка, ангелите можели да се бавят колкото си искат. Няма да има бързване, тъй като Бог щял да ги изчака да излязат, преди да действа. Но тъй като нечестията на хората от Содом било това, което покварило земята, всичко било на път да се взриви и ангелите трябвало да изведат Лот от града.

Но как ангелите щели да унищожат това място? Повечето хора вярват, че Бог е изпратил огън директно от небето, за да унищожи Содом според техния прочит на Битие 19:24. Обърнете внимание какво казали ангелите на Лот. Отново искам да предоставя два превода, за да ви покажа как различните преводачи представят това:

Защото сме на път да унищожим напълно този град. Викът срещу това място е толкова голям, че стигна до Господа и Той ни изпрати да го разрушим. ~ Битие 19:13

Защото ние ще унищожим това място, тъй като викът им се усили пред лицето на Господа; и Господ ни изпрати да го разрушим. ~ Битие 19:13

Вижте как първата версия говори за вика *срещу* града, докато Версията на крал Джеймс говори за вика *на* града? Разликата е важна, както ще видим.

Ангелите заявяват, че са на път да унищожат града. Въпросът е как ще го направят? Нека се впуснем по-дълбоко в това, което съобщили, че Господ им е казал. Те заявили, че Бог *ги е изпратил* да го унищожат. Това не противоречи ли на твърдението, че *самият Бог* е изпратил огън от небето в Битие 19:24? Каква роля играят ангелите в това? Нека разгледаме думата, *изпрати* във фразата „Господ ни изпрати да го унищожим.“ Тази конкретна еврейска дума е във форма, наречена *Пиел*. Разглеждайки еврейския речник на Браун, Драйвър и Бригс, виждаме какво означава това:

1. да изпрати или далече или навън или напред, да разпусне, да предаде, да изгони
2. пускам, освобождавам
3. отпускам (клони)
4. да разочаровам
5. да стрелям

Думата *изпращам* може да се изрази като *отхвърляне, пускане или освобождаване*.

Ето как можем да преведем стиха:

Защото ще унищожим това място, тъй като викът им се усили пред лицето на Господа; и Господ ни изпрати да *го пуснем и освободим*. Битие 19:13

По-късно ще разгледаме повече подробности за делото на ангелите. Но нека накратко да отбележим, че основната им работа е да пазят и защитават човешкото семейство.

Защото ангелът Господен е страж; той обикаля и защитава всички, които Му се боят. ~ Псалм 34:7

Следователно ангелите са само слуги – духове, изпратени да се грижат за хората, които ще наследят спасението. ~ Евреи 1:14

Бог изпраща Своите ангели, за да защитават всеки, който не се е предал напълно на Сатана. Когато група хора решат да се обърнат срещу Бог, Той заповядва на Своите ангели да се оттеглят от защитаването им, защото те не искат повече Неговото присъствие. В нощта, когато всички мъже от града дошли да изнасят двата ангела, които се появили като мъже, те приключили благодатното време на града. Нечестието на хората било увредило земята до такава степен, че електрическият заряд на атмосферата бил на път да експлодира.

До този момент ангелите въздържали пълното въздействие на човешката греховност върху земята. Този тип работа е изразена в следния стих:

Тогава видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята, които спираха четирите вятъра, за да не духат върху земята, нито върху морето, нито дори върху някое дърво. Откровение 7:1

Ангелите, които се явили на Лот, помагали да се защити града от ветровете на раздорите, породени от нечестието на хората. Присъствието на ангелите носело атмосфера на мир, за да успокои ефектите на греха върху земята, или „задържа-ло“ ветровете на раздора. След като тези ангели били прокудени, нямало нищо, което да попречи покварата на хората в Содом да унищожи мястото. Това се има предвид с идеята, че ангелите са били на път да унищожат града. Те щели да си тръгнат и щом си тръгнат, всичко щяло да избухне.

Ако е имало вик срещу Содом от небето, тогава можело да се види, че ангелите идват в Содом, за да го унищожат произволно. Ако викът идва от самия Содом като израз на скръбта, травмата и извращението, случващи се в града, тогава, изгонването на ангелите не оставя нищо, което да възпре въздействието на този вик върху земята.

За жителите на тази равнина, които наблюдавали големи мълнии, падащи от небето, това лесно можело да изглежда като че самият Бог изпраща огън от небето. Ето какво си мислел слугата на Йов, когато Сатана изпратил огън да изгори стадата му.

Докато той все още говореше, друг пратеник пристигна с тази новина: „**Божият огън падна от небето** и изгори твоите овце и всичките пастири. Аз съм единственият, който избяга, за да ти кажа.“ ~ Йов 1:16

В историята за потопа споменахме използването на еврейската форма *Хиф'ил*, която може да осигури активно или разрешително значение в зависимост от контекста. Езикът на Битие 19:24-25 е същият като този в Битие 6:13. И двата текста използват формата *Хиф'ил*:

И Бог каза на Ной: Краят на всяка твар дойде пред Мен, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; и ето, **Аз ще ги унищожа** [Хиф'ил] със земята. ~ Битие 6:13

Тогава **Господ изля дъжд** [Хиф'ил] свали огън и горяща сярта от небето върху Содом и Гомор. ~ Битие 19:24

Това означава, че в зависимост от контекста Битие 19:24 може да се чете така:

Тогава **Господ позволи да завали** [Хиф'ил] огън и

горяща сяр от небето върху Содом и Гомор. ~ Битие
19:24 – Моята версия.

Този прочит на текста привежда в съответствие историята с тази на Йосиф Флавий, както и с очевидното свидетелство за живота на Исус.

Четенето на тези текстове в активна форма, както ни позволява граматиката, улавя за нас човешката склонност на Проекцията, която избягва личната отговорност за нашите действия. Виждането на такива огромни мънии, които удрят земята, причинявайки огромни експлозии, които унищожили цялата долина, убивайки десетки хиляди хора, може лесно да се припише на Бог и Той да бъде сметнат за Този, Който убива всички в гнева Си. Но това е само предположение, базирано на това как *бихме* постъпили, ако бяхме на мястото на Бог. Това е заключение, което правим въз основа на това *как мисля*, че Бог има връзка със Своето творение.

Действията на ангелите посетители, които дошли в града, довели до изобилстване на греха на хората от Содом до такава степен, че предизвикали бурята, която щяла да се отприщи на следващата сутрин. Гневът им, че страстите им били отхвърлени, привлякъл „мълниите на Зевс“ от небесата. Ето как ангелите унищожили града. Те действали по начин, който изявявал злата същност в хората от Содом. В същото време те престанали да възпират ветровете на бурята, която се задавала на земята. Но ангелите не искали това да се случи. Те се надявали, че ще се покаят; надявали се на присъда в последния момент, която да ги събуди, за да могат те (и децата им) да бъдат спасени – но не станало така. Вместо това този последен опит за милост напълно закоравил сърцата на хората от Содом.

Още едно важно доказателство, което трябва да разгледаме тук. Хората, които Бог спасил от Содом, наистина ли

били праведни? В голямото си желание да покаже гостоприемство към своите гости, Лот бил готов да пожертва девствеността на дъщерите си. Това действие е нарушение на десетте заповеди. Умът на Лот бил замъглен от пребиваването в Содом. След като избягали от града, дъщерите на Лот, вярвайки, че са единствените останали на земята, замислили да напият баща си, за да могат и двете да спят с него и да имат деца. Библията забранява на децата да правят секс с родителите си.

Никой от вас да не се доближава до никого, който му е сродник, за да разкрие голотата му: аз съм Господ. Голотата на баща си или голотата на майка си да не откриеш. Тя е твоята майка; да не откриваш голотата ѝ. ~ Левит 18:6-7

Нито Лот, нито дъщерите му били по-достойни от жителите на Содом по отношение на спазването на Божиите заповеди. Молитвите на Авраам, заедно с желанието на Лот да бъде гостоприемен към непознатите, спасили него и дъщерите му.

Жизненоважният момент тук е, че ако самият Бог е унищожил хората в Содом, защото са били нечестиви, Той е трябвало да унищожи Лот и цялото му семейство. Бог успял да ги спаси благодарение на молитвата и защото Лот запазил някои от принципите на Божието царство. Библията наистина се отнася към Лот като праведен (2 Петрово 2:7), но той не бил праведен поради делата си; той бил праведен чрез вяра. Неговите дела го правят да заслужава съдбата, подобна на другите жители в Содом. Кой баща би дал девствените си дъщери на жестока тълпа, за да бъдат многократно изнасилвани? Това изобщо не е справедливо. Действията на жената на Лот разкриват нейния бунт срещу Бог. Тя не се подчинява изрично на заповедта на ангелите. Това я оставя незащитена от опустошението на огромната експлозия зад тях. Жената

на Лот не била *по-зла* от другите, но тя отказва да се подчини във време на голяма криза и платила с живота си.

Има много повече доказателства, които могат да бъдат предоставени за тази история, но са дадени достатъчно, за да се покаже, че по отношение на историята за Содом и Гомор, Бог не е изгорил лично хиляди бебета и малки деца със собствената Си ръка. Хората на Содом, като Каин и като предпотопните хора, били повредили земята и я покварили. Накрая Бог трябвало да скрие лицето Си в скръб и да позволи на нечестивите да поемат последствията от собствените си действия.

Докато хората на Содом изгаряли живи в голям ужас, Христос бил „наскърбен във всичките им страдания“ (Исая 63:9); следователно Христос наистина бил духовно разпнат в Содом, както ни казва книгата Откровение.

Ще продължим ли да хулим Божия характер, като заявяваме, че Содом „е бил поразен от Бог и оскърбен“, или ще погледнем в лицето на Исус и ще осъзнаем, че историята за Содом и Гомор разкрива истинския ужас на нашата собствена природа в огледало; нечестие, което проектираме върху Бог, за да избегнем тъжната истина за нашата истинска поквара.

Защо се позоваваме на принципа на огледалото в тази история? Защото животът на Христос на земята е несъвместим с изгарянето на грешници като наказание. Животът на Христос на земята се противопоставя на идеята, че Бог изгаря малки деца. Христос ни казва, че Той и Неговите служители идват, за да спасят от греха, а не да спасят от Него самия, който поражда хората.

Ето така работи огледалото. Всеки възглед за Бог, който предполага нещо различно от това, което Христос е разкрил

на земята, може да бъде само отражение на нашата зла природа, проектирана обратно върху Него. Това идва от нашия грешен ум и неговото погрешно тълкуване на закона, а не от ума на Христос и Неговия съвършен живот извън закона. След като тази непоследователност бъде забелязана, ние сме поканени да копаем по-дълбоко в Писанието, за да намерим частите, които позволяват на всички стихове да се хармонизират.

Историята на Кръста е ключът, който ще отключи много от историите на Стария завет. Следващата очевидна история, свързана с темата за разпятието, е заповедта на Бог към Авраам да пожертва сина си.

Но преди да разгледаме тази история, трябва да проучим по-задълбочено защо Бог отразява оледално нашите мисли обратно към нас и защо ни позволява да разбираме погрешно Неговия характер в процеса.

ОБИЧАШ ЛИ МЕ?

Едно от най-големите предизвикателства, с които хората се сблъскват по отношение Принципа на огледалото, е, че те се борят да разберат защо Бог би отразил на хората техните собствени мисли. Защо просто не казва това, което мисли?

Този важен въпрос намира остър фокус в ситуации, в които мъже са планирали да убият други. Как Бог се отнася с тях, особено когато са хора, които познават Бога? Пример за това, който се обсъжда подробно в Библията, е историята за Саул, първият цар на Израел. Той бил засрамен, когато дал прибързан обет, губейки доверието на собствените си войници. Той смятал, че начинът да възвърне престижа си е като унищожи някои от околните народи и така да се покрие със слава. Нека видим как Бог ще се отнесе към този проблем, когато бъде призован.

Прибързаният обет на Саул бил, че никой от войниците му не трябва да яде, докато той не извърши отмъщение над враговете си – което означава, че никой не можел да яде, докато Саул не се насити от спечелената победа. Синът му

Йонатан не чул заповедта и взел малко мед, за да се поддържа в битката. След победата на Израел мъжете били толкова гладни, че се състезавали за плячката от войната и яли месо, съдържащо кръв, което било против Божиите заповеди. Саул искал веднага да продължи войната и напълно да унищожи враговете си, но свещеникът предлага на Саул да попитат Бог какво да правят.

Тогава Саул каза: „Да гоним филистимците цяла нощ и да ги ограбим до изгрев слънце. Нека унищожим всеки един от тях.“ Неговите хора отговориха: „Ще направим каквото сметнеш за най-добро.“ Но свещеникът каза: „Нека първо попитаме Бог.“ Затова Саул попитал Бог: „Да тръгнем ли след филистимците?“ Ще ни помогнеш ли да ги победим? Но Бог не отговори нищо онзи ден. Тогава Саул каза на водачите: „Нещо не е наред!“ Искам всички мои армейски командири да дойдат тук. Трябва да разберем какъв грех е извършен днес. ~ 1 Царе 14:36-38

Подобно на историята за ханаанката, която дошла при Исус с молба да ѝ помогне за дъщеря си, отговорът, даден от Бог, е мълчание. Това извежда по-ясно мислите на Саул. Царят сега търси изкупление за всичко, което изглежда неудобно на Бога.

Саул бил раздразнен от факта, че синът му е заел централно място във войната срещу враговете на Израел. Саул се тревожел за короната си, след като глупаво бил решил да поеме ролята на свещениците и да принесе жертва на Господ в процеса на търсене на Божието напътствие. Самуил бил наистина нещастен, когато видял какво е направил Саул, и му казал, че царството ще му бъде отнето. От този ден нататък Саул бил обезпокоен, мрачен и бдителен за всеки човек, който можел да изглежда като заплаха за трона му. Действията на сина му биха могли да предизвикат

детронирането на Саул от престола и поставянето на сина му. Истинската нечестност на Саул се проявила в думите, които той изрича, когато търси причината, поради която Бог не му говори.

„Кълна се в името на ГОСПОДА, който избави Израел, че грешникът непременно ще умре, дори ако това е собственият ми син Йонатан!“ „Но никой не искаше да му каже каква е бедата.“ ~ 1 Царе 14:39

В тези думи виждаме ехо от кръста. Йонатан бил напълно невинен. За да може царят да разреши проблемите си, той е готов да принесе собствения си син в жертва.

Подобно и християнският свят смята, че това е начинът, по който Бог решава проблемите Си; Той предлага Своя първороден Син като изкупление за злините в Неговото царство. Последствията от това са огромни, но няма сега да отделяме време да ги разглеждаме.

Господ допуска мислите на Саул да се проявят напълно, като позволява хвърлянето на жребий да уличи кой е виновният поради което Бог не говори на Саул.

Тогава Саул каза: „Йонатан и аз ще стоим тук, а вие всички стойте там.“ И хората отговориха на Саул: „Каквото мислиш, че е най-добро.“ Тогава Саул се помоли: „Господи, Боже на Израел, моля те, покажи ни кой е виновен и кой е невинен.“ След това те хвърлиха свещен жребий и Йонатан и Саул бяха избрани за виновни, а хората бяха обявени за невинни. Тогава Саул каза: „Сега отново хвърлете жребий и изберете между мен и Йонатан. И Йонатан беше показан като виновен. Кажете ми какво си направил“, попита Саул Йонатан. „Вкусих малко мед“, призна Йонатан. Беше само малко на края на пръчката ми. Това заслужава ли смърт?“

„Да, Йонатан“, каза Саул,“ трябва да умреш!“ Бог да ме удари и дори да ме убие, ако не умреш за това.” ~ 1 Царе 14:40-44

Любовта на Израел към Йонатан ги подтиква да се съберат, за да възпрат лудостта на царя.

Но хората се втурнаха и казаха на Саул: „Йонатан спечели тази велика победа за Израел. Трябва ли да умре? Далеч от това! Заклеваме се в живота на Господа, нито един косъм от главата му няма да бъде докоснат, защото Бог му помогна да извърши велико дело днес, така че хората спасиха Йонатан и той не беше убит. ~ 1 Царе 14:45

Вместо да осигури трона си, като убие сина си, Саул сега настроил цялото население срещу себе си чрез глупавата си постъпка на корав човек. Чрез Йонатан Саул си бил върнал владенията по отношение на филистимците, но сега бил в опасност да загуби сърцата на израилтяните. Било необходимо да си върне лоялността им.

Сега, когато Саул си беше осигурил трона на Израел, той се биеше срещу враговете си във всички посоки - срещу Моав, Амон, Едом, царете на Зоба и филистимците. И накъдето и да се обърнеше побеждаваше. Той извърши велики дела и победи амаличаните, спасявайки Израел от всички онези, които ги бяха ограбили. ~ 1 Царе 14:47-48

Саул има ясна мотивация да унищожи околните народи. Той иска да си върне уважението на своята народ и да подсигури престола си. Ако такъв човек е готов да убие собствения си син, за да защити трона си, тогава колко лесно би било за него да избие синовете и дъщерите на вражески народ?

В този контекст Бог сега прави изключително обезпокои-

телно изявление:

Ето какво обяви ГОСПОД на небесните армии: Реших да уредя сметки с народа на Амалик за това, че се противопоставиха на Израел, когато идваха от Египет. Сега отидете и унищожете напълно целия народ на Амалик - мъже, жени, деца, бебета, говеда, овце, кози, камили и магарета. ~ 1 Царе 15:2-3

Прочитането на този текст извън характера на Исус ви оставя с ужасяващата мисъл, че Бог нарежда избиването на малки деца, ако е необходимо.

Тъй като това напълно противоречи на характера на Исус, очевидно е, че тук действа огледалото. Това кара верния изследовател на Библията да търси допълнителни доказателства защо Бог е казал това. В буквалния превод на Йънг намираме нещо интересно:

Така казва Йехова на Войнствата: Аз се погрижих за това, което Амалик направи на Израел, това което заложи за него на пътя, когато излизаше от Египет. **Сега върви и ти порази Амалик и посвети всичко, което има и ти не се смили над него и си умъртвил от мъж до жена, от дете до кърмаче, от вол до овца, от камила до магаре.** ~ 1 Царе 15:2-3 (Буквален превод на Йънг)

Бог знае мислите на Саул и му ги представя като му казва какво има в сърцето му. Саул намира в тези думи уверението, което иска, за да напредва с първоначалните си планове. Бог предупреждава Саул за плановете му; Саул изкривява думите на Бог, за да ги направи да отговарят на собствения му план. Той чува Божието слово така, както искал да го чуе. Той е слушател на словото, но не и изпълнител. (Яков 1:23).

Наистина ли смятаме, че човек, който е бил готов да

убие собствения си невинен син, за да защити трона си, би отговарял на изискванията да бъде човекът, когото Бог би използвал, за да се бие срещу враговете Му? Какъв изобщо е смисълът в това?

Предизвикателството в казаните на Саул думи е, че има достатъчно двусмислие в еврейския, за да позволи те да бъдат разбрани по различен начин. Въпросът, който трябва да си зададем, е защо Бог позволява да остане неразбран? В предвид заложенятия на карта живот на толкова много малки деца не може ли Той да направи нещата по-ясни за Саул?

Псалмистът обявява част от проблема, когато описва това, което Израел многократно причинява на Бог.

Да, отново и отново те изкушаваха Бог и ограничаваха Светия Израилев. Псалм 78:41

Хората държат Бог на разстояние, което ги кара да тълкуват погрешно това, което Той казва, приписвайки Му собствените си мисли. По този начин Бог е ограничен в това, което може да каже и направи.

Много добър пример за това е, когато Исус, скоро след Своето възкресение, попитал Петър дали Го обича. Това бил труден въпрос за Петър след ужасния му провал по време на процеса срещу Христос преди Неговото разпятие.

След закуска Исус попита Симон Петър: „Симоне, сине Йонов, обичаш ли Ме повече от тези?“ „Да, Господи“, отговори Петър, „Ти знаеш, че Те обичам.“ „Тогава паси агнетата Ми“, каза му Исус.

Исус повтори въпроса: „Симоне, сине Йонов, обичаш ли Ме?“ „Да, Господи“, каза Петър, „Ти знаеш, че Те обичам.“ „Тогава се погрижи за овцете Ми“, каза Исус.

Трети път го попита: „Симоне Йонов, обичаш ли

Ме?“ Петър беше наранен, че Исус зададе въпроса трети път. Той каза: „Господи, Ти знаеш всичко. Знаеш, че те обичам.“ Исус каза: „Тогава паси овцете Ми.“ ~ Йоан 21:15-17

В рамката на Стария завет изглежда, че Исус притиска Петър поради неговия ужасен провал. Справедливостта изисква Петър да бъде притиснат, докато не го заболи; трябва да изпита малко унижение в отговор на своя провал. Имайки предвид колко ужасно Петър е провалил учителя си, действията на Исус се възприемат като много милостиви и Христос наранява своя приятел с вярност, за да го върне в благоволение.

С малко повече внимание трябва да се разбере и признае, че никое човешко същество няма способността да обича Исус. Както открихме в четвърта глава, човешкото сърце е във война с Бог и Неговия Син. Ние не търсим Бог, камо ли да Го обичаме. Йоан също ни напомня:

Обичаме го, защото той пръв ни възлюби. ~ 1 Йоан 4:19

Само когато вярваме, че Бог и Неговият Син ни обичат, можем да започнем да им отговаряме с любов. Следователно в Новия Завет апелът на Исус „обичаш ли ме“ е невъзможен за изпълнение, защото ние не можем да направим нищо добро от самосебе си. Защо тогава Исус задава този въпрос?

След като Петър се отрекъл от своя Господ, той се разстроил дълбоко от провала си. Той мислел, че обича Исус, но действията му показали нещо друго. Самият Петър се съмнявал дали наистина обича Исус, както твърдял. Следователно въпросът на Исус към Петър е отражение на това, което той вече е мислил. Исус среща Петър там, където е и той бил съден от собствената си преценка.

Неувереността на Петър всъщност го направила неспособен да даде отговора, който Исус търсеше. Английският превод скрива по-дълбокия проблем между Петър и Исус. Ще вмъкнем гръцката дума в текстовете, които цитирахме преди, и ще открием нещо много интересно.

След закуска Исус попита Симон Петър: „Симоне, сине Йонов, обичаш ли Ме [агапе] повече от тези?“ „Да, Господи,“ отговори Петър, „Ти знаеш, че те обичам [филео].“ „Тогава паси агнетата Ми“, каза му Исус.

Исус повтори въпроса: „Симоне, сине Йонов, обичаш ли Ме [агапе]?“ „Да, Господи“, каза Петър, „Ти знаеш, че те обичам [филео].“ „Тогава се погрижи за овцете Ми“, каза Исус.

Трети път Той го попита: „Симоне, сине Йонов, обичаш ли Ме [филео]?“ Петър беше наранен, че Исус зададе въпроса трети път. Той каза: „Господи, Ти знаеш всичко. Знаеш, че те обичам [филео].“ Исус каза: „Тогава паси овцете Ми“. ~ Йоан 21:15-17

Каква по същество е разликата между *агапе* и *филео*? От *филео* получаваме думата братска любов. *Агапе* означава да обичаш, докато *филео* означава да бъдеш приятел. Един приятел може да покаже привързаност поради обща кауза или споделена история, но *агапе* обича при всички обстоятелства. Конкордансът на Стронг сравнява двете думи по следния начин:

филео

От Гр. №5384; да бъдеш приятел на (обичам [индивид или предмет]), тоест да имаш привързаност към **(обозначавайки лична привързаност, като въпрос на чувство; докато Гр. №25 [агапе] е по-широка по смисъл, обхваща особено преценката и съзнателно-**

то съгласие на волята като въпрос на принцип, задължение и уместност: двете са свързани много с Гр. №2309 и Гр. №1014, или съответно като Гр. №2372 и Гр. №3563; специално за целувка (като знак за нежност) - целувка, любов.

Филео извира от емоциите, докато *агапе* се закотвя във волята. Можем дори да кажем, че *агапе* е източникът, от който *филео* може да се поддържа последователно. Нашите чувства са променливи и понякога нестабилни. *Агапе* гарантира, че любовта ни към другите не се променя, дори ако те ни наранят или се обърнат против нас.

Защо Петър отговорил на въпроса на Исус с дума, различна от тази, която Исус използвал? Ако Петър нямал трайната увереност, че Исус има непоклатима любов агапе към него, тогава той не можел да отрази това обратно към Исус. Последователността на нашата любов към Христос е закотвена в уверението за Неговата сигурна любов към нас.

Действията на Петър го карат да се съмнява дали Исус може да го обича; той не можел да отговори на Исус с типа любов, за който Исус го попитал. Разбира се, Исус знаел това, защото познавал отблизо сърцето на Петър, както и сърцата на всички нас.

Петър се почувствал осъден за това, което бил направил. Това осъждане, което той наложил върху себе си, не позволило на Петър да получи пълната агапе на Христос, като по този начин това оставило Петър в състояние на неспособност да върне на Христос агапе, която му била показана.

Когато Исус попитал Петър трети път „*Ти обичаш (филео) ли ме,*“ Той не просто го питал трети път „Обичаш ли ме“, а всъщност го питал: „Ограничаваш ли любовта ми към теб *до филео?*“ „Ти ме обичаш просто като брат? Не виждаш ли

в мен човек, който дава всичко за теб? Не виждаш ли, че не те осъждам за грешката, която направи? Ако можеше да видиш това Петре, тогава щеше да знаещ, че аз те *агапе* и това щеше да ти позволи да ме *агапе*.”

Тази история е жизнено важна. Самоосъждането на Петър ограничава Божията любов до братска любов; такава, която може да бъде променена от обстоятелствата. Когато ограничаваме Божията любов по този начин, тогава губим от поглед Неговата агапе. Забележете какво се случва, когато загубим агапе.

Дори и да говоря с езици на хора и на ангели, но нямам любов, [агапе] станал съм **мед звънтяща** или звънтящ кимвал. ~ 1 Коринтяни 13:1

Нека изясним това напълно. Когато осъждаме себе си или другите, Божията *агапе* е скрита от нас. Следователно, ако не можем да разберем Божиетата *агапе* към нас, не можем да обичаме (агапе) Бог или другите. Тогава ставаме като звънтяща мед (месинг).

Очарователното при месинга е, че това е металът, който бил използван в двора на светилището за направата на жертвения олтар и умивалника. Умивалникът бил направен от месинговите огледала на жените в Израел.

Веселиил направи месинговия умивалник и неговата бронзова [месингова] стойка от **бронзови огледала** [Евр. №4759], дарени от жените, които служеха при входа на скинията. ~ Изход 38:8

Месингът е използван от Израел за направата на огледала, в които те могат да се огледат. Интересното при думата *огледало* в горния стих е, че същата дума може да означава и *видение*.

Евр. №4759 мар , а ^ х

Женски род от Евр. №4758; **видение**; също (каузативно) огледало: видение

Забелязваме употребата на тази дума за *видение* в книгата Даниил осма глава:

И чух човешки глас да вика от река Улай: „Гавраиле, кажи на този човек значението на неговото видение.”
[Евр. №4758] ~ Данаил 8:16

Има ли тук послание в думата за *видение*? Възможно ли е виденията, разказани от пророците, да бъдат повлияни от нивото на месинг (липса на агапе) в тяхното мислене? Когато пророците Данаил и Йоан погледнали Христос, Данаил видял ръцете и краката Му като месинг, но около кръста Му - злато. Йоан видял само краката на Христос като месинг.

Погледнах нагоре и видях мъж, облечен в ленени дрехи, **с пояс от чисто злато около кръста**. Тялото му изглеждаше като скъпоценен камък. Лицето му блесеше като мълния, а очите му пламтяха като факли. **Ръцете и краката му блестяха като полиран бронз**, а гласът му ревеше като огромно множество хора. ~ Даниил 10:5-6

И в средата на светилниците стоеше един като Човешкия син. **Беше облечен в дълга роба със златен пояс на гърдите**. Главата и косата Му бяха бели като вълна, бели като сняг. И очите Му бяха като огнени пламъци. **Краката Му бяха като полиран бронз**, пречистен в пещ, а гласът Му гърмеше като мощни океански вълни. ~ Откровение 1:13-15

В Светилището виждаме двор, съдържащ олтар и умивалник от месинг, но предметите в Святото място и Най-

святото място са или изцяло златни, или от акациево дърво, покрити със злато. Основите на храма били сребърни.

Прогресът от двора до Светая Светих е пътуване от месинг до сребро и злато. В този процес ние сме поканени да изчистим от себе си своето месингово мислене.

„Сине човешки, израилевият дом стана за Мене шлака; всички те са мед, калай, желязо и олово в пещта; *даже* сребърна шлака. ~ Езекиил 22:18

Пророците също са били обект на това месингово мислене (липса на агапе), но Бог е говорил чрез него, за да ни даде истината. Думите, които пророците изговорили чрез месинг, диагностицират нашето грешно състояние, докато думите, които изговорили чрез злато, ни дават лекарството. Способността да се разпознава разликата между месинг и злато в техните писания се разкрива в характера на Исус.

В самата дума *видение* се съдържа принципът на огледалото! Почтеността на пророците не е намалена ни най-малко, защото Божието Слово е дадено, за да разкрие както нашата греховност, така и Божията слава.

Обърнете внимание на реакцията на Исаия, когато вижда Божията слава.

Беше в годината, когато цар Озия умря, тогава **видях Господа. Той седеше на висок трон и краищата на мантията Му изпълваха Храма.** Придружаваха Го могъщи серафими, всеки с по шест крила. С две крила покриваха лицата си, с две покриваха краката си и с две летяха. Те викаха един към друг: „Свят, свят, свят е ГОСПОД на небесните войнства! Цялата земя е изпълнена с Неговата слава!“ Гласовете им разтърсиха храма до основи и цялата сграда се изпълни с дим. **Тогава казах: „Всичко свърши!“** **Аз съм обречен, защото**

съм грешен човек. Имам мръсни устни и живея сред хора с мръсни устни. Но видях Царя, Господа на небесните войнства. ~ Исаия 6:1-5

Исаия осъдил себе си в светлината на Божията слава. Но когато видим Божията слава и почувстваме пълната си поквара, трябва да вярваме, че Божията благодат ще изобилства над нашата греховност; можем да се доверим на думите на Исус „и аз не те осъждам, иди си и не съгрешавай вече“. (Йоан 8:11).

Символиката тук е удивителна. Когато осъждаме себе си или другите и поставяме тази присъда на мястото на Божията *агапе* за нас, ние несъзнателно правим Бог по наш образ и започваме да си въобразяваме, че Той е като нас. Един акт на осъждане към себе си или към другите заличава *агапе* и тогава ние си представяме, че Бог притежава характер, който осъжда и унищожавя както правим ние.

Не дължите нищо на никого - освен задължението да се обичате (агапе) един друг. Ако обичаш ближния си, ще изпълниш изискванията на Божия закон.
~ Римляни 13:8

Когато имаме уверението за Божията агапе, тогава тя ще бъде разкрита в спазването на Божия закон. Нарушаването на Божия закон разкрива неверието ни, че Бог има *агапе* към нас, и мисълта ни, че заслужаваме наказание и евентуално смърт.

Но ако откажете да слушате ГОСПОДА, вашия Бог, и не се подчините на всичките заповеди и наредби, които ви давам днес, всички тези проклетия ще дойдат и ще ви поразят: градовете ви и нивите ви ще бъдат прокълнати, кошниците ви с плодове и дъските ви за хляб ще бъдете прокълнати, вашите деца и стада

ще бъдат прокълнати, и каквото и да правите, ще бъдете прокълнати във всичко, което вършите, докато накрая не бъдете напълно унищожени за това, че сте вършили зло, и ГОСПОД ще ви порази с болести, докато никой от вас не остане в земята, в която ще влезете и ще я завземете. ГОСПОД ще те поразява с изтощение, с треска, с огън, с възпаление, със суша, с главня и с мана и те ще те преследват, докато погинеш. **И небето ти, което е над главата ти, ще бъде бронз...** ~ Второзаконие 28:15-23

Бог ни казва във Второзаконие, че когато нарушим Неговите заповеди, небесата ще станат бронз или месинг над главите ни. Това означава, че нашето възприятие за Него ще стане отражение на самите нас. В своята плътска природа ние сме тези, които не прощаваме на себе си или на другите и смятаме, че Бог е точно като нас.

Тези *неща* ти направи, а аз премълчах; Ти си помисли, че съм напълно като теб; *но* аз ще те смърря и ще ги подреда пред очите ти. ~ Псалм 50:21

Тук Бог изявява мислите ни, че Той е като нас. Това е защото не вярваме, че Бог може да ни *agape*, защото преценяваме, че заслужаваме наказание.

В същата глава, в която Исус пита Петър дали има *agape* към Него, Йоан, авторът на евангелието на Йоан се разкрива като ученика, когото Исус обича.

Петър се обърна и видя зад тях ученика, когото Исус обичаше [агапет] - този, който се беше навел към Исус по време на вечерята и бе попитал: „Господи, кой ще Те предаде?“ ~ Йоан 21:20

Йоан разкрива отговора на дилемата на Петър. Йоан вярва, че Исус го обича. Той също бил изоставил Исус (Матей

26:56), но той прегърнал Неговата прощаваща любов и не повярвал, че Исус го осъжда. Затова Йоан можел да отразява любовта агапе обратно към Исус. Както казва в своето послание, „ние Го обичаме, защото Той пръв възлюби нас“ (1 Йоаново 4:19).

Тук намираме най-голямата причина, поради която мъжете и жените не могат да видят истината за Божия характер. Осъждането, с което те съдят себе си или другите, им пречи да приемат Божията *агапе*, подобно на Петър. Неговата собствена преценка за положението му ограничава любовта на Исус към него и скрива от Петър истинската любов, която Исус има към него.

Тази история ни помага да разберем защо хора като Саул са разбрали погрешно думите на Бог. Осъждането на Саул на сина му в резултат на собственото му самоосъждане за предишните му провали го направило неспособен да чуе правилно Словото на Бог. Когато Исус говорел на Петър собствените му мисли, за да извади този въпрос на повърхността, така и Бог направил същото със Саул, изваждайки неговите убийствени мисли на повърхността. Тъй като Саул ги чул, без да познава Божията агапе, той можел да различи в тези думи само потвърждение на собствените си черти на характера. Както ни казва Яков, тези, които слушат Божието слово, но не го следват, прочитат в Божиите думи огледало на себе си.

Въпреки че Саул така и не успял да разбере истинския характер на Бог, за щастие, преди Петър да умре, той преминал от *филео* към *агапе*. Както пише в своето послание:

Но също и поради тази причина, като отдадете цялото си усърдие, добавете към вярата си добродетел, към добродетелта знание, към знанието самоконтрол, към самообузданието постоянство, към посто-

яността благочестие, към благочестието братолюбие [филео] и към братолюбието любов [агапе]. ~ 2
Петър 1:5-7

Петър преодолел самоосъждането си, като приел пълната *агапе* на Бог чрез Христос. Това му позволява да добави *агапе* към своята *филео*.

Ще направим ли същото? Без тази любов ще бъдем като дрънчащи медни изделия; Бог ще изглежда като нас и ние ще четем Библията, мислейки, че Той е като нас. Ключът към вратата в истината за Божия характер е да приемете, че всичките ви грехове са свободно простени и че Бог не ви осъжда, но изпитва пълно *агапе* към вас. Вие ли сте ученикът, когото Исус обича, или се питате дали Бог може да ви обича, защото се самоосъждате за греховете си? Това, което избирате, радикално променя начина, по който четете Библията и начина, по който виждате Бог.

КУТИЯ С ИНСТРУМЕНТИ ЗА ПРЕМАХВАНЕ НА ПОКРИВАЛОТО

В първата глава на тази книга представих искрата, която запали моето търсене на нашия небесен Баща. Сълзите на баща ми, докато говореше с нежност за своя баща, събудиха в мен принципа на нежността, който трябва да съществува между бащата и детето му. Чрез родителските отношения Бог ми говори за любовта Си към мен като към Негов син.

В глави втора и трета този принцип на нежност беше разширен до интимността на брака и радостите от бащинството. Сладостта и радостният копнеж, които в идеалния случай съществуват между съпруга и съпругата, привличат душата да се замисли за това кой е създал рамката за съществуването на такова състояние на нещата. Както казахме във втора глава, Бог ни призовава чрез институцията на брака и казва:

Когато дойде този ден, казва Господ, ще Ме нарича-

те „мъж мой“ вместо „господарю мой““. Осия 2:16

Когато бракът е сключен в любовта на Христос, сърцето се отваря, за да види Отец като нежен, грижовен и всеотдаен съпруг, който винаги осигурява, мисли и планира за Своята невеста. В рамките на любовта, която съществува в брака, никога няма мисъл съпругът да убие жена си. Любовта не може да съществува там, където съществува заплахата от смърт. Когато една двойка се заклеват да се обичат завинаги, това обещание не включва никакъв принцип на унищожение. В нашия човешки контекст обетът, който гласи „докато смъртта ни раздели“, по никакъв начин не предполага, че смъртта идва от това, че съпругът убива жена си. Такива мисли са абсурдни.

Вярно е, че в този свят съпрузите наистина убиват своите съпруги и жените съпрузите си, но това се случва извън царството на любовта, обвързването и интимността и със сигурност се случва извън царството на Божията *agape* любов и Неговите заповеди.

Глава трета дава противоположност на любовта, която видях, че баща ми изпитва към своя баща. Сега, като баща, мога да започна да разбирам истинността на тези думи:

И глас от небето каза: „Това е Моят възлюбен Син, който Ми носи голяма радост.“ ~ Матей 3:17

Радостта да държа синовете си в ръце прави невъзможна мисълта, че един ден ще ги убия за некоректно поведение. Още веднъж заявявам, че идеята е напълно абсурдна.

Точно преди Исус да напусне тази земя, Той изрекъл следните красиви думи:

„Не се привързвайте към Мен“, каза Исус, „защото още не съм се възнесъл при Отца. Но идете и намерете

братята Ми и им кажете: „Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашият Бог.“ ~ Йоан 20:17

Исус ни казва, че Неговият Отец е наш Баща и че Неговият Бог е наш Бог. Това означава, че всяко едно човешко същество е дете на Бог и е силно обичано от Него. Като изисква за нас името Отец Исус ни показва как трябва да гледаме на Него. Никое дете не може да процъфтява и просперира с идеята, че всеки момент баща му може да го убие за грешките му. Отново подобна идея е изключително абсурдна.

Целта на първите три глави е да предоставят **първия инструмент** за нашата кутия с инструменти; първият принцип за намиране на истината за нашия Отец. Любовта, интимността, нежността, радостта и спокойствието, за които всички копнеем и трябва да съществуват в едно семейство, са прозорец към характера на Бог. Това е основният принцип за разкриването Му. Това е искрата, която запалва пламъка на любовта в душата и я привлича в лоното на Бащата на светлините.

При много деца нежност, любов и доброта не са били проявявани в детството. Техният опит е само едно преживяване на осъждане, насилие, самосъхранение и омраза. Как може едно дете, преминало през това преживяване, да разбере любовта, която трябва да съществува между членовете на семейството?

Дори тя да не е преживяна, нима всяко дете не е копнеело да бъде обичано, прегръщано и притискано до гърдите на своите родители? Няма ли божествена искра в душата, която озарява всеки човек, идващ на света? Въпреки че Сатана се стреми да смаже надеждите на децата чрез зли родители, Духът на Христос все още достига до всяко дете, призовавайки ги да търсят любов, която никога няма да ги пусне. Говорейки за Христос, апостол Йоан заявява:

Този, Който е истинската светлина, който дава светлина на всички, идваше на света. ~ Йоан 1:9

През всеки ден от нашия живот Божият Дух ни призовава, канейки ни в Неговото семейно царство на любов и нежност. Ако не се съпротивляваме на Божия Дух, ще бъдем повлияни да смятаме земния живот на Исус за върховното проявление на това какъв е Бог.

Защото никой не може да дойде при Мене, ако Отец, който Ме е пратил, не го привлече при Мене... ~ Йоан 6:44

Нашият небесен Баща ни привлича да мислим за Неговия Син, който ни осигурява единствения мост към Отца.

Исус му каза: „Аз съм пътят, истината и животът. Никой не може да дойде при Отца освен чрез Мен. ~ Йоан 14:6

Исус Христос, както е разкрит в Евангелията, е **вторият и най-важен елемент в нашата кутия с инструменти** за премахване на покривалото, скриващо лицето на Отец от нас. Този елемент обсъдихме в пета глава.

Аз Те прославих на земята. Завърших делото, което Ти Ми даде да върша. ...Изявих името [характера] Ти на хората, които Ти Ми даде от света. Те бяха Твои, Ти Ми ги даде и те упазиха словото Ти. ~ Йоан 17:4, 6

За всяко дете, което е било отхвърлено, наранено или смазано от своите родители или от онези, които са полагали грижи за него, тези думи предлагат ценна надежда:

И глас от небето каза: „Това е Моят възлюбен Син, който Ми носи голяма радост.“ ~ Матей 3:17

... за хвала на славата на Неговата благодат, чрез

която **Той ни направи приети във Възлюбения.**

~ Ефесяни 1:6

Светлинните лъчи, които се спуснали върху Исус под формата на гълъб, говорят за благословието и насладата на Отца в Неговия Син. Това е върховното проявление на изливането на Светия Дух. Думите, изречени от Отец, са толкова сигурно изречени на нас, колкото и на Него, защото Исус казва, че Неговият Отец е и наш Баща и по този начин ние също получаваме изливането на Духа на Отца, когато вярваме в тези думи. В тези думи виждаме изпълнението на псалма, който казва:

Дори баща ми и майка ми да ме изоставят, Господ ще ме държи близо. ~ Псалм 27:10

Чрез личността на Исус виждаме директно лицето на Отец. В изцелението на болните от Христос, грижата за бедните и проповядването на надежда и любов към всички, ние виждаме Отец. Исус се изправя с любов срещу погрешните действия и кротко приема осъждане, преследване и смърт от ръцете на враговете Си. Във всичко това Той разкрива характера на Своя Отец.

Чули сте закона, който казва: „Обичай ближния си“ и мрази врага си. Но аз казвам, обичайте враговете си! Благославяйте тези, които ви проклинат. Правете добро на тези, които ви мразят. Молете се за тези, които ви гонят! Така **ще действате като истински деца на вашия небесен Баща**, защото Той дава Своята слънчева светлина както на злите, така и на добрите и изпраща дъжд както на праведните, така и на неправедните. ~ Матей 5:43-45

Исус никога не е убил никого, и така разкрил истината за характера на Неговия Баща, както е написана в десетте запо-

веди: „не убивай“.

В светлината на Христовия характер имаме най-великия инструмент за проникване в тъмните думи на Стария завет, за да видим лицето на нашия Отец. (2 Коринтяни 3:14).

В четвърта глава открихме **третия инструмент** в нашата кутия с инструменти, който се отнася до очевидната тема *защо* въобще съществува покривалото. Тъмнината, която обгръща характера на нашия небесен Баща, произтича директно от лъжите, които човешката раса е възприела от Сатана. Когато Адам взел плода от дървото, той несъзнателно прегърнал тъмнината, произтичаща от сърцето на Сатана, и тази тъмнина се превърнала в затвор за Адам, който му пречи да намери пътя си към Отец.

Никой не е истински мъдър; **никой не търси Бог**.
Всички се обърнаха; всички са станали безполезни.
Никой не прави добро, нито един. Римляни 3:11-12

Умът, управляван от плътта, е **враждебен** на Бога;
той не се подчинява на Божия закон, нито може да го
направи. ~ Римляни 8:7

Тази враждебност към Бога била скрита в сърцето на Адам. Страхът му от смъртта след грехопадението, била проекция на неговото несъзнателно желание да убие Божия Син.¹³

И те, **като Адам**, престъпиха завета, там постъпиха
коварно срещу мен. ~ Осия 6:7 (Буквален превод на
Йънг)

Нашият Отец се опитва да ни разкрие по различни начини колко дълбока е тази вражда в нас, както ще открием в

¹³ Вижте глава 4 от книгата Умилоствение достъпна на fatheroflove-bulgaria.com за повече подробности относно това.

следващите глави.

Тъй като умовете ни са естествено враждебни към Бог, нашият подразбиращ се метод е да изкривим всичко, което Той казва срещу самия Него. Ето защо не можем да четем Стария завет истинно; ние винаги ще го изкривяваме за наше унищожение, освен ако нямаме Духа на Христос в нас, за да озари Стария Завет, така че да можем да го четем без покривалото на тъмнината. Апостол Петър засяга тази тема тук:

... говорейки за тези неща във всичките си писма [Павел]. Някои от коментарите му са трудни за разбиране и тези, които са невежи и нестабилни, са изкривили писмата му, за да означават нещо съвсем различно, точно както правят с други части от Писанието. И това ще доведе до тяхното унищожаване. ~ 2 Петър 3:16

За нас е изключително важно да разберем, че е невъзможно да четем Библията без помощта на Христос. Всеки път, когато я четем, без Него, ще имаме погрешно разбиране, защото нашите пътища не са Божиите пътища. Възприемането на този принцип ще ни накара смирено да умоляваме Бог да ни научи на истината.

В шеста глава тествахме принципа за това колко лесно хората разбират Библията погрешно, като изучавахме думите на Исус „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил.“ След като приехме, че Христос никога не е говорил нищо от Себе Си, а само това, което Неговият Отец Му е дал да каже (Йоан 12:49), тогава разкрихме, че Исус всъщност е призовавал еврейските водачи с въпроса защо са изоставили Неговия Баща. Тези думи са върховният пример за това колко лесно хората изопачават Писанието според своето разбиране.

Естествено е да мислим, че Бог ще изостави грешника да умре. Християнството учи, че Христос е заел нашето място и е понесъл наказанието, което заслужаваме. Така Христос представлява нашето разбиране за това какво прави Бог с грешниците, които изоставя.

Способността да четем думите на Христос по два напълно различни начина ни представи темата, намираща се в глави седма и осма. В лицето на Христос ние гледаме в огледалото, което съвършено отразява лицето на Бог. Когато не гледаме в лицето на Христос, нашето четене на Библията ще отразява само естественото ни лице. Двете огледала са описани в следните пасаж:

Но всички ние, **с открито лице, гледайки като в огледало славата на Господа**, се преобразяваме в същия образ от слава в слава, както от Духа Господен.
~ 2 Коринтяни 3:18

Защото, ако някой е слушател на словото, а не изпълнител, **той е като човек, който гледа естествено-то си лице в огледало**; ~ Яков 1:23

Тези две огледала ни дават **четвъртия инструмент** в нашата кутия с инструменти за премахване на покривалото на тъмнината. След това тествахме този принцип в глава девета по отношение на историята за потопа. Приложихме принципа за директно разглеждане на текстове като Битие 6:7, където Бог казва, че ще унищожи цялата земя. Приемането на това, че Бог би унищожил цялата земя с всяко живо същество противоречи на това, което Исус разкрил, когато бил тук на земята. Гледането в огледалото на Христовото лице ни подтиква да поставим под съмнение нашия първоначален прочит на Битие 6:7. Всеки път, когато Бог не действа като Исус, както е разкрит в Евангелията, можем да бъдем сигурни, че виждаме себе си в огледалото.

Докато продължавахме да изследваме, открихме истината, която Бог изговорил на Каин: че грехът проклина земята и че това проклетие ще падне върху грешника. Поради факта, че мислите на хората били непрекъснато само зли, това покварило земята до такава степен, че тя най-накрая се срутила под тежестта на човешката греховност. Следователно откриваме, че човешката греховност уврежда земята, което води до наводнения, пожари, земетресения и бури. Тук намираме нашия **пети инструмент**. Ето защо Бог казва „Ще ги унищожа със земята“, което правилно разбрано означава, че Той няма да попречи на земята да унищожи цялата човешка раса с изключение на онези, които влизат в ковчега.

Фактът, че почти всички хора, които четат Библията, вярват, че Бог лично е унищожил с потоп света и всички хора без Ной и семейството му, показва, че почти никой не гледа в лицето на Исус, за да премахне покривалото, надвиснало над тази история. Хората неволно забравят думите на Исус, че никой не може да дойде при Отец освен чрез откровението, дадено в Неговия земен живот. Те не успяват да позволят на това откровение да посредничи за тях в историите, които изглежда показват насилствен Бог, който лично прилага наказанието.

С този пети инструмент е свързан **шестият инструмент**, който обсъждахме относно унищожаването на Содом. Ангелите, които са изпратени да възпират ветровете на раздора, създадени от човешката греховност, най-накрая получават заповед да напуснат мястото, което някога са защитавали, поради човешката решителност да се противопоставя на Бог. Присъствието на ангели възпира нечестивите ефекти на хората върху земята, но когато ангелите най-накрая се отдалечат, ефектите от греха позволяват на земята да избълва своите обитатели.

Това ни води до **седмия инструмент** в нашата кутия с

инструменти, който е разширение на третия инструмент относно покварата и мрака в хората. Седмият инструмент разкрива неспособността на хората да поемат отговорност за действията си. В глава десета разгледахме човешката черта на проекцията, която в своята отрицателна форма е средство на човека да проектира отрицателни елементи в себе си върху Бог.

Словото има способността да разпознава мислите и намеренията на сърцето (Евреи 4:12), и затова има способността да диагностицира човешката черта на Проекцията. То прави това, като разкрива Проекцията чрез начина, по който Двете огледала работят за спасяването на душата. Разгледахме историята за това как Бог се отнесе с Адам след неговото грехопадение, където Той казва, „човекът стана като един от нас, да познава доброто и злото“, като пример за това как Бог използва огледалото, за да причини увеличение на човешката греховност до степен, в която да се вижда ясно. След това, когато хората се вгледат в огледалото на Христовия живот, контрастът веднага се вижда и настъпва моментът на разплатата. Божият Дух убеждава душата в праведността разкрита в лицето на Христос и душата се предава на Божията благодат, без дела, и по този начин става праведна чрез вяра.

Този процес е работил в Стария завет, тъй като хората в тази епоха не са имали проявен живота на Исус на земята. Те трябвало да разчитат на Христовия Дух, който бил в тях (1 Петрово 1:11), (символизиран също и чрез принципа на семето на жената, Битие 3:15), за да ги доведе до благодат. Но ще се върнем към това по-късно.

Принципът на проекцията може да се разбира и като принцип на акомодация. Това е схващано от много библейски учени. Този принцип гласи, че Бог поема отговорност за това, което позволява. С други думи, това е, когато се твърди, че Бог предприема действия, когато всъщност Той само поз-

волява на хората да получат последствията от техните собствени избори. Един библейски учен изразява това по следния начин:

С езика на писанията понякога се говори за естествени последици като за предварително определени и неотменими укази. Това, което се случва единствено с разрешението на Всемогъщия, в обичайния ход на неговото Провидение, се описва така, сякаш се е случило чрез някаква специална и непреодолима намеса на ръката му. Това е начин на писане, характерен за еврейския идиом; идиом, който преобладава навсякъде в Новия завет, както и в Стария Завет, когато се говори за очите на хората, които не бива да виждат, и закоравяването на сърцата им, които не бива да разбират;“ смисълът им като цяло е, че той не се намесва мощно, за да предотврати тези злини, които са естествени плодове на нашата собствена глупост, извратеност и неразкаяност. (Джон Гудж Фойстъър, *Проповеди*, 1826 г.)

Ограничението в изразяването на нещата по този начин е, че то не разкрива основната реалност, че хората проектират тези неща върху Бог и Го правят отговорен за техните действия. Когато Бог заявява, че Той „ослепява очите“ и „закоравява сърцата“, Той излага ясно човешката склонност да прехвърля вината върху Него относно самозаблудата, която грешниците сами навличат върху себе си.

Осмият инструмент е свързан с това как Двете огледала са изразени в идеите на Стария и Новия завет, които са два различни начина, по които човек и Бог се свързват един с друг. Старият завет е служението на смъртта, което разкрива напълно истинската степен на нашата поквара в естественото ни огледало. Павел описва това дело като славно (2 Коринтяни 3:9), но колко по-славно е служението на Духа, което изобилства към нас, когато гледаме в огледалото на

Христос, който е образ на невидимия Бог.

Това ни отвежда до поантата на тази книга, която нарекох Принцип на огледалото. Използването на тези две огледала е описано в Библията като средство, което цели да върне човека обратно в лоното на Отец и извън сферите на човешката тъмнина и неразбирането на Неговия скъпоценен характер. Тези две огледала, разкрити в двата завета, са това, което ми осигури способността да повдигна покривалото, покриващо ума ми, когато четях Стария завет.

Докато четем всички истории от Стария завет, служението на смъртта разкрива вътрешните мисли, които всички притежаваме по отношение на това, което приписваме на Бог. Поради извратената ни природа всички ние смятаме, че Бог е заличил света, унищожавайки безброй милиони души в потопа. Но Той знае какви сме и как мислим и има начин чрез който нежно да ни позволи да видим нашето нечестие до степен на отчаяние от себе си, като същевременно ни насърчава да дойдем при Неговия Син като скъпоценния отговор на проблема, който имаме. Чрез Него можем да видим лицето на Бог.

Това е деликатен процес и по-голямата част от света не се съгласява да приеме диагнозата, а избира по-скоро да продължи да проектира своята поквара върху другите и Бог – това е ужасното закоравяване на човешкото сърце. Именно тук спираме учудени от реалността на думите на Христос, че „тесен е пътят, който води към вечен живот и малцина са тези, които го намират.“ (Матей 7:14). Разстоянието между двете огледала е една малка стъпка за индивида, но се оказва твърде голям скок за по-голямата част от човечеството.

Затова ви представям обобщението на осемте инструмента в нашата кутия за инструменти, преди да премина към деветия, който е най-възвишеният от всички и секващ дъха

принцип, на който дължим всичко.

Инструменти	Библейски доказателства
1. Нежността на Бог, разкрита в семейните отношения.	Притчи 17:6; 30:19; Матей 3:17; Ефесяни 5:22-24; Йеремиа 9:23-24 ; Ефесяни 1:6
2. Пълното откровение на характера на Отец в живота на Исус Христос, както е разкрит на земята и записан в четирите евангелия на Новия завет.	Йоан 5:19, 30, 43; 14:6, 9; 17:4, 6; Евреи 1:3-4; Колосяни 1:15; 2 Коринтяни 3:14
3. Враждебността на човешкото сърце срещу Бог, която причинява умишлено погрешно представяне на Неговия характер.	Римляни 3:10-18; Римляни 8:7; Исаия 55:8-9
4. Двете огледала. Христос като огледало на характера на Отец срещу огледалото отразяващо самите нас, когато се стремим да гледаме директно на Бог извън Христос.	2 Коринтяни 3:18 Яков 1:23
5. Човешката греховност проклина земята, в резултат на което тя повръща своите жители.	Битие 4:13; Левит 18:25; Исаия 24:4-6
6. Ангелска защита.	Псалм 34:7; Евреи 1:14; Йов 1:10
7. Човешката склонност да проектира зло в себе си върху другите и особено върху Бог.	Псалм 50:21
8. Използването на двете огледала в рамките на двата завета, наречени служение на смъртта и служение на правдата.	2 Коринтяни 3:7-18

Деветият инструмент е този, който обяснихме в глава

14 от историята за Содом. Книгата откровение говори за това, че Христос е разпнат духовно в Содом. Открихме, че тъй като Исус дава живот на всеки човек, идващ в света; Той лично усеща цялата скръб и болка, която изпитва човекът. От Исая 63:9 научихме, че Христос е наскърбен във всичките ни страдания и със сигурност е понесъл нашите (Исая 53:4). Буквалният превод на иврит прави връзката Му с нас още по-конкретна:

Наистина Той се натовари с нашите болести и нашите болки — Той ги понесе... ~ Исая 53:4 (Буквален превод на Йънг)

За да даде възможност на всеки един от нас да осъзнае колко сме грешни, Христос е принуден да носи кръста Си и всеки грях, който извършваме срещу Бога и другите. Христос е принуждаван да бъде свидетел на всеки акт на поквара и това Му причинява огромно страдание, защото Той е крътък и нежен по сърце.

Ако спрем за момент, за да помислим за милиардите души, които обитават този свят и за това колко страдания се преживяват, тогава можем да започнем смътно да разбираме колко много страда Христос. Той е разпъван наново всеки ден (Евреи 6:6) в греховете, които хората извършват. Когато мислим за това колко много себеотричане трябва да изтърпи Исус заради нас, това би трябвало да ни накара да заплачем учудени от тази безкористна любов, проявена към нас.

Но независимо от всичко, Исус никога няма да ни отхвърли. Той никога няма да ни напусне, нито ще ни изостави; Той е с нас чак до края на света. Но за да извършва това, Той трябва да страда всеки ден поради греховността на цялата човешка раса.

За да избяга от реалността на този кръст, който разкрива, че Христос е бил убит от основаването на света, човешката

раса проектира стоварващите се върху нея бедствията, върху Бог. Както видяхме в историята за Содом, ние естествено смятаме, че Бог е унищожил жителите на този град със собствената Си ръка. Правим го, за да избегнем осъзнаването на това колко много Бог и Неговият Син страдат при загубата на една човешка душа.

Смята се, че е жизненоважно грешните хора да вярват, че Бог е изпепелил хората от Содом, но така всъщност се скрива блясъка от страданията на Христос, който е бил духовно разпнат в този град. Ето защо хората изискват покривалото при четенето на насилствените истории от Стария завет, защото когато тази история се разказва в нейните истински условия, ние виждаме само Христос и то разпнат (1 Коринтяни 2:2).

Скъпи читателю, призовавам те да позволиш на Духа на Исус да донесе тази светлина в ума ти. Нека истинският кръст на Христос дойде при теб, за да видиш неизразимата красота на Божия характер, разкрит в Христос. Като гледаме тази истина, ние ще бъдем преобразени в същия образ, като от Духа Господен (2 Коринтяни 3:18).

Нека обобщим с няколко думи деветте инструмента, които разгледахме.

1. Семейството
2. Евангелския характер
3. Враждата
4. Двете огледала
5. Земното проклятие
6. Ангелската защита
7. Проекцията
8. Рамката на двата завета
9. Истинският кръст

Това са инструменти или принципи, към които ще посегнем, когато разглеждаме история от Стария завет, която изглежда представя Бог като насилствен и разрушителен.

Отнема време, за да се научим да използваме тези инструменти и да видим кои от тях са приложими за конкретна история. Всеки един от тези инструменти е принцип, който е представен последователно в Писанието. Ако използваме друга аналогия, можем да погледнем на тези инструменти като такива, които ни ориентират при пилотиране. Когато изглежда, че Бог е различен от Исус, това е като да летиш в облаците и да изпиташ пространствена дезориентация: естествено е да се доверим на чувствата си, в стремежа ни да се ориентираме, но обученият пилот знае, че следването на личното възприятие е много по-опасно от доверието в инструментите на самолета.

Искаме да разгледаме няколко истории, прилагайки тези инструменти/принципи, за да ни стане по-лесно да виждаме как работят.

Сега нека се обърнем към историята за Божията заповед към Авраам да пожертва сина си.

АВРААМ И ИСААК

Връх Мория е вторият по височина връх по пътя към Голгота. Изкачването до тази височина без помощта на инструментите в нашата кутия ще доведе до задушаване. Трудно е да избягаме от истината, че ние, като читатели на историята, подлагаме вярата си на изпитание, докато в книгата Битие гледаме как вярата на Авраам е изпитана от Бог.

В този контекст можем да чуем задъхания Авраам в тишината на ранната утрин, който се изкачва на планината с нищо неподозиращия си син, който послушно носи дървата за собствената си жертва. Взираме се учудено в лицето на Авраам и долавяме конфликта, който бушува в ума му. Той преминава през толкова много, за да получи Исаак, наследника на обещанието, но сега идва пред това най-ужасно изпитание. Семейният принцип на нежна привързаност към Исаак е в протест срещу заповедта на Бог да пожертва своя любим син.

Сблъсъкът между дълг и милост избухва 3500 години по-късно, когато великият реформатор Мартин Лутер об-

съжда тази история със съпругата си. Идва техният ред да изкачат този връх с Авраам и сина му. Слушайки нейния безстрашен съпруг да разказва историята, Кейти Лутър, с цялото състрадание на една майка, избухва: „Не го вярвам! Бог не би се отнесъл така към Сина Си!“ Разтърсен, но не възпрепятстван от вика на жена си, Лутер отговаря: „Но Кейти, той го е *направил*.“

Известно време по-късно Бог изпита вярата на Авраам. „Аврааме!“, повика го Бог. „Да“, отговори той. „Ето ме.“ „Взemi сина си, единствения си син – да, Исаак, когото обичаш толкова много – и иди в земята Мория. Иди и го принеси в жертва като всеизгаряне на една от планините, които ще ти покажа.“ ~ Битие 22:1-2

Фактът, че Авраам скрива целия план от съпругата си предполага, че страхът на Сара ще отговори точно като този на Кейти Лутър. Кейти Лутър изглежда повече в хармония с принципа на семейната нежност и състрадание, но все пак не трябва да се опитваме да заобиколим Божието слово.

Ако вземем Евангелския инструмент за гледане в лицето на Исус, ние не виждаме доказателства, че Исус изобщо е по-жертвал някого. Поемайки това ръководство, ние изследваме Писанията, търсейки твърдения, които разкриват повече за Божиите мисли относно жертвата.

Не се наслаждаваш на жертви или приноси. Сега, след като ме направи способен да слушам, най-накрая разбирам – **Ти не се нуждаеш от всеизгаряния или жертви за грях.** ~ Псалм 40:6

Ако нашият небесен Отец не изисква жертви, тогава защо изглежда, че е изисквал от Авраам да пожертва сина си? Също така, какво означава това по отношение на всички

жертвени изисквания, дадени на Моисей за Израел? Бог не изисквал ли от Израел всички тези неща?

Защото не говорих на бащите ви, нито им заповядах в деня, когато ги изведох от Египетската земя, относно всеизгаряния или жертви. Но ето какво им заповядах, като казах: **Покорявайте се на гласа Ми и Аз ще бъда ваш Бог и вие ще бъдете Мой народ и ще ходите по всичките пътища, които съм ви заповядал, за да ви бъде добре.** ~ Еремия 7:22-23

Как да примирим този очевиден конфликт между това, че Бог казва на Моисей какви жертви и приноси са необходими, с това, че не е поискал всичко това? Трябва да го осмислим. Бог също казва следното в Тората:

„Не позволявай нито едно от твоите деца да бъде принасяно в жертва на Молох, защото не бива да посрамваш името на своя Бог. Аз съм Господ.“ ~ Левит 18:21

Бог изрично казва на Израел да не принася децата си в жертва на Молох, защото това носи срам на Божието име. Еврейската дума за *име* включва идеята за *характер*. Как може да е срамно за Божия характер да се принасят деца в жертва на Молох, но не е срамно Бог да поиска от Авраам да Му принесе сина си в жертва?

Забраната, наложена от Бог за принасянето на деца в жертва на Молох, показва, че жертвоприношението на деца е било част от религиозните практики на околните езически религии, които са имали влияние върху израилтяните. Тези религии отразяват плътското желание да се умилюстиви божеството чрез скъп дар – и нищо не е по-скъпо от собственото дете, следователно нищо не може да има повече сила от това умилюстивение.

След като Адам съгрешил, той бил готов да обвини жена си за действията си и да прехвърли отговорността върху нея. Детската жертва е продължение на този принцип на прехвърляне на отговорността на някой друг като изкупление за греха. Това ни води до инструмента *Враждата*. Естественото човешко сърце, в своята омраза към Бог, е готово да се сведе до ниво, на което предлага собствените си деца, претендирайки, че Бог е този, който желае това. Това носи срам за Божието име/характер.

Трябва ли да Му предложим хиляди овни и десет хиляди реки масло? **Трябва ли да жертваме първородните си деца, за да платим за греховете си? Не, о, хора,** Господ ви е казал какво е добро и това е, което Той изисква от вас: да вършите това, което е право, да обичате милостта и да ходите смирено с вашия Бог.
~ Михей 6:7-8

Бог ясно показва, че жертвоприношението на деца никога не може да плати за греховете ни. Всъщност нашият любим Баща ни казва, че подобна идея никога не е идвала в ума Му:

Те са построили езически светилища на Ваал и там изгарят **синовете си като жертви на Ваал. Никога не съм заповядвал такова ужасно дело; дори и през ум не ми е минавало да заповядвам такова нещо!** ~ Еремия 19:5

Ако Бог никога не е заповядал жертвоприношението на деца, тогава можем да кажем, че има огледало, действащо в заповедта на Бог към Авраам. Възможно ли е Авраам да чува това, което *смята*, че Бог иска според собственото си разбиране и възпитание? Тъй като Исус никога не е принасял дете в жертва, тогава как е възможно Бог някога да направи това? Както самият Той казва, подобна идея никога не е идвала в ума Му. Възможно ли е нашият пети инструмент *Проекци-*

ята да действа, когато четем заповедта на Бог към Авраам?

Авраам идва от Ур Халдейски. Това била земята на Вавилон и жертвоприношението на деца било неразделна част от нейната религия. За да може нашият небесен Отец да премахне този дълбоко вкоренен принцип от Авраам, Той трябвало да го изведе на повърхността чрез осмия инструмент, използвайки служението на смъртта.

В светлината на инструментите, които сме приложили досега, става очевидно, че принципът за жертването на деца идва от поквареното сърце на човека – и нашият скъпоценен Баща иска да освободи Авраам от него.

Езикът, който Бог използва, е точно същият като това, което се случва, когато Христос говори от Кръста: „Боже Мой, Боже Мой, защо си ме изоставил?“

И така, в този случай Бог казва на Авраам да вземе единствения си син и какво точно да направи?

Помислете за фразата „принеси го във всеизгаряне“ в Библията 22:2. Думата *принос* съдържа следните значения в речника на Браун, *Драйвър* и *Бригс*:

Да възпитам, да **накарам да се издигне или изкачи**, да направя да се издигне, да се повиши, да се противопостави, да отнеме, да възпита, изготви, да обучи, да предизвика изкачване, да събуди, да раздвижи (умствено), да предложи, издигане (на дарове), въздигам, правя да се издигне, предлагам – Хиф'ил форма на Евр. №5927.

В този контекст виждаме как буквалният превод на Йънг превежда тази дума:

И Той каза: Вземи, моля те, своя син, единствения си, когото си обичал, а именно Исаак, и иди за себе

си в земята Мория и **го накарай да се изкачи там** за всеизгаряне на един от хълмовете, за които ти говорях.
~ Битие 22:2 (Буквален превод на Йънг)

Тъй като те щели да изкачат връх Мория, думата изкачване е естествен избор за такова пътуване. Думата за всеизгаряне, Евр. №5930, има две значения. Първото е *всеизгаряне*, а второто е *изкачване, стълба* или *отивам нагоре*. Конкордансът на Стронг представя това по следния начин:

Евр. №5930: Деятелно причастие от женски род на Евр. №5927; стъпало или (колективно стълби, като възходящи); обикновено всеизгаряне (като издигане на дим): – изкачване, всеизгаряне (жертва), отивам нагоре до. Вижте също Евр. №5766.

Вижте как се превежда думата за „всеизгаряне“ в този стих:

И *имаше* седем стъпала, за да **се изкачва** до него, и сводовете му *бяха* пред тях; и имаше палми, едно от тази страна, а друго от другата страна, върху стълбовете му. ~ Езекиил 40:26

Възможността тази дума да се превежда по различни начини е довела преводачите до различни разбираня за това, което Савската царица е видяла в дома на Соломон.

И месото на трапезата му, и седенето на слугите му, и присъствието на служителите му, и облеклото им, и виночерпците му, и **изкачването му**, с което се изкачваше в дома Господен; в нея вече не остана дишане. ~ 1 Царе 10:5

... храната на трапезата му, сядането на служителите му, служителите в одеждите им, виночерпците му и **всеизгаряннията**, които *направи* в храма на ГОСПОДА,

тя беше поразена. ~ 1 Царе 10:5 (Нова международна версия)

Следователно това, което Бог говори на Авраам, може да се преведе по следния начин:

Тогава Той каза: Вземи сега своя син, единствения си *син* Исаак, когото обичаш, и иди в земята Мория, **изкачи се** там и **се изкачи** на една от планините, за които ще ти кажа. ~ Битие 22:2

Бог знаел, че изказът Му може да бъде разбран по два начина. Той знаел, че Авраам ще разбере думите Му според неговото собствено разбиране за Божия характер. Естествено, поради това, което Авраам е разбрал и направил по-късно, преводачите схващат това като *всеизгаряне*.

Авраам дълго време е подхранвал желанието Исмаил да бъде синът, който ще наследи обещанията, които Бог му бил дал. Бог обичал Исмаил, но Авраам показва липса на вяра, когато отишъл при Агар, за да роди дете извън брачната връзка със Сара.

Когато Авраам трябвало да изпрати Агар и неговия скъп син Исмаил, това го пронизало. Той осъзнал, че собствените му действия са причинили цялата тази болка и че в резултат на това неговият любим син Исмаил трябва да бъде отделен от него.

Дълбочината на скръбта му поставила на изпитание вярата му, че Бог ще го благослови с велик народ чрез Исаак. Това, заедно с различните му грешни стъпки през годините, като например лъжата, че Сара не е негова съпруга, го направило да бъде не напълно сигурен дали е в правилни отношения с Бога – и затова дълбоко в него стояла идеята, че може би Бог ще изисква някакъв вид умилюване за Себе Си. В този контекст Божиите думи изплували на повърхността за

Авраам като семе останало от езичеството, все още заровено дълбоко в душата му, без да го осъзнава.

Авраам познавал Божията заповед да не убива. Това щяло да създаде конфликт в него между това, което разбирал от закона, и наследените човешки традиции, които казвали, че Бог трябва да бъде умилолюбив с жертва.

Учудващо, въпреки че работел с неправилно разбиране, Авраам вярвал, че Бог може да възкреси сина му от мъртвите (Евреи 11:19). Тази победа на вярата помогнала на Авраам да се довери безусловно на Бог, дори до смърт.

И Авраам вдигна ножа, за да убие сина си в жертва. В този момент ангелът Господен му извика от небето: „Аврааме! Аврааме!“ „Да“, отговори Авраам. „Ето ме!“ Не слагай ръка на момчето!“, каза ангелът. „Не го наранявай по никакъв начин, защото сега знам, че наистина се боиш от Бога. Не си пожалил от Мен дори сина си, единствения си син.“ ~ Битие 22:10-12

Доказателството, че Бог не иска Авраам да убие сина си, е ясно разкрито в заповедта да не го убива. Ако Бог е искал Авраам да убие сина си, Той лесно можел да възкреси Исаак от мъртвите. Би било жестока измама, ако Бог изпитва Авраам, като го кара да вярва, че иска Исаак да бъде пожертван, когато в действителност не иска това. Бог не е човек, че да лъже. Той не изпитва Своите деца, като ги кара да вярват в нещо фалшиво и след това да казва: „Ти премина изпита. Много добре!“

Прилагайки инструмента *Семейна нежност*, Бог всъщност иска Авраам да дойде на планината със своя скъп син и просото да Му се поклони и да общува с Него. Това е в хармония с характера на Бог, разкрит в Христос .

Това разбиране на историята за Авраам и Исаак е

жизненоважно за осъзнаването на значението на Кръста. Авраам предложил сина си воден от неразбирането, което врага бил всадил дълбоко в него. Принасянето на Божия Син на кръста се случва само поради неосъзнаването на враждата, която живее в душите на мъжете и жените. Кръстът е върховното служение на смъртта, когато погледнем в огледалото на естествения човек. Когато се вгледаме в огледалото на Новия завет, виждаме необхватната любов на Отец, който бил готов да се откаже от Своя Син заради нашите възприятия за жертва и изкупление.

Жертвата на Исаак е това, което Авраам смятал, че Бог иска. Кръстът, на който Исус умрял, е това, което вярващите в Библията смятат, че Бог иска. И двете са неправилни предположения, идващи от човешкото мислене.

С готовността да принесе сина си в жертва, Авраам бил укрепен във вярата и получил възможност да върви по-близо до Бога. По същия начин, приемането на смъртта на Исус според мисленето, че Бог изисква това, за да бъде задоволена справедливостта, укрепва убеждението на вярващия и го довежда до по-близка връзка с Бог. Но и в двата случая това не представя мислите и желанието на Бог. Това е просто защото Божиите мисли не са като нашите.

При прилагането на инструментите в нашата кутия с инструменти, покривалото над тази история се премахва и виждаме толкова красиво откровение за характера на Отец. Също така виждаме по-ясно дълбочината на човешката поквара в мисълта, че нашият скъп Баща желае нараняването и смъртта на Своя Син. Това е жестоко обвинение срещу Него и прави тъмнината около човешките сърца да се застоява упорито.

Докато слизаме от планината Мория, се моля това да бъде с дълбока благодарност и радост в сърцата ни. Нашият

Отец не искал Авраам да убие сина си, а по-скоро да го освободи от вярата в такива неща, за да доведе Авраам по-близо до Своего лоно.

Намирам за много важно, че след тази история вече не се споменава, Авраам да е принасял жертви. Това не означава, че е спрял да го прави. Но вдъхновеното Писание е дадено така, че ни изпраща послание за това как, чрез процеса на принасяне в жертва на своя Син, Бог е успял да направи жертвата и приносът да престанат. (Даниил 9:27).

Когато разберем този процес и това как Бог извежда по-ясно неща, скрити в сърцата ни чрез служението на смъртта, за да можем да стигнем до по-дълбоко познание за нашия Баща, тогава можем лесно да приложим това към принципа на обрязването, за което ще стане дума в следващата ни глава. Но за да завършим тази, нека обобщим какви инструменти използвахме и как те се прилагат към тази история.

Инструменти	Приложение
1. Семейство	Авраам не казал на жена си как се чувства заради това, което смятал, че трябва да направи. Убийството на член от семейството е извън принципите на нежност, доброта и грижа. Но най-вече това поставя под въпрос термина Отец, приложен към самия Бог.
2. Евангелски характер	Исус никога не е принасял никого в жертва, докато е бил на земята.
3. Вражда	Тълкуването на Божията заповед от Авраам разкрива скритата вражда у Авраам, който вярва, че Бог желае жертва за греха.

4. Двете огледала	Божията заповед може да се разбира по два начина. Когато виждаме Бог да заповядва на Авраам да жертва, ние се оглеждаме в огледалото, което разкрива какво мислим за Бог, но то всъщност е отражение на това кои сме ние. Когато знаем, че Бог е като Исус, ние сме водени да видим, че Той заповядва на Авраам да вземе скъпоценния си син и да дойде да се поклони в планините. Това е огледалото на Новия Завет и то разкрива Божия характер.
5. Ангелска защита	Не е приложимо за тази история.
6. Земното проклятие	Не е приложимо за тази история.
7. Проекция	Тълкуването на Божията заповед от Авраам разкрива скритата у него вражда, която той проектира върху Бог чрез погрешно разбиране на думите Му.
8. Двата завета	Бог работи чрез неразбирането на Авраам и изважда враждата му на повърхността, но чрез този процес вярата на Авраам бива укрепена. Когато Бог възспрял Авраам да не пожертва сина си, Авраам имал време да помисли, за да разбере, че Бог не желае жертва и принос.
9. Истински кръст	Историята на Авраам и Исаак е образец за това как разбираме Кръста. Освен това, независимо от факта, че Авраам не знаел, че има враждата в себе си, която изисквала жертва, Христос носел Авраам и неговите недоразумения през целия му живот и ги търпял, дори когато това било напълно против принципите на небето.

КЪРВАВИЯТ МЛАДОЖЕНЕЦ

Първите глави на книгата Изход разказват историята за жестокото потисничество на Божия народ в египетската земя под тежката ръка на фараона. Завладени сме от чудната история за Моисей, който избягал от смъртния указ на фараона в плаваща кошница, само за да стане член на разширеното семейство на фараона като принц на Египет.

Каква съдба очаквала Моисей, след като избегнал сигурна смърт и намерил вход в коридорите на властта? В продължение на четиридесет години той е подготвян да бъде следващият фараон и е възприеман от египтяните като претенждаващ уменията и способността да стане велик водач на народа си. Но Моисей никога не забравя своето наследство и, осъзнавайки преследването на своя народ и специалната си съдба, влиза в позиция да спаси Божия народ, като убива един египетски господар на роби.

Този насилствен ход от страна на Моисей го кара да из-

бяга в пустинята и в очевидно забвение. В продължение на четиридесет години той се грижи за овце и усвоява нежните умения на овчар. Отнема много време, докато насилствените принципи, в които е възпитан бъдат покорени.

Тогава Бог го призовава обратно в Египет, за да освободи Неговия народ. Но Моисей е загубил всякаква увереност в собствените си способности. Бог в крайна сметка го убеждава, казвайки му, че брат му Аарон може да му помогне. На осемдесет години Моисей най-накрая е готов да направи това, за което Бог го е призовал.

Докато отива в Египет, ние се натъкваме на много странно събитие.

По пътя за Египет, на мястото, където Мойсей и семейството му бяха спрели за нощувка, Господ се изправи срещу него и беше на път да го убие. Но съпругата на Моисей, Сепфора, взе кремъчен нож и обряза сина си. Тя докосна краката му с препуциума и каза: „Сега ти си ми кървав младоженец.” (Когато казва „кръвен младоженец”, тя има предвид обрязването.) След това Господ го остави. ~ Изход 4:24-26

Какво? Точно когато Моисей е на път да започне делото, което Бог му е казал да направи, Той се изправя пред него с намерението да го убие? Сам по себе си този факт изглежда противоречив. Няколко стиха по-рано Бог казва на Моисей за чудесата, които ще извърши в Египет, и как фараонът ще отговори на това. Дали Бог внезапно променя съзнанието си и обръща гръб на всичките онези осемдесет години подготовка и просто пожелава да го убие там в пустинята?

Той проваля ли се на семейния тест? Дали Бог щял да убие съпруга на Сепфора и да остави децата ѝ без баща? Озадачението може само да се задълбочи, докато истори-

ята продължава. Сепфора, жената на Моисей, внезапно се впуска в действие, обрязва сина им и хвърля препуциума в краката на Моисей като го нарича кървав младоженец. След това, когато обрязването е завършено, Бог се отказва от намерението Си да убие Мойсей. Какво въобще се случва тук?

Очевидно Сепфора не е искала синът ѝ да бъде обрязан според закона на Израел. Дали Моисей трябва да умре за това, че се е забавил с извършването на този обред? За искрения читател Бог изглежда много дребнав по този въпрос. Това не Го прави да изглежда уравновесен. Изглежда сякаш Бог е готов да разбие едно семейство, да остави жена без мъжа ѝ и децата ѝ без баща, само за да гарантира, че Мойсей ще обреже сина си?

На друго ниво това звучи като „Прави каквото ти кажа или ще те убия!“ Исус казвал ли е някога това на някого? Няма запис да го е правил някога. Така че Моисеевата история лесно се проваля на евангелския тест за характер. Когато осъзнаем, че този тест е нарушен, това означава, че действията Принципът на огледалото: нашият естествен начин за прочит на този пасаж показва нещо в човечеството, което се проектира върху Бог.

Трябва да се върнем назад в историята, за да разгледаме контекста на това къде е започнало обрязването за Израел.

И Бог каза на Авраам: Що се отнася до теб, ще спазваш Моя завет, ти и твоите потомци след теб през всичките им поколения. Това е Моят завет, който ще пазите между Мене и вас и потомците ви след вас: всяко дете от мъжки пол между вас да се обрязва; и ще бъдете обрязани в плътта на вашите кракожия, **и това ще бъде знак на завета между Мен и вас.**

Онзи от вас, който е на осем дни, да се обрязва. Всяко дете от мъжки пол във вашите поколения, което се

роди в къщата ви или се купи с пари от някой чужденец, който не е ваш потомък. Който се е родил в къщата ти и който е купен с парите ти, трябва да се обреже и Моят завет ще бъде във вашата плът за вечен завет. И необрязаният от мъжки пол, който не е обрязан в плътта на кракожието си, ще се изтреби измежду народа си; той нарушава Моя завет. ~ Битие 17:9-14

Обрязването било дадено като знак за завета, който Бог сключва с Авраам. Заветът, който Бог сключва с Авраам, бил, че Той ще го направи велик народ и децата му ще бъдат толкова многобройни, колкото звездите на небето. Когато Бог за първи път говори на Авраам за това, той просто повярвал в казаното и в резултат на това бил снетен за праведен. Обрязването се появява по-късно като визуален символ на това обещание.

След това го изведе навън и каза: „Погледни сега към небето и преброй звездите, ако можеш да ги преброиш.“ И Той му каза: „Така ще бъде твоето потомство.“ И той повярва в ГОСПОДА и Той му го счете за правда. ~ Битие 15:5-6

Сега, това благословение само за евреите ли е или и за необрязаните езичници? Е, ние сме казвали, че Авраам е бил снетен за праведен от Бог поради неговата вяра. Но как стана това? Дали той беше снетен за праведен едва след като беше обрязан, или преди да бъде обрязан? Очевидно Бог прие Авраам, преди той да бъде обрязан! Обрязването е знак, че Авраам вече е имал вяра и че Бог вече го е приел и го е обявил за праведен – дори преди той да бъде обрязан. Така че Авраам е духовният баща на онези, които имат вяра, но не са обрязани. Те се считат за праведни поради тяхната вяра. ~ Римляни 4:9-11

Ако Авраам бил смятан за праведен от Бог заради вярата си, тогава защо Бог трябвало да даде знак на Авраам?

Но Аврам отговори: „О, Върховни Господи, **как мога да бъда сигурен**, че наистина ще го притежавам?“
~ Битие 15:8

Когато Бог обещава на Авраам велик народ, той просто повярвал. Но когато Бог обещава да му даде цялата земя, Авраам поискал някаква индикация, че това ще се случи. Защо поискал това? Защото нямал вярата която приема, че Бог ще направи обещаното без знамение. Забелязваме какво казва Исус за искането на знамения относно нещата, които Бог вече е обещал.

Поколение нечестиво и прелюбодейно търси знамение... ~ Матей 16:4

Трябва внимателно да преминем през това. Давайки знака на Авраам, Бог му помага да премине от неверие към вяра. И така, въпреки че това бил знак за вярата на Авраам, необходимостта от този знак разкрива първоначалното неверие, което имал Авраам. Неверието е вражда към Бога. Това предполага, че Бог не може или не иска да спази думата Си, което е атака срещу Неговия характер. И това е причината Павел да прави следните твърдения:

Защото няма значение дали човек е обрязан или не. Важното е да спазваме Божиите заповеди. ~ 1 Коринтяни 7:19

Всъщност необрязаните езичници, които спазват Божия закон, ще осъдят вас, евреите, които сте обрязани и притежавате Божия закон, но не го спазвате. Защото вие не сте истински евреи само защото сте родени от еврейски родители или защото сте преминали през церемонията на обрязването. ~ Римляни 2:27-28

В този контекст, ако приложим правилото на двата завета виждаме, че, Бог дава обрязването на Авраам като служение на смъртта. Неговото неверие направило този знак необходим. Но Бог ще използва знака, за да го въведе в Новия завет и да го направи знак на вяра (и праведност и приемане), а не знак на неверие.

Въпросът, който трябва да зададем, е защо Бог избира обрязването като знак? Неверието на Авраам го изисква. Следователно виждаме, че Бог носи по-дълбоко откровение за това, което е в сърцето на Авраам. Когато изучаваме произхода на обрязването, откриваме нещо много интересно.

По време на Шестата династия (2345–2181 г. пр. н. е.) една гробница **в Египет се смята за най-старото документално доказателство за обрязване, като най-древното изображение е барелеф от некропола в Сакара (ок. 2400 г. пр. н. е.).** В най-стария писмен разказ, от египтянин на име Уха, през 23 век пр. н. е., той описва масово обрязване и се хвали със способността си да издържа стоически на болката: „Когато бях обрязан, заедно със сто и двадесет мъже ... нито един от тях, не удряше, нито един не бе удрян, и нито един от тях, не се почесваше, и нито един от тях не се одраска.”¹⁴

Обрязването е документирано за първи път в Египет и е навлязло в практиката точно преди времето на Авраам. В Египет то се е практикувало по време на пубертета. Интересно е, че майката на Исмаил, Агар била египтянка и когато Бог поискал от Авраам да приеме знака на обрязването в семейството си, синът му Исмаил бил на 13 години - около възрастта на пубертета. Като египтянка Агар трябва да е била много

---

14 https://en.wikipedia.org/wiki/History_of_circumcision

добре запозната с обрязването и може би е поискала от Авраам синът ѝ да бъде обрязан в пубертета, както се практикувало в Египет.

Авраам беше на деветдесет и девет години, когато беше обрязан, а Исмаил, неговият син, беше на тринадесет. И Авраам, и синът му Исмаил бяха обрязани на същия ден. ~ Битие 17:24-26

Веднага след като Бог дал на Авраам знака за обрязването, Той отново обещава да му даде син чрез Сара. Той вече е почти на 100 години, а Сара е далеч над нормалната възраст за раждане на деца. Когато Бог дава обещанието, неверието на Авраам се разкрива.

Тогава Бог каза на Авраам: „Що се отнася до Сарая, твоята жена – името ѝ вече няма да бъде Сарая. Отсега нататък тя ще се казва Сара. И ще я благословя и ще ти дам син от нея! Да, ще я благословя изобилно и тя ще стане майка на много народи. Царете на народите ще бъдат сред нейните потомци.“ Тогава Авраам се поклони до земята, **но се засмя в себе си заради неверие.** „Как мога да стана баща на 100 години?“ помисли си той. „И как Сара може да има бебе, когато е на деветдесет години?“ И така Авраам каза на Бог, „Нека Исмаил живее под Твоята специална благословия!“ ~ Битие 17:15-18

И така, виждаме, че Авраам не повярвал на Божието слово. Вместо това той искал Бог да приеме собствените му дела в създаването на Исмаил. Божията заповед за обрязване изглежда потвърждава желанието на Авраам Исмаил да бъде обещаното потомство. Исмаил бил достигнал възрастта на пубертета и според египетския обичай той трябвало да бъде подготвен за мъжество чрез този ритуал на посвещение. Бог изговорил на Авраам мислите, които той имал точно как-

то направил с Адам, като казал: „човекът стана като един от нас, да познава доброто и злото“. Обрязването идва от Авраам, вероятно чрез Агар. Бог увеличава неверието на Авраам чрез служение на смъртта и трансформира процеса в знак на вяра. Какво по-подходящо *служение на смъртта* от това възрастен мъж да опре нож върху penis си, за да отреже част от него!

За египтяните обрязването било знак за мъжество, способност да издържат на силна болка, без да се оплакват. Това било кърваво жертвоприношение, което служело за обединяването на египтяните като братя.

В сърцето на човека виждаме нуждата от болка, кръв и смърт, за да повярваме в Бог. Тук отново виждаме символ на кръста. Враждебността на човека към Бог в неговата вяра, че Бог се нуждае първо от наскърбяване на човека, преди да може да ни приеме. Но Бог работи с нашите изкривени идеи и трансформира този символ в животоспасяващ дар за света.

В този контекст виждаме, че точно както е невъзможно хората да стигнат до Божията прошка, без да приемат смъртта на Кръста, така и във времето на Авраам, което в крайна сметка достига до Кръста, би било невъзможно хората да приемат Божията прошка без обрязване. Затова който не бил обрязан, щял да бъде отсечен от избрания народ. Обрязването се превърнало в път към живота.

Нека кажем още веднъж, нищо от това не отразява Божиите мисли. Това са човешки мисли и Бог среща хората там, където са, за да ги спаси. Това е причината, поради която Мойсей трябвало да обреже сина си. Ако Мойсей не направел това в рамките на своето наследство, това щяло да доведе до бедствие и намръщеното лице на Бог щяло да надвисне над всеки израилтянин, който не е обрязал синовете си.

Поради факта, че Сепфора молила Моисей да не обрязва сина им, той отлагал това, което неговите предци правили поколения наред. В съзнанието му нараствали страхът и осъждането, че щом като не бил направил това, което Бог изисква, може да бъде убит.

За да помогне на Моисей да преодолее този страх, Господ го изправя пред същите мисли, които Мойсей има, които не осъзнавал напълно. Бог се явява точно по начина, по който Мойсей си го представя. Той прави греха на Моисей да изобилства, за да може благодатта да изобилства много повече.

След като Сепфора обрязва сина им, Мойсей бива освободен от страха си, че Бог може да го убие и така той безопасно може да отиде в Египет и да върши Господното дело.

Колко търпелив е нашият небесен Отец към нас. Той се навежда, за да ни посрещне в нашите странни езически идеи, разрешавайки нашите дилеми, за да можем още повече да вярваме в Неговата любов и защита!

Нека обобщим нашите инструменти, използвани в тази история.

Инструменти	Приложение
1. Семейство	Семейството на Мойсей трябвало да бъде лишено от съпруг и баща, за да удовлетвори изискването за обрязване. Това предполага основен проблем. Като Баща, ако Бог е искал децата да бъдат обрязани, защо не е могъл да ги създаде по този начин? Защо да забивате нож в една от най-чувствителните части на тялото и да причинявате болка?

2. Евангелски характер	Исус никога не е заплашвал да убие някого, защото не е бил обрязан. Служението на Исус довело до там, че обрязването станало излишно.
3. Вражда	Моисей се опасявал, че Бог ще му навреди, ако не направи това, което знаел, че е правилно.
4. Двете огледала	Бог извадил на повърхността мисленето на Мойсей, като му се явил по начина, по който Мойсей си го представял. Това принудило Сепфора да извърши исканото дело. Но думите ѝ показват, че не го е направила доброволно, а по принуда.
5. Ангелска защита	Не е приложимо към тази история.
6. Земното проклятие	Не е приложимо към тази история.
7. Проекция	Като си въобразява, че Бог ще го убие или ще го остави да бъде убит в Египет, Моисей проектира върху Бог човешкото мислене на вярата в смъртно наказание за неподчинение .
8. Два завета	Бог или по-вероятно ангел се явява на Моисей като служението на смъртта. Това го изправя пред собствените му мисли, за да разреши проблема със страха.
9. Истински кръст	Христос е пронизан от мисълта, че Моисей е вярвал, че Бог ще го убие за това.

ГОЛГОТА И ЗМИЙСКИЯТ ЖЕЗЪЛ

Историята за язвите в Египет е основната история, която предлага на потиснатите и преследвани християни усещане за власт над техните преследвачи. Унижението на един светски цар пред Бога на Библията дава надежда на християните, че страданията им ще бъдат възнаградени и враговете на Бог ще бъдат смирени и унищожени, ако откажат да се подчинят. За проповедници като Спърджън тази история предлага силен призив към онези, които не са решили да отдадат сърцата си на Христос:

Ако можех да го изрека така, както Йехова би го изрекъл чрез слугата Си Мойсей, мисля, че щеше да бъде нещо такова – „Така казва Йехова, Бог на евреите. Докога ще отказваш да се смириш пред Мен? Пусни Моя народ, за да Ми служи.” Бог казва на фараона: „Няма смисъл да се изправяш срещу Мен. Това е все едно молец да се бори

с пещ. Безполезно е да вдигаш слабата си ръка срещу Мен. Ти не знаеш колко голяма е силата Ми. Дадох ти да опиташ от нея, но зад Себе Си имам още по-ужасни язви, които ще изведа напред - и ще трябва да се поклониш пред Мен.“ И вие знаете, братя и сестри, как най-накрая фараонът трябваше да се поклони пред Йехова! Първородната му сила беше отсечена в смъртоносната нощ и в двореца и по цялата земя започнало ридание.

И когато фараонът казал: „Ще преследвам, ще настигна, ще разделя плячката. Похотта ми ще бъде задоволена от тях. Ще извадя мечи си, ръката ми ще ги унищожи“ – той се втурна напред, за да преследва войнствата Господни и вие знаете какво последвало. „Защото конят на фараона влезе с колесниците му и с конниците му в морето, и Господ върна върху тях морските води.“ Тогава се чу песента на Мариам: „Пейте на Йехова, защото Той възтържествува славно; коня и ездача Той хвърли в морето. Когато буйните води го отнесоха, гордият фараон разбра, твърде късно, колко голям глупак е бил да се бори срещу безкрайното величие на Всемогъщия Бог!

И аз ви казвам, братя и сестри, които се борите против Бога, трябва или да се огънете, или да се счупите! Жив е Бог, трябва да се поклоните пред Него в покаяние, или ще бъдете смазани от Него в деня на гнева Му! Не мислете, че когато ви говорим за Божията милост, ние идваме както могат да дойдат равни на вас и да разсъждаваме заедно така сякаш Господ трябва да се страхува от вас! Говорите ли за голямата си сила? Той е всемогъщ! Що се отнася до вас, дъхът ви е в ноздрите ви и Господ може да направи така че в един момент да паднете мъртви чрез пристъп, както се е случило с мнозина преди вас! Ако не Му се поддадете, Той е безкрайно славен и без вас! И ако се разбунтувате срещу Него, по какъв начин можете да повлияете на върховенството на Неговата империя?

Също колкото една капка спрей може се надява да разтърси скалите на Албиона, така би било и да се бориш срещу Божието величие! (Чарлз Спърджън, *Въпросът между язвите*)

Както обикновено се разбира повествованието, всеки път, когато Моисей вдигал жезъла си във въздуха, друга язва връхлитала Египет, причинявайки опустошение и разруха. Язвите ставали все по-тежки, сякаш Бог бавно стискал врата на фараона, докато той не се поддаде на Божието искане да пусне Израел.

След като веднъж чуете за нея, последната язва става незабравима: смъртта на първородните. Можете ли да си представите плача на египетските майки, наведени над безжизнените форми на своите починали деца, които просто са имали нещастieto да се родят първи в семейството?

Накрая фараонът отстъпва под смазващия натиск на Божиите смъртоносни язви и пуска Израел да си отиде. Но той променя мнението си, започва да преследва израилтяните и заедно със своята зла армия се удавя в морето, осигурявайки свободата на израилтяните. Децата на Израел хвалят своя Бог като Бог воин.

ГОСПОД е воин; Името Му е Яхве! Колесниците и армията на фараона Той хвърли в морето. Най-добрите офицери на фараона са удавени в Червено море. Дълбоките води бликнаха над тях; и те потънаха на дъното като камък. Твоята десница, Господи, е славна в сила. Твоята десница, Господи, поражява врага.
~ Изход 15:3-6

Спираме за момент и се обръщаме, поглеждайки в лицето на Исус, за да започнем да преценяваме дали четем нещата правилно. Разглеждайки директно тази история

в Стария завет, Бог със сигурност изглежда воинствен, безмилостен и такъв, който всява ужас в онези, които Му се противопоставят.

Израел пее, че Господ разбива враговете Си, но Исус ни казва, че Бог обича враговете Си и ако искаме да бъдем Божии деца, трябва и ние да ги обичаме.

Чули сте закона, който казва: „Обичай ближния си“ и мрази неприятеля си. **Но аз ви казвам, обичайте враговете си!** Благославяйте онези, които ви проклинат. Правете добро на онези, които ви мразят. Молете се за тези, които ви преследват! По този начин **ще действате като истински деца на своя небесен Баща.** Защото Той дава Своята слънчева светлина както на злите, така и на добрите и изпраща дъжд както на праведните, така и на неправедните. ~ Матей 5:43-45

Гледайки в лицето на Исус, ние незабавно прекъсваме връзката с историята, която току-що прочетохме в Изход. Как разбиваш враговете си и същевременно ги обичаш? Обичате ли ги до определен момент, а след това ги разбивате? Как да помирим този конфликт? Отново питаме дали Исус донесъл язви върху хората? Убил ли е Той първородните деца на римляните, които потискали Израел? Ние знаем отговора на тези въпроси. Едно ясно, НЕ!

Животът на Исус трябва да бъде наш водач в тези истории от Стария завет. Конфликтът на тази история с характера на Исус изисква от нас да се стремим да приведем лицето на Бог в язвите в хармония с лицето на Исус в Евангелията.

Въпреки че това е сложна задача, нещата, които сме научили от историите за Адам, Каин и Авел, потопа и Содом и Гомор ще ни предоставят много от принципите, необхо-

дими за справяне с бедствието в Египет, но ще трябва да погледнем по-дълбоко в това как функционира *Ангелската защита*, за да хармонизира тази история с характера на прекрасния Исус. Тази история изисква повече усилия, но това ще ни помогне да станем по-умели в премахването на покривалото от лицата си.

Поради факта, че девет от десетте язви са резултат от природни бедствия, ние веднага се сещаме за проклятието на тръните и бодилите, които са резултат от греха на Адам. На Каин му било казано, че проклятието ще дойде върху него от земята и затова ние задаваме простия въпрос: Извършвали ли са египтяните нещо, което можело да причини природни бедствия?

Няколкостотин години преди времето на Мойсей голям глад нападнал Египет, Ханаан и околните народи от този регион. Това било, когато Йосиф станал владетел в Египет при фараона. Хората на Ханаан и Египет не се покланяли на истинския небесен Бог, нито спазвали Неговите съботи или заповеди. Този дар на дъжд е свързан със спазването на Божиите заповеди, както можем да видим тук:

Да не си правите изваяни идоли, нито да си издигате кумири, нито да издигате *каменни* идоли в земята си, за да им се кланяте; защото Аз съм Господ, вашият Бог. **Да пазите съботите Ми и да почитате светилището Ми**; Аз съм Господ. Ако **ходите в повеленията Ми, пазите заповедите Ми и ги изпълнявате, тогава ще ви дам дъжд на подходящото време**, и земята ще даде плода си и полските дървета ще дадат плода си. ~ Левит 26:1-4

Езическите народи все още получавали дъжд, защото Божията милост дава дъжд на праведните и на неправедните, но за езическите народи той не идва на времето си. Когато

Божиите хора живеят в езически региони, те се влияят от същите климатични модели. Това е една от многото причини, поради които изборът да живееш в големи градове на невярващи носи нежелани предизвикателства.

Седемгодишният глад в Египет и Ханаан бил предупреждение за по-големи бедствия, които щели да дойдат, защото тези народи отказали да почетат истинския Бог на небето, да получат Неговата защита и да спазват Божиите заповеди и постановления. Нарушаването на Неговия закон в крайна сметка щяло да има последствия върху околната среда. Бог въздържал тези последствия, но Той нямало да наложи Своята милост върху тях докато постоянното Го отхвърляли.

И така, какво правели египтяните, което засягало земята? Те имитирали нещата, които правели техните богове. Боговете на Египет били много, но първият бил Атум.

В началото нямало нищо (Нун). Земна могила се издигнала от Нун и върху нея Атум създал себе си. Той изплюл Шу (въздух) и Тефнут (влага) от устата си. Двамата потомци на Атум се отделили от него и се изгубили в тъмното нищо, и затова Атум изпратил своето „Око“ да ги търси (предшественик на „Окото на Ра“, епитет, даден на много божества по различно време). Когато били намерени, той назвал Шу „живот“ и Тефнут „ред“ и ги сплел заедно.

Атум се уморил и поискал място за почивка, така че целунал дъщеря си Тефнут и създал първата могила (Иуну), която се издига от водите на Нун. Шу и Тефнут раждат земята (Геб) и небето (Нут), които от своя страна раждат Озирис, Изиди, Сет, Нефтис и Хор, който бил по-стария. В по-късните версии на мита Атум произвежда Шу и Тефнут чрез мастурбация и разделя Геб и Нут, защото ревнува от постоянното им

съвкупление.

Творческата му природа има две страни. В Книгата на мъртвите Атум казва на Озирис, че в крайна сметка ще унищожи света, потапяйки всичко обратно в първичните води (Нун), които са били всичко, което е съществувало в началото на времето. В това несъществуване Атум и Озирис щели да оцелеят под формата на змии.¹⁵

Според принципа *ставаши това, което гледаш*, не е трудно да се различи ефектът от вярата, че първичният бог е мастурбирал, за да създава неща. Идеята, че Изида и Озирис са брат и сестра, които са се оженили, добавя примера за кръвосмешение. Докато по-голямата част от обикновените хора не са се женили в семейството, много членове на кралското семейство са го правили. Добавете към това мисълта, че богът-създател ревнува за две от децата си, които постоянно се съвкупляват, и не е трудно да възприемете сексуалната дегенерация на Египет. Докато на прелюбодейството в египетската култура имало силно противопоставяне, то предбрачният секс бил нещо обичайно и девствеността не била от каквото и да е значение за тях.

Има също доказателства за практикуване на аборти и древна форма на порнография, показвана в изкуствата и рисунките на египтяните.

Не е нужно да се съмняваме по отношение на сексуалните дейности на египтяните, защото Бог казва на израилтяните да не ги имитират, след като напуснат Египет.

Дайте следните инструкции на народа на Израел. Аз съм Господ вашият Бог. Затова не постъпвайте като хората в Египет, където сте живели, или като хората от Ханаан, където ви водя. Не трябва да подражавате

15 <https://ancientegyptonline.co.uk/atum/>

на начина им на живот. ~ Левит 18:2-3

Списъкът с дейности, изброени в останалата част от главата, ни казва какво са правили както египтяните, така и ханаанците:

1. Кръвосмешение с всеки роднина - Левит 18:6-17
2. Полигамия - Левит 18:18
3. Секс по време на цикъл - Левит 18:19
4. Прелюбодеяние - Левит 18:20
5. Жертви на деца - Левит 18:21
6. Хомосексуалност - Левит 18:22
7. Зоофилия – Левит 18:23

Както цитирахме преди, само тези дейности ще доведат до природни бедствия на земята.

Не се осквернявайте с нито едно от тези неща; защото с всичко това са осквернени народите, които Аз изгоних пред вас; и земята е осквернена; затова въздавам беззаконието ѝ върху нея и самата земя избълва жителите си. ~ Левит 18:24-25

Цитирам този стих от Версията на крал Джеймс, защото ясно показва, че *земята повръща* обитателите си.

Добавете към тези мерзости и поробването на еврейския народ, което включва убийства, побоища и жестокост за период от повече от двеста години, и земята била готова да повърне своите жители. Точно както по времето на потопа, Бог можел да види, че краят на Египет наближава, чрез всичките им мерзости.

Така Бог погледна земята и тя наистина беше покварена; защото всяка плът беше покварила пътя си на земята. И Бог каза на Ной: „Краят на всяка твар дойде пред Мене, защото земята се изпълни с насилие чрез тях; и ето, Аз ще ги унищожа със земята.“ ~ Битие 6:12-13

Точно както Бог бил унищожил земята по време на потопа, като ѝ позволил да ги избъдва, така Той отново щял да направи същото в Египет. Този път ковчегът на безопасността се намирал в съответствие с инструкциите, дадени на Мойсей и Аарон. Подобно на Ной, Мойсей казал на хората какво предстои, но този път изглежда сякаш Мойсей всъщност е този, който носи унищожението от името на Бог.

Семейният принцип в нашата кутия с инструменти ни напомня, че Бог обичал децата Си в Египет. Той не искал те да умрат; искал да ги спаси. Но как Бог би могъл да говори на фараона, когато той не знаел нищо за Божиите пътища? Можел да му говори само по начин, който той разбирал. Египтяните ходили извън Божиите заповеди. Те може би били познали истинския Бог чрез Йосиф, който им бил изпратен. Но те се разбунтували и си навлекли бедствие.

Нашият небесен Отец може тъкмо да е освободил ветровете на унищожението, но дори в този процес Той искал да помогне поне на някои от тях да видят грешката си, да се покаят и да се обърнат към светлината.

Чудото на тоятата, превърнала се в змия, изпращало съобщение директно до фараона. Той знаел легендата на своята страна за техния бог-създател, Атум, който се превръща в змия, след като унищожава света и го връща във водата. Нямало ли съобщение за фараона в това, което се случило?

За Бог било невъзможно да каже на фараона: „Скъпи мой

сине, начинът на живот на твоята нация е на път да те унищожи, моля те, покаяй се и се обърни обратно към мен и аз ще ти простя и ще излекувам земята ти.“ Бог можел да говори само на езика, който фараонът разбирал; можел само да отразява мислите на фараона с надеждата, че ще бъде воден, подобно на Авраам, чрез своето неразбиране, към по-добра връзка с Бог и бедствието на Египет да бъде намалено колкото е възможно повече.

Има много по-дълбок смисъл в превръщането на пръчката в змия. Връщаме се отново към книгата Откровение, за да разгледаме стиха, който говори за духовното разпъване на Христос в Содом.

И мъртвите им тела *ще лежат* по улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и **Египет, където и нашият Господ беше разпнат.** ~ Откровение 11:8

Христос е разпнат в Египет. Той бил прободен във всичко, което изстрадал Израел под жестоката тирания на Египет, както и в сексуалното извращение и жертвоприношенията на деца, както станало при Содом. Но най-голямата скръб за Христос била, когато Египет е разрушен и много хора и животни умрели. Това било мъчение за Христос, който нежно се грижи за всичките Си деца.

И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син... Йоан 3:14

Основното значение на този стих е - когато Мойсей направи бронзова змия и я издигна на върлина. Когато хората погледнали змията, те щели да живеят. Христос сравнил Себе Си със змията, издигната на върлината. Но при друг случай Мойсей хваща змията за опашката и я вдига нагоре и тя се превръща отново в тояга (Изход 4:4). Възможно ли е да

има връзка тук?

Всяко чудо и язва, които Моисей извършил, били чрез жезъла, превърнал се в змия:

Иди при фараона сутринта, когато излезе при водата, и застани на брега на реката, за да го посрещнеш; **и ще вземеш в ръката си жезълът, превърнал се в змия.** ~ Изход 7:15

Фараонът познавал символиката на жезъла в ръката на Моисей и Аарон, защото видял как той се превръща в змия и след това отново в жезъл.

И тъй, Моисей и Аарон влязоха при фараона и направиха така, както Господ заповяда. И Аарон хвърли жезъла си пред фараона и пред слугите му и той се превърна в змия. ~ Изход 7:10

В първата язва виждаме, че издигнатият жезъл, бил същият, който се превърнал в змия.

И Моисей и Аарон направиха така, както Господ заповяда. **И той вдигна жезъла** и удари водите, които бяха в реката, пред очите на фараона и пред очите на слугите му. И цялата вода, която беше в реката, се превърна на кръв. ~ Изход 7:20

Жезълът в Библията се използва като символ на Христос.

Ще излезе жезъл от стъблото на Йесей, и от корените му ще израсне клон. Духът Господен ще почива върху Него, Духът на мъдростта и разума, Духът на съвета и силата, Духът на знанието и на страха от Господа. Неговата наслада е в страха от ГОСПОДА и Той няма да съди според зрението на очите Си, нито ще решава според слуха на ушите Си; но с правда ще съди бедните и ще отсъди справедливо за кротките на земята;

Той ще удари земята с жезъла на устата Си и с дъха на устните Си ще убие нечестивите. ~ Исая 11:1-4

Историята за язвите ни свързва с думите на Исус, че както Мойсей издигнал змията, така и Христос трябва да бъде издигнат, което означава Неговото разпятие.

И така, как да свържем тази символика на кръста с това, че Мойсей вдига жезъла и донася опустошителни язви върху Египет? Първо, когато Исус умира на кръста, повечето хора смятат, че Бог е поискал тази жертва, за да бъде удовлетворена Неговата справедливост. Истината е, че Исус не е бил жертван от хора, вдъхновени от Бог, но убит от грешни хора, за да се отърват от Него. По подобен начин, докато изглежда, че Бог е този, който унищожава египтяните, това всъщност е дело на грешни хора, които са навредили на земята, подпомогани от паднали ангели.

Второ, както казахме по-рано, целият живот идва чрез Христос от Отец.

Но за призованите от Бог за спасение, както евреи, така и езичници, **Христос е Божията сила** и Божията мъдрост. ~ 1 Коринтяни 1:24

Бог е говорил ясно и аз съм го чувал много пъти:
Силата, о, Боже, принадлежи на Теб; ~ Псалми 62:11

Цялата сила за създаване и разрушаване идва от Бог, но разрушителната сила се проявява само когато Бог скрие лицето Си и позволи Неговият Син да бъде разпнат. Когато Бог скрие лицето Си, Сатана поема контрола над силата в Христос и я използва, за да унищожава. Жезълът се превръща в змия, когато Христос пада на земята от Божията ръка. Той е отхвърлен и по този начин пада и „ударя земята“.

Това се случва в Гетсиманската градина.

Той отиде малко по-далеч, **падна на лицето Си** и се помоли... ~ Матей 26:39

Падането на Христос в резултат на това, че е направен грях за нас – което означава да загуби връзката с и защитата на Неговия Отец – е когато Той позволява на Сатана да прави каквото иска с Него. Какво се случва, когато Исус пада на земята, се разкрива от думите, които Той казва на тълпата, дошла да Го убие:

Когато бях с вас всеки ден в храма, вие не се опитайте да Ме хванете. **Но това е вашият час и силата на тъмнината.** ~ Лука 22:53

Еврейските водачи и римските войници, които разпънали Исус, имали диханието на живота от самия Христос. Силата на Христос в римските войници била тази, която е използвана за забиване на шиповете през ръцете и краката Му. Тук виждаме ясно превърнатият в змия жезъл. Силата на Христос във войниците под контрола на Сатана, тази стара змия, вършела делото на унищожението.

Ние трябва да внесем цялата тази образност в историята за язвите, защото книгата Откровение ни казва, че Христос е бил духовно разпнат в Египет. Но Библията ни предлага повече от това:

Защото Аз съм ГОСПОД, вашият Бог, Светият Израилев, вашият Спасител; **дадох Египет за ваш откуп**, Етиопия и Сева вместо вас. ~ Исаия 43:3

Защото и **Човешкият Син** не дойде да Му служат, но да служи и **да даде живота Си откуп за мнозина.** ~ Марко 10:45

За да спаси Израел от робство, Бог трябвало да позволи Неговите египетски деца да бъдат съсипани и в много слу-

чаи убити. Смъртта на първородния на египтяните е символ на първородния Божи Син, разпънат като откуп, за да можем да бъдем свободни. Точно както християнството вярва, че Бог изисква смъртта на Неговия Син, за да ни позволи да излезем свободни, така в убийството на първородния на Египет смятаме, че Бог е убил първородния, за да може Израел най-накрая да бъде освободен.

Тогава виждаме, че историята за язвите е прототип на историята за Христовия кръст. Исус бил издигнат с жезъла, което означава, че бил разпнат, когато силата на змията е отприщена, носейки опустошение. Това пробуждане на сърцето на Христос, което грехът причинява, трябва да бъде разпознато; то трябва да бъде „издигнато“ – тогава всички хора ще дойдат при Христос с разкаяние за изцеление.

В цялото това опустошение Бог се среща с фараона на собствената му земя, защото фараонът не може да не се чуди, че Атум, богът-създател на египтяните, опустошава Египет, докато се превръща в змия. Проблемът за фараона бил, че жезълът се намира в ръцете на Мойсей, което означава, че фараонът в крайна сметка щял да бъде принуден да признае по-висш Бог, отколкото бил готов да приеме.

Прилагайки принципите на Характера на евангелието, Проклятието на Земята, Принципа на огледалото и Истинския Кръст, ние се надяваме, че умът ви се отваря, за да видите язвите без тъмния воал на човешкото разбиране.

Друг слой към Кръста, който трябва да вземем предвид, е, че по-голямата част от Израел не приел Исус като Месия. Те проявили неверие в Него, което щяло да има сериозни последици. Същото се случва и в Египет.

ГЛАВА 20

ОТКАЗ ДА СЛУШАШ

В глава 18 разгледахме неверието, което Авраам проявил, когато му била обещана земята за неговите потомци, които щели бъдат като звездите на небето. Знакът на обрязването всъщност бил даден, за да се приспособи към Авраамовата липса на вяра. Бог среща Авраам там, където е неговият ум и му дава обрязване като знак за вяра - знак, че Бог ще направи това, което е казал. Следователно за Бог това е знак на неверие, но за хората знак за вяра.

Неверието пронизва сърцето на Бог. Това е явно недоверие в Него и Неговата любов. Неверието на Авраам е доказателство за плътския ум, който е във вражда с Бог. Ние не мислим, че сме във вражда с Него, но в действителност сме.

Стигайки до времето на Моисей, откриваме проявата на същото неверие:

„Сега върви, защото те изпращам при фараона. Ти трябва да изведеш народа Ми Израел от Египет.“ Но Моисей протестира пред Бог: „Кой съм аз, за да се явя-

вам пред фараона? Кой съм аз, за да изведа народа на Израел от Египет?” ~ Изход 3:10-11

Мойсей казва „Кой съм аз, че да се явявам пред фараона“, но в тези думи се съдържа основното чувство „Сигурно си сгрешил, защото си избрал неправилния човек“. Това не било намерението на Мойсей, но такъв бил резултатът. Господ предлага редица уверения на Мойсей, показвайки, че ще му помогне. Но все пак Мойсей е измъчван от съмнение.

Но Мойсей отново протестира: „Ами ако не ми повярват или не ме послушат?“ Ами ако кажат: „Господ никога не ти се е явявал“? ~ Изход 4:1

След този трети протест от страна на Мойсей, Господ продължава да му дава знаци. Необходимостта да се даде знак на Мойсей е доказателство за неверие. Както разгледахме по-рано, Господ дава на Мойсей знака с върлината, превръщаща се в змия, последван от Мойсеевата ръка, която се превръща във прокажена. И по този повод Господ казва следното:

ГОСПОД каза на Мойсей: „Ако не ти повярват и не се убедят от първото чудно знамение, ще се убедят от второто.“ ~ Изход 4:8

Мойсей и Аарон дошли в Египет и показали знаменията на израилтяните и те повярвали, точно както Господ бил казал.

Аарон им съобщи всичко, което Господ беше казал на Мойсей, и Мойсей извърши чудесните знамения, докато те гледаха. Тогава израилтяните се убедиха, че Господ е изпратил Мойсей и Аарон. Когато чуха, че Господ е загрижен за тях и че е видял нещастieto им, те се поклониха и Го възхвалиха. ~ Изход 4:30-31

Въпреки че нещата започнали добре, не след дълго неверието изплувало сред израилтяните. След като фараонът отказва да пусне хората, той ги наказва поради съботната реформа, която Мойсей се опитва да внесе всред народа. Фараонът поискал от хората да правят тухли без да им се осигурява слама със същата бързина, както преди. Когато еврейските бригадири не успели да поддържат същото темпо, те били жестоко наказани. Хората естествено се обърнали срещу Мойсей:

Израелските началници можеха да видят, че са в сериозна беда, когато им беше казано: „Не трябва да намалявате броя на тухлите, които правите всеки ден.“ Когато напуснали двора на фараона, те се изправили срещу Мойсей и Аарон, които ги чакали отвън. Началниците им казали: „Нека ГОСПОД да ви съди и накаже, че сте ни направили да смърдим пред фараона и неговите служители. Вие сложихте меч в ръцете им, извинение да ни убият!“ ~ Изход 5:19-21

Доверието на израилтяните се изпарило и сега Мойсей бил разстроен от развитието на събитията. Отбелязваме, че Мойсей смирено записва личния си разговор с Бог и ни разкрива битката в сърцето му.

Тогава Мойсей се върна при ГОСПОДА и протестира: „Защо докара цялата тази беда на Своя народ, Господи? Защо ме изпрати? Откакто дойдох при фараона като Твой говорител, той беше още по-жесток към Твоя народ... И не си направил нищо, за да ги спасиш.“ ~ Изход 5:22-23

Не смеем да дадем присъда на Мойсей, защото всички сме изкушени да се обезсърчим, когато нещата не вървят както желаем. Но виждаме недоверието към Бог, изразено в тези думи, и това недоверие има значение.

Нашият небесен Отец работил нежно с Моисей и му напомнял за завета с Авраам, Исаак и Яков. След това Той дал седем обещания на Моисей, потвърждавайки отново завета, давайки благословение и заявявайки отново, че ще избави хората от египтяните и ще ги доведе в обещаната земя и ще бъде техен Бог.

Когато Мойсей върно предава това послание на израилтяните, те отговарят отрицателно:

И така, Моисей каза на израилтяните какво беше казал Господ, но те отказаха да слушат повече. Те бяха твърде обезсърчени от бруталността на своето робство. ~ Изход 6:9

Ако сте освободен от тиранията, защо бихте отхвърлили свободата с неверие? Една от причините може да е, че те обвиняват Бога за своето робство. Истината е, че мнозина в Израел са асимилирали обичаите и начина на живот на египтяните. Мнозина се били отказали от съботата и други постановления на Бог.

След като изоставили тези предписания, те се изложили на заговора на Сатана да събуди страховете на египтяните и да ги принуди да попаднат в робство. Трудността на тяхното положение се дължи на собствените им действия. Но бидейки хора, те не поели отговорност, а проектирали проблема върху Бог.

Ако Мойсей имал проблеми да повярва в Бог и израилтяните отказали да повярват в Божиите обещания, какъв ефект би имало това върху египтяните? Ако израилтяните закоравяват сърцето си срещу това, което Бог им предлага, може ли това потенциално да повлияе на закоравяването на фараоновото сърце?

Невъзможно е да се угоди на Бога без вяра. Всеки,

който иска да дойде при Него, трябва да вярва, че Бог съществува и че Той възнаграждава онези, които искрено Го търсят. ~ Евреи 11:6

Нямало почти никой в Израел, който да вярва, че Бог ще ги избави. Първоначално Моисей се борел да повярва, но вярата му станала по-силна с времето и по този начин той останал сам във вярата, че Бог ще ги избави. Изглежда, че Моисей прави връзка между липсата на вяра при Израел и възможността фараонът да се съмнява.

„Върни се при фараона, царя на Египет, и му кажи да позволи народа на Израел да напусне страната му.“
„Но ГОСПОДИ!“, възразил Мойсей. „Моите собствени хора вече няма да ме слушат. Как мога да очаквам фараона да ме слуша? Аз съм толкова тронам оратор!“ ~ Изход 6:11-12

Пълната липса на вяра на израилтяните, заедно с факта, че те обвиняват Мойсей за проблемите си, щели да повлияят на призива, който Мойсей отправя към фараона. Вместо да бъде изпълнен с увереност и смелост, той трябва да се бори срещу съмнението и разочарованието в своя призив.

От самото начало, Бог казал на Мойсей (Изход 3:19), че фараонът няма да го послуша, но доколко съпротивата на фараона е свързана със съпротивата на Израел да вярва?

Докато Духът на Христос достига всички израилтяни в Египет, Той трябва да се изправи срещу тяхното противопоставяне и липса на вяра. Голяма била скръбта Му, че почти никой не Му повярвал. Жертвата на пасхалното агне била поръчана за израилтяните. Това бил подходящ символ за онова, което те извършвали с Него.

Точно както в случая с обрязването, Бог взел това, което разкривало неверието, и го превърнал в знак за вяра. По съ-

ция начин жертвата на Пасхата, която символизира неверието на израилтяните, пробождащи Христос, се превърнала в символ на защита и избавление за тях. Колко търпелив, любящ и прощаващ е нашият небесен Баща.

Жизненоважният момент тук е, че жертвоприношението на агнето не е достойно действие от страна на израилтяните, което ги спасява, дори и да са смятали, че това е така. Извършено с вяра, жертвата на агнето било средство за въвеждане на хората в канала на послушание, което позволило на Бог да ги защити.

Хората не разбрали, че заколването на агнето символизира това, което тяхното неверие причинява на Христос. Но въпреки че не разбрали, Бог все пак ги спасил от унищожителя на първородните. Ще говорим повече за него по-късно. Въпросът тук е, че хората се движат към Бог неразбирайки това, което всъщност се случва, но Бог използва къде се намират, за да ги доведе до по-дълбока връзка със Себе Си.

Липсата на вяра на израилтяните щяла да доведе до смъртта на всички в пустинята, които били на 20 или повече години, с изключение на Халев и Исус Навиев. Това е тъжната реалност на неверието. Никой от възрастните, които напуснали Египет, не стигнал до обетованата земя, защото никой от тях не повярвал, с изключение на Моисей, Аарон, последван от Халев и Исус Навиев.

Ами ако израилтяните били повярвали в Бог? Възможно ли е било това да повлияе на фараона? Ако целият Израел се бил молил за фараона с вяра, щяло ли да има разлика и можело ли язвите да престанат по-рано? Не можем да знаем със сигурност. Така или иначе, унищожението на Египет не се дължи единствено на нечестията на египтяните, сякаш израилтяните били напълно невинни. Както в историята за извеждането на Лот и семейството му от Содом, те били

спасени не защото били праведни. И това подчертава факта, че Бог не обича израилтяните повече от египтяните. Но подобно на Лот, израилтяните най-накрая решили да направят това, което Моисей поискал и това дало възможност на Бог да действа. Но никой от тях не направил нищо, с което да заслужи спасението си.

Тези неща им се случиха като пример за нас. Те бяха записани, за да предупредят нас, които живеем в края на века. Ако смятате, че стоите здраво, внимавайте да не паднете. ~ 1 Коринтяни 10:11-12

Докато приближаваме последните сцени от земната история, се сблъскваме с подобна ситуация. Царете на земята искат да управляват населението на света и да го държат подчинено на своите цели. За да може Господ да спаси Своя народ, светът ще премине през седем последни язви, и така ще се осъществи избавлението.

Как да реагираме на тези събития? Докато четем за неверието на евреите, осъзнаваме ли собствения си потенциал да правим същите неща? Ще потърсим ли Бог за помощ, за да държим здраво вярата си в Него, или ще забравим, че сме точно като Израел и ще се съмняваме като тях?

Нашето отношение ще има ефект върху световните водачи и хората около нас. Нека вярваме, че нашият Отец ще ни избави. Нека по-доброто разбиране на това как Бог е работил в миналото ни даде мъдрост да се изправим пред това, което предстои.

Ще се срещнем с трудности и мъчнотии, но Той никога няма да ни изостави, нито ще ни забрави, ако положим доверието си в Него и ходим в Неговите заповеди.

ГЛАВА 21

МЕХАНИЗЪМ НА ЗАЩИТАТА

Преди да можем да се ориентираме в подробностите на всяка язва, която идва върху Египет, трябва да установим принципите на Божията защитна стена. В глава 19 показвахме ясно, че начинът на живот на египтяните бил напълно извън Божиите заповеди. Само когато слушаме Божието слово, можем да бъдем напълно защитени от Него.

Защото Господ Бог е наше слънце и щит. Той ни дава благодат и слава. ГОСПОД няма да лиши от добро онези, които вършат правото. ~ Псалм 84:11

Ти си мое убежище и мой щит; Твоето слово е моят източник на надежда. ~ Псалм 119:114

Защото Ти благославяш благочестивите, Господи; Ти ги обграждаш с щита Си от любов. ~ Псалм 5:12

Йов обичал и почитал Бог. Той спазвал заповедите Му, тъй като Библията казва, че е бил непорочен.

Имаше някога човек на име Йов, който живееше в земята Уз. Той беше безупречен — човек с пълна почтеност. Боеше се от Бога и се пазеше от злото. ~ Йов 1:1

Когато Сатана се похвалил с контрола си над земята, Бог му напомнил за Йов. Тогава Сатана се оплакал, че около Йов има защитна ограда.

Тогава ГОСПОД попита Сатана: „Забеляза ли слугата Ми Йов?“ Той е най-добрият човек на цялата земя. Той е безупречен — човек с пълна почтеност. Бои се от Бога и стои далеч от злото.“ Сатана отговори на ГОСПОДА: „Да, но Йов има основателна причина да се бои от Бога. **Винаги си поставял защитна стена около него, неговия дом и имуществото му. Направил си го** да просперира във всичко, което прави. Виж колко е богат!“ ~ Йов 1:8-10

Всеки човек, който ходи в Божиите заповеди, има защитна стена около себе си. Тези, които нарушават заповедите, създават пролуки в защитната стена и това изисква от ангелите да стоят в тези пролуки. Тези ангели са изпратени в отговор на молитвите на Божиите доверчиви деца. Често четем как Моисей умолява Господ да спаси Израел по време на техните пустинни скитания.

Затова Той каза, че ще ги унищожи, **ако Моисей, Неговият избраник, не беше застанал пред Него в пролома, за да отклони гнева Му, за да не ги унищожи** [Хиф'ил]. ~ Псалм 106:23

Библията описва Бог като ядосан и планиращ да ги унищожи. Това е проектиран език, който изразява идеята, че Бог е възнамерявал да позволи празниците, създадени от Израел, да останат отворени, което щяло да даде възможност на Сатана да влезе и да унищожи хората. Това се доказва от

използването на глаголната форма *Хиф'ил*, която позволява разрешителен контекст. Както видяхме, Божият гняв е да скрие лицето Си и да позволи на нещата да се развият без Неговата милостива намеса. В случая с Израел, Мойсей застанал в пролома и се молел, привличайки по този начин ангели, които да защитят хората от разрушителната сила на Сатана.

Библията ни казва ясно какво се случва, когато Божието слово бъде отхвърлено.

Това е отговорът на Светия Израилев: **„Тъй като презирате това, което ви казвам, и вместо това се доверявате на потисничеството и лъжите, бедствието ще дойде внезапно върху вас - като издута стена, която се пръсва и пада. В един миг тя ще рухне и ще се срине“.** ~ Исаия 30:12-13

Беззаконието прави защитната стена да се издува, създавайки празнини, които трябва да бъдат запълнени чрез молитва и ангелска защита.

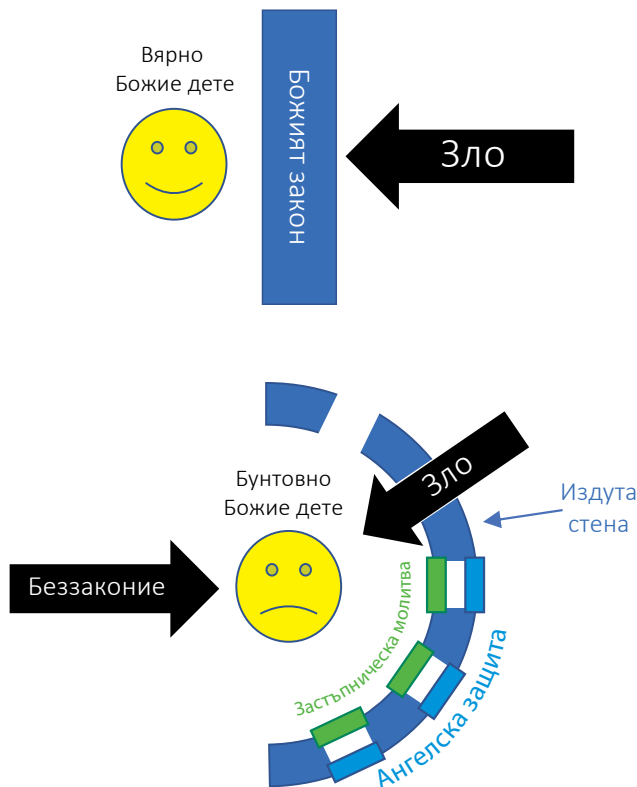
Един пример за беззаконие, причиняващо пролуки в стената, е историята за Ир, сина на Юда.

Тогава Юда взе жена за първородния си Ир и името ѝ беше Тамар. Но Ир, първородният на Юда, беше нечестив в очите на Господа и Господ го уби. ~ Битие 38:6-7

В Библията се казва, че Ир е бил нечестив. Нечестие е беззаконие. Библията не ни казва в какво нечестие е участвал. Просто ни се казва, че Бог е убил Ир, защото е бил нечестив.

Не ни е казано как е бил убит Ир, но когато погледнем в лицето на Исус, веднага виждаме конфликт с идеята, че Бог буквално и директно убива този нечестив човек. Ако срав-

МЕХАНИЗЪМ НА ЗАЩИТАТА

ним тази история с историята за смъртта на Саул, ще получим по-ясна картина какво всъщност означава „Господ го уби“.

Така Саул умря, защото беше неверен на ГОСПОДА. Той не се подчини на заповедта на ГОСПОДА и дори се консултира с медиум, вместо да помоли ГОСПОД за напътствие. **И Господ го уби** и предаде царството на Давид, Есеевия син. ~ 1 Летописи 10:13-14

В тази история ни се казва също как Саул е умрял:

Битката около Саул стана много ожесточена и фи-

листимските стрелци го настигнаха и го раниха. Саул изстена на своя оръженосец: „Вземи меча си и ме убий, преди тези езичници филистимци да дойдат да ми се подиграват и да ме измъчват.” Но неговият оръженосец се страхуваше и не искаше да го направи. **Затова Саул взе собствения си меч и падна върху него.** ~ 1 Летописи 10:3-4

Като се консултираше с медиум, Саул причинил прекъсване на защитната ограда. Бог не бил в състояние да защити Саул, както правел преди. Когато Саул бил ранен и битката изглеждала загубена, той помолил своя оръженосец да го убие, но оръженосецът отказал. Тогава Саул се самоубил, като паднал върху меча си. Как Бог убил Саул? Като му позволил да пожъне последствията от собствените си решения. Твърдението, че Бог е убил Саул, е проекция на това, че Бог е отговорен за смъртта на Саул. Това е вярно само в смисъл, че Бог позволил на Саул да се самоубие, но това е така, защото Бог уважил решенията на Саул, а не че Той притиснал Саул в ъгъла, защото искал смъртта му.

Трябва ли да смятаме Бог за отговорен за бунтовническите действия, които Саул предприел срещу Него? Отговорът *трябва* да е очевиден, но това не е отговор, който ни харесва. Човешкото сърце е подпечатано с природата на Адам да обвинява Бог за собственото си ядене от забранения плод и тази история улавя същото приписване отговорността на Бог.

Същият модел трябва да се приложи и към историята за Ир. Библията казва, че той бил нечестив, а псалмистът ни казва какво убива нечестивите.

Злото ще убие нечестивите и онези, които мразят праведните, ще бъдат осъдени. ~ Псалм 34:21

Библията разказва историите на много мъже, които са

вършили зло в очите на Господа, но не ни се казва, че Той ги е убил. Техните собствени зли дела ги унищожили. Бог не проявява пристрастие, но се отнася към всички хора еднакво (Яков 2:9). Същият принцип, който се прилага за Ир, се прилага и за неговия по-малък брат Онан, който нарушил библейския закон (Второзаконие 25:5-6), че по-малкият брат трябва да въздигне потомство на по-големия, ако той умре.

Тогава Юда каза на брата на Ир Онан: „Иди и се ожени за Тамар, както нашият закон изисква от брата на умрял човек. Трябва да родиш наследник на брат си.“ Но Онан не искаше да има дете, което да не е негов наследник. Така че винаги, когато имаше сношение с жената на брат си, той изливаше семето на земята, така че тя да не роди дете, което да принадлежи на брат му. Но Господ счете за зло да се отказва дете на неговия мъртъв брат, така че Господ отне живота и на Онан. ~ Битие 38:8-10

Отказвайки да почете мъртвия си брат, Онан излязъл извън защитната ограда. Неговият егоизъм го отвел в царството на Сатана, който след това успял да причини унищожението му. На по-високо ниво разглеждаме решението на Юда да се ожени за ханаанка. Неговата семейна история, усилията, които Авраам положил, за да осигури жена на Исаак, усилията на Яков да се ожени за съпруга в рамките на същата семейна структура – всичко изглеждало неценено от Юда. Така синовете му били повлияни от начина на живот на ханаанската му жена, която била идолопоклонница през целия си живот. Ир не станал нечестив във вакуум; имало влияния, които го насочили в тази посока. Всички тези неща улесняват нарушенията, които водят до смърт.

Бог е отговорен за смъртта на Ир, Онан и Саул, но тъй като знаем, че Исус никога не е убивал хора и Божиите заповеди забраняват подобни неща, това ни кара да гледаме

на тези смъртни случаи като на пробив в живия плет, който позволил на злото да убие нечестивите.

Това се доказва още веднъж от факта, че във всеки от тези случаи глаголната форма *Хиф'ил* е използвана за описание на действията на Господ към всеки от тези мъже, Ир, Онан и Саул. В светлината на Христовия характер трябва да определим контекста на тези истории, тъй като Бог е позволил тези мъже да умрат в резултат на собствените си действия.

Сега се обръщаме към книгата Езекиил, която говори за покварата в ръководството на Израел. Нека наблюдаваме отблизо процеса, довел до тяхното унищожение от Вавилон.

Заговорът на нейните пророци сред нея е като ревящ лъв, който разкъсва плячка; [1] **те са погълнали хора; взели са съкровища и скъпоценности; направиха много вдовици сред него.** Неговите свещеници [2] **нарушиха Моя закон** и оскверниха Моите свети неща; [3] **те не са направили разлика между свято и несвято, нито са направили известна разлика между нечисто и чисто;** и [4] **скриха очите си от Моите съботи,** така че да бъде осквернен сред тях.

[5] **Неговите князе всред него са като вълци, които разкъсват плячка, за да проливат кръв, да погубват хора и да печелят нечестно.** Неговите пророци ги замазаха с неопечен хоросан, виждайки лъжливи видения и [6] **предсказвайки им лъжи, казвайки** : Така казва Господ Иеова, когато Господ не беше говорил. Хората на земята [7] **са използвали потисничество, извършили са грабежи и са малтретирали бедните и нуждаещите се; и те неправомерно потискат непознатия.**

Затова **потърсих човек сред тях, който да направи стена и да застане в пролуката пред Мен от**

името на земята, за да не я унищожа; но не намерих никого. Затова излях яростта Си върху тях; Изгорих ги с огъня на гнева Си; **и аз въздадох делата им върху главите им**, казва Господ БОГ. ~ Езекил 22:25-31 (Нова версия на крал Джеъмс)

Библията изброява седем точки, водещи към бедствие:

1. Религиозните лидери се възползват от хората, като крадат и убиват
2. Нарушаване на закона
3. Смесване на свещени и светски неща
4. Пренебрежително отношение към съботата
5. Гражданските водачи крадат и убиват, което не е упрекнато от религиозните ръководители
6. Гадаещи лъжливо
7. Потискане и малтретиране на бедните и чужденците

Това правели египетските ръководители на Израел, както и на собствения си народ. Бог потърсил някой, който да застане в пропастта за Египет, възстановявайки закона и укрепвайки връзката между Бог и хората. Ако това станело, Египет щял да има повече време. Бог *наистина* предложил начин да се направи това чрез инструкцията да се спазва съботата и молбата да се пази празник.

Споменахме в глава 19 нечестието на Египет както в поклонението на техните богове, така и в сексуалното им нечестие. Подобно на допотопните хора и хората на Содом, Египет били покварили земята около себе си.

За да изгради оградата, Бог казва на Моисей да помоли фараона да направят празник. Моисей също бил инструкти-

ран да каже на израилтяните да започнат отново да спазват съботата.

И фараонът каза: „Виж, хората на земята са много сега и ти ги караш да си починат [съботата] от труда им! ~ Изход 5:5

Думата *почивка* всъщност е шабат или събота. Исус заявява, че Той е „Господар на съботата“ и следователно останалото, което намираме в Христос, идва при нас по специален начин в съботата, както и по времена на празниците.¹⁶ Когато хората спазват съботата, душите им получават почивка. Докато мъжете и жените са отпочинали, самата земя е засегната, тъй като точно както греховете на хората увреждат земята, така праведните действия на Божия народ изцеляват земята.

Тук откриваме една от причините за разделянето на израилтяните и египтяните. Чрез реформите на Мойсей и Аарон израилтяните започнали да спазват съботата. Мирът, който това им донесъл, гарантира, че земята около тях няма да преживее седемте последни язви, които ще паднат върху Египет. За съжаление, неверието на израилтяните ги изложило на първите три язви.

Интересно е да се отбележи, че част от Божиите изисквания включват почивка за земята на всяка седма година.

Дайте следните инструкции на народа на Израел. Когато влезете в земята, която ви давам, самата земя трябва да пази съботна почивка пред Господа всяка седма година. В продължение на шест години можете да засадите нивите си, да подрежете лозята си и да приберете реколтата си, но през седмата година земя-

---

16 За повече подробности относно това вижте книгата *Източник на благословения*, налична на fatheroflove-bulgaria.com

та трябва да има съботна година на пълна почивка. Това е съботата на Господа. Не садете нивите си и не подрязвайте лозята си през тази година. Левит 25:2-4

Тази заповед разкрива, че самата земя е включена в съботния принцип и се нуждае от почивка. Когато хората почиват всеки седми ден, това се отразява и на земята. Мирът, даден на хората в съботата, трепти в земята по точно обратния начин на този, по който трепти грехът на Каин в убиването на Авел.

Празниците също са част от този процес и на фараона е дадена възможност да бъде част от запълването на пролома срещу бедствието - без дори да участва в него самият, просто като позволи религиозна свобода!

И те казаха: „Богът на евреите ни срещна, моля, нека отидем на тридневен път в пустинята и да принесем жертва на Йехова, нашия Бог, за да не **ни посрещне** мор или меч.” ~ Изход 5:3 (Буквален превод на Йънг)

Виждаме връзката между спазването на празника и избягването на мор. Това е важен принцип за нас днес в стремежа ни да запълним празнините в стената, издигната от беззаконието. Господните празници ще попречат на мора и меча да ни срещнат, ако ходим в тези благословени времена.

За съжаление, фараонът отказал да признае Бог, нито дал време на израилтяните относно съботата или празника, който Моисей поискал. И така, тогава Бог излял Своето възмущение и гняв върху Египет. Какво означава това? Означава, че Той скрил лицето Си, както видяхме по-рано.

Това гневът Ми ще пламне против тях. Ще ги оставя, като скрия лицето Си от тях, и те ще бъдат погълнати. Ужасна беда ще ги сполети и в онзи ден ще

кажат: „Тези бедствия ни сполетяха, защото Бог вече не е сред нас!“ ~ Второзаконие 31:17

Нямало възможен начин да се запълнят пропуските, направени от Египет. Бог можел да пусне всичко наведнъж, но в Своята мъдрост Той „въздаде делата им върху собствените им глави“ стъпка по стъпка, така че някои от хората да се събудят, да се покаят и да се обърнат към Господ.

Докато се обръщаме към разглеждането на всяка от язвите, трябва да си припомним специално Двете огледала, Земното проклятие, Ангелската защита и Истинския кръст.

1. Чрез принципа на двете огледала Бог говори на фараона на език, който той разбира. Бог казва на Мойсей в Изход 7:1, че ще направи така, че Мойсей да изглежда като Бог на фараона. За да изглежда като Бог на фараона, Мойсей трябва да говори по същия начин, по който говори фараонът, защото фараонът вярва, че е бог.
2. Бог може и трябва да говори на фараона с груби думи, защото египтяните са покварили земята чрез тяхното беззаконие и ситуацията става отчайваща. Бог е задържал естествените последици дълго време, но сега Той ще ги освободи по такъв начин, че да накара фараона да загуби доверие в собствените си богове, както и в себе си, за да се обърне и да се покае.
3. Ангелите са пазачи на разрушението, падащо върху земята. Точно като язвите в Откровение 16^{та} глава, ние виждаме ангели да освобождават язвите, като престават да стоят в пролуката на стените, направена от египтяните. Ето как ангелите „държат язвите в ръцете си“: това е, защото те запълват празнини в стените, направени от самите египтяни.

4. Езикът на язвите също разкрива историята за Кръста. Кръвта в първата язва, гръмотевиците и светкавиците в седмата, тъмнината в деветата и смъртта на първородните в десетата, всички викат към нас да видим страданията на Христос в страданията на египтяните.

Всички тези неща се случват по едно и също време в историята. Първоначално се чувства дезориентиращо, но е по-разумно да се ориентираме в тази история с нашите инструменти, а не с естествените си чувства. Трябва да позволим на всяка Божия дума да има своето място в историята; трябва да докажем всичко; да бъдем търпеливи и верни, за да сглобим всички части, за да влязат в хармония с лицето на Исус и язвите.

Още нещо, преди да говорим за язвите. Трябва да обърнем внимание на закоравяването на сърцето на фараона. Бог казва, че ще го закорави.

И ГОСПОД каза на Мойсей: „Когато се върнеш в Египет, иди при фараона и извърши всички чудеса, за които съм ти дал власт. Но **Аз ще закоравя сърцето му**, така че той ще откаже да пусне хората.“ ~ Изход 4:21

Как всъщност става това? Представяме ли си, че Бог моли фараона да пусне хората и след това умишлено му пречи да го направи? Такава представа е невъзможна и ни най-малко не отразява Божия характер.

Вие, упорити хора! Вие сте езичници по сърце и сте глухи за истината. Трябва ли вечно да се съпротивлявате на Светия Дух? Така са правили вашите предци, така правите и вие! ~ Деяния 7:51

Фараонът бил езичник и бил глух за истината. Ставал все по-твърд и по-твърд, като се съпротивлявал на Светия Дух,

който умолявал съвестта му да се подчини на Бог. Колкото повече умолявал Духът, толкова по-упорито трябвало да застане фараонът, за да устои. Така че наистина Бог закоравил сърцето на фараона, като се опитал да го смекчи. И затова също може да е вярно, че фараонът е закоравил собственото си сърце.

Но фараонът закорави сърцето си и по това време;
не искаше да пусне хората. ~ Изход 8:32

ГЛАВА 22

ЕГИПЕТСКИТЕ ЯЗВИ

Тогава ГОСПОД говори на Мойсей и Аарон, казвайки: „Когато фараонът ви говори, казвайки: „Покажете чудо за себе си“, тогава кажете на Аарон: „Вземи жезъла си и го хвърли пред фараона, и нека стане змия.““

И тъй, Мойсей и Аарон влязоха при фараона и направиха така, както Господ заповяда. И Аарон хвърли жезъла си пред фараона и пред слугите му и той се превърна в змия.

Но фараонът също повика мъдреците и магьосниците; така и магьосниците на Египет, те направиха по същия начин със своите магии. Защото всеки хвърли жезъла си и те станаха змии. Но жезълът на Аарон погълна техните жезли. И сърцето на фараона се закорави и той не ги послуша, както беше казал Господ.
~ Изход 7:8-13

Исус ни казва, че едно нечестиво поколение търси чудо, но Бог среща нечестивите там, където са и дава на фараона чудото на жезъла, превърнал се в змия. Само Бог има силата

да превърне пръчката в змия. Това било чудо, което имало дълбоко значение за фараона, тъй като отразявало историята за бащата на египетските богове, Атум, който щял да унищожи всичко и да се превърне в змия.

Сатана фалшифицирал чудесата, за да даде на фараона извинение да отхвърли знака, даден от Моисей и Аарон. Фараонът нямал вяра, така че винаги щял да намери някакъв начин да пренебрегне даденото чудо, също както фарисеите намерили начин да пренебрегнат чудесата на Исус и да Го убият.

Тогава Господ каза на Мойсей: Кажете на Аарон: „Вземи тоягата си и вдигни ръката си над водите на Египет, всичките му реки, канали, езера и всички резервоари. Превърни цялата вода в кръв. Навсякъде в Египет водата ще се превърне в кръв, дори водата, съхранявана в дървени купи и каменни съдове.

И така, Моисей и Аарон направиха както им заповяда Господ. Докато фараонът и всичките му служители гледаха, Аарон вдигна тоягата си и удари водата на Нил. Изведнъж цялата река се превърна в кръв! Рибата в реката умря и водата стана толкова мръсна, че египтяните не можеха да я пият. Навсякъде в египетската земя имаше кръв. ~ Изход 7:19-21

Нашият Отец в небето поддържа цялото творение. Той пречиства въздуха и водата и ги запазва за нас. Когато Духът Му се оттегли, веднага следва смъртта.

Но ако се отвърне от тях, те се паникьосват. Когато отнемеш дъха им, те умират и се превръщат отново в пръст. Когато им дадеш дъха Си, животът се създава и Ти обновяваш лицето на земята. ~ Псалм 104:29-30

Харпи е андрогинният бог на Нил за египтяните. Някои

от имената на Харпи били „Властелинът на рибите и птиците от блатата“ и „Властелинът на реката, носеща растителност“. Когато Йехова оттеглил регенериращата си сила, Харпи станал унищожител на рибата и растителността. Идвайки от жезъла в ръката на Аарон, това представлява силата на Бога на Израел над един от най-важните богове в Египет.

Еврейската дума за *кръв* се използва символично за гроздов сок. Исус превърнал водата във вино като сладък символ на Евангелието. Както еврейските водачи, които отхвърлили Христос, символизиран от прокълнатото смокиново дърво, чийто живот бил изсмукан, така и река Нил станала еквивалент на смокинята: животът ѝ бил изсмукан чрез оттеглянето на Божия Дух. Река Нил останала пуста. Точно както светлината се генерира, а тъмнината е естествен резултат от липсата на светлина, така превърналата се в кръв река е естествен резултат от липсата на поддържащия живот на Христос.

Но защо водите се превърнали в кръв? Защо просто не се застоjali или пресъхнали? Книгата Откровение ни казва защо.

Тогава вторият ангел изля чашата си в морето и то стана кръв като на мъртвец; и всички живи същества в морето умряха. Тогава третият ангел изля чашата си върху реките и водните извори и те станаха кръв.

И чух ангела на водите да казва: „Праведен си Ти, Господи, Този, който си и който беше и който ще бъде като си отсъдил тези неща. **Защото те проляха кръвта на светии и пророци, и Ти си им дал да пият кръв**, защото това им се дължи.“ ~ Откровение 16:3-6

Египтяните малтретирани израилтяните, убили малките им синове и ги хвърлили в реката. Един по-късен фараон е характеризирани като змия/дракон в реката (Езекиил 29:3), подходящ символ за човек, който ръководи това дело. Сега

кръвта на тези бебета, убити в реката, се върнала върху тях. Не било необходимо Бог произволно да превръща водата в кръв, Той просто трябвало да премахне Духа Си от нея и делата от миналото били разкрити.

Бог също позволил на водите да се проявят по този начин, защото кръвта е символ на откупа, който Христос трябвало да плати за израилтяните. Точно както Исус се изпотил с капки кръв в нощта преди да увисне на Кръста, така Той пролял капки кръв в Нил като индикация за предстоящата Му страст в смъртта на първородните на Египет.

Сатана направил чудо, за да имитира разкриването на природата в Нил. Правейки това, той убедил фараона, че Богът на Мойсей е действал директно, за да причини унищожението, като същевременно уверил фараона, че неговите собствени богове все още могат да се мерят с Бога на Мойсей.

Тогава Господ каза на Мойсей: „Кажи на Аарон: „Вдигни жезъла в ръката си над всички реки, канали и езера на Египет и издигни жаби над цялата земя.““
 “И Аарон вдигна ръката си над водите на Египет, и жабите се издигнаха и покриха цялата земя! Но магьосниците успяха да направят същото с магията си и направиха жабите да излязат по египетската земя.
 ~ Изход 8:5-7

Хекет е богинята на плодородието, свързана с преливането на Нил. Тя е представена под формата на жаба. На езика на фараона, змийският жезъл превръща Хекет в разрушител. Нейната плодовитост се ускорява и жабите са навсякъде. Балансът на природата, контролиран от Божия Дух, е освободен.

Той изпрати огромни рояци мухи да ги погълнат и орди жаби да ги унищожат. ~ Псалм 78:45

изпратен в този псалм е във формата *Пиел*, което означава *да пусна, да освободя, да отхвърля или да предам*. Това е важно в контекста на Земното проклятие. Бог не *изпратил* жабите, а по-скоро ги оставил на свобода. Второ, думата за *разруха* е във формата *Хиф'ил*, която знаем, че може да се преведе като „*позволявам да се разруши*“. Това съвпада напълно с идеята, че Бог освобождава или отпуска тези язви, за да им позволи да съсият египтяните.

Това е важно по отношение на защитната ограда. Бог позволява част от защитната стена, която Той е осигурявал с ангелите, да се отвори. Той отворил само част от стената, за да изпрати предупреждение на фараона.

Защо е толкова важно да се прави разлика между изпращането на жаби и пускането им на свобода? Защото, когато погледнем в лицето на Исус, виждаме мир, спокойствие и ред. Виждаме вълни, задържани в техните граници. Жабите представляват хаос и безредие, което идва от различен дух. Самата земя започва да бълва заради греховете на хората.

Жабите също са важни поради начина, по който са изобразени в язвите на Откровение:

И видях три зли духа, които приличаха на жаби,
 да изскачат от устата на змея, звяра и лъжепророка. **Те са демонични духове, които правят чудеса и отиват при всички владетели на света, за да ги съберат за битка срещу Господа** в онзи велик съден ден на Бог Всемогъщият. ~ Откровение 16:13-14

Когато Бог пуска дух на безредие в размножаването на жабите, дали Той изпраща предупреждение, че демонични духове, които правят чудеса, ще бъдат пуснати в Египет? Ние си спомняме, че всеки път, когато идва язва тя се явява чрез жезъла, превърнат в змия.

Сатана, чрез своите агенти, фалшифицира жабите, закоравявайки още повече сърцето на фараона. Но Сатана е умен, защото като кара своите свещеници да произвеждат жаби, фараонът е убеждаван да вярва, че Бог активно изпраща жаби, за да го накаже, вместо да премахне Духа Си и да позволи на безпорядъка да царува. Жизнено важно е да се подчертае, че жабите нямало да бъдат разстроени, ако египтяните били спазвали Божиите заповеди.

Третата и четвъртата язва са чрез същия процес като язвата с жабите. Псалмистът ги описва като освободени или отпуснати от Бог. Спомняме си, че Моисей бил казал на фараона, че ако празникът не се пази, Бог ще позволи да се появи мор, но този мор е само резултат от нечестията на египтяните.

Допускайки тези язви последователно, Бог всъщност ограничавал това, което трябвало да се случи наведнъж. Ето как Бог работи с всички нас, ограничавайки броя на проблемите, които имаме, за да можем да се поучим. Ако Той ги пусне всичките върху нас, ще бъдем поразени, а ако не пусне нито един, ние никога няма да разберем причината и следствието, нито ще изберем да се помирим с Него.

Интересното за язвата с въшките е, че изглежда агентите на фараона не могат да я възпроизведат. Ако Сатана можел да използва магьосничество, за да предизвика появата на змии и жаби, би било лесно за него да предизвика появата на въшки. Но Сатана искал да изглежда, че Бог е по-голям разрушител от самия него. Било показано, че делото на Бог е по-добро от това на Сатана. Но Сатана водел хората по-дълбоко в измама.

В същото време Бог позволява да се яви като разрушител, така че потомството най-накрая да осъзнае, че тези качества отразяват човешкото, а не божественото поведение.

Жабите били досадни и вонята им, когато умирали, била неприятна. Въшките били още по-досадни, но жилещите мухи били първите, които причинявали болка на телата на египтяните. Отново се използва формата *Хиф'ил*, която осигурява контекст на разрешение.

Израелтяните били претърпели първите три язви с египтяните поради тяхното неверие, но сега, когато язвите започнали да поразяват телата на хората, Божиите ангели защитават израелтяните.

Но този път ще пощадя района на Гесен, където живеят Моите хора. Там няма да има мухи. Тогава ще познаете, че Аз съм ГОСПОД и че присъствам дори в сърцето на вашата земя. Ще направя ясно разграничение между Моя народ и твоя народ. Това чудно знамение ще се случи утре. ~ Изход 8:22-23

Интересно е да се отбележи, че мухите са били свързани с ханаанския бог Велзевул, друго име за бог Ваал.¹⁷ Това били големи отровни мухи, които жилели болезнено, което е изцяло характерно за Повелителя на мухите, Сатана.

По време на тази язва фараонът започва да показва желание да слуша, доказвайки вярно за повечето хора казаното от Сатана на Бог относно Йов:

Сатана отговори на ГОСПОДА: Кожа за кожа! Човек ще даде всичко, което има, за да спаси живота си.
~ Йов 2:4

Фараонът налага ограничения на Моисей, заповядвайки на Израел да принесе жертви в Египет, вместо да напусне.

Фараонът повика Моисей и Аарон. „Добре! Давай, принеси жертви на твоя Бог“, каза той. „Но го направя-

17 <https://en.wikipedia.org/wiki/Beelzebub>

те тук, в тази страна.“ ~ Изход 8:25

Но веднага щом Моисей се помолил мухите да бъдат премахнати, фараонът закоравил сърцето си и променил решението си.

Следващата язва била по целия им добитък. Припомняме си, че Египет вече се бил поставил там, където епидемията със сигурност щяла да дойде. Когато Бог говорил на Израел за важността на ходенето в Неговите заповеди, Той казал следното:

И ще доведе против вас меч, който ще извърши отмъщение за завета; когато се съберете в градовете си, **ще изпратя мор между вас; и ще бъдете предадени в ръката на врага.** ~ Левит 26:25

Така че следващата язва за Египет, била Бог да го предаде „в ръката на врага“ :

„Върни се при фараона“, заповяда Господ на Мойсей. „Кажи му: „Така казва Господ, Богът на евреите: Пусни народа Ми, за да Ми се покланят. Ако продължиш да ги държиш и откажеш да ги пуснеш, ръката на Господа ще удари със смъртоносна язва целият ви добитък – вашите коне, магарета, камили, говеда, овце и кози.““ ~ Изход 9:1-3

Един поглед в лицето на Исус и ние не можем да Го виждаме като такъв, който убива коне, магарета, камили, овце и кози с язви. Ето какво казва Псалмът за това как Бог действа с:

Тези, които живеят под приюта на Всевишния, ще намерят почивка в сянката на Всемогъщия. Това заявявам за Господа: само Той е моето прибежище, моето спасение; Той е моят Бог и аз Му вярвам. Защото **Той ще ви избави от всеки капан и ще ви защити**

от смъртоносна болест. Той ще те покрие с перата Си. Той ще те приюти с крилете Си. Неговите верни обещания са вашата броня и защита. ~ Псалм 91:1-4

Дали Бог защитава животните на израилтяните с едната ръка, а убива животните в Египет с другата? Идеята е глупава. Поглеждайки към Христос, виждаме, че Той възстановява всичко, до което се докосва. Христос е живот; Той не е авторът на болестта и смъртта.

След като Сатана е убедил египтяните, че Бог е този, който активно носи тези язви, сега той може да върши унищожителното си дело с удовлетворението, че Бог ще бъде обвинен за това – той просто трябва да изчака, когато се отвори проломът. Както Бог казва на Израел, язвата е доказателство за предаване на врага (Левит 26:25), а Сатана е нашият враг. Бог защитава добитъка на израилтяните от делото на Сатана да убива всички животни. Ако фараонът бил послушал Моисей, Бог можел да запуши пролуката в стената и да защити животните на египтяните. Но когато той отказва да послуша, Бог скрил лицето си и почти всички животни умрели.

Шестата язва причинила изключително болезнени циреи. Подписът на тези циреи се намира в историята за Йов:

Така Сатана напусна присъствието на ГОСПОДА и порази Йов със страшни циреи от главата до краката. Йов чешеше кожата си с парче счупена керамика, докато седеше сред пепелта. ~ Йов 2:7-8

Това е единственият друг пример, който имаме в Библията за някой, който е поразен с циреи. Съпругата на Йов мислела, че Бог е този, който му е причинил това:

Жена му му каза: „Все още ли се опитваш да запазиш почитеността си? Прокълни Бог и умри.“ ~ Йов 2:9

Както посочихме по-рано, в случая с египтяните, тези циреи се появили поради нарушаване на Божиите заповеди до такава степен, че Сатана можел да ги атакува. Подобно на случая с Йов, Бог ограничава нивото на страдание, което врагът може да причини.

Циреите създават служба на смъртта, особено за египетските магьосници. Тази язва сломила доверието на хората в тяхното ръководство и разкрила, че те не могат да защитят хората, защото те също били покрити с тях.

От гледна точка на разпъването на Христос в Египет, в цялото страдание на египтяните, страдал Христос. Той почувствал силната им агония, като тази, която Той изпитал в залата на Пилат и на кръста. И точно като събитието на кръста, днес читателите на Библията смятат египтяните за „поразени от Бог и оскърбени“, докато в действителност Сатана е бил освободен да извърши това дело, точно както той стои зад страданията на Христос на Кръста.

Огнената градушка е следващата язва и ние имаме ясни доказателства в тази язва за сатанинска дейност.

Той **предаде** [Хиф'ил] **добитъка им също на град**, и стадата им на горещи мълнии. Хвърли върху тях яростта на Своя гняв, яростта, възмущението и неприяностите, **като изпрати зли ангели сред тях.** ~ Псалм 78:48-49

Версията на крал Джеймс превежда правилно *Хиф'ил* като разрешително, „предаване“. Същата глаголна форма се среща в Изход и може да се преведе по същия начин, което доказва, че Псалм 78:48 и Изход 9:18 ще са в хармония, когато се използва разрешаващият контекст.

Така че утре по това време **ще пратя** [разреша, Хиф'ил] градушка, по-опустошителна от която и да

било в цялата история на Египет. ~ Изход 9:18

В Псалми 78:49 се казва, че злите ангели са пуснати в Египет. Но няколко превода скриват факта, че зли ангели са донасяли градушката.

Той хвърли върху тях свирепостта на гнева Си, гнева на възмущението и неволите, като изпрати между тях **ангели на унищожението**. ~ Псалм 78:49

Той отприщи срещу тях своя горещ гняв, своята ярост, негодувание и враждебност – **банда от ангели-унищожители**. ~ Псалм 78:49 (Нова международна версия)

Но думата на иврит е зло и се използва във фразата “дървото за познаване на доброто и злото”. Книгата на Псалмите ни казва ясно, че Божият гняв е бил активиран, което означава Неговото скръбно оттегляне, позволявайки на злите ангели да свършат делото си.

Също така ни казва, че Бог *предал* добитъка на градушката, вместо да я изпрати директно. Тази подробност е важна. Ето защо нашият скъп Отец в небето бил загрижен за пастиря и добитъка.

Така че утре по това време ще изпратя градушка, по-опустошителна от всяка в цялата история на Египет. Бързо! Наредете на добитъка и слугите си да дойдат от полетата, за да намерят подслон. Всеки човек или животно, оставено навън, ще умре при градушката. Някои от служителите на фараона се уплашиха от казаното от Господа. Те бързо доведоха своите слуги и добитък от полето. ~ Изход 9:18-21

Ако Бог е искал да накаже Египет, тогава защо се опитва да спаси пастирите и добитъка? Това е напълно смислено,

когато видим, че злите ангели се събират, за да донесат унищожение. Бог продължава да се опитва да спаси, докато Сатана върши своето дело на унищожение.

Когато четем Библията внимателно и разглеждаме всичко, което тя казва, картината започва да се променя и виждаме Сатана разкрит като убиец.

Нека просто прегледаме нашите инструменти отново, докато четем за градушката. Четейки този пасаж извън характера на Христос, виждаме само един отмъстителен ядосан Бог, който унищожаваше онези, които не Му се подчиняват. Вглеждайки се в лицето на Христос, ние започваме да откриваме повече текстове, които разкриват, че в процеса участват зли ангели. Формулировката на библейските текстове става по-ясна. Виждаме скриването на Божието лице и Сатана се разкрива като този, който извършва унищожение. Осъзнаваме причината, поради която язвите са освободени. Защитата на ангелите е разбита от египтяните, нарушаващи Божиите заповеди.

Този процес става по-лесен с всяко прилагане на принципите. Знаейки, че Христос е бил разпнат в Египет според Откровение 11:8, ние търсим повече връзки.

Целият лен и ечемик бяха съсипани от градушката, защото ечемикът беше образувал класове, а ленът напъпваше. ~ Изход 9:31

Ечемикът е културата, която се размахва като първи плод по време на Пасха. Следният стих ни казва кого представляват първите плодове:

Но всеки на своя ред: Христос първият плод, след това онези, които са Христови при Неговото идване. ~ 1 Коринтяни 15:23

Унищожаването на ечемичната реколта представлява съкрушаването на Христос, докато Той страда в страданието на египтяните. Сърцата ни се трогват при мисълта за страданието на Христос. Започваме да виждаме кръста в много по-дълбока светлина. Виждаме как болката Му се разпростира във времето. Той иска да знаем това, но не ни принуждава да го научим. Божият Дух ни умолява да се откажем от естественото си желание за жертва и приношение, за да успокоим човешките представи за справедливост. Желанието ни за отмъщение Го наранява, но Исус няма да изисква да го оставим против волята си, а се надява да събуди в нас стойността на любовта и прощката.

Ако потърсим повече връзки по отношение на градушката, ще открием скъпоценни камъни като тези в Псалмите. Една от причините да обръщаме внимание на Псалмите е, че Исус специално споменава, че говорят за Него.

Тогава Той каза: Когато бях с вас преди, **казах ви, че всичко, написано за Мен** в закона на Мойсей и пророците, и **в Псалмите** трябва да се изпълни.
~ Лука 24:44

В Псалм 18 намираме споменаване на огнена градушка. Началната част на Псалма говори за борбата на Христос, водеща към кръста.

Призовах Господа, който е достоен за хвала, и Той ме спаси от враговете ми. Въжетата на смъртта ме оплетоха; разрушителни наводнения ме заляха. Гробът обвини въжетата си около мен; смъртта постави примка на пътя ми. Но в скръбта си извиках към Господа; да, помолих се на моя Бог за помощ. Той ме чу от светилицето Си; викът ми към Него достигна до ушите Му.
~ Псалм 18:3-6

Това, което следва, е описание на Божията реакция:

Тогава земята се разтресе и разтрепери. Основите на планините се разклатиха; трепереха от гнева Му. Дим излизаше от ноздрите Му; свирепи пламъци изскочиха от устата Му. Тъмни въглени лумнаха от Него. Той отвори небесата и слезе; тъмни буреносни облаци бяха под краката Му. Възседнал могъщо ангелско същество, Той летеше, реейки се на крилете на вятъра. Той се забули в тъмнина, скривайки приближаването Си с тъмни дъждовни облаци. Гъсти облаци закриваха светлината около Него и валяха градушка и горящи въглища. ГОСПОД прогърмя от небето; гласът на Всевишния ехтеше сред градушката и горящите въглени. ~ Псалм 18:7-13

Разтърсването на земята ни напомня за земетресението по време на разпъването на Исус. Посочената тъмнина подсказва ужасната тъмнина около кръста, която е продължила от обяд до 15:00 часа (Лука 23:44), разкривайки присъствието на Отец на кръста, обвит в тъмнина.

Има още много неща, които бихме могли да изследваме тук, но подчертаваме, че истинското разбиране на кръста свързва много части от Писанието, които преди са оставали неясни. Язвата с градушка е свързана със събитието на кръста, което ни кара да осъзнаваме все повече и повече, че кръстът на Христос е ключът за отключване на всички тайни на Библията, където Бог преди това е изглеждал страшно жесток. Това е ключът към разбирането на връзката Му със света и как всичко минава през Неговия Син Исус.

Скакалците унищожили Египет при осмата язва. След като огнената градушка потрошила всичко, скакалците отнесли всичко зелено от Египет. В книгата Откровение петата тръба говори за орда от скакалци. Водачът на скакалците е

идентифициран като Аполион, унищожителят.

Скакалците изглеждаха като коне, подготвени за битка. Те имаха нещо като златни корони на главите си, а лицата им приличаха на човешки лица. Имаха коси като косите на жените и зъби като зъбите на лъв. Носеха броня от желязо, а крилете им шумяха като армия от колесници, които се втурват в битка. Имаха опашки, които жилеха като скорпиони, и пет месеца имаха силата да измъчват хората. Техният цар е ангелът от бездната; **името му на еврейски е Абадон, а на гръцки Аполион - Унищожителят.** ~ Откровение 9:7-11

Източен вятър донесъл скакалците в Египет.

И така, Моисей вдигна жезълът си над Египет и Господ накара източен вятър да духа над земята през целия онзи ден и през цялата нощ. Когато настъпи сутринта, източният вятър беше донесъл скакалците. ~ Изход 10:13

Ангелската защита, която възпирала ветровете на раздора, била освободена и унищожителят Сатана отнел всяка надежда на Египет.

Тогава видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята, **които спираха четирите вятъра, за да не духат върху земята, нито върху морето, нито дори върху някое дърво.** ~ Откровение 7:1

„Слушателите на словото, които не са изпълнители“ (Яков 1:23) ще разберат това като едно лично изпращане на скакалците от Бог, но Библията показва, че Египет е *предаден* на скакалците.

Той даде [предаде реколтата им на гъсеници; ре-

колтата им беше изядена от скакалци. ~ Псалм 78:46

Това се потвърждава отново от разрешителното използване на еврейската форма *Хиф'ил*.

Иначе, ако откажеш да пуснеш народа Ми, ето, утре ще докарам [разреша — Хифил] скакалци в твоята територия. ~ Изход 10:4

Служителите на фараона го помолили да пусне израилтяните, тъй като виждали, че Египет е в руини:

Служителите на фараона дойдоха при фараона и се обърнаха към него. Колко дълго ще позволяваш на този човек да ни държи като заложници? Нека мъжете отидат да се поклонят на Господа своя Бог! Не разбираш ли, че Египет лежи в руини? ~ Изход 10:7

Зеленото е символ на живота и надеждата. Скакалците угасили всякаква надежда за Египет, подготвяйки ги да се спуснат в дълбоката тъмна депресия на деветата язва. Сатана се опитал да угаси всяка надежда в Христос, докато Той висял на Кръста. Той Му напомнил, че всички ученици са Го изоставили. Целият народ се бил обърнал срещу Него. В нощта преди да бъде разпнат, учениците Му спорели кой е по-велик. Всяка надежда изглежда изчезнала, с изключение на два зелени филиза, в лицето на прелюбодейката и разбойника. Мария била помазала краката Му, разбойникът на кръста помолил Исус да си спомни за него, когато дойде в Своето царство.

Това малко количество светлина за Христос е символизирано от трептенето на светлината в домовете на израилтяните по време на язвата с тъмнината.

И така, Моисей протегна ръката си към небето и настана гъста тъмнина по цялата египетска земя три

дни. Те не се виждаха; и никой не стана от мястото си три дни. **Но всички израилтяни имаха светлина в жилищата си.** ~ Изход 10:22-23

Тъмнината е силата на Сатана (Деяния 26:18). Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина (1 Йоаново 1:5). Страданията на Христос чрез унищожаването на Египет Му причинили ужасна скръб. Точно както Христос бил покрит с тъмнина на Кръста, така и Египет бил покрит с тъмнина точно преди смъртта на техните първородни.

По това време беше около обяд и тъмнината падна по цялата земя до три часа. ~ Лука 23:44

Поглеждайки в огледалото на Стария завет, един от най-могъщите богове в Египет му е обърнал гръб и го е оставил в тъмнина. В ръцете на Моисей той представлява поражението на Амен-Ра пред Йехова.

В новозаветното огледало Христос е покрит с тъмнина, докато страда със Своите египетски деца. Той не ги изоставя, а усеща тяхната депресия, скръб и болка. Сатана покрива Египет с тъмнина и се подготвя да нанесе най-смъртоносния си удар срещу тях в десетата язва.

Научава ли светът нещо от историята за мрака в Египет? Очевидно не:

Тогава петият ангел изля чашата си върху трона на звяра и **царството му потъна в тъмнина. Неговите поданици скърцаха със зъби от мъка и проклинаха небесния Бог за своите болки и рани.** Но те не се покаяха за своите зли дела и не се обърнаха към Бога. ~ Откровение 16:10-11

Египет също не се покаял, така че мнозина трябвало да изминат египетската *Виа Долороза*, за да бъдат духовно раз-

пнати от лявата и дясната страна в личността на Христос. В моментите на смъртта си повечето от онези, които страдат от последните язви в Откровение, ще прокълнат Христос, но някои от тях ще кажат на Исус: „Моля те, спомни си за мен, когато дойдеш в царството си“.

Същото ще се случи и в последните дни от земната история. Царете на земята ще поробят света и ще го смажат с тирания. Слабите светии сред тях ще викат към Господа на Силите.

Хайде сега, *вие* богати, плачете и ридайте за вашите нещастия, които идват върху *вас!* Богатствата ви се поквариха и дрехите ви са проядени от молци. Вашето злато и сребро са корозирали и тяхната корозия ще бъде свидетелство против вас и ще изяде плътта ви като огън. Вие сте трупали съкровища през последните дни. **Наистина, заплатите на работниците, които косиха нивите ви, които задържахте с измама, викат;** и виковете на жътварите достигнаха до ушите на Господа на Силите. Вие сте живели на земята в удоволствие и лукс; угоихте сърцата си като в ден на клане. Вие сте осъдили и убили праведния, и той не ви се съпротиви.

Затова, братя, бъдете търпеливи до пришествието Господне. Вижте *как* земеделецът очаква скъпоценния плод на земята, чака търпеливо, докато не получи ранния и късния дъжд. Вие също бъдете търпеливи. Утвърдете сърцата си, защото идването на Господа е близо. ~ Яков 5:1-8

Нито една от тези девет язви не може да накара фараона да предаде робите си. Това ни уверява, че бедствието не е достатъчно, за да освободи човешкото сърце от робството му на греха. В по-късен период Израел имал подобна реакция

като тази на египтяните, показвайки, че всички сме от една и съща природа.

О, какъв грешен народ са те - натоварени с бреме на вина. Те са зли хора, покварени деца, които са отхвърлили ГОСПОДА. Презряха Светия Израилев и Му обърнаха гръб. Защо продължавате да призовавате за наказание? Трябва ли да се бунтувате винаги?

Главата ви е наранена, а сърцето ви е болно. Очукани сте от глава до пети — покрити със синини, и инфектирани рани — без никакви успокояващи мехлеми и превръзки. Страната ви лежи в руини, а градовете ви са изгорени. Чужденците ограбват нивите ви пред очите ви и унищожават всичко, което видят.
~ Исаия 1:4-7

Само смъртта на първородния син на царя можела да задоволи ума на фараона, който бил изцяло под контрола на Сатана. Ако първородните от по-ниските рангове на Египет били убити, това нямало да е достатъчно, за да трогне сърцето на царя. Само смъртта на царския син можела да направи това.

ПАСХАЛЕН УНИЩОЖИТЕЛ ИЛИ ЗАЩИТНИК

Избиването на първородните в Египет е връх, подобен на връх Мория, където Авраам се изкачил, за да принесе в жертва сина си. Ужасът от предишните природни бедствия в Египет избледнява в сенките на това събитие.

Прочитайки в книгата Изход за намерението на Отец да убие първородния син на фараона заедно с всички първородни на Египет предизвиква тръпки по гърба ми. Гледам в блестящата галактика Млечен път през нощта и се чудя: „Наистина ли би направил това, любими мой Татко? Би ли убил всяко първородно дете в Египет, което не е под кръвта на агнето, за да принудиш фараона да пусне израилтяните на свобода?“

Тогава ще кажеш на фараона: „Така казва Господ: „Израел е Моят син, Моят първороден. Затова ти каз-

вам, пусни сина Ми, за да Ми служи. Но ако откажеш да го пуснеш, наистина ще убия сина ти, първородния ти“ ~ Изход 4:22-23

„Намирам се в сериозно изследване, за да Те опозная, мой небесни Татко. Това наистина ли си Ти? Интимността, която си поставил в сърцето ми, за да Те обичам, красивият израз на любов, демонстриран в Твоя Син, любовта, която изпитвам към моите жена и деца, всички те ме молят да търся с цялото си сърце, за да узная истината.“

„Понякога са необходими трудни решения за трудни обстоятелства“, чувам да казват някои. „Трябва да приемем Библията така, както е написана, Ейдриън“, казва друг. „Смееш ли да поставиш под съмнение справедливостта на Бог при освобождаването на Неговия избран народ?“

Но нима и египтяните не са Божии деца? Не обича ли Той и тях? Фараонът е този, който отказва да слуша Бог, а не неговият син. Синът му е относително невинен; Защо да убие сина му?

„Би ли направил това, Отче? Наистина ли би го извършил? Ако тези неща са истина, изглежда, че принуждаваш фараона да се подчини, като се опитваш да убиеш най-ценния за него. Това звучи повече като нещо, което Сатана би направил, отколкото такова, което Ти би извършил.“

Ако възнамеряваме да се изкачим до върха на тази история, където въздухът е толкова рядък, че човек се замайва, тогава трябва да сме дисциплинирани и да използваме инструментите, които са ни дадени досега.

Нека си напомним истината, че Божиите пътища не са нашите пътища. Той не мисли като нас. Изключително сме склонни да си Го представяме като нас и да проектираме негативните аспекти на природата си върху Него.

Когато Бог казва на Моисей, че ако фараонът не пусне сина му да си отиде, тогава Той ще убие сина на фараона, това незабавно противоречи на живота, демонстриран от Христос на земята. Той никога не е убивал нечий син. Римляните смазвали Неговия народ. Защо Исус не отишъл в Рим и не заплашил, че ще убие сина на Цезар, ако не спре да потиска избрания народ? Няма ли това да е последователната атакуваща линия, ако Бог е направил същото с Египет?

Тази заплаха противоречи и на шестата заповед - „не убивай“. Незабавният отговор на това е да се каже, че Бог може да въздаде справедливост на всеки, когато е зъл. Но не забравяйте, че Бог очевидно не е заплашил да убие фараона, а неговия син, срещу когото няма изброени престъпления, за които да знаем. Освен това Исус Христос демонстрира десетте заповеди в жива форма. Той ни е показал как да живеем според шестата заповед. Неговият живот е най-голямата светлина, която осветява значението на шестата заповед и винаги трябва да гледаме на Него, за да определим значението ѝ.

Заявяваме го отново: когато една история, свързана с Божия характер в Стария завет, противоречи на живота на Исус на земята, тогава веднага разбираме, че това, което Бог казва, всъщност е огледало на това, което мисли Неговият слушател.

Жизненоважно е да се направи това, защото всяко Божие откровение, което не е в съгласие с живота на Христос на земята, веднага би доказало, че Христос е фалшив Месия поради твърдението Му към Филип, че тези, които са Го видели на земята, са видели Отец. Защо християните не разбират този основен момент? Цялата почтеност на Христос е свързана със способността да представи Бог в Стария завет точно като Себе Си в Новия завет, защото Исус е точният образ на Отец (Евреи 1:3). Неуспешното подравняване на двата харак-

тера напълно унищожава Библията.

Като добавим към тази сурова реалност, основната причина, поради която този свят върви към унищожение в мащаб, невиджан досега, е, че той никога не е виждал в християнството хармонизация на Бога от Стария завет с Исус в Новия.

Принципът на огледалото ни дава ключа за отстраняване на тази ужасна трагедия. Моето искрено желание е вие като читатели да разберете както тежестта, така и сериозността на този принцип при четенето на Библията.

Спомняме си историята, когато Бог говорел, докато Адам слушал.

Тогава Господ Бог каза: „Ето, човекът стана като един от Нас, да познава доброто и злото. И сега, за да не протегне ръката си и да вземе и от дървото на живота, и да яде, и да живее вечно” - затова Господ Бог го изпрати от Едемската градина да обработва земята, от която беше взет. ~ Битие 3:22-23 (Нова версия на крал Джеймс)

Бог говори това, което е в мислите на Адам, а не Неговите собствени. Той трябва да направи това, защото грехът кара хората да функционират така сякаш имат деменция. Опитвали ли сте някога да убедите в нещо човек с деменция? Грехът кара хората да забравят нещата; позволява им да живеят в реалност, различна от действителния свят. Професионалните съвети ни казват, че когато общуваме с някой, който има деменция, трябва да живеем в неговия свят и да действваме според неговата парадигма. Опитите да ги убедите в нещо, което не могат да видят или да си спомнят, само предизвикват спорове и ги ядосват. Ето защо Бог говори на Адам в собствената му реалност.

Бог също прави това в съответствие с принципа за умножаването на греха. Той не може да направи нищо друго освен това поради човешката черта да проектира собствените си отрицателни черти върху другите. Бог ни съпровожда в нашата луда реалност, за да ни помогне да разширим проблема си с надеждата, че ще успеем да го видим.

Човешкото сърце не иска да приеме тази проста истина. Изглежда ни сложно; умовете ни се стопяват; интелектът ни се бунтува, защото последиците от това са твърде ужасяващи, за да ги приемем. Ето защо пътят към вечния живот е толкова тесен.

Когато Бог казва на Мойсей какво съобщение да предаде на фараона, Той говори чрез покварената мъдрост на хората. Фараонът е извън Новия завет. Умът му разбира само езика на смъртта. Той не разбира небесните принципи и затова изговореното от Бога към фараона, всъщност е откровение на духа, който го управлява (Сатана) Езекиил 29:3.

В Изход 4:22 няма нищо, което да противоречи на характера на Христос. Когато Бог казва, че Израел е Негов първороден или главен син, Той говори според реалността. Но Изход 4:23 съдържа фраза, която противоречи на характера на Христос и затова в нея виждаме характеристиките на фараона и Сатана, който го управлява, и в тях виждаме истинската поквара на всеки естествен човек. Природата на човека е враг на Бог (Римляни 8:7), но неговата духовна димения го кара удобно да забрави това.

Новозаветната реалност на тази история е, че Сатана казва на Бог „Израел е главният ми син за робство (поради опасността, която представляват за мен чрез знанието си), защото те живеят в моята земя Египет. Ако не им позволиш да ми служат, ще убия сина Ти. Продължаваш да се опитваш да ги отклониш от мен чрез своя Дух и това трябва да спре,

иначе....!“

В Стария завет това се схваща така сякаш Бог казва, че Той е убиецът и унищожителят, но в Новия завет това изявление е огледало в сърцето на змея и неговото желание да убие Божия Син.

О, скъпи читателю, не затваряй ума си за тази възможност. Може да се почувстваме замаяни, когато съзерцаваме това. Сега сме в облаците на духовните Хималаи, където е трудно да дишаме естествено. Някои от нас искат просто да легнат и да спят, защото сме изтощени от това изкачване, но нека помолим Исус да вдъхне Духа Си върху нас, за да можем да вървим още малко. Благословеният връх е толкова близо, а картината е великолепна отвъд разбирането!

Исус ни казва, че Сатана е бил убиец от самото начало (Йоан 8:44). Той си представил вселена без Божия Син. От самото начало искал Божият Син да умре. Духът на този паднал ангел идва в сърцата на всяко човешко същество в естественото му състояние. Смъртта на всички първородни в Египет отразява дълбоко вкоренената реалност, че цялото човечество в своето плътско състояние мрази Божия Син. Евреите и римляните са ни показали какво бихме направили всички ние с Исус без помощта на божествената благодат. Във всеки един от нас е записана смъртта на първородния – желанието Исус да бъде мъртъв.

Опитайте се да разберете последиците. Сега наистина сме на голяма надморска височина. Припомняме си следното.

... великият град, който духовно се нарича Содом
и Египет, където също нашият Господ беше разпнат.
~ Откровение 11:8

Той дойде при Своите си и Своите му не Го приеха.
~ Йоан 1:11

Израелтяните се нуждаели от заместител, за да успокоят присъщото си желание за смъртта на първородния Божи Син. Проливането на кръвта на агнето имало за цел да представи, в Новия завет, тяхното признание за такова дело и получаването на прошка. В Стария завет проливането на кръвта на агнето е просто умилюстивяване на едно гневно божество, което е решено да убива.

Ако Бог просто е искал да спаси израелтяните от тиранията на Египет, защо изглежда сякаш заплашва да убие първородните на израелтяните, както и тези на египтяните? В един момент трябва да има светлина в душата, за да се разпознае, че в тази история за Изхода се случва нещо много по-дълбоко, отколкото повечето християни са вярвали преди.

Още по-дълбоко е човешкото убеждение, че Бог може да разреши проблема с греха само чрез смъртта на Своя Син. Вярваме, че Божиата справедливост го изисква. Това е отразено в тези мисли:

Трябва ли да Му предложим хиляди овни и десет хиляди реки масло? Трябва ли да жертваме първородните си деца, за да платим за греховете си? ~ Михей 6:7

Авраам ни разкрива този дълбоко вкоренен принцип, който го кара да разбере думите на Бог като необходимост да предложи сина си като разрешение за проблема си с греха. Но това не са Божиите мисли, защото Той никога не е искал жертва и принос за грях (Псалм 40:6). Правилното разбиране на историята за Авраам и Исаак ни разкрива човешката черта да се предлага първородният – това, което е най-ценното за него – да плати за греха.

Защо предлагането на вашето първородно дете е толкова дълбоко вкоренен принцип в човешките сърца? Защото

Адам бил готов да принесе в жертва жена си Ева, първородното си дете дошло от самия него, за да може да избегне наказанието, което според него Бог искал да приложи срещу него.

Връщайки този принцип обратно към войната в небето (Откровение 12:7), виждаме как Сатана хвърля вината върху Бог, че е направил Неговия Син равен на Себе Си, без да прави същото за Сатана. Той почувствал, че Бог трябва да смекчи гнева си, като предложи да убие Сина Си, за да изкупи предполагаемото зло, сторено на Сатана.

Исус заявява, че Сатана е убиец от самото начало. Той бил този, който искал смъртта на Христос. Във виковете на ръководителите на Израел за смъртта на Исус виждаме хитростта, планирането и желанието на Сатана да убие Исус. След като делото било извършено, Сатана проектирал необходимостта от смъртта на Христос върху Бог, правейки Го отговорен за нея. Сатана „измисля зло чрез закона“ (Псалм 94:20), за да покрие делата си с фалшива справедливост, която изглежда разумна на света.

Нека сега да разгледаме онази страшна нощ, когато всички първородни на Египет умрели.

„Защото Аз ще мина през египетската земя през онази нощ и ще поразя всяко първородно в египетската земя, и човек, и животно; и над всичките египетски богове ще извърша съдба; Аз съм Господ.“ ~ Изход 12:12

Спомняме си думите на Авраам, когато той пледира за град Содом.

**Със сигурност Ти не би направил такова нещо
- да унищожиш праведните заедно с нечестивите.
Защо би се отнесъл по същия начин към праведните и**

към нечестивите? Със сигурност не би направил това!
Не трябва ли Съдията на цялата земя да постъпва правилно? ~ Битие 18:25

Какво да кажем за всички първородни деца на египтяните, които са били бебета? Ами двегодишните? Ами петгодишните? Какво зло били извършили, за да ги посече Бог? Не можем да кажем, че тези деца са праведни, но можем ли да кажем, че са извършили престъпления, достойни за смърт? Имат ли значение тези въпроси?

Какво да кажем за всички хора, които нямали думата след като фараонът отказал за слуша? Ами всички животни? Какво престъпление са извършили, за да бъдат убити? Какво ще кажем за хората, които може да са забравили да сложат кръв по стълбовете на вратите или не са чули за това. Достатъчна причина ли е това да умрат? Има ли значение?

В основата на тази история е думата *Пасха*. Обикновено това се разбира като Божието дело за клане на първородните. Той ще подмине и няма да убие първородните на онези, които са поставили кръвта на агне върху вратата на домовете си.

Любопитно е, че стигаме по-надолу в глава 12 на Изход и четем:

Защото Господ ще мине, за да порази египтяните; и когато види кръвта на прага и на двата стълба на вратата, Господ ще мине през вратата и **няма да позволи на погубителя** [Хиф'ил] **да влезе в къщите ви**, за да ви порази. ~ Изход 12:23

Кой е погубителят в този стих? Свят ангел или зъл е този, който унищожават? Трябва да се върнем към Псалм 78, за да отговорим на този въпрос.

Той хвърли върху тях яростта на Своя гняв, яр-

остта, възмущението и неприятностите, като изпрати зли ангели между тях. Той направи път към гнева си; не пощади душата им от смърт, но предаде живота им на мор; и **порази всички първородни в Египет**; главната им сила в шатрите на Хам... ~ Псалм 78:49-51

В тези стихове се активират инструментите на ангелската защита и Божия гняв. Божият гняв означава да скрие лицето Си и да остави злите ангели да вършат дело на унищожение. В тези стихове злите ангели донасят мор и смърт над първородните на Египет. Това е доказателство, че когато Бог казва, че няма да позволи на унищожителя да влезе в къщите, това означава, че няма да позволи на Сатана и неговите ангели да вършат своето дело на унищожение.

Но как това обяснява думата *Пасха*? Ако Сатана върши делото на унищожението, тогава как може да се каже, че Бог е този, който минава над тях, докато унищожават тези без кръвта на агнето? Забележете как Септуагинтата превежда този пасаж:

И кръвта ще ви бъде за знак върху къщите, в които се намирате, и Аз ще видя кръвта **и ще ви защита**, и няма да има върху вас язва на унищожението, когато поразявам в египетската земя. ~ Изход 12:13
(Превод на Септуагинта от Брентън на английски)

Тук виждаме думата *защитавам* вместо *минавам над* (*pass over - пасха*). Защо преводачите на гръцки използват *защита* вместо *преминавам*? Еврейската дума е *Пасах*. Когато търсим тази дума в Стария завет, откриваме нещо интересно. Освен че е използвана три пъти в Изход 12-та глава, тя се намира на още четири места в Стария завет. (Това е глаголната форма на думата – Евр. №6452, а не съществителната форма, която е *Пасха* – Евр. № 6453, която е „песах“, а не „пасах“)

И Йонатан, синът на Саул, имаше син, който беше куц. Той беше на пет години, когато дойде вестта за Саул и Йонатан от Езраел, и неговата дойка го взе и избяга; и когато бързаше да избяга, той падна и стана **куц** [пасах]. И името му беше Мемфивостей. ~ 2 Царе 4:4

Тук виждаме, че *пасах* означава *куц*, като да стоиш на едно място, без да се движиш много.

И Илия дойде при всичките хора и каза: „Докога се *спирате* [пасах] между две мнения? Ако Господ е Бог, последвайте го; но ако Ваал, *последвайте* него. И хората не му отговориха нито дума. ~ 3 Царе 18:21

Тук хората на Израел са заседнали, вкоренени на място, между две мнения: да следват Бог или да следват Ваал.

И те взеха юнеца, който им беше даден, и *го приготвиха*, и призоваваха името на Ваал от сутринта дори до обяд, казвайки: „О, Ваале, чуй ни.“ Но *нямаше* нито глас, нито някой, който да отговори. И скачаха [пасах] върху направения олтар. ~ 3 Царе 18:26

Тук пророците на Ваал непрекъснато скачали на едно място, олтара на Ваал, призовавайки Ваал да отговори на тяхната жертва. Това изглежда малко по-различно, но е подобно в смисъл, че се случва на едно място. Те не се отдалечили от олтара, за да отидат другаде; движели се развълнувано (куцо?) на едно място.

Има още един стих, който използва думата *пасах* и това е най-интересният стих от тези извън Изход 12-та глава.

Както летят птици, така Господ на Силите ще защити Ерусалим; ще го защити и *избави*; и като премине [пасах], ще го запази. ~ Исаия 31:5

„Преминаването над него [Бог] ще го запази“? Тук виждаме, че преводът няма смисъл. В превода на Септуагинтата на Брентън се казва следното:

Както летят птици, така ще защити Господ на Си-
лите; той ще защити Ерусалим и ще избави, **ще спаси
и ще избави**. ~ Исая 31:5 (*Превод на Септуагинта от
Брентън на английски език*)

Тук виждаме, че вместо преминаване, много по-добър би бил преводът като защита, подслон, пазене и стоене. Бог не преминава, за да унищожи Израел; Той обещава да защити Израел, както птицата защитава своите пилета.

Когато мислим за птици, летящи да защитят малките си, се сещаме за ужасно тъжните думи на Исус, който искал да спаси и защити Израел, но те не Му позволили.

О, Йерусалим, Йерусалим, градът, който убива про-
роците и убива с камъни Божиите пратеници! Колко
пъти съм искал да събера децата ви заедно, както ко-
шката пази пиленцата си под крилете си, но вие не
Ми позволихте. ~ Матей 23:37

Те не искали да се покрият с Неговия характер, за да бъ-
дат защитени от унищожителя. Вместо това избрали Цезар
пред Исус (както древните египтяни следвали фараона, а не
Бог) и неизбежно загинали. Със скръб Бог им позволил да
пожънат това, което били посяли, и така били унищожени
от римляните.

Именно този урок Бог се опитвал да предаде на човечест-
вото чрез Пасхата. И колко по-силно би било, ако думата
беше преведена малко по-различно! Нека преосмислим ня-
кои от тези стихове в Изход 12-та глава:

И така ще го ядете; с опасаните си кръстове, с

обувките си на краката си и с тоягата си в ръката си; и ще го ядете набързо; това е *защита* от Господа.
~ Изход 12:11

И кръвта ще ви бъде за белег върху къщите, където сте; и когато видя кръвта, ще **ви пазя** и язвата няма да бъде върху вас да *ви унищожи*, когато поразя египетската земя. ~ Изход 12:13

Защото ГОСПОД ще мине, за да поразии египтяните, и когато види кръвта на прага и на двата странични стълба, ГОСПОД ще **пази вратата** и няма да позволи на погубителя да влезе в къщите ви, за да ви удари.
~ Изход 12:23

И, когато децата ви кажат: „Какво имате предвид с тази служба?“ Ще кажете: „Това е *жертвата на защитата* на ГОСПОДА, Който пазеше къщите на израилтяните в Египет, когато поразии египтяните и избави нашите къщи.“ И хората наведоха глави и се поклониха.
~ Изход 12:26-27

Колко по-красива е мисълта, че Бог стои на стража над Своите деца, за да ги защити от Сатана, унищожителя. Онези, които не се вслушали в гласа на Моисей, представителят на Бог, били оставени на милостта на Сатана.

За да потвърдим това отново, откриваме, че изявлението на Бог да поразии първородните на Египет използва формата *Хиф'ил*, което означава, че можем да го прочетем по този начин.

Защото ще мина през египетската земя през онази нощ и ще *позволя да* бъдат поразени всички първородни в египетската земя, и човек, и животно; и над всичките египетски богове ще извърша съдба; Аз съм Господ. ~ Изход 12:12 – алтернативен прочит

И стана така, че в полунощ Господ *позволи да бъдат* поразени [Хифил] всички първородни в Египетската земя, от първородния на фараона, който седеше на престола си, до първородния на пленника, който беше в тъмницата, и всички първородни от добитъка. ~ Изход 12:29 — алтернативен прочит

Сатана знаел, че ако му бъде позволено да извърши това дело, Бог ще бъде видян като унищожител. Той скрил делата си в характера на Бог.

Нашият скъп Отец в небесата не е безразборен касашин на деца. Той е защитник на тези, които слушат гласа Му и правят това, което ги моли. Той не може да защити онези, които не Го слушат и се бунтуват срещу Него.

Избиването на първородните в Египет не е отражение на Божия характер, а огледало на характера на Сатана, запечатан в човешкото сърце. Ключът за отключването на тази истина е Принципът на огледалото, който не представя Бог като действащ по различен начин от Исус, но ни изпраща да търсим отговорите там, където се появява всяко очевидно противоречие.

Ние ясно показахме чрез алтернативен прочит на думата *Пасха*, съчетана с това, че Бог не позволява на унищожителя да влезе в домовете на послушните, че Бог не е унищожител, а защитник. Изявлението на Бог, че Той уж възнамерявал да убие всички първородни в Египет, отразява скритото предателство на човечеството срещу Бог и Неговия Син. Всяка човешка душа, съзнателно или несъзнателно, е подпечатана с тази склонност:

Защо народите са толкова ядосани? Защо си губят времето с безполезни планове? Земните царе се готвят за битка; управниците заговорничат заедно про-

тив Господа и против Неговия помазаник. **„Нека разкъсаме веригите им“, викат те, „и да се освободим от робството на Бога.“** ~ Псалм 2:1-3

Сатана и естественият човек виждат Бог като господар на роби. Гледайки този образ, те се променят в него, оформяйки се в общност на господари и роби. Сатана е действителният роб и духът му управлява фараона, така че фараонът да пороби хората. Израелтяните лесно станали негови роби, защото вече възприемали Бог като господар на роби и разсъждавали като такива.

В естествените си сърца Божиите последователи не се доверяват на Бог, както се вижда от отказа да изслушат Божието предложение да ги освободи чрез ръцете на Моисей в Изход 6-та глава. Те отказали да слушат и да се смирят, за да могат да се подчинят. Това само по себе си е бунт и омраза срещу Бога. Изявено е в техните потомци, защото когато Христос дошъл, те Го убили.

Разграничението между египтяни и израилтяни говори за разликата между хората по света и тези, които изповядват, че служат на Създателя - Богът на вселената. И двете групи носят семето на смъртоносни намерения към Божия Син и тяхната нереализирана омраза проектира желанията си върху Бог като такъв, който иска да убие първородния им син, докато в действителност всички хора се стремят да убият първородния на Бог.

Израелтяните намират умилоствие в заместител, докато египтяните са съдени, както те самите са съдили. Осъществено за израелтяните изкупление имало само временен ефект, тъй като почти всички умряли в пустинята, преди да достигнат обетованата земя; не влезли в нея поради неверие. Само много малка група преминала в по-дълбокото преживяване на изкуплението на Новия Завет.

Всички тези подробности са важна рамка за кръста и нашата човешка реакция към него.

Има още много неща, които бихме искали да кажем по този въпрос, но е трудно за обяснение, особено след като вие сте духовно затъпели и сякаш не слушате. Вече толкова дълго сте вярващи, че трябва да учите другите. Вместо това имате нужда от някой, който да ви научи отново на основните неща за Божието слово. Вие сте като бебета, които се нуждаят от мляко и не могат да ядат твърда храна. ~ Евреи 5:11-12

Усещам ужилване в тези думи. Като човек, който е вярвал и проповядвал Евангелието повече от 35 години, тези неща, които споделям, са много нови за мен. Трябваше да ги науча преди години, но за мой срам имах притъпен слух.

Но сега изблик на светлина изгрява в душата ми. Стремя се да предам това на теб, скъпи читателю, и се моля тази светлина да те достигне. Историята за язвите е откровение за разпъването на Исус Христос. Тя ни предлага много подробности, за да ни помогне да разберем величината на човешката поквара и възвишената милост, благодат и състрадание на нашия любим Баща.

Желанието на фараона да пусне Израел, след като първородният е мъртъв, сигнализира за реалността на Сатана, който се покланя пред кръста и го приема като откуп за неговото оковане на човешката раса. Не че той би дал плячката си доброволно, както се вижда от фараона, който изглежда се събужда от своя транс, за да преследва избягалите роби и да ги върне в затвора им. Кръстът на Христос за момент възпира приближаването на човечеството към унищожение, но царете на земята в крайна сметка ще се събудят, за да наложат белега на звяра върху цялото човечество, преди внезапното унищожение да дойде и светът да свърши.

От човешка гледна точка Христовият кръст пленява по един тайнствен начин човешкото сърце, когато е наблюдаван с искреност. Има силата да освобождава сърцата на хората от техния затвор на тъмнина, вина и грях. Но във всичко това никога не трябва да забравяме, че Бог никога не е искал жертва за греха. Неговият характер се проявява в това, че е готов да се жертва и да направи всичко необходимо, но човешката природа е тази, която се нуждае от страдание и удовлетворение. Смъртта на Христос предлага спасение на хората в тяхното паднало състояние на дименсия; това означава просто да се съгласи с болния и да му даде лекарството, което той вярва, че е необходимо. Такова лекарство има само ограничена способност наистина да помири сърцето с Бог. Това е жизненоважното начало на пътуването, но кръвната жертва не може да го завърши. Когато видим истината за Божия характер, това кара жертвите и приносите да престанат (Данаил 9:27).

Възниква въпросът, защо трябва да проникваме в толкова много слоеве, за да разгледаме тази тема за кръста? Защото сме пълни със слоеве самоизмама. Всеки човек, който е живял няколко десетилетия, е започнал да разбира пластове от финес, хитрост и коварство на човешкото сърце. Тази тема е сложна поради безумната дименсия на човечеството. Нашият Отец не може да ни вразуми поради помрачените ни възприятия за реалността. Как би могъл Авраам да си представи, че любимият му Баща ще пожелае да убие сина си като служба на Бога? Откъде идва тази лудост? Идва от човешки сърца, доминирани от княза на мрака.

Погледнете язвите в Египет и вижте разпнатия Христос. Признавам, че това е тесен път, но всеки друг път по тази тема ви оставя да се покланяте на произволен Бог, който избива невинни деца. Когато се вгледам в лицето на Исус Христос, не откривам такова нещо и затова съвестта ми не

е длъжна да се подчинява на такава побъркана представа за божествен суверенитет.

Четейки тази история, аз съм приканен да видя себе си като фараон, съюзил се със Сатана срещу първородния на небето, проектирайки моята поквара върху Създателя на вселената, с което превръщам Него в отговорен. Ако избира да продължа в тази заблуда, както направил фараонът, тогава нашият Баща няма да има друг избор, освен да позволи да бъде съден според собствената си преценка: Божият гняв причинява скриването на лицето Му, ангелската защита се отваря и получавам последствията за действията си от самия разрушител.

За щастие, аз не съдя Баща си по този начин. Аз преценявам за Него чрез човека Христос Исус и затова Той ще ме съди по този начин.

...в деня, когато Бог ще съди тайните на хората чрез
Исус Христос, според моето евангелие. ~ Римляни 2:16

Какво виждате в Исус Христос? Виждате ли същество, което обича всички, говори истината и никога не осъжда или убива тези, които Му се противопоставят? Или виждате същество, което толерира злото за известно време и след това заличава всичко, което се изпречи на пътя Му?

Както съдите, така ще бъдете съдени. Умолявам ви да избирате внимателно.

УБИВАНЕТО НА ЗМЕЯ В МОРЕТО

Следващата ни дестинация е прекосяването на Червено море. Както споменахме по-рано, по времето, когато Израел завършил бягството си и всички египетски войници били удавени, тяхната хвала се въздигнала в чест на Бога на войната.

Господ е мъж на войната; Господ е името Му. Колесниците на фараона и войската му Той хвърли в морето; Неговите избрани военачалници също се удавиха в Червено море. Дълбините ги покриха; потънаха на дъното като камък. ~ Изход 15:3-5

И все пак Исус ни се разкрива не като мъж на войната, а като княз на мира: свят, ненасилствен и неосквернен. (Исая 9:6, Евреи 7:26). Отново имаме конфликт между откровението на Бог в Исус Христос и непосредствения прочит на тази известна история. Огледалото отново ни приканва да търсим по-дълбоко, за да намерим хармонията между двата завета.

Докато разглеждаме тази история с естественото покривало пред очите си, тя изглежда много проста.

Така народът Израел премина през средата на морето по сухо, със стени от вода от всяка страна! Тогава египтяните — всичките коне, колесници и конници на фараона — ги подгониха в средата на морето. Но точно преди зазоряване ГОСПОД погледна надолу към египетската армия от огнения и облачен стълб и хвърли силите им в пълно объркване. Той изкриви колелата на колесниците им, правейки колесниците им трудни за управление. „Да се махаме оттук – далеч от тези израилтяни!“, извикаха египтяните. ГОСПОД воюва за тях против Египет!“ Когато всички израилтяни стигнаха отсреща, Господ каза на Мойсей: „Вдигни отново ръката си над морето.“ Тогава водите ще се върнат обратно и ще покрият египтяните и техните конници и колесници. И така, когато слънцето започна да изгрява, Мойсей вдигна ръката си над морето и водата се втурна обратно към обичайното си място. Египтяните се опитаха да избягат, но Господ ги повлече в морето. Тогава водите се върнаха и покриха всички конници и колесници, цялата войска на фараона. От всички египтяни, които бяха преследвали израилтяните в морето, нито един не оцеля. ~ Изход 14:22-28

Има усещане за задоволително решение, когато главният враг на Божия народ е напълно унищожен. Изглежда очевидно, че Бог се намесва и използва силата Си, за да удави враговете Си.

И още веднъж ще закоравя сърцето на фараона и той ще те преследва. Намислих това, за да покажа славата Си чрез фараона и цялата му армия. След това египтяните ще познаят, че Аз съм ГОСПОД! Израилтяните разположиха лагер там, както им беше казано.

~ Изход 14:4

Бог казва, че ще изяви славата Си чрез фараона. Приемаме ли, че Божията слава е да удавя хората? Дали Божията слава се открива в разпръснати по брега трупове? Би било естествено да се предположи, че Бог показва Своята любов и грижа, като убива онези, които биха убили Неговите деца. Това е напълно логично за повечето хора. Но ние помним, че Божиите мисли не са наши мисли. Поглеждаме към Исус и виждаме, че Той никога не е удавил никого. И така, време е да вземем нашите инструменти и да потърсим решение за това как тази история за преминаването на Червено море хармонизира с характера на Исус.

Някои от нас може да изпитват съпротива срещу по-нататъшното изследване, защото смятаме, че е правилно фараонът да бъде наказан за престъпленията си срещу Божия избран народ. Нашето естествено чувство за справедливост е раздразнено от предположението, че в историята има нещо повече от това, че Бог лично е удавил орда от зли войници и техните глупави водачи за това, че преследват роби, за които е трябвало да знаят, че са ги пуснали просто поради язвите.

Но самата Библия иска да разгледаме тази история. Откъде знаем? Тъй като тя е богата на образи, свързващи се с много други части на Библията, и тези по-късни стихове разширяват случилото се. Тези връзки са важни, защото тази история, както всички други в Стария завет, е написана за наша полза в последните дни.

Тези неща им се случиха като пример за нас. Те бяха записани, за да предупредят нас, които живеем в края на века. ~ 1 Коринтяни 10:11

Библията използва образа на фараоновата смърт при Червено море като илюстрация за това как самият Сатана

ще намери края си.

Затова, така казва Господ БОГ: Понеже ти си поставил сърцето си като сърце на бог, ето, затова ще доведе [Хиф'ил – позволя да дойдат] чужденци против теб, най -страшните от народите; и те ще извадят мечовете си срещу красотата на твоята мъдрост и ще осквернят блясъка ти. Ще те хвърлят долу в ямата и ще умреш от **смъртта на убития наред моретата**.
~ Езекиил 28:6-8

Езекиил използва царя на Тир като пример за делото на Сатана. По-рано в главата той заявява, че това същество е по-мъдро от Даниил, а по-късно споменава, че е бил в райската градина. В следващата глава Езекиил използва същия принцип, когато говори за фараона.

Сине човешки, насочи лицето си срещу фараона, египетския цар, и пророкувай против него и против целия Египет: Говори и кажи: Така казва Господ Иеова: „Виж, аз съм срещу теб, **фараоне, египетски царю, големия змей, който лежи сред реките си**, който казва: „Моята река е моя собственост и аз я създадох за себе си.“ ~ Езекиил 29:2-3

Големият змей е символ на Сатана, който е изгонен от небето.

Този велик змей - древната змия, наречена дявол или Сатана, който мами целия свят - беше хвърлен на земята с всичките си ангели. ~ Откровение 12:9

Следователно има очевидна връзка между Сатана и фараона, не само защото фараонът е извършил зло, но и защото неговите действия отразяват личността на Сатана до такава степен, че фараонът се идентифицира с него.

Нека сега разгледаме тази история. Отбелязваме с интерес мястото, където Бог довел израилтяните да прекосят Червено море.

Нареди на израилтяните да се върнат и да лагеруват до Пи-хахирот между Мигдол и морето. Лагерувайте там на брега, срещу Ваал-Зефон.” ~ Изход 14:2

Гезений посочва, че името *Пихахирот*, мястото, където израилтяните са лагерували преди да преминат, означава *вход на пещерата*. Конкордансът на Стронг споменава *устията на клисурите*, а Йосиф Флавий улеснява идентифицирането на това със следния разказ:

Сега, когато египтяните бяха настигнали евреите, те се подготвиха да се бият с тях и чрез своето множество ги прогониха в тясно място; защото броят на онези, които ги преследваха, беше шестстотин колесници, с петдесет хиляди конници и двеста хиляди пешаци, всички въоръжени. Те също обсадиха проходите, по които си представяха, че евреите могат да минат, за да ги затворят между непристъпни пропасти и морето; тъй като [от всяка страна] имаше [хребет от] планини, които завършваха в морето, бивайки непроходими поради своя остър релеф, пречеха на бягството им; поради което там притиснаха евреите с тяхната армия, където [хребетите на] планините бяха затворени от морето. Тази армия те поставиха на краищата на планините, за да могат да ги лишат от всякакъв проход в равнината. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 2, глава 15)

Очевидно е, че израилтяните са минали между два хребета надолу към морето. Изглеждало е невъзможно да избягат.

Думата *Мигдол* означава кула или крепост, което

предполага укрепен пост на Египет за защита на народа. *Ваал-зефон* е египетски град, който се определя по следния начин:

Ваал-Зефон (на иврит: בַּלְזַפּוֹן | Ba'al Šəfōn; акадски: Bēl Ḫazi (DIM Ḫ UR.SAG); Угаритски: ba'lu šarāni; хуритски: Tešub Ḫalbaḡe;[1] египетски: b'rd'pwn³), била **формата на ханаанския бог на бурята** Ба'ал (букв. „Господът“) в ролята му на **господар на планината Сафон**; [1][n1] **той е идентифициран в угаритските текстове като Хадад**. [6] [7] Поради значението и местоположението на планината, тя метонимично означава „север“ на иврит; [8] затова името понякога се дава в превод като **Господар на Севера**. [n2] Той е приравнен с **гръцкия бог Зевс** под формата му Зевс Касиос и по-късно с **римския Юпитер Касиус**.¹⁸

Както Гезений, така и Конкордансът на Стронг показват, че *Ваал-зефон* е египетската форма на Тифон, разрушителят, Ваал или Господарят на зимата.

В речникът на Тиндейл се казва, че бог Ваалзефон се споменава в угаритски, египетски и финикийски писания като бог на морето и бурята.

Говори на израилевите синове да се върнат и да се разположат на стан пред Пи-Ахирот, **между Мигдол и морето, пред Ваал-Цефон**; срещу него вие разположете стан при морето. ~ Изход 14:2 (Буквален превод на Йънг)

При четенето на буквалния еврейски се създава предположението, че Ваалзефон е бил от другата страна на морето или срещу него, което означава на отсрещния бряг.

Фараонът е наричан змей или чудовище от реките. Деца-

18 <https://en.wikipedia.org/wiki/Baal-zephon>

та на Израел изглежда са хванати в капан от боговете на фараона. Ваалзефон, богът на гръмотевиците, бурите и светкавиците, идва на помощ на фараона и обсажда Израел край морето. Богът на морето изглежда съюзник на фараона и му помага да си върне плячката.

Но както видяхме в язвите на Египет, Бог насочва Мойсей чрез използването на жезъла да промени яростта на египетските богове към самите египтяни. Господ казва на Мойсей точно преди Пасха:

Ще извърша съд над всички египетски богове, защото Аз съм Господ! ~ Изход 12:12

Тук е важно да се отбележи как Бог нанася присъда над тези, които Му се противопоставят. Това е най-доброто място да представим **десети инструмент** от нашата кутия с инструменти. Ще го наречем **Божия съд**.

ГОСПОД е известен със Своя съд. Нечестивите са впримчени от собствените си дела. ~ Тиха интерлюдия Псалм 9:16

Проблемите, които създават на другите, се отразяват обратно на тях. Насилието, което планират, се стоварва върху собствените им глави. ~ Псалм 7:16

... Аз, ГОСПОД, вашият Бог, съм Бог ревнив, който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото *поколение* на онези, които Ме мразят... ~ Изход 20:5

Не се подвеждайте – не можете да се подигравате на Божията справедливост. Винаги ще жънете това, което засадите. ~ Галатяни 6:7

Защото с вас ще се отнасят така, както се отнасят с другите. Стандартът, който използвате при прецен-

ката, е стандартът, по който ще бъдете съдени. ~ Матей 7:2

Имало е поне три светилища, посветени на Ваалзефон в северен Египет.¹⁹ Това е божество, почитано от египтяните. Когато Мойсей е инструктиран да вдигне жезъла си, водите се разделят, разбивайки силата на Ваалзефон. Псалмистът заявява:

Ти със силата Си разцепи морето и разби главите на морските чудовища. Ти смачка главите на Левиатан и остави пустинните животни да го изядат.
~ Псалм 74:13-14

Израел преминал през морето по сухо и стигнал безопасно до другия бряг. Това, което се случва след това, е удивително. Спомняме си, че Ваалзефон е бог на бурята, идентифициран със Зевс, богът на гръмотевиците и светкавиците. Нека прочетем какво записва Йосиф Флавий за това събитие.

Затова веднага щом цялата египетска армия беше в него, морето потече към своето място и се спусна с порой, повдигнат от ветрени бури, и обхвана египтяните. Поройни дъждове заваляха от небето и се явиха **страшни гръмотевици и огнени светкавици. Гръмотевици също се стрелваха към тях.** Нито е имало нещо, което е било изпращано от Бог върху хората, като индикации за Неговия гняв, което не се е случило в този момент, тъй като тъмна и мрачна нощ ги потискаше. И така всички тези мъже загинаха, така че не остана нито един човек, който да извести това бедствие на останалите египтяни. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, Книга 2, глава 16)

¹⁹ <https://www.bible.ca/archeology/bible-archeology-exodus-route-baal-zephon.htm>

Същият капан, който фараонът си представял, че ще работи в негова полза при залавянето на израилтяните, сега се обърнал срещу него; армията му е поразена от ужасни гръмотевици и светкавици с огнени проблясъци. Морското чудовище, което било разбито от жезъла на Моисей, сега се обръща срещу господаря си фараонът и го унищожава.

Ваал-зефон очевидно се възстановява след изтласкването му от Израел, водите забучават напред и фараонът, змеят на реките, е убит от морското чудовище. Така главата на змея фараон, който е образ на Сатана, е разбита в средата на морето.

Господ проправя път чрез морското чудовище, за да спаси народа Си. Божиите ангели държали това чудовище на разстояние, но когато фараонът влязъл във водата, бунтът в душата му покварява околната среда и цялата природа е във война с него. Бог не пречи на разрушителните сили да избухнат върху него.

Йосиф Флавий изразява това по следния начин:

... египтяните не знаеха, че отиват в път, направен за евреите, а не за други; че този път е направен за избавлението на онези, които са в опасност, но не и за онези, които са ревностни да го използват за унищожението на другите. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, Книга 2, глава 16.)

Спомняме си, че Бог възпирал елементи, които се смятали за съюзници на фараона. Ако фараонът бил змеят на реките, тогава не би ли могъл да покори змийското чудовище в морето?

Към тази мисъл се добавя темата за вярата. Мойсей и израилтяните успели да преминат през водите само чрез вяра.

Чрез вяра израилтяните преминаха точно през Червено море, сякаш бяха на сухо. Но когато египтяните се опитаха да ги последват, всички бяха удавени.
~ Евреи 11:29

Пътят през морето бил път на вярата. Фараонът и войниците нямали вяра, затова пътят не можел да остане отворен за тях.

Допълнително доказателство, че Бог е позволил, вместо да причини Червено море да залее фараона, се намира в еврейската победна песен.

Когато конете, колесниците и конниците на фараона се втурнаха в морето, ГОСПОД направи [Хиф'ил – позволи] водата да се стовари върху тях. Но израилтяните бяха минали през средата на морето по сухо!
~ Изход 15:19

Текстът може да гласи, че Господ е позволил на водите да се стоварят върху тях в съответствие с тяхната вяра и действие.

В Стария завет Бог унищожавя фараона; но в Новия завет Той позволява на фараона да се самоунищожи. Народът на Египет започва да се страхува от Моисей в Египет и Бог позволява на египетските войници да получат това, от което се страхуват.

... „Да се махаме оттук – далеч от тези израилтяни!“, извикаха египтяните. „ГОСПОД воюва за тях против Египет!“ ~ Изход 14:25

В Новия завет можем да видим, че защитата е премахната от фараона и той понася последствията от своя избор. Виждаме проекцията на събитията върху Бог в следните стихове:

Когато всички израилтяни стигнаха отсреща, Господ каза на Мойсей: „Вдигни отново ръката си над морето.“ Тогава водите ще се върнат обратно и ще покрият египтяните и техните колесници и конници.
~ Изход 14:26

Извън характера на Исус, усещането е, че Бог лично е убил египтяните. Всички инструменти, които научихме, изглеждаха слаби в тази история. Трябва ли да спрем до тук и просто да вярваме, че Бог е удавил египтяните? Какво прави това със свидетелството за Исус? Това Го прави лъжец. Той не е пълното откровение на Отец, ако това е така.

Правдоподобен случай за алтернативно разбиране на събитията в тази история е представен, но трябва да копаяме по-дълбоко. Историята за преминаването на Червено море ни свързва със седмицата на сътворението, както и с последните събития около унищожението на Сатана. Трябва да проучим тези събития, за да хвърлим повече светлина върху тази история.

ЕВАНГЕЛИЕТО НА ЧЕРВЕНО МОРЕ

В предишната глава поставихме историята за пресичането на Червено море в контекста на фараона, който хваща Израел в капан, само за да се окаже, че самият той е хванат в този капан и загива. Въпреки че това обяснява много неща, то не дава пълния контекст относно това защо Бог казва на Моисей да вдигне ръката си и да заповяда на разделените води да се съберат, причинявайки смъртта на фараона и неговите воители. Тази мисъл е подчертана в следния стих, показвайки, че Бог докарва морето върху египтяните и ги залива.

И когато извикаха към ГОСПОДА, Той постави тъмнина между вас и египтяните, **и навлече** [Хифил] **морето върху тях и ги покри**; и очите ви видяха какво направих в Египет; и вие се заселихте в пустинята за дълго време. ~ Исус Навин 24:7

За да разберем тази част от историята, трябва да представим истинския кръст на Христос; трябва да погледнем

нагоре към египтяните през огнения стълб, за да видим какво ги тревожи и какво причинява гибелта им (Изход 14:24). Христос бил Този в огнения стълб и Бог гледал надолу към египтяните чрез Него.

Тогава **Божият ангел, който водеше израилтяните**, се премести в задната част на стана. Облачният стълб също се премести отпред и застана зад тях.
~ Изход 14:19

Павел свързва този Божи ангел с Христос. Той е този, който води израилтяните.

Не искам да забравяте, скъпи братя и сестри, нашите предци в пустинята. Всички бяха водени от облак, който се движеше пред тях, и всички вървяха през морето по сухо. **В облака и в морето** всички те бяха кръстени като последователи на Мойсей. Всички ядоха една и съща духовна храна и всички пиеха една и съща духовна вода. **Защото те пиха от духовната скала, която пътуваше с тях, и тази скала беше Христос.** ~ 1 Коринтяни 10:1-4

Христос е свързан само с термина ангел по отношение на това, че е пратеник от Бог. В книгата на Даниил Той е наречен Михаил, архангелът, а Гавриил нарекъл Михаил княза на Данииловия народ.²⁰

Сега трябва да навлезем по-дълбоко в тази история в светлината на нашия девети инструмент, който говори за истинския кръст на Христос. Този материал със сигурност е твърда храна, а не мляко, така че ще са необходими известни усилия за сдъвкването му и смилането му.

Апостол Павел ни казва, че благовестието на Христос е силата на Бог за спасение.

²⁰ Виж Даниил 10:13, 21

Защото не се срамувам от **Христовото благовестие**, защото то е **Божия сила за спасение** на всеки, който вярва; първо на евреина, а също и на гърка.
~ Римляни 1:16

Евангелието или добрата новина за Христос е силата на Бог. Павел дефинира силата на Бог няколко стиха по-надолу, където казва:

Защото от **сътворението на света Неговите невидими качества се виждат ясно, като се разбират от нещата, които са направени, тоест Неговата вечна сила и Божественост**, така че те са без извинение.. ~ Римляни 1:20

Поради тази причина апостол Йоан свързва проповядването на Евангелието с поклонението на Бога-Създател.

Тогава видях друг ангел да лети всред небето, **който имаше вечното евангелие, за да проповядва на онези, които живеят на земята**, на всеки народ, племе, език и люде, казвайки със силен глас: „Бойте се от Бога и Му отдайте слава, защото дойде часът на Неговия съд; **поклонете се на Този, който е направил небето и земята, морето и водните извори.**”
~ Откровение 14:6-7

Изисква се творческата сила на Бог, за да се спаси човек. Това е същата сила, която изговорила в съществуване света и тя може да регенерира човешкото сърце, за да го направи като това на Христос. В книгата си *Вечният завет*, пасторът и лекар Е. Дж. Уагонър показва това чрез проникателно наблюдение.

Това означава, че още от сътворението на света хората са били в състояние да видят вечната Божия сила, ако биха използвали сетивата си, тъй като тя

ясно може да бъде разпозната в нещата, които Той е направил. Творението показва силата на Бог. **Така че силата на Бог е творческа сила. И тъй като Благовестието е силата на Бог за спасение, следва, че Благовестието е проява на творческа сила за спасяване на хората от греха.** Но също така научихме, че Евангелието е добрата новина за спасение чрез Христос. Евангелието се състои в проповядването на Христос и то разпнат. Апостолът казва: „Защото Христос ме изпрати не да кръщавам, а да проповядвам Евангелието, не с мъдростта на думите, за да не се обезсили Христовият кръст. Защото проповядването на кръста е глупост за онези, които погиват; **но за нас, които сме спасени, това е силата на Бог.**” ~ 1 Коринтяни 1:17-18

И още по-нататък: **Ние проповядваме разпнатия Христос**, за юдеите съблазън, а за гърците глупост; но за призиваните, и юдеи, и гърци, **Христос, Божията сила и Божията мъдрост.** ~ 1 Коринтяни 1:23-24

Ето защо апостолът постъпва така, като казва:

И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходна реч или мъдрост, за да ви проповядвам Божието свидетелство. Защото реших да не зная нищо между вас, освен Исус Христос и Него разпнат. ~ 1 Коринтяни 2:1-2

Проповядването на Христос и то разпнат е проповядване на Божията сила и следователно това е проповядване на Евангелието, защото Евангелието е Божията сила. И това е точно в хармония с мисълта, че проповядването на Евангелието е изтъкване на Бога като Творец; тъй като Божията сила е творческа сила, **а Христос е този, чрез когото са създадени всички**

неща. Никой не може да проповядва Христос, без да Го проповядва като Създател. Всички трябва да почитат Сина, както почитат Отца. **Всяко проповядване, което не изтъква факта, че Исус Христос е Създателят на всички неща, не е проповядване на Евангелието.** (Е. Дж. Уагонър, *Вечният завет* (1900 г.), стр. 22)

В спасителното дело на Бога, за израилтяните, е очевидно, че творческата сила на Бог е действала. Когато се вгледаме внимателно в пресичането на Червено море, виждаме да се проявяват елементи от седмицата на Сътворението. Нека разгледаме три точки от преминаването през Червено море, които имат отношение към историята на сътворението:

И Божият ангел, който вървеше пред Израилевия стан, се отдръпна и отиде зад тях; и облачният стълб отиде от пред лицето им и застана зад тях; и дойде между стана на египтяните и стана на Израил; и това беше облак и тъмнина за тях, [1] **но на онези светеше през нощта**, така че едните не се приближиха до другите цяла нощ. И Моисей простря ръката си над морето; и ГОСПОД направи морето да се връща *обратно* чрез силен източен вятър през цялата онази нощ и направи морето сухо, и [2] **водите се разделиха**. И израилтяните влязоха всред морето по [3] **сухо**; и водите им *бяха* стена отдясно и отляво. ~ Изход 14:19-22

В първия ден от сътворението се появила светлина и Бог отдели светлината от тъмнината. Виждаме, че когато облачният стълб дошъл между израилтяните и египтяните, светлината била отделена от тъмнината. На втория ден от сътворението Бог разделил водите отгоре от водите отдолу. Тогава на третия ден водите отдолу се събрали и се появила сушата. Абсолютно същата дума, използвана за *сухата земя* в историята на сътворението, се използва за сухата земя, която израилтяните преминали.

В книгата *Божествен риск* обясняваме подробно историята на сътворението и нейното значение за евангелието.²¹ Преди Бог да каже да бъде светлина, имало тъмнина по лицето на земята и тя била покрита с вода. Сатана бил дошъл на тази земя, за да попречи на делото на Христос в създаването на този свят и да осуети Божиите цели в Неговия Син. В историята за Червено море Сатана ще осуети целите на Бог, като попречи на бягството на Израел поради морската бариера.

Христос е светлината на света и в откровението за Него в небето имало разделение между светлината и тъмнината. Това разделение било разширено, когато водите били разделени. Водите отгоре представляват верните ангели, които се доверили на Божието откровение за Неговия Син, докато водите отдолу представляват Сатана и неговите ангели, които се отвърнали от светлината. Водите под Бога са наречени морета. Във водите долу Бог създал големи китове (Битие 1:21). Думата за *кит* в тази глава е същата дума, която е използвана за змията, която идва от жезъла на Мойсей, и също е думата, използвана в Псалм 74:13 за змейовете, чиито глави били разбити, когато Бог разделил Червено море както споменахме по-рано.

Докато Божиите хора минавали надолу по дефилето до устието на морето, което е устата на змията/змеят във водите, имаме илюстрация, която отеква назад към времето, когато Божият Син е извикал света в съществува. Древната змия, Дяволът, се опитала да попречи на Христос да извърши Своето дело на сътворението; той бил готов да погълне роденото семе веднага щом бъде създадено.

Защото Бог, Който каза: „Нека бъде светлина в тъмнината“, е направил тази светлина да свети в сърцата ни, за да можем да познаем Божията слава, която се

²¹ *Божествен риск* е достъпна за изтегляне на fatheroflove-bulgaria.com

вижда в лицето на Исус Христос. ~ 2 Коринтяни 4:6

Откровението на Исус Христос, Божия Син, накарало Сатана и неговата армия да се оттеглят, както в историята за сътворението, така и при пресичането на Червено море. Образът на чудовището Ваал-зефон ни говори за владението на Сатана, в което израилтяните навлизат чрез силата на Бог. Ангелите на светлината задържат силите на тъмнината, за да позволят на Божиите хора да преминат.

Четем за силен източен вятър, който раздухва водите и ги прави да се разделят. В историята за сътворението Божият Дух, който понякога е представян като вятър, се реел над тъмните води и на втория ден небесният свод между водите се изпълнил с въздух. Ако нямаше небесен свод, животът не би могъл да съществува. Без отделянето на водите нямаше да има суша, на която да живеем, докато пребиваваме в този свят.

Всичко това е жизненоважно за разбиране поради следващите думи:

Тогава египтяните — всичките коне, колесници и конници на фараона — ги подгониха в средата на морето. **Но точно преди зазоряване ГОСПОД погледна надолу към египетската армия от огнения и облачния стълб** и хвърли силите им в пълно объркване. Той изкриви колелата на колесниците им, правейки ги трудни за управление. „Да се махаме оттук – далеч от тези израилтяни!“, извикаха египтяните. „ГОСПОД воюва за тях против Египет!“ ~ Изход 14:23-25

Точно преди изгрев слънце присъствието на Бог, който ги наблюдавал през огнения и облачен стълб, накарало войнството на фараона да потрепери. Този, който бил в огнения и облачен стълб, бил Христос.

Слънцето е символ на Христос, светлината на света. Когато египтяните били покрити с тъмнина и можели да видят бариерата между тях и израилтяните, те имали достатъчно предупреждение, за да разберат, че не е разумно да се опитват да преследват израилтяните. Но след закоравяването на фараоновото сърце чрез язвите, той бил престанал да усеща убожданията на съвестта и веднага щом облакът започнал да се движи, те продължили решителните си усилия да заловят израилтяните.

Всичко това се случва, когато слънцето започва да изгрява, което напомня за четвъртия ден от сътворението и възкресението на Христос, Слънцето на правдата.

Но за вас, които се боите от името Ми, **Слънцето на правдата ще изгрее с изцеление в крилете Си.** И ще излезете на свобода, подскачайки от радост като телета, пуснати на паша. ~ Малахия 4:2

В историята за Червено море видяхме четири свързващи точки със седмицата на сътворението. Но цялата седмица на сътворението е разкрита в тази история.

Седмица на сътворението	Преминаване на Червено море
1. Разделяне на светлината от тъмнината. (Битие 1:1-5)	1. Египтяните, отделени от израилтяните чрез облачен стълб. Светлина за израилтяните и тъмнина за египтяните. (Изход 14:20)
2. Разделяне на водите. (Битие 1:6-8)	2. Разделяне на водите на Червено море. (Изход 14:21)

<p>3. Появява се суха земя [Евр. №3004], която била събрана на едно място и е наречена Земя; водите, събрани заедно също като морета. (Битие 1:9-13)</p>	<p>3. Появява се суха земя [Евр. №3004] и водата се връща обратно. (Изход 14:22)</p>
<p>4. Слънцето и Луната са създадени. (Битие 1:14-19)</p>	<p>4. Слънцето изгрява. (Изход 14:27)</p>
<p>5. Велики създания [Евр. №8577] в морето. (Битие 1:21)</p>	<p>5. Змеят фараон [Евр. №8577] е в морето. (Езекиил 29:3)</p>
<p>6. Човекът е създаден свободен. (Битие 1:26-28)</p>	<p>6. Израелтяните били спасени и излезли като нов свободен народ. (Изход 14:30, 15:16) „народът, който си изкупил [Евр. №7069] (създал).“</p>
<p>7. Изявената Божия сила. (Римляни 1:20)</p>	<p>7. Изявената Божия сила. (Изход 14:31)</p>

Павел схванал реалността на евангелието, проявено в творението и адаптирал думите на Псалм 19-ти към проповядването му.

Небесата възвестяват Божията слава. Небесата показват Неговото майсторство. Ден след ден те продължаваха да говорят; нощ след нощ те Го правят известен. Говорят без звук или дума; гласът им никога не се чува. И все пак **посланието им е отишло по цялата земя и думите им по целия свят.** Бог е направил дом в небесата за слънцето. ~ Псалм 19:1-4

Така че вярата идва от слушането, тоест **от слушането на Благата вест за Христос.** Но аз питам дали

хората на Израел наистина са чули посланието? Да, чули са: „**Посланието отиде по цялата земя и думите по целия свят.**“ ~ Римляни 10:17-18

Това разкрива, че изкупителната сила на Бог в Христос се проявява в историята на сътворението. Изкуплението на израилтяните при Червено море е подпечатано с историята за сътворението. Те били пресъздадени. Ето защо Павел вижда, че те са били „кръстени“ (1 Коринтяни 10:2), което означава, че са били „родени отново“.

Същата изкупителна/творческа сила се проявява в историята за Ной, когато разделените води се събрали отгоре и отдолу и Ной бил спасен в ковчеза със семейството си. Цялото спасение на човешката раса е изразено в историята на сътворението и може да бъде обобщено по следния начин.

Събитие	Текстове	Представителство
1. Светлина от тъмнината	Битие 1:1-5	Война в рай. (Откровение 12:7-9). Сатана разпръсва тъмнина относно Божия характер. Светлина, сияе в лицето на Христос (2 Коринтяни 4:6). Енох , чието проповядване на правдата е светлината през първия период от 1000 години , кулминира в неговото отвеждане на небето. (Битие 5:21-24)
2. Разделяне на водите	Битие 1:6-8	Евангелската светлина кара тъмнината да се обръща. Отделяне на Сатана и неговите ангели от Бог. (Юда 1:6). Сега светлината и тъмнината се борят за умовете на вселената. (1 Йоаново 1:5). Ной, проповедникът на правдата през втория период от 1000 години . Издържа на събирането на водите отгоре и отдолу. Чрез Божията благодат във вечния завет водите отново са разделени. (Битие 9:9-17)

<p>3. Водите се събират и се появява суша</p>	<p>Битие 1:9-13</p>	<p>Сеячът излиза да посее семето на Евангелието. (Матей 13:3). То предоставя твърда почва за краката и ни извежда от ужасната яма. (Битие 1:2, Псалм 40:1-2). Бог ограничава дейностите на Сатана и поставя граници на водите. (Йов 26:10). Разликата между царствата на светлината и тъмнината се разкрива в живота на Нимрод и Авраам и техните потомци през третия период от 1000 години.</p>
<p>4. Две големи светила и звездите</p>	<p>Битие 1:14-19</p>	<p>Евангелското семе се проявява в небето – съответства на ден първи. Небесата провъзгласяват славата или характера на Бог. (Псалм 19:1). Рамката за жената от Откровение 12-та глава е ратифицирана (Откровение 12:1). Тези светила са дадени за определените от Бог времена и потока на живота от Неговия трон. (Езекиил 46 и 47 глави). Христос, Слънцето на правдата, се появява в края на четвъртия период от 1000 години.</p>
<p>5. Риби и птици</p>	<p>Битие 1:20-23</p>	<p>Евангелието се проявява в морето и въздуха – съответства на ден втори (Йов 12:7-8). Небесните птици са предназначени да разкрият характера на Бог. Връзката с втория ден също разкрива разделението между църквата в пустинята и църквата в Рим през петия период от 1000 години. (Откровение 12:6). Представени са две различни евангелия. Едната църква става клетка на всяка омразна птица (Откровение 18:2), а другата остава като Христови ловци на хора (Матей 4:19).</p>

6. Животни и човек	Битие 1:24-31	Човекът е направен по Божия образ и е създаден, за да разкрие Неговия характер. Животните също трябвало да разкрият светлината на Божия характер. Когато човекът достигне завършеност във втория Адам, тогава ние сме подготвени за почивка. (Битие 1:26, Йов 12:7. 1 Коринтяни 15:22). 144 000, които се проявяват в края на шестия период от 1000 години, ще разкрият Божията слава. (Откровение 14:1-5)
7. Съботна почивка	Битие 2:1-3	Голямата борба приключва и ние навлизаме в почивка, когато тъмнината се разпръсне и вече няма нощ. Светиите са 1000 години на небето. (Откровение 21:23-25)

Основният момент в тази таблица е, че Христос бива разкрит в края на четвъртия период от човешката история. Той е светлината на света, Слънцето на правдата. Най-великото откровение на светлината дошла в света по това време. Това е и времето, когато Христос е разпнат.

Бог споменава две знамения, които ще накарат хората да повярват на Мойсей. Първото знамение е превръщането на жезъла в змия. Второто знамение е да пхне ръката си в пазвата си и да я извади като прокажена. Мойсей показал и двете знамения на израилтяните в Египет, но на фараона показал само жезъла, превръщащ се в змия. Преживял ли е фараонът второто знамение?

Защо отдръпваш ръката си - дясната? **Извади я от пазвата си.** Защото Бог е моят Цар от древността, който върши спасение всред земята. **Ти си разделил морето със силата Си; Ти си строшил главите на змеиговете във водите.** ~ Псалми 74:11-13

Христос е този, който живее в лоното на Отец (Йоан 1:18).

Христос е Божията сила (1 Коринтяни 1:24). Докато фараонът и армията му се давели в ужас, Христос бил там и страдал с тях. Псалм 18 говори за Христос на кръста и виждаме, че този език е подобен на това, което фараонът е преживял при Червено море.

Въжетата на смъртта ме оплетоха; **разрушителни наводнения** ме заляха. Гробът обви въжетата си около мен; смъртта постави капан на пътя ми. ~ Псалм 18:4-5

При блясъка, *който беше* пред него, гъстите му облаци преминаха, градушка и огнени въглени. **И ГОСПОД прогърмя в небесата** и Всевишният издаде гласа Си; градушка и огнени въглени. Да, той изпрати стрелите Си и ги разпръсна; и **изстреля мълнии и ги смути**. Тогава **се видяха коритата на водите** и основите на света се разкриха от Твоето изобличение, Господи, от духа на дишането на Твоите ноздри. ~ Псалм 18:12-15

Проказата е символ на греха (Левит 13 глава) и на кръста Христос е направен грях за нас (2 Коринтяни 5:21). С изваждането на прокажената ръка от пазвата, виждаме Христос разпнат в смъртта на египтяните. Но в нашето човешко състояние ние ги смятаме за поразени от Бог и наскърбени.

Наистина той понесе скръбта ни и с мъките ни се натовари; но ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен. ~ Исаия 53:4

Инструментът на настоящия кръст ни разкрива страданията на Христос в преживявянето при Червено море. Но било необходимо Бог да се откаже от египтяните като откуп, за да спаси израилтяните, защото това бил единственият начин, по който и египтяните, и израилтяните можели да се поми-

рят с извършеното в Египет зло.

Сега стигаме до същината на всичко, което обяснявахме. Припомняме в шеста глава как човечеството разбира израза „Боже мой, Боже мой, защо си ме изоставил?“ Ние си въобразяваме, че Бог изоставя Своя Син, защото Неговата справедливост изисква смъртта на Христос за нашето спасение. Абсолютно същото нещо се случва в историята с преминаването през Червено море. Нашето чувство за справедливост ни кара да виждаме вдигането на жезъла и събирането на водата като Божия отмъстителна справедливост, унищожаваша египетския народ за греховете му срещу Израел. Чувството ни за справедливост ни кара да виждаме Бог без бащините Му качества.

Тъмнината, която покривала земята, гръмотевиците и светкавиците, изявени на кръста, се разбират като Божия гняв към греха, но в Псалм 18 Христос изрича думите на Баща Си със съкрушено сърце, чийто Син току-що бил убит от човешката раса.

Бог се явява унищожителят на фараона, както се явява унищожителят на Христос на кръста. И в двата случая Христос е разпнат. И в двата случая се извършва изкупление за Божия народ. Когато Исус умрял на земята, и невинните, и виновните били окачени на кръстове. Човешкото сърце изисква смъртта на невинния и виновния, за да бъде удовлетворено чувството му за справедливост. То е на основата на плътски идеи за това, което мислим, че Бог иска, но всъщност е вдъхновено от Сатана.²²

Смъртта на сравнително невинния син на фараона и всички първородни на Египет става ключ, който позволява на израилтяните да напуснат Египет. Но едва след смъртта

---

²² Вижте книгата *Умилостивение*, глава 9 за повече подробности по този въпрос. Предлага се за изтегляне от fatheroflove-bulgaria.com

на виновния фараон при Червено море, Израел преживява пълно изкупление.

Има още едно доказателство, което трябва да разгледаме относно преминаването през Червено море и то е във връзка с окончателното унищожение на Сатана. Говорихме накратко за това в предишната глава. За Сатана се казва, че е убит като един всред морето (Езекиил 28:8). Нека разгледаме внимателно седми стих от тази глава.

„Сега ще доведе [Хиф'ил – позволя да дойде] срещу теб чужда армия, ужасът на народите. Те ще извадят мечовете си срещу чудната ти мъдрост и ще осквернят блясъка ти!“ ~ Езекиил 28:7

Бог ни казва, че Сатана ще бъде атакуван от армия, която е ужасът на народите. Думата на иврит за *ужас* означава *тираничен, жесток потисник*. Тези, които Сатана е управлявал през вековете, отразяват неговия характер и когато осъзнаят, че са изгубени, те се обръщат срещу него и се стремят да го погълнат. Текстът в Езекиил продължава:

„Тогава ще се похвалиш ли, казвайки, „Аз съм бог!“ на тези, които те убиват? За тях ти няма да бъдеш бог, а просто човек! Ще умреш като изгнаник в ръцете на чужденци [Евр. №2114]. Аз, Върховният ГОСПОД, казах това!“ ~ Езекиил 28:9-10

Бог показва, че *чужденците* ще убият Сатана. Това са хора, чужди на Бога, защото не Го познават. Това, което е най-интересно в думата за чужденци е, че тя е точно същата, която описва странното дело на Бог.

ГОСПОД ще дойде както дойде против филистимците при планината Феразим и срещу аморейците при Гаваон. Той ще дойде да извърши странно [Евр. №2114] нещо; да извърши странно дело. ~ Исаия 28:21

Божият странно действие е да се обърне и да позволи на последствията да се разиграят. В крайна сметка Бог ще остави злите семена, които Сатана е посадил в народите, да се надигнат и да го унищожат. Но точно като в историята за Червено море, ще изглежда, че Бог е унищожил Сатана.

Водите на Червено море представляват хора и народи.

Тогава ангелът ми каза: „Водите, където властва блудницата, представляват маси от хора от всеки народ и език.” ~ Откровение 17:15

Тези води били раздвижени от Сатана чрез неговата жестокост, тиранична природа. Левиатан, който също представлява Сатана, разкрива тази характеристика.

Левиатан кара водата да кипи в суматохата си. Разбърква дълбините като гърне с мехлем. Водата блести в дирята си, правейки морето да изглежда бяло.”
~ Йов 41:31-32

Гневът, който Сатана вдъхва в хората, ще се върне върху него. Той ще бъде удавен в жътвата от семената на насилията, които е посял в хората. Бог не е за подиграване, както Сатана е посял, така ще пожъне. Но дори в този процес Христос е разпнат. Той е създал Луцифер и го обича. Мъчение е да го вижда как идва към края си. Всеки дъх на Сатана идва от Христос и затова Той страда с него до края. Но човечеството смята Христос за поразен от Бог, а не за поразен от човека. Не е ли време да излезем от слепотата на нашето повърхностно четене на Библията?

Ще останем ли доволни от повърхностното четене на Писанията? Тази история за Червено море е толкова богата на смисъл; има други неща, които още не сме докоснали. Има връзка между Ваал-зефон, господарят на севера, и северният цар, който издига двореца си между славната планина и

морето в Данаил 11:45. Но няма да се спираме да изследваме това сега. То е само един пример за това колко богато е Божието Слово и колко повече може да се изследва тук.

Ние ще изучаваме тези неща завинаги и те няма да бъдат изчерпани. Тъй като се молих за тази история и исках моя небесен Баща да ми я обясни, нещата, които споделих с вас, са това, което ми беше дадено. Колко по-богата и красива е историята в тази светлина. Наистина Божиите мисли не са като нашите мисли, нито нашите пътища са като Неговите. Ще повярвате ли на евангелието на Червено море? Или ще останете в мрака, за да гледате на Бог като на воин, който дави враговете Си? Както съдите, така ще бъдете съдени.

Нека обобщим тази история във връзка с нашите десет инструмента:

Инструменти	Приложение
1. Семейство	Египтяните също са Божии деца, въпреки че Го познават по-малко от израилтяните. Не можем да ги разглеждаме просто като врагове на Бога. Те се превърнали в Негови врагове, но Бог ги обичал по същия начин като израилтяните. Той не е пристрастен към определени личности.
2. Евангелски характер	Исус никога не е удавил никого, докато е бил тук на земята. Еврейските водачи станали Негови врагове и затова домът им бил оставен пуст. Той не ги убил, а им позволил те да убият Него.

3. Вражда	Моисей заявил, че никога повече няма да видят египтяните (Изход 14:13). Бог не е казал това. Той само казал, че ще бъде почитан чрез фараона. Фараонът закоравил сърцето си до такава степен, че не видял предупредителните знаци в облачния стълб, който се променял от светъл в тъмен, нито предупреждението да се върнат, когато заседнали.
4. Двете огледала	Заповедта на Бог към Мойсей да вдигне ръката си, така че водите да се съберат, изглежда сякаш Бог има за цел да убие египтяните в огледалото на Стария завет. В Новия завет фараонът влиза в пътя на изкуплението без вяра и ангелите не можели да задържат водите. Те символизират народите, които най-накрая ще унищожат Сатана чрез яростта, която е засадил в тях.
5. Ангелска защита	Ангелите защитавали израилтяните докато минавали през Червено море, но престанали да защитават, когато египтяните преминавали.
6. Земното проклятие	Липсата на вяра у фараона попречила на водите да останат разделени. Както в дните на Ной, водите се събрали поради тяхното нечестие.
7. Проекция	Когато четем Библията, мислим, че Бог е точно като нас; и тъй като фараонът е бил жесток тиранин, ние естествено смятаме, че той заслужава да умре. Представяме си, че фараонът е поразен от Бог и страда, но в действителност Христос е изстрадал агониите на разпятието при смъртта на фараона и египетските войници.

8. Двата завета	Смъртта на фараона и войниците увеличи-ла вярата на израилтяните, че Бог е Бог на войната. Тази греховна черта изобилства в историята за Червено море. Също така изобилства за всички, които вярват, че Бог лично е удавил египтяните.
9. Истински кръст	Христос бил разпнат в Червено море при загубата на египтяните. Те били дадени като откуп за спасяването на Израел. Невинният първороден син на фараона бил убит в Египет, а виновният фараон бил убит в Червено море, като по този начин завършил процесът на изкупление за Израел. По същия начин Христос първо бил убит, за да отвори умовете ни, но изкуплението ще бъде завършено за нас, когато нечестивите бъдат унищожени заедно със Сатана.
10. Божия съд	Фараонът мислел, че е хванал израилтяните в капан, но този капан унищожил самия фараон. Бог осъдил фараона, като Му позволил да получи последствията от Своите решения. Ако Бог бил примамил египтяните във водата, тогава бихме могли да кажем, че Той ги е убил; но Бог се опитал да им попречи да влязат във водата и свалил колелата на колесниците им, за да ги забави. (Псалм 9:16)

ПОРАЖЕНИЕТО НА АМАЛИЧАНИТЕ ПОБЕЖДАВА ИЗРАЕЛ

Ликуване преминало през лагера на Израел. Жените, водени от Мириам, възхваляват Бога, който е удавил египтяните и разбил врага.

‘ГОСПОД е воин; Името Му е Яхве! Колесниците и армията на фараона Той хвърли в морето. Най-добрите офицери на фараона се удавиха в Червено море. Дълбоките води бликнаха над тях; потънаха на дъното като камък. Твоята десница, Господи, е славна в сила. Десницата ти, Господи, поразява врага.’ ~ Изход 15:3-6

Тази възхвала на Йехова прикрива техния дълбоко вкоренен страх от Бог, който в крайна сметка поражда липса на доверие в Него. 24 часа по-рано хората обвинили Моисей, че се опитва да ги убие. Йосиф Флавий ни казва, че са искали да

го убият с камъни.

Когато фараонът се приближи, хората на Израел вдигнаха очи и се паникьосаха, когато видяха египтяните да ги настигат. Те извикаха към Господа и казаха на Мойсей: **Защо ни изведе тук да умрем в пустинята?** Нямаше ли достатъчно гробове за нас в Египет? Какво ни направи? Защо ни накара да напуснем Египет? Казахме ти: `Остави ни на мира! По - добре е да бъдем роби в Египет отколкото трупове в пустинята“! ~ Изход 14:10-12

Нашите предци в Египет **не бяха впечатлени от чудодейните дела на ГОСПОДА**. Те скоро забравиха многобройните Му милости към тях. Вместо това **те се разбунтуваха срещу Него при Червено море**. ~ Псалм 106:7

Тъй като евреите, нито бяха в състояние да издържат, понеже бяха така да се каже, обсадени, защото искаха провизии, нито видяха някакъв възможен начин за бягство; и ако трябваше да мислят за битка, **нямаха оръжие**; те очакваха всеобщо унищожение, освен ако не се предадат на египтяните. Така че те хвърлиха вината върху Мойсей и забравиха всички знамения, извършени от Бог за възстановяването на тяхната свобода; и то до там, че **тяхното недоверие ги подтикна да хвърлят камъни по пророка**, докато той ги насърчаваше и им обещавахе избавление... (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 2, глава 15:4)

Исус ни казва, че както съдим другите, така ще бъдем съдени и ние, което означава, че ще съдим себе си по същия начин. Докато израилтяните се наслаждавали на вярата, че Бог е убиец на онези, които не са Му угодни, те били оставени с мисълта, че собствената им греховност може да накара

Бог да направи същото с тях. За да компенсират този страх, те се нуждаели от някой, който да поеме вината за възникналите трудности, за да не се разбере, че Бог се готви да ги убие заради греховната им неблагодарност.

Преди да напуснат морския бряг, се случило нещо много важно. Докато възхвалявали Бога на войната, им се сторило, че същият този Бог им е предал оръжията на египтяните.

На следващия ден **Моисей събра оръжията на египтяните, които бяха донесени в лагера на евреите от течението на морето, и силата на ветровете, които му се противопоставяха; и той предположи, че това също се е случило от божественото провидение**, така че те да не останат лишени от оръжие. И така, когато заповяда на евреите да се въоръжат с тях, той ги поведе към планината Синай, за да принесат жертва на Бога и да принесат приноси за спасението на множеството, както му беше наредено да направи преди това. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 2, глава 15:6)

Йосиф Флавий заявява, че Мойсей *предположил*, че божественото провидение им е дало оръжията. Мойсей се е грижил за овце в продължение на 40 години с тояга и Бог му е позволил да освободи стотици хиляди израилтяни с помощта на тояга, без да има нужда от оръжия. Какво накарало Мойсей да смята, че божественото провидение им е извадило оръжията от водите, развълнувани от Ваалзефон?

Израилтяните са възхвалявали Бога на войната, докато Исус ни показва, че Неговият Отец не е такъв. Това невежество за истинския характер на Бог ще се окаже смъртоносно и ще доведе до едно от най-погрешните разбираня в човешката история от страна на по-късните поколения, които четат за войните на израилтяните.

Въпреки че имало фини доказателства за Божия истински характер в отношенията Му с човечеството, тъмнината на човешкия ум, съчетана с лъжите на Сатана, направили това много трудно за разпознаване. Бог им изглеждал като всички други богове на народите; те призовавали боговете си да им помогнат в битките и така направили израилтяните. Те били съблазнени от безкрайните интриги на царствата, които се биеха от името на своите богове, и поколение след поколение щели да смятат, че Бог показва Своето задоволство от тях, като дава победа във войната.

Ужасна трагедия е, че човешкото сърце може да усети дълбините на любовта и интимността в собствения си семеен кръг, но очевидно забравя въздействието, което отнемането на живота има върху семейството на друг. Колко кораво е човешкото сърце към нежността, която Бог е предвидил за всички нас. Исус ни разкрива природата на Своето царство:

Исус отговори: „Моето царство не е земно царство. **Ако беше, Моите последователи щяха да се борят, за да не Ме предадат на еврейските водачи. Но Моето царство не е от този свят.**” ~ Йоан 18:36

Тези думи трябва да потънат в съзнанието ни. Истинските последователи на Христос не се бият с пушки, мечове или копия. Царството, от което те са част, е духовно царство. Дори Авраам търсел небесно царство и никога не претендирал за собственост върху мястото, където живеел.

Чрез вяра той живееше в обещаната земя като в чужда страна, живеейки в шатри с Исаак и Яков, наследниците с него на същото обещание; **защото той чакаше града, който има основи, чийто строител и създател е Бог.** ~ Евреи 11:9-10

Тогава той излезе от земята на халдейците и се за-

сели в Харан. И оттам, когато баща му беше мъртъв, Той го премести в тази земя, в която сега живееете. **И Бог не му даде наследство в нея, нито достатъчно, за да стъпи на нея.** Но дори когато Авраам нямаше дете, Той му обеща да му я даде за притежание на него и на потомците му след него. ~ Деяния 7:4-5

Мойсей е отгледан в Египет като воин. Той познавал изкуството на войната, но Бог го взел от египетския дворец, за да го обучи да се грижи за овце. Именно тази професия го подготвила да ръководи Божия народ, а не обучението в Египет като воин.

Псалмистът казва: „Господ е моят пастир.“ Той не е воин. Още веднъж, когато се вгледаме в лицето на Исус, не виждаме доказателства за военен княз. Виждаме смирен пастир, който се грижи за Своите изгубени овце.

Но един от мъжете с Исус извади меч си и удари слугата на първосвещеника, като му отрязва ухото. **„Свали меч си“, каза му Исус. „Тези, които използват меч, ще умрат от меч.** Не осъзнаваш ли, че мога да помоля Своя Отец за хиляди ангели, които да ни защитят, и Той ще ги изпрати незабавно?“ ~ Матей 26:51-53

Наш дълг е да погледнем в Стария завет чрез тези стихове. Исус проявява пълно доверие в защитата на Своя Отец и ако защитата не е налице, тогава Той вярва, че Божията цел ще бъде изпълнена в лошото отношение, през което преминава. Христос никога не се е защитавал, дори когато хората Го удряли, измъчвали, биели с камшик. Това е толкова конфронтиращ урок. Както Исус заявява:

Но аз ви казвам, не се съпротивлявайте на зъл човек! Ако някой те удари по дясната буза, предложи и

другата. ~ Матей 5:39

Същият този Исус превел Израел през пустинята (1 Коринтяни 10:1-4). Казва ни се, че Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги (Евреи 13:8). Затова е жизненоважно за нас да разгледаме тези военни истории в Стария завет и да знаем със сигурност, че служителите на Исус не се бият с мечове, а се доверяват на Божията защита.

Някои може да кажат, че Исус е заповядал на учениците си да продадат дрехите си и да купят мечове.

„Но сега,“ каза той, „вземете парите си и една пътна чанта. И ако нямате меч, продайте наметалото си и си купете един! Защото е дошло времето това пророчество за Мен да се изпълни: „Той беше причислен към бунтовниците.“ „Да, всичко, написано за Мен от пророците““. „Виж Господи,“ отговориха те, „между нас има два меча“, „Това е достатъчно“, каза той. ~ Лука 22:36-38

Ако Христос казва на всеки човек да си купи меч, как биха могли два да бъдат достатъчни за дванадесетте ученици? Още веднъж старозаветното огледало ни приканва да повярваме, че Исус е казал на тези мъже да купят физически мечове, докато новозаветното огледало ни показва, че Исус е имал предвид следното: „Стига, спрете да говорите така – под меч имах предвид духовен меч, словото на Бога.“ Читателят решава какво е значението.

След като Израел събрал оръжията от мъртвите египетски войници и тръгнал към пустинята, те стигнали до място с вода, наречено Мара. Когато открили, че водите са горчиви, те сякаш забравили всичко, което Бог бил направил за тях. Йосиф Флавий посочва, че жените и децата „притъпили смелостта на мъжете“, което ги накарало да отидат при

Мойсей да се оплачат, че нямат достатъчно вода за пиене. Вместо да се молят на Бог да им помогне, те роптаели пред Мойсей. Той се помолил на Бог и избавлението дошло чрез хвърлянето на един клон във водата.

Щели ли израилтяните да се научат да се доверяват на Бог? Не, тяхното поклонение пред убиващият Бог-воин им причинило психоза и несигурността се проявявала всеки път, когато чувствали, че нуждите им не са незабавно задоволени.

Тогава цялата израилска общност тръгна от Елим и се отправи към пустинята Син, между Елим и Синайската планина. Те пристигнаха там на петнадесетия ден от втория месец, един месец след напускането на египетската земя. **Там също цялата общност на Израел се оплакваше от Мойсей и Аарон. „Да беше ни убил ГОСПОД още в Египет“, стенеха те. „Там седяхме около гърнета, пълни с месо, и ядохме колкото хляб искахме. Но сега ни доведе в тази пустиня, за да умрем всички от глад.“ ~ Изход 16:1-3**

Надяваме се, че можем да започнем да използваме някои от инструментите, които сме научили по време на това пътуване, за да различим проекцията в този пасаж. Цялото събрание – забележете това внимателно, *цялото събрание* – предположили, че е имало заговор, който щял да доведе до смъртта им, и сега се запитали защо Бог просто не ги е убил в Египет?

Откъде идва такава абсурдна идея? Как цялото събрание стига до заключението, че ще умрат след всички чудеса, които Бог извършил, за да ги избави от Египет? Можем ли да видим как почитането на Бог-убиец се развива, когато нещата изглеждат нередни? Желанието Бог да убива други ще се обърне срещу нас и ще ни накара да повярваме, че Той иска да убие и нас. Израилтяните били обсебени от мисълта, че

Бог предпочита да са мъртви.

Виждаме този модел на мислене в Каин, след като убил брат си. Той си представял, че всички искат да го убият. Когато Израел се радвал на унищожението на фараона, те несъзнателно изпитвали същото от пробождането на Христос. Те вярвали, че Бог ги е поразил, но не могли да видят, че желаят това поради вътрешната си вражда. Враждата към Първородния на небето все още била в тях. Те проектирали това зло върху Бога, мислейки, че сега Той иска да ги убие.

Нашият небесен Баща понася това фалшиво обвинение срещу Себе Си. В замяна Той благославя тези, които Го проклинат и прави добро на онези, които злобно Го използват. Той обещава, че манна ще пада от небето всеки ден, за да се хранят. Само в съботата, манната не падала, но за сметка на това, в петък била давана двойна порция. Такива милостиви разпоредби за един неблагодарен народ.

В края на Изход 15-та глава Бог умолява хората просто да Го слушат, за да може да ги защити (Изход 15:26). В глава 16^{та} Той задава въпроса:

„...Колко време отказвате да спазвате заповедите Ми и законите Ми?“ ~ Изход 16:28

Какво се случило с благодарността, ликуването, възхвалата и поклонението на Бог, който ги бил извел от Египет? На всяка крачка Той се среща с техните оплаквания, обвинения, бунт и неподчинение. В Изход, глава 17, отново се появява оплакването за вода.

Тогава цялото общество на израилтяните тръгна от пустинята Син, според заповедта на Господа, и разположиха стан в Рафидим; но *нямаше* вода за пиене. Затова хората се караха на Мойсей и казаха: „Дай ни вода да пием.“ Тогава Мойсей им каза: „Защо се карате

с мен? Защо изкушавате Господа?“ И хората жадуваха там за вода и хората се оплакваха от Мойсей и казаха: „**Защо ни изведе от Египет, за да умориш с жажда нас, децата ни и добитъка ни?**“ Тогава Мойсей извика към Господа, казвайки: „Какво да направя с тези хора? **Почти са готови да ме убият с камъни!**“ ~ Изход 17:1-4

За пореден път хората обвиняват Мойсей, че се опитва да ги убие, но както разкрива текстът, те са тези, които се опитват да го убият. Нашият небесен Баща проявява търпение и им дарява вода от скала в пустинята, красив символ на Христос, изворът на живите води.

Но постоянната им липса на вяра довежда до последствия. Библията ни казва ясно:

Който копае яма, ще падне в нея; и който събори плет, змия ще го ухапе. ~ Еклисиаст 10:8

Оплакването, мърморенето и обвиненията към Бог и Мойсей направили пробив в защитната стена. Дяволът заявява, че хората не искат Божията защита и иска достъп. Точно както четем в Псалм 78:49, където Бог освобождава зли ангели да вършат делото си по убиване поради отказа им да слушат, така сега Бог позволява на злите ангели да подтикнат амаличаните да ги нападнат. Версията на крал Джеймс прави връзката между оплакванията от липсата на вода и нападението на амаличаните:

И той нарече мястото Маса и Мерива, поради упреците на израилтяните и защото изпитаха Господа, като казаха: **Господ между нас ли е, или не? Тогава дойде Амалик** и се би с Израел в Рефидим. ~ Изход 17:7-8

Думата *тогава* свързва двете събития като едното идва в

следствие на другото. Тъй като те изпитват дали Господ е сред тях, Той естествено трябвало да отстъпи в съответствие с тяхната липса на вяра.

Нападението на амаличаните било брутално, малодушно и безмилостно. Тази атака била толкова наскърбяваща, че страничното поле на Изход 17:16 казва, че „ръката на Амалик е срещу Божия трон“.

Никога не забравяйте какво ви сториха амаличаните, когато идвахте от Египет. Те ви нападнаха, когато бяхте изтощени и уморени, и поразиха онези, които изоставаха. Те нямаха страх от Бога. ~ Втор. 25:17-18

Нищо не може да възбуди страстите на човека толкова колкото, когато слабите и беззащитните от неговия род и племе са нападнати. Думите на Исус викат към нас сега, защото ги знаем: „Който се залавя за меча, ще умре от меча,“ но какво трябвало да направи Моисей? Току-що бил преживял заплахата от това да го убият с камъни, а сега хората по краищата на техния народ били унищожени.

Необходими били незабавни действия. Нямало време да отидеш и да се помолиш тихо! Молитвите се казвали, докато се вземали решенията. Когато Моисей се издигнал като пълководец и започнал да събира силите си и да назначава водачи за битка, внезапно целият бунт изчезнал; мъжете влезли в хармония и работели заедно в унисон, за да отблъснат тази безчувствена атака. Йосиф Флавий описва тази важна трансформация на Израел.

И с тези думи Моисей насърчи множеството, което след това свика заедно първенците на своите племена и техните началници, както поотделно, така и заедно. На младите мъже той нареди да се подчиняват на старейшините си, а на старейшините да се подчиня-

ват на водача си. **Така че хората бяха въодушевени в умовете си и бяха готови да опитат късмета си в битка и се надяваха по този начин най-накрая да бъдат избавени от всичките си нещастия: те копнееха Моисей незабавно да ги поведе срещу враговете им**, без ни най-малко забавяне, така че никакво връщане назад да не бъде пречка за сегашното им решение.

И така, Моисей раздели всички, които бяха годни за война, в различни войски и постави над тях Исус Навиев, от племето на Ефрем; един, който беше с голяма смелост и търпение да се подложи на труд; с големи способности да разбира и да говори това, което е правилно; и много сериозен в поклонението на Бог... (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 16:3)

Как Моисей се трансформира от човек, когото подозирали, че се опитва да ги убие, в такъв който иска да ги води напред в битка? Как мъжете, които са били страхливи и депресирани, стават „въодушевени в умовете си“, като намират цел и слава във войната? Колко мистериозно е сърцето на човека!

Моисей заповяда на Исус Навиев: „Избери няколко мъже, които да излязат и да се бият срещу армията на Амалик за нас. Утре аз ще застана на върха на хълма, държейки Божия жезъл в ръката си.“ ~ Изход 17:9

Богът воин, на когото се покланяли на брега на Червено море, сега ги благославял, като им дал човешка версия на себе си – Исус Навин. Той станал въплътеният Божи син, избраният, воинът, когото те отдавна очаквали.

Какво може да направи Бог в тази ситуация? Ако ги изостави напълно, те щели да бъдат избити. Те били отхвърлили

Неговия Дух и се били разбунтували срещу Него, така че Бог не бил в състояние да изгони враговете им със стършелите (Изход 23:28) на изобличаващия страх. Това е мястото, където нашият осми инструмент - Двамата завета, е жизненоважен. Основната причина, поради която Амалик успял да атакува Израел, била техният бунт. Те демонстрирали пълна липса на вяра в Бог, поради което не били в спасителна заветна връзка с Него. В този контекст съобщенията на Бог към тях са огледало на тяхното собствено мислене. Те не са склонни да приемат нищо друго. Те отказват да направят нещата, които Бог иска от тях; затова, Той им говори нещата, които те мислят, за да изобилства грехът им с надеждата да ги въведе във вечния завет, наричан още нов завет на изобилна благодат.

Това е мястото, където възниква голямо недоразумение, когато четем Стария завет. Предполагаме, че думите, които Бог изговаря, представляват Неговите собствени мисли. Но мислите на хората не са Божиите мисли и хората естествено се съпротивляват на Божиите мисли, така че Той е принуден да влезе в Стария завет с човека, да се съгласи да поддържа контакт с него и да му говори собствените си думи, като по този начин позволява процеса на греха да порасне до там, че да стане очевиден. Бог помага на човека да работи със собствения си мисловен процес, за да може да осъзнае своята греховност.

Когато съзнанието за греха дойде при човека, тогава се дава благодат да се покае и да влезе в Новия Завет. След като този двузаветен процес се разбере, можем да четем Стария завет в хармония с характера на Христос.

Трансформацията на Израел от страшна, бунтовна, съмняваща се група в подредена армия, побеждаваща своите врагове, била това, което *те* желаели. Такава са си представяли, че трябва да бъде съдбата им. Божиите обещания към Авраам, Исаак и Яков изискват техните потомци да не бъдат

унищожени, и затова Бог им помогнал, не в убиването на врага, а защитавайки израилтяните и вдъхвайки им смелост пред опасността, така че да се научат да разчитат на Бог в крайна сметка. Това ще изгради връзката им; доверието им ще се увеличи и страхът им ще намалее и ще им даде основа да Го опознаят по-добре.

Мойсеевото вдигане на ръце позволило на Израел да надделее над врага и това бил урок за бунтовните хора, които ги насърчавал да се доверят на Бога. Амаличаните били изоставили Бог и не могли да бъдат защитавани повече, но както при язвите в Египет, Бог все още можел да учи израилтяните в тази мрачна долина на смъртта. Той знаел, че победата за Израел ще има отрицателни последици, но това била по-малката от двете злини. Оставянето им всички да умрат в този момент не било опция.

Йосиф Флавий описва подробно как израилтяните реагирали на победата, която спечелили.

Така че нашите предци са постигнали най-значителната и най-подходяща победа; тъй като те не само победиха онези, които се биеха срещу тях, но ужасиха и съседните народи и получиха големи и великолепни предимства от враговете си чрез тежките си болки в тази битка: защото, когато превзеха лагера на врага, те получиха готова плячка за обществото и за собствените си семейства, докато дотогава не разполагала с никакво изобилие, дори от необходимата храна.

Веднъж проведена, гореспоменатата битка също беше повод за техния просперитет, не само за настоящето, но и за бъдещите векове; тъй като те не само поробиха телесно враговете си, но покориха и умовете им и след тази битка станаха ужасни за всички, които живеяха около тях. Нещо повече, те придобиха ог-

ромно количество богатства; защото много сребро и злато беше оставено в лагера на врага; както и медни съдове, които обичайно използвали в своите семейства; много украсени прибори имаше там, и от двата вида, тоест от тези, които бяха изтъкани, и с орнаменти по техните доспехи, и други неща, които служеха за употреба в семейството и за мебелите на техните стаи; те получиха също плячката от добитъка и от каквато и да е потреба, за да ги носят в лагерите, когато се преместват от едно място на друго.

Така че евреите сега оценяваха себе си по своята смелост и претендираха за големи заслуги поради своята доблест; и привикнаха непрекъснато да полагат усилия, с които смятаха, че всяка трудност може да бъде преодоляна. Такива бяха последициите от тази битка. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 16:4)

Обърнете внимание на думите, „евреите сега оценяваха себе си по своята смелост и претендираха за големи заслуги поради своята доблест“. Тогава въпросът е на кого са благодарили за спечелването на битката? Когато застанали на брега на Червено море, всички отдали слава на Бога. Но в тази история няма данни хората да са били изпълнени с благодарност, дори поради символа на Моисей, който държи ръцете си вдигнати. Те взели славата за себе си. Използвали Божията благодат, за да се превърнат в нещо като машина за убиване, която извършва геноцид над цели народи с техните мъже, жени и бебета.

Вярно е, че Моисей построил олтар и го нарекъл „Господ е мое знаме“ (Изход 17:15). Той бил един от малцината с вяра. Но дори и той все още трябвало да научи уроци за характера на Бог.

Така Моисей принесе благодарствени жертви на Бога и построи олтар, който нарече Господ Победител. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 16:5)

Моисей схваща Бог като победител и унищожител на Божиите врагове. Това е напълно разбираемо, тъй като Христос, пълното откровение на Божия характер, все още не бил дошъл на света.

На следващия ден Моисей съблече мъртвите тела на техните врагове и **събра доспехите на онези, които избягаха**, и даде награди на онези, които се бяха проявили в делото; и високо похвалиха Исус Навиев, техния генерал, който беше засвидетелстван от цялата армия, поради великите действия, които беше извършил. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 16:5)

Били събрани повече оръжия и дадени награди на онези, които се отличили в битката. Наистина ли това е искал Бог? Когато погледнем историята в светлината на Исус, трябва да заключим, че отговорът е не.

Най-тъжната част от тази история е, че победата над амаличаните ограбила нуждата от покаяние за всичките им предишни провали. Израел намерил изкупление в убиването на други, вместо в изповядването на греховете си. В този най-тъмен смисъл амаличаните стават заместител на покаянието.

Амаличаните били физически победени, но Израел претърпял поражение срещу себе си, като заобиколил покаянието, намерил смисъл и стойност във войната, а не в отношенията си с Бог, и се научил да разчита на себе си чрез получаването на пляката от войната. Те нямало да дойдат на планината Синай като смирен, нежен, благодарен народ,

но с разменни монети, за да договорят сделка с техния възприеман като воин Бог.

Заветът, който Бог искал да сключи с Израел, не приличал на този, който те искали да сключат с Него. Те искали завет с Бог на войната, който да им помага в битка, докато Той искал да ги изпълни с Духа Си на мир. Обещал да ги заведе в Ханаанската земя. Ако били позволили на Неговия Дух да изпълни сърцата им, те щели да пречистят Ханаан по същия начин, по който Исус очистил храма: онези, които се придържали към своето идолопоклонство, щели да бъдат изгонени чрез страховете си. Израилтяните щели да спечелят Ханаан, без да се налага да убиват никого, доказвайки истината на Исусовите думи: „Моето царство не е от този свят. Ако царство ми беше от този свят, служителите ми щяха да се бият...“ (Йоан 18:36). Но на израилтяните им липсвала вярата, за да възприемат „царство, което не е от този свят“, така че те щели да се бият, за да създадат царство „от този свят“.

Когато четем Стария завет извън характера на Исус, израилтяните изглеждат триумфално оправдани. Аутсайдерът побеждава агресора въпреки липсата на шансове. Нашето чувство за справедливост иска да подкрепи израилтяните срещу онези, които ги нападнали непредизвикани. Помощта, която Бог предоставил, изглежда сякаш придава достоверност на идеята че иска да убият амаличаните.

Поглеждайки в огледалото на Новия завет, сравнявайки тази история с характера на Исус, виждаме как човешката природа прибъгва до своите инстинкти и използва Божията благодат, за да укрепи чувството си за воинствена идентичност, като същевременно отклонява ума си от нуждата от покаяние.

Ценното нещо, което трябва да запомним е, че Бог вървял с Израел през старозаветното им недоразумение. Той

им помогнал да развият вяра в контекста, в който искали да действат. Не ги изоставил. Израел искал да се покланя на Бог воин. Необходима била вяра, за да влязат в битка, с доверието, че Бог ще им помогне да победят много по-голям враг. Бог ги срещнал там където били.

Друга причина, поради която знаем, че Бог не искал Израел да превземе Ханаанската земя чрез война е, че никой от тях не е влязъл в обетованата земя освен Халев и Исус Навиев. Бог им бил казал, че иска да ги заведе в Ханаанската земя. Показал им, че враговете им могат да бъдат победени без използването на оръжие, когато напуснали Египет. Но те искали да правят нещата според собствените си условия и затова никой от тях не влязъл в обетованата земя.

И кой беше този, който се разбунтува срещу Бог, въпреки че чува гласа Му? Не бяха ли хората, които Моисей изведе от Египет? И кой разгневяваше Бог четиридесет години? Не съгрешиха ли хората, чиито трупове лежах в пустинята? И на кого говореше Бог, когато се закле, че те никога няма да влязат в Неговата почивка? Не бяха ли хората, които не Му се покориха? И така виждаме, че поради неверието си те не можах да влязат в Неговата почивка. ~ Евреи 3:16-19

В тази история има още един текст, който трябва да разгледаме.

И Йехова каза на Мойсей: „Напиши това за спомен в книга, и *го предай (в ушите)* на Исус Навиев, че напълно ще изтрия спомена за Амалик изпод небето;“ ~ Изход 17:14 (Буквален превод на Йънг)

Йосиф Флавий записва събитието по следния начин:

Той [Моисей] също предсказа, че амаличаните трябва да бъдат напълно унищожени; и че след това

никой от тях няма да остане, защото те се биеха срещу евреите и то, когато бяха в пустинята, а също и през време на тяхното бедствие. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 16:5)

Кой искал амаличаните да бъдат напълно унищожени? Бог или Моисей? Мотивацията на Моисей е ясна: той искал възмездие. Да се припише същата мотивация и на Бог е много трудно в светлината от откровението на Исус Христос, който обича враговете Си.

Отново си припомним думите на Бог към Адам, когато Той казва: „Човекът стана като един от нас“. Бог изказва мислите на Адам, защото Адам действал в контекста на Стария завет. И тук е същото. Бог изрича мислите на Моисей, защото Мойсей не е разбирал друг контекст освен изстребването на амаличаните.

Ако Бог е искал споменът за Амалик да бъде заличен под небето, тогава защо ще иска това да се запише като спомен? Защо дори го има в Библията? Това не съхранява ли един паметник на амаличаните? Нима целият свят, който е чел книгите на Мойсей, не знае за амаличаните?

Въпросът, който естествено възниква, е защо Бог прави това?! Защо изрича думи, които всъщност са според мислите на Мойсей? Нашата естествена реакция е да кажем: „Това е напълно безсмислено! Имам чувството, че изкривяваш Писанията!“ Но да приемем, че самият Бог е казал това, означава да сметнем, че Бог вярва в геноцида и че заповядва на Своите последователи да нарязват смъртоносно бебета с мечове. Това е внушението. Ако нямате проблем с това, значи имате сериозен проблем.

Евангелският характер не разкрива признак на геноцид. Той дава живота си за враговете си. Човешката природа не

иска да има нищо общо с това; по-скоро ще приеме геноцид. Но какво прави човечеството с този свой крайно гротески и унижен атрибут? Проектира върху Бог като по този начин прави Бог негов автор. Това е значението на Изход 17:14. Писанията улавят човешкото изкуство на Проекцията, което в този случай е геноцид.

Предлагам ви тези инструменти. Надявам се, че съвестта ви е достатъчно чувствителна, за да потърсите алтернатива на вярата, че Бог убива невинни бебета като паразити, смачкани под ботуши със стоманени токове. Когато гледам Исус, виждам светлина, която осветява Стария завет и ми дава кураж да задавам по-дълбоки въпроси; и се удивлявам на това как Бог успява да взаимодейства със Своите нечестиви деца, чиито мисли не приличат на Неговите.

ГРЪМОТЕВИЦИ И СВЕТКАВИЦИ НА СИНАЙ

С приближаването на планината Синай стигаме до третия по височина връх след Мория и Голгота. Усещаме как гръмотевиците разтърсват земята под краката ни и ослепителната светкавица, проблясваща над планината. Обзети сме от страх, когато чуваме думите на Бог към Мойсей:

Маркирайте граница навсякъде около планината. Предупреждавайте хората: „Внимавайте! Не се качвайте на планината и дори не докосвайте нейните граници. Всеки, който докосне планината, със сигурност ще бъде убит. Никоя ръка не може да докосва човека или животното, които пресичат границата; вместо това ги убийте с камъни или ги застреляйте със стрели. Те трябва да бъдат умъртвени. Обаче, когато рогът на овена засвири дълго, хората могат да се

изкачат на планината.“ ~ Изход 19:12-13

С какъв ужас това трябва да е поразило сърцата на хората!
Когато стигат до основата на планината, четем:

Мойсей ги изведе от лагера, за да се срещнат с Бога, и те застанаха в подножието на планината. Цялата Синайска планина беше покрита с дим, защото Господ беше слязъл върху нея във вид на огън. Димът се изви към небето като дим от тухлена пещ и цялата планина се разтърси силно. ~ Изход 19:17-18

Ослепителна светкавица, разтърстваща гръмотевица, дим и земетресение - подобни ефекти се явяват на планината. Това ли е Богът на Исус Христос? Това ли е Богът на всяка утеха, който твърди, че е любов, но въпреки това заплашва да убие всеки, който се приближи?

Пренасяме се напред към времето на Илия. Пророкът бяга за живота си от нечестивата Езавел към същата планина Синай. Прекарва нощта в пещера на планината. На следващата сутрин Господ започва да му говори. Пророкът Му се оплаква, че всички Негови слуги са били убити от Езавел и Ахаав. Казва му колко ревностен е бил за истината.

Ревността, за която говори Илия, включва делото му по убиването на 450-те пророци на Ваал на планината Кармил. Ревността предизвиква чувство на възмущение от злото, извършено срещу Господа; тя подбужда човека да действа в защита на Бога, като се стареа да проследи злото и го посича. Илия бил пълен с ярост заради нечестието на Ахав и неговите деградирани пророци.

Господ вика Илия да излезе напред към входа на пещерата. Когато Господ идва към Илия и минава, внезапно силен вятър задухва към планината и разцепва стената на скалата. Веднага след това земетресение силно разтърсва планината.

Но забележете внимателно какво е записано за това събитие.

„Излез и застани пред Мене на планината“, каза му Господ. И когато Илия стоеше там, Господ отмина и силна буря удари планината. Това беше толкова страшен тътен, че скалите се разпукаха, **но Господ не беше във вятъра**. След вятъра имаше земетресение, **но Господ не беше в земетресението**. ~ 3 Царе 19:11

Господ не е във вятъра нито в земетресението! Ако Господ не е във вятъра и земетресението, тогава какво ги е причинило? Нека продължим историята, за да разберем причината:

И след земетресението имаше огън, но Господ не беше в огъня. И след огъня се чу звук на нежен шепот. Когато Илия чу това, той загърна лицето си с кожуха си и излезе и застана при входа на пещерата. И един глас каза: „Какво правиш тук, Илия?“ ~ 3 Царе 19:12-13

Бог говори на Илия с нежен успокояващ шепот, като нежна майка, която успокоява развълнуваното си дете. Илия бягал, за да спаси живота си. Изпитвал много противоречиви чувства. В своята ревност към Бога той бил убил 450 идолопоклонници; понесъл разочарованието от отказа на един народ да последва неговите действия и да му помогне да реформира нацията.

Чувството му за справедливост и любовта към истината подтикнали Илия да отмъсти на онези, които водели народа към гибел. Това било като огън в душата му, който го поглъща и го прави единствен в неговата цел и мисия.

Когато Бог се приближава до Илия, това действа като огледало на душата му, засилвайки неговите мисли и чувства. Апостол Павел говори за това явление по следния начин:

Но грехът, като се възползва от възможността чрез

заповедта, породи в мен всякакви *лоши* желания. Защото извън закона грехът *беше* мъртъв. Някога бях жив без закон, но когато дойде заповедта, грехът се съживи и аз умрях. ~ Римляни 7:8-9

Освен това законът влезе, за да може престъплението да изобилства. Но където грехът изобилства, благодатта изобилства много повече. ~ Римляни 5:20

Бог е живото въплъщение на заповедите. Божият закон е препис на собствения Му характер. Докато живеят закон в личността на Бог се придвижва към Илия, той поражда в него всякакъв вид зло желание. Това кара греха да се съживи и да стане по-силен. Но как става това? Пастор и учител, Алонсо Т. Джоунс, го обяснява по следния начин:

Но също така е вярно, че самата Божия праведност е в закона; тъй като законът е само израз на Божията воля, той е само препис на неговия характер. И тъй като това е така, от естеството на случая следва, че **никой не може да види в закона Божията правда, никой не може да намери в закона Божията правда, освен самият Бог.** И това само подчертава великата истина, че всичко, което някой, **независимо дали Бог или човек, може да види или намери в закона, е НЕГОВАТА СОБСТВЕНА праведност.** От страна на човека това е грях; защото не отговаря на Божията правда. Но от страна на Бог това е праведност; защото това е самата Божия праведност в цялото съвършенство. (А. Т. Джоунс, Ривю енд Херълд, 12-ти декември 1899 г.)

Когато хората се вглеждат в Божия закон, те ще използват това, за да съдят други хора, да утвърдят или осигурят собствената си праведност. Илия можел да види нечестията на другите, техния разврат и морална поквара. Божият закон събудил в него чувство за справедливост, което го насърчило

да изпълни присъда срещу злодеите. Но от страна на човека това е грях, защото, както Исус казва на онези, които искали да убият с камъни жената, хваната в прелюбодеяние, само тези, които са без грях са в състояние да изпълнят присъда. Илия не бил без грях.

Сега разгледайте внимателно ефекта от приближаването на Законодателя към Илия. Това може само да увеличи и засили мислите на Илия за Бог, справедливостта и желанието за унищожаване на злото. Илия бил верен Божи човек. Той вървял в Божия закон доколкото го разбирал. Тази реакция е различна от произвеждащата се, когато Бог или Неговите ангели се приближават до нечестиви хора; те не изпитват желание за справедливост спрямо другите, а по-скоро ужас от Божията справедливост срещу себе си.

По отношение на Илия открих, че следният библейски коментар изглежда улавя тази мисъл:

Когато Илия излезе от пещерата, на планината се разрази буря и земетресение. **Всичко изглеждало като в смут, небесата пламтяха, а земята се тресеше от сили, които изглежда бяха на път да я разкъсат. Всичко това беше в унисон с конвулсивния дух на пророка.** Това, което трябваше да научи, беше, че колкото и силни и движещи да са тези сили, те сами по себе си не изобразяват истинска картина на Божия Дух. *(Адвентен библейски коментар на 3 Царе 19:11-12)*

Този процес ми напомня за времето, когато работех във ферма. Подготвихме почвата, засадохме семената и започнахме да поливаме. Преди земята да бъде напоена, всичко изглеждало чисто и подредено. Но когато водата попи в земята, тя накарала всичко в нея да расте, както доброто, така и лошото.

Водата е символ на действието на Божия Дух. Отглежда всичко, което е в почвата. Почвата е символ на човешкото сърце. Всеки грях, намерен в сърцето, ще бъде проявен, когато Божият Дух дойде в сърцето.

Добрият човек произвежда добри неща от съкровищницата на доброто сърце, а злият човек произвежда зли неща от съкровищницата на злото сърце. И това ви казвам, трябва да дадете сметка в деня на съда за всяка празна дума, която говорите. Думите, които казвате, ще ви оправдаят или ще ви осъдят.
~ Матей 12:35-37

Духът отглежда семето в сърцето на човека. Ако то е лошо, ще разтърси душата, която на свой ред ще разтърси земята около нея. Когато този принцип бъде разбран, толкова много неща, които са ни изглеждали мистерия, стават ясни и прости.

Когато разберем инструмента за проклятието върху земята, ще видим смисъл в това, че конвулсиите в духа на пророк Илия се проявяват в земята. Когато Господ се приближава до Илия, това засилва този процес. За тези, които не наблюдават внимателно сцената изглежда сякаш Бог причинява бурните вълнения, но това маскира реалността, че природата е разтърсена от човешка страст, която е извън Божиите заповеди. Ето защо Бог изглежда враждебен към онези, които са враждебни и с погрешни намерения към другите.

На верните се показваш верен; на почтените се показваш почтен. Към чистите се показваш чист, а към нечестивите се показваш враждебен. ~ Псалм 18:25-26

Нека никога не забравяме, че нашият Отец на небето не е във вятъра, земетресението и огъня. Тези стихове подчер-

тават реалността на природните бедствия, както обсъдихме по-рано.

Земята също е осквернена под обитателите си, защото престъпиха законите, промениха наредбата, нарушиха вечния завет. Затова проклятието погълна земята и живеещите на нея запустяха. Затова жителите на земята изгоряха и малко хора са останали. ~ Исая 24:5-6

Историята за Илия ни предоставя контекст за идването на Израел на Божията планина. Йосиф Флавий обяснява какво се е случило, когато хората за първи път дошли на планината и какво са смятали, че Бог ще им направи.

Така те прекараха два дни в този начин на пируване; но на третия ден, преди слънцето да изгрее, облак се разпростря над целия лагер на евреите, такъв, какъвто никой не беше виждал преди, и обхвана мястото, където бяха разпънали шатрите си; и докато останалата част от атмосферата беше ясна, **настъпиха силни ветрове, които предизвикаха големи дъждове, които се превърнаха в мощна буря. Имаше и такава светкавица, която беше ужасна за онези, които я видяха; и гръмотевица с нейните мощеш звуци беше изпратена** и обяви, че Бог присъства там по милостив начин към онези, към които Моисей желаше да бъде милостив.

Сега, що се отнася до тези въпроси, всеки от моите читатели може да мисли както иска; но аз се нуждая да разкажа тази история, както е описана в свещените книги. Тази гледка и удивителният звук, който дойде до ушите им, обезпокоиха евреите до невероятна степен, тъй като те не бяха такива, с които бяха свикнали; и тогава слухът, който се разпространи навред, как

Бог посещава тази планина, силно учуди умовете им, така че **със скръб се затвори**ха в шатрите си, **тъй като предполаг**аха, че и Моисей ще бъде унищожен от Божествения гняв, и за себе си очакваха подобно унищожение. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 5.2)

Забележете внимателно как атмосферата се променя поради радостта, която Моисей изпитвал от Бога.

Когато бяха подложени на тези опасения, **Моисей изглеждаше радостен и силно възвисен**. Виждайки го, те бяха освободени от страха си и им се даде възможност да имат по-успокоителни надежди за това, което щеше да се случи. Атмосферата също беше очистена и освободена от предишните си безредици при появата на Мойсей; след което той събра хората, за да чуят какво Бог ще им каже... (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 5.2)

Моисей бил верен на Бог и Го виждал като такъв. Атмосферата се променила. Когато хората попаднали под влиянието на Мойсей, страховете им намаляли така че и бурните условия утихнали.

Сега можем да разберем защо Господ поставя граници около планината, за да не се доближават хората до Него. Това би засилило ефектите от възприятията им за божеството в атмосферата. Когато дошла заповедта, грехът в тях щял да се съживи и те щели да умрат (Римляни 7:9).

Светкавицата, гръмотевиците, силното разклащане на планината, гъстият облак, всичко това било проява на техните мисли за божеството, възприятията им за справедливост и ужаса им от това същество, което им приличало повече на Зевс, отколкото на Бащата на Исус Христос. Нашият Отец

пожелал да им говори с нежен шепот, но това, което чували, когато Той говорел, било като гръм и страховете им се върнали.

Сега всичките хора станаха свидетели на гърмежите, на светкавиците, на звука на тръбата и на дименето на планината; и когато народът *видя това*, трепереше и застана надалеч. Тогава те казаха на Мойсей: „Ти говори с нас и ние ще слушаме; но Бог да не говори с нас, за да не умрем.“ ~ Изход 20:18-19

Когато хората чули Божия глас, те почувствали, че ще умрат от страх. Всичко това било огледало на възприятията им за Бог, които, съчетани със собственото им въздействие върху природата, накарали средата около тях да бъде в конвулсии.

Звукът на Божия глас се променя в зависимост от слушателя. В библията е записано това явление, когато Исус бил на земята и Неговият Баща говорел.

„Отче, прослави името Си.“ Тогава глас проговори от небето, казвайки: „Вече прославих името Си и ще го направя отново.“ Когато тълпата чу гласа, някои помислиха, че е гръм, докато други заявиха, че ангел Му е говорил. ~ Йоан 12:28-29

Тези, които били в старозаветно състояние чули гръм, докато останалите чули ангелски глас. Както си спомняме, Новият завет гледа на Отец през живота на Исус на земята.

Всички събития на планината Синай биха могли да бъдат различни, ако хората с радост слушали това, което Бог искал от тях. Забележете внимателно какво каза Бог, както го изразява буквално еврейският.

И сега, ако наистина се вслушвате в гласа Ми, тогава сте спазили Моя завет и сте били за Мен лично

съкровище повече от всички народи, защото цялата земя е Моя; и вие – вие сте за Мен царство свещеници и свят народ: Това са думите, които ще кажеш на синовете на Израел. ~ Изход 19:5-6 (Буквален превод на Йънг)

Бог просто ги помолил да слушат гласа Му – нежния Му шепнещ глас. Простото слушане е спазване на завета. Това било всичко. Той им казва, че те вече са за Него царство от свещеници. Те не трябвало да правят нищо, за да станат това. Това вече било факт, защото Бог определил, че е така.

И целият народ отговори заедно: Ще направим всичко, което Господ заповяда. И така, Моисей върна отговора на народа на ГОСПОДА. ~ Изход 19:8

Реакцията на хората била да кажат на Бог: „Всичко, което си заповядал, ние ще направим.“ Но има само едно нещо, което трябва да се направи и то е да се слуша. Останалото вече им е дадено. Не трябва да правят нищо. Това доказва, че не са слушали наистина. Те чуват Божиите думи, но не ги изпълняват. Чуват закона, но забравят за своята неспособност да направят каквото и да било и това пречи на Бог да им помогне да влязат в Неговия път, в Неговия начин на мислене.

Защото, ако слушате словото и не се подчинявате, това е като да погледнете лицето си в огледало. Виждате се, тръгвате си и забравяте как изглеждате. ~ Яков 1:23-24

Израел казва на Бог, че ще изпълнят нещата, които Той вече им е дал. Това, което трябвало да се случи, е да плачат от радост заради Божията доброта, че им дава всичко даром. Да изповядат греховете си и да кажат на Господ, че съжаляват за всичко, което са Му причинили, и да кажат: „ние вярваме, че ще направиш това, което каза“. Но те не го направили. Павел

ни казва, че планината Синай представлява робство. Хората обещаваха невъзможното. Никой човек не може да изпълни Божиите заповеди, защото никой от нас няма способността да върши правда от себе си.

Отбелязваме какво казва Павел за преживяването на планината Синай:

Тези две жени служат като илюстрация на двата завета на Бог. Първата жена, Агар, представлява планината Синай, където хората са получили закона, който ги е поробил. И сега Ерусалим е точно като планината Синай в Арабия, защото тя и децата ѝ живеят в робство на закона. ~ Галатяни 4:24-25

По-добре би било да се каже, че хората са поробили себе си на закона, опитвайки се да направят това, което Бог е обещал да направи за тях. Павел нарича това преживяване първи или Стар завет.

Израел прави точно това, което Авраам направил с Агар; сами се опитват да изпълнят Божиите обещания. След като се ангажират с този процес, Бог може да разкрие на хората само собственото им мислене; Той може само да направи „грехът да изобилства“ в тях с надеждата да ги доведе до Новия Завет или горния Ерусалим.

Хората казали, че ще направят всичко, което Бог иска. Той ги помолил да слушат. Когато Той проговорил, те казали на Моисей да каже на Бог да престане да говори, защото се страхували, че ще умрат. Точно така те нарушили завета с Бог; не Му се подчинили.

Обръщайки се към хората в Стария завет, Бог все още се стреми да ги учи и да ги привлече в Новия. Докато въвежда десетте заповеди, Той казва:

Аз съм Господ твоят Бог, който те избавих от египетската земя, мястото на твоето робство. ~ Изход 20:2

В контекста на това, че вече сме спасени, Бог изрича заповедите. Ще цитирам от нашата обичайна версия на Новия жив превод, за да покажа какво са чули и след това ще цитирам от Буквалния превод на Йънг, за да покажа какво е казал Бог. Лесно ще видите разликата. Ще съкратя по-дългите заповеди в този списък.

Не трябва да имаш друг бог освен Мен.

Не си прави какъвто и да било идол или изображение на нещо, което е на небето, на земята или в морето...

Не злоупотребявайте с името на ГОСПОДА, вашия Бог...

Не забравяйте да спазвате съботния ден, като го освещавате...

Почитай баща си и майка си...

Не трябва да убиваш.

Не бива да прелюбодействаш.

Не кради.

Не лъжесвидетелствай против ближния си.

Не пожелавай къщата на ближния си. Не пожелавай жената на ближния си... ~ Изход 20:3-17 (Нов буквален превод)

Сега отново, както Бог го е предвидил:

Ти нямаш други богове освен Мен.

Не си правиш кумир или каквото и да било изображение, което е горе на небето, или което е на земята

долу, или което е във водите под земята...

Не изговаряш името на Йехова, твоя Бог, за суетно нещо...

Вие помните съботния ден, за да го освещавате...

Почитате баща си и майка си...

Не убивате.

Не прелюбодействате.

Не крадете.

Не отговаряте против ближния си с лъжливо свидетелство.

Не желаете къщата на ближния си, не желаете жената на ближния си... ~ Изход 20:3-17 (Буквален превод на Йънг)

Двата различни превода отразяват Двата завета. Първият превод гълкува текста и изискването, което Бог има към тях. Но Той им казва само да слушат гласа Му. Не им казва да правят нещо друго. Буквалният вариант на иврит показва истинското значение на това, което Бог им е казал. „Тъй като ви спасих, вие няма да правите тези неща, защото ще имате Моя Дух в себе си.“

Но хората били ужасени, като слушали как Бог говори. Чувствали се така все едно им говори Зевс, с гръмотевица и светкавица. Моисей бил много по-спокоен от останалите и като посредник им помогнал толкова много.

Не се страхувайте – отговори им Мойсей, – защото Бог е дошъл по този начин, за да ви изпита и страхът ви от Него да ви предпази от грях! ~ Изход 20:20

Но въпреки че Мойсей бил по-малко страхлив от другите, библията все пак ни казва, че той се страхувал.

Защото те чува страхотен тръбен звук и глас, толкова ужасен, че молеха Бог да спре да говори. Те залитнаха назад под Божията заповед: „Ако дори животно докосне планината, трябва да бъде убито с камъни.“
Самият Мойсей беше толкова уплашен от гледката, че каза: „Ужасен съм и треперя“. ~ Евреи 12:19-21

Това разкрива, че Мойсей все още частично е гледал на Бог през призмата на Стария завет. Неговото възприемане на Бог не било свършено. Ние знаем това отчасти, защото 13 глави по-късно Моисей казва „покажи ми славата Си“, което означава, че той иска да познае Божия характер. Ако Моисей вече е познавал Бог, не би искал такова нещо. Очевидно той все още имал какво да научи за Божия характер. Страхът, който Мойсей изпитва, разкрива, че все още не е бил свършен в любовта.

Такава любов няма страх, защото свършената любов прогонва всеки страх. Ако се боим, **това е поради страх от наказание и то показва, че не сме изпитали напълно Неговата свършена любов.** ~ 1 Йоан 4:18

Моисей все още поддържа мнението за необходимостта от наказание за греха. Това само по себе си води до страх от наказание. В този контекст Моисей показва удивително ниво на любов към своя народ, когато предлага собствения си живот на мястото на грешния Израел.

„Но сега, само ако искаш прости греха им, но ако не, заличи моето име от записа, който си написал!“ ~ Изход 32:32

Това е красив жест в грешен контекст. Моисей показва, че все още вярва, че смъртта е необходима за тежко греховно поведение и следователно смъртта му за друг би била при-

емлива за Бог. Това е причината той все още да се поддава на страха.

Поради факта, че Израел не слуша Бог, Той трябва да им даде инструкции, които отразяват собствения им начин на мислене. Изказването „Всичко, което Господ е заповядал, ще направим“, е ключов момент. Това означава, че всичко, което Бог казва от този момент нататък, е отражение на тяхното собствено мислене.

Хората вярвали в убиването с камъни и унищожаването на онези, които били смятани за зли. Те желаели жертви и приноси и затова Господ им дал нещата, които искали, за да увеличат собственото си мислене.

Затова ги предадох и на повеления, *които* не бяха добри, и на съдби, чрез които не можеха да живеят;
~ Езекиил 20:25

Ще разгледаме това по-подробно в следваща глава, но е жизненоважно да разберем, че много от наредбите и присъдите, дадени от Бог, са наредби в хармония със собственото мислене на хората. Защо Той направил това? Поради простата причина, че те не слушали това, което Той казва. Може да им даде само това, което искат, иначе те щели да откажат да го слушат. Колко лошо е човешкото сърце. Колко милостив е нашият Отец да ходи със Своите заблудени деца, които са мъдри в собствените си очи и вършат нещата според собствените си желания.

Изход 21 глава започва да изброява заповеди, които хората искат.

Но ако някой умишлено убие друг човек, тогава убиецът трябва да бъде изваден дори от Моя олтар и да бъде умъртвен. Всеки, който удари баща или майка, трябва да бъде умъртвен. Похитителите трябва да

бъдат умъртвени, независимо дали са хванати докато притежават своите жертви или вече са ги продали като роби. Всеки, който опозори баща или майка, трябва да бъде умъртвен. ~ Изход 21:14-17

Ако хората били повярвали на Бог и били слушали гласа Му, Той можел да им даде Духа Си, за да бъдат в състояние да изпълняват 10-те заповеди. Но стремежът да ги вършат със собствените си сили, което е робуване на заповедите, означава, че Бог трябва да прояви снизхождение, за да им даде смъртни наказания, жертви и заповеди, които отговарят на коравостта на сърцата им.

Ако Израел бил послушал Божия глас, те никога нямало да изневерят или да пожелаят втора жена. Но изричайки думите: „Всичко, което Господ е казал, ще го направим“, Бог трябвало да им даде закони като този.

Ако мъж, който се е оженил за робиня, вземе друга жена за себе си, той не трябва да пренебрегва правата на първата жена за храна, облекло и сексуална близост. ~ Изход 21:10

Това е заповед за човек, който е закоравил сърцето си. Вземането на втора жена е жестоко и към двете съпруги. То просто казва на първата съпруга: „ти не си ми достатъчна“. Исус говорел специално за заповедта за развода като дадена поради закоравяването на сърцето на човека.

Да предположим, че един мъж се жени за жена, но тя не му харесва. Открил, че нещо не е наред с нея, той ѝ пише писмо за развод, връчва ѝ го и я изпраща от дома си. Когато напусне къщата му, тя е свободна да се омъжи за друг мъж. ~ Второзаконие 24:1-2

Някои фарисеи дойдоха и се опитаха да Го хванат [Исус] със следния въпрос: „Трябва ли да се позволи

на мъжа да се разведе с жена си?“ Исус им отговори с въпрос: „Какво казва Моисей в закона за развода?“ „Е, той го позволи“, отговориха те. „Той каза, че един мъж може да даде на жена си писмено известие за развод и да я изпрати.“ Но Исус отговори: **„Той написа тази заповед само като отстъпка поради вашето коравосърдечие.“** ~ Марко 10:2-5

Исус ни казва ясно какъв е истинският план за брака:

Но „Бог ги направи мъж и жена“ от началото на сътворението. Това обяснява защо мъжът напуска баща си и майка си и се присъединява към жена си и двамата се обединяват в едно. „Тъй като вече не са двама, а едно, нека никой не разделя това, което Бог е съединил.“ ~ Марко 10:6-9

Бракът е бил предназначен за целия период на този земен живот. Бог никога не е искал развод. Всъщност Библията казва, че Той мрази развода.

„Защото аз мразя развода!“, казва Господ, Израилевият Бог. „Да се разведеш с жена си означава да я залееш с жестокост“, казва ГОСПОД на небесните войнства. „Затова пазете сърцето си; не изневерявайте на жена си.“ ~ Малахия 2:16

В този контекст можем да видим, че много от постановленията, дадени от Бог, са поради коравосърдечието на хората. Те не отразяват характера на нашия Отец, но били дадени, защото хората не искали да слушат Неговия нежен, шепнеш глас, а Го разбирали като гръм и светкавица и били решени да изпълняват Неговите заповеди по техен собствен начин.

Колко тъжно е да осъзнаем, че докато израилтяните гледали към върха на планината Синай, те виждали Бог като унищожавач и пояждащ огън.

За израилтяните в подножието на планината сла-
вата ГОСПОДНА изглеждаше на върха като пояждащ
огън. ~ Изход 24:17

Поради всички тези причини не е безопасно да се изкач-
ваме на планината Синай извън посредничеството на Хрис-
товия характер. Колкото повече се приближаваме до Бог на
тази планина, толкова по-вероятно е да се самоунищожим.
Да обещаеш да спазваш Божиите заповеди, без да почиваш
в Неговия Дух и да молиш за благодат, води като резултат до
лудост или смърт.

Някои от най-ужасните общности в човешката история са
се оформили около законите на Моисей и са се опитали да
ги наложат според собственото си разбиране.

Как тогава можем да знаем кои заповеди отразяват ха-
рактера на Бог и кои са правила, дадени, като приспособя-
ване към грешното мислене на човека? Погледнете към Исус
- според какви заповеди е живял Той? Христос е положи-
телният израз на закона. Той спазвал всичките 10 заповеди.
Почитал съботата и празниците. Вярвал в светостта на брака
и разбира се има още, но Исус ни показва кои са положител-
ните заповеди, които трябва да спазваме. Всичко останало е
приспособление за хора, които се стремят да служат на Бога
по свой начин.

Но не казва ли Исус: „Не съм дошъл да разруша закона
или пророците, нито в най-малка степен“? (Матей 5:17-18).
Това е вярно, защото даденият на Мойсей закон бил „учите-
лят, който ни води до Христос“. (Галатяни 3:24). Той не трябва
да се премахва. Трябва да се изучава и следва от всички,
които започват християнското пътуване. Защото всички са
съгрешили и не са обърнати, когато започват да вървят по
пътя. Даденият закон е диагностичният инструмент за раз-
криване на истинската поквара на човешкото състояние. Не

можем да премахнем нищо от него, защото в голямата си част той е огледало на човешкото сърце.

Докато растем в познаването на Господ Исус, Той ни учи кои закони не са добри и отразяват човешката природа, и кои са наистина от Неговия характер. Той ни учи как да „прекратим жертвата и приноса“. (Данаил 9:27)

Надявам се, че след като разгледахме тази тема, планината Синай вече не ни изобразява един Бог, който използва светкавици и гръмотевици, за да ужаси хората и да ги накара да се подчинят, а по-скоро тя е огледало на човешките възприятия за Бог.

Това е трагична история за предпазливостта на израилтяните, която ги извежда извън желанията на нашия небесен Отец. И все пак, независимо от всички това, ние сме получили 10-те заповеди, най-ценният документ, даван някога на човешката раса. Нека ги чуем чрез тихия глас, а не чрез светкавици и гръмотевици.

СВЕТЛИНА ПРЕЗ МРАКА

Докато се задържаме в подножието на планината Синай и пренастройваме мислите си, за да осъзнаем, че всички насилствени елементи, изразени на планината, идват от хора, а не от Бог, забелязваме, че Моисей се приближава към Бог в тъмен облак.

Докато хората стояха в далечината, Мойсей се приближи до тъмния облак, където беше Бог. ~ Изход 20:21

Задаваме простия въпрос: „Какво прави Бог в тъмен облак?“ Тъмнината обикновено се свързва със Сатана и злото. Библията говори за неговото царство като за царство на тъмнината.

Защото Той ни спаси от **царството на тъмнината** и ни пресели в царството на Своя скъп Син. ~ Кол. 1:13

Колкото и да е чудно, Библията говори на много места за това, че Бог е заобиколен от тъмнина.

Той се загърна с тъмнина, забулвайки обходата Си с тъмни дъждовни облаци. Гъсти облаци закриваха светлината около Него и валяха градушка и горящи въглища. ~ Псалм 18:11-12

ГОСПОД е цар! Нека се радва земята! Нека се радват най-отдалечените брегове. **Тъмни облаци Го заобикалят**. Правдата и справедливостта са основата на Неговия трон. ~ Псалм 97:1-2

Тогава Соломон се помоли: „О, ГОСПОДИ, Ти каза, че ще живееш **в гъст облак от мрак**.“ ~ 2 Летописи 6:1

Тази тъмнина изглежда присъства около Него до такава степен, че се казва, че Той живее в тъмнината. Но Библията също казва, че в Бога изобщо няма тъмнина.

Това е посланието, което чухме от Исус и сега ви заявяваме: **Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина**. ~ 1 Йоан 1:5

Исус говори на хората още веднъж и каза: „**Аз съм светлината на света. Ако Ме следвате, няма да се налага да ходите в тъмнината**, защото ще имате светлината, която води към живот.“ ~ Йоан 8:12

Как може да няма тъмнина в Бог и въпреки това Той да е заобиколен от тъмнина? Когато Савел от Тарс среща Исус по пътя за Дамаск и е обърнат да стане апостол Павел, Господ Исус Го инструктира по следния начин:

Сега се изправи на крака! Защото ти се явих, за да те назнача за Свой слуга и свидетел. Трябва да кажеш на света какво си видял и какво ще ти покажа в бъдеще. И ще те избавя както от твоя народ, така и от езичниците. Да, аз те изпращам при езичниците, за да отвориш очите им, **за да се обърнат от тъмнината**

към светлината и от властта на Сатана към Бога.
Тогава те ще получат прошка за греховете си и ще им бъде дадено място сред Божия народ, който е отделен чрез вяра в Мен. ~ Деяния 26:16-18

Паралелът на обръщането от тъмнината към светлината е освобождаването от властта на Сатана, за да живеем в царството на Бог. Следователно тъмнината е силата на Сатана.

Не се обединявайте с тези, които са невярващи. Как може праведността да бъде партньор на нечестиято? Как може светлината да живее с тъмнината? ~ 2 Коринтяни 6:14

Който казва, че е в светлината, а мрази брат си, до сега е в тъмнина. ~ 1 Йоан 2:9

Пътят на праведния е като първия блясък на зората, който свети все по-ярко до пълната светлина на деня. Но пътят на нечестивите е като пълен мрак. Те нямат представа в какво се спъват. ~ Притчи 4:18-19

Принципът на светлината е проявление на живота, който е в Божия Син, Исус Христос.

Словото [Христос] даде живот на всичко, което беше създадено, и **животът Му донесе светлина на всички.** ~ Йоан 1:4

В най-простата си форма светлината е равна на живот, а тъмнината на смърт. Когато погледнем към Бога и Го видим заобиколен от тъмнина, това отразява човешкото възприятие за Него, което го вижда като Бог на смъртта. Причината да Го виждаме по този начин е, че гледаме през тъмни очила.

Засега виждаме в огледало, смътно, но след това

ще виждаме лице в лице. Сега знам отчасти, но тогава ще знам точно както сме били познати. ~ 1 Коринтяни 13:12

Четем в 1 Йоан 2:9, че онези, които мразят, са в тъмнина. Тъмнината навлиза във вселената, когато Луцифер започва да мрази Божия Син. Тази омраза довежда до неговото желание да убие Христос. Исус говори за това в Йоан 8:44, където нарича Сатана убиец от самото начало.

Дяволът умело проектира върху Бога желанието си Христос да бъде убит, като въвежда теория за справедливостта, която прави прощката невъзможна без смъртта на нарушителя или достоен заместител.²³

Сатана привързва желанието за убийство към своето тълкуване на Божия закон. Той въвежда идеята, че всеки грях трябва да бъде наказан със смърт, освен ако не може да се намери заместител на виновника. Въвеждайки идеята за заместител, Сатана се надявал да повлече Христос, за да бъде убит за престъпленията на нечестивите - престъпления, които самият той вдъхновил хората да вършат.

Да вярваш, че Божията справедливост изисква смърт, означава да вярваш, че Бог е Бог на смъртта, управляващ вселената чрез страх от смъртта. Но Сатана е седнал на своя престол на беззаконието, чрез развитието на тази концепция за справедливост.

Престолът на беззаконието, който замисля зло чрез закон, ще има ли общение с Теб? ~ Псалм 94:20

Историята за Даниил в рова на лъвовете дава илюстрация за това как в началото е въведен смъртен указ. Царят възнамерявал да направи Даниил втори владетел в царството.

²³ За подробно обяснение на тази тема вижте книгата *Божествен риск*, глави 12 и 13, достъпна за изтегляне от fatheroflove-bulgaria.com

Царят също избра Даниил и двама други за администратори, за да контролират висшите служители и да защитават интересите на царя. Даниил скоро се оказа по-способен от всички други администратори и висши служители. Поради големите способности на Даниил, царят направил планове да го постави над цялата империя. Тогава другите администратори и висши служители започнаха да търсят някаква грешка в начина, по който Даниил се справяше с правителствените дела, но не можаха да намерят нищо, което да критикуват или осъдят. Той беше верен, винаги отговорен и заслужаваше пълно доверие. ~ Даниил 6:2-4

Когато Бог поставил Своя Син като владетел на цялата вселена, Сатана, а скоро след това и някои от другите „администратори“ измислили план да убият Божия Син. В историята за Даниил е отнесена петиция до царя, която не позволява на никого да се моли на който и да е „Бог“ освен на цар Дарий. Това бил план, който изглеждал като изработен в чест на царя, но той всъщност бил предназначен да унищожи Даниил.

Сатана представил теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта. Той твърдял, че Бог трябва да управлява с пълна власт и нарушаването на всеки от Неговите закони трябва да довежда до смъртта на нарушителя. В случая с Дарий той одобрил закона, защото не знаел какво е истинското намерение на този план. В случая с Бог, Той не можел да предотврати смъртния указ, защото Сатана, като първото създадено същество, бил заразил цялата вселена със своята теория. Създаването на тази земя ни дава ключ за разкриване на силата, управляваща във вселената, чрез факта, че тъмнината е била отпразната точка на сътворението.

Земята беше безформена и празна и **тъмнина** по-

криваше дълбоките води. И Божият Дух се носеше над повърхността на водите. ~ Битие 1:2

Бог е светлина и живот. Наличието на тъмнина не е случайно. Това ни казва, че силата на тъмнината е завладяла вселената. Правосъдната система на Сатана била заобиколила Бог и Неговия Син и те били обвити в облак от мрак. Сатана неусетно повлиял на всички създадени същества да гледат на справедливостта през фалшивата призма, която той бил създал.

Той приложил същия принцип, когато искал да поеме контрол над Израел чрез Авесалом. Синът на Давид се представил като един, който желае да подобри правосъдието в царството и заявил, че той е най-подходящият да извърши необходимите промени в царския двор.

След това Авесалом купи колесница и коне и нае петдесет телохранители, за да тичат пред него. Всяка сутрин ставаше рано и излизаше пред портата на града. Когато хората идваха със съдебно дело при царя, Авесалом питаше от коя част на Израел са и те му казваха кое е тяхното племе. Тогава Авесалом казваше: „Ти наистина имаш важно дело! Жалко, че царят няма да те чуе. **Иска ми се аз да съм съдията. Тогава всеки можеше да донесе делата си при мен за съд и аз щях да им дам справедливост!**“ Когато хората се опитваха да му се поклонят, Авесалом не им позволяваше. Вместо това ги хващаше за ръка и ги целуваше. Авесалом правеше това с всеки, който идваше при царя за съд, и **така крадеше сърцата на целия израилев народ.** ~ 2 Царе 15:1-6

Авесалом бил вдъхновен от Сатана, използвайки неговите методи, за да поеме контрола над царството. Сатана откраднал сърцата на небесните същества, като въвел своята съдеб-

на система, изискваща смърт. Ангелите не разбрали, че всичко това е заговор за убийството на Божия Син. Едва когато Сатана убил Христос на кръста, ангелите осъзнали напълно какво се случва.

Защото Бог в цялата Си пълнота благоволи да живее в Христос и чрез Него Бог примири всичко със Себе Си. Той склучи мир с всичко на небето и на земята чрез Христовата кръв на кръста. ~ Колосяни 1:19-20

Кои неща се нуждаели от помирение в небето? Христос разкрил истинската мотивация на Сатана чрез носенето на кръста. Всички тези приказки за справедливост и наказание били прикритие за плана на Сатана да убие Христос. Това е тъмното стъкло или огледалото, през което гледаме Бог. Адам прегърнал правосъдната система на Сатана, но вярвал, че тя е Божията. Това потопило целия свят в мрак. Сатана вършел зло чрез самия Божи закон и убедил всички ни, че Бог изисква смърт. Гледането към един Бог на смъртта ще ви убие.

Грехът се възползва от тези заповеди и ме измами; използва заповедите, за да ме убие. ~ Римляни 7:11

Чрез тази лъжа Сатана, подобно на Авесалом, поел контрола над престола.

Защото ти [Сатана] си каза: „Ще се изкача на небето и ще поставя трона си над Божиите звезди. Ще управлявам планината на боговете далече на север. Ще се изкача до най-високите небеса и ще бъда като Всевишния.“ ~ Исая 14:13-14

Сатана постигнал целта си да постави своя престол - престола на беззаконието, над Божиите звезди. Той направил себе си като Всевишния. Неговата съдебна система управля-

вала умовете и сърцата на мнозина и повлияла до известна степен на всички останали. Същата тази съдебна система сега управлява нашия свят почти изцяло и затова Христос има добра причина да нарича Сатана княза на този свят.

Връщайки се към седмицата на сътворението, виждаме, че от тази тъмнина изгрява светлината, която е в Исус, Божия Син.

Защото Бог, Който заповяда на светлината да **изгрее от тъмнината, Той е** Който огря в сърцата ни, за да даде светлина от познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос. ~ 2 Коринтяни 4:6

Светлината трябва да блесне от тъмнината, защото Сатана бил откраднал сърцата в царството. Той направил смелото изявление, че грехът не може просто да бъде простен, а трябва да бъде изкупен чрез смърт. Именно в този контекст Деянията 26:18 има много повече смисъл. Преминаването от тъмнината към светлината означава преминаване от невъзможността да се прости към свободната прошка.

... да отвори очите им, за да се обърнат от **тъмнината към светлината** и от **силата на Сатана към Бога**. Тогава ще **получат прошка за греховете си** и ще им бъде дадено място сред Божия народ, който е отделен чрез вяра в Мен. ~ Деяния 26:18

Единственият начин да се освободи човешката раса от лъжата на Сатана, че грехът трябва да бъде наказан със смърт, бил като Христос умре за човешката раса. Това действие върнало човечеството към възможността да вярва, че смъртта е премахната и животът и безсмъртието са ни върнати.

... но сега е разкрит чрез появата на нашия Спасител Исус Христос, **който премахна смъртта и извади живота и безсмъртието на светло чрез евангелие-**

то. ~ 2 Тимотей 1:10

Евангелието на Исус Христос върнало светлината в човешкия ум; отворило ума ни да повярваме в прощението на греха. След като сме били в хватката на Сатана, единственото нещо, което можело да спаси човешкото семейство, било Христос да умре.

В началото Сатана не знаел за възкресението на мъртвите, защото никой не бил умрял. Той се чувствал сигурен, че неговият план за справедливост ще осигури смъртта на Божия Син. Но капанът, който поставил за Христос, щял да хване самия него. Точно както Аман, който направил бесилка, за да убие Мардохей, но станал жертва на собствения си заговор, така и Сатана ще умре според собствените си принципи за справедливост.

Заключението от това, което казваме е, че докато хората вярват, че Бог изисква смърт за греха, те гледат на Него през тъмно стъкло. Той ни се явява в тъмен облак. Исус ни освобождава от нашите измамни идеи, като ни донася милост в контекст, който разбираме. Сега, когато знаем, че Бог е милостив, можем да продължим да познаваме истината за Неговия характер.

Тъмнината се свързва с греха и смъртта. В Бога изобщо няма тъмнина. Следователно в Бога изобщо няма смърт. Принципът на смъртта заради греха създава страх от смъртта. Ако нашият Отец наказва греха със смърт, тогава ние винаги ще се страхуваме от Него и никога няма да можем да Го обичаме истински.

Такава любов няма страх, защото съвършената любов прогонва всеки страх. **Ако се боим, това е поради страх от наказание и то показва, че не сме изпитали напълно Неговата съвършена любов.** ~ 1 Йоан

4:18

Да изпиташ съвършената любов означава да загубиш всякакъв страх от наказание. На кръста Христос премахнал смъртта (2 Тимотей 1:10) и следователно Бог никога няма да използва смъртта, за да ни внуши страх.

Истината за тези неща скоро ще озари цялата земя със славата на Божия действителен характер. Това най-накрая ще доведе до хвърляне на смъртта в огненото езеро.

Тогава смъртта и гробът бяха хвърлени в огненото езеро. Това огнено езеро е втората смърт. ~ Откровение 20:14

Унищожаването на смъртта означава, че идеята за нея като наказание ще бъде изгонена от умовете на всички създания в Божията вселена. Смъртта е резултат от откъсването от Бог, а не от това, че Той се нахвърля да убива. След като осъзнаем, че Бог иска да се помирим с Него в умовете си, за да ни спаси и тогава Неговият враг – смъртта – ще бъде унищожен.

И последният враг, който трябва да бъде унищожен, е смъртта. ~ 1 Коринтяни 15:26

Тогава тъмнината ще бъде напълно победена и слава Богу, нощ повече няма да съществува.

И няма да има нощ там – няма да има нужда от светилници или слънце - защото Господ Бог ще ги осветява. И те ще царуват завинаги. ~ Откровение 22:5

Това е вечен живот – да познаваме Бог и Неговия Син (Йоан 17:3) и да знаем, че в тях няма смърт. Те не убиват никого, но заповедите им ни учат как да живеем.

Възхваляваме Исус, който победил Сатана и господството, което той имал над нас чрез страха от смъртта. Плащайки

откупната цена на Сатана, умовете ни могат да бъдат освободени от тъмнината и можем да получим прошка за греха.

Тъй като Божиите деца са човешки същества – направени от плът и кръв – Синът също стана плът и кръв. Защото само като човешко същество Той можеше да умре и **само като умря, Той можеше да сломи силата на дявола, който имаше властта на смъртта. Само по този начин Той можеше да освободи всички, които са живели живота си като роби на страха от смъртта.** ~ Евреи 2:14-15

Смърт, къде ти е жилото? След като научим чрез Христос, че Божията справедливост никога не е изисквала смърт, а че в голямата Си любов, Бог е дал Сина Си като откуп заради нашето помрачено разбиране, тогава можем да запеем:

ГОСПОД е моя светлина и мое спасение - защо да се страхувам? ГОСПОД е моята крепост, защитава ме от опасност, защо да треперя? ~ Псалм 27:1

СМЪРТНАТА ПРИСЪДА

Когато Израел преминава през Червено море, те възхваляват Бог като убиващ воин. Когато били жадни, поискали да убият Мойсей с камъни. А когато победили амаличаните, те сторили на другите това, което смятали, че Бог е направил с египтяните. Когато Бог помолил Израел да слуша гласа Му, Той им казал: „Вие не убивате“; но те казали на Мойсей, „не искаме Бог да ни говори.“ Когато Израел казва, „всичко, което Господ е казал, ще го направим“, те имали предвид, че самите те ще изпълнят обещанията на Бог, разкривайки себе си наистина в духа на Агар и Стария завет.

Отказът им да слушат оставя Бог с тъжната задача да въведе закони, които отразяват тяхното собствено мислене. Но поглеждайки в лицето на Исус Христос, ние не виждаме убийство. Когато слушаме думите на Десетте заповеди, чуваме, че никакво убиване не е част от това, което е обещано.

Всяко наказание в Библията, което включва смърт, е отражение на умовете на хората, а не на Бог. Христос е самият живот (1 Йоаново 1:1-3). Той няма нищо общо със смъртта.

Тя е под господството на Сатана (Евреи 2:14). Затова всички смъртни наказания причиняват изобилие на греха в хората. Те позволяват Божиите заповеди да бъдат прилагани с помощта на човешко мислене. Те трябва да задоволят нуждата на човека да чувства, че има справедливост. Както разгледахме в предишната глава, Бог предал Израел на закони, които не са добри.

Аз също вдигнах ръката Си към тях в пустинята, за да ги разпръсна между народите и по разните земи. Защото не извършиха присъдите Ми и презряха повеленията Ми и оскверниха съботите Ми, и очите им бяха след идолите на бащите им и Аз също **им дадох недобри наредби и присъди, според които не ще живеят.** ~ Езекил 20:23-25 (Буквален превод на Йънг)

Не можете да живеете според съдебни решения, в които има присъда за смърт. А навсякъде в книгите на Мойсей срещаме думите: „Трябва да бъде умъртвен“.

Всеки, който нападне и убие друг човек, **трябва да бъде умъртвен.** ~ Изход 21:12

Всеки, който удари баща или майка, **трябва да бъде умъртвен.** ~ Изход 21:15

Похитителите трябва да **бъдат умъртвени...** ~ Изход 21:16

Всеки, който има сексуални отношения с животно, **със сигурност трябва да бъде умъртвен.** ~ Изход 22:19

Трябва да спазвате съботния ден, защото той е свят ден за вас. Всеки, който го оскверни, **трябва да бъде умъртвен...** ~ Изход 31:14

Ако някой от тях принесе децата си в жертва на Молох, **те трябва да бъдат умъртвени...** ~ Левит 20:2

Всеки, който позори баща или майка, **трябва да бъде умъртвен.** Такъв човек е виновен за углавно престъпление. ~ Левит 20:9

Ако мъж прелюбодейства с жената на ближния си, и мъжът, и жената, които са извършили прелюбодеяние, **трябва да бъдат умъртвени.** ~ Левит 20:10

Мъжът, който лежи с жената на баща си, е открил голотата на баща си; и двамата **непременно да бъдат умъртвени.** Кръвта им *ще бъде* върху тях. ~ Левит 20:11

Ако някой легне със снаха си, и двамата **непременно ще бъдат умъртвени.** Те са извършили перверзия. Кръвта им *ще бъде* върху тях. ~ Левит 20:12

Ако един мъж практикува хомосексуализъм, правейки секс с друг мъж като с жена, и двамата мъже са извършили отвратително действие. И двамата **трябва да бъдат осъдени на смърт,** тъй като са виновни за престъпление, наказуемо с тежка смърт. ~ Левит 20:13

Ако човек прави секс с животно, той **трябва да бъде умъртвен,** и животното трябва да бъде убито. ~ Левит 20:15

Ако жена се представи на мъжко животно, за да има сношение с него, и тя, и животното **трябва да бъдат умъртвени.** Трябва да убиете и двамата, защото са виновни за тежко престъпление. ~ Левит 20:16

Мъже и жени сред вас, които действат като

медиуми или се допитват до духовете на мъртвите, **трябва да бъдат умъртвени** чрез убиване с камъни. Те са виновни за углавно престъпление. ~ Левит 20:27

Всеки, който хули името на Господа, **трябва да бъде убит с камъни** от цялата общност на Израил. ~ Левит 24:16

Всеки, който отнеме живота на друг човек, **трябва да бъде умъртвен**. ~ Левит 24:17

Бог дал на Израел закони според тяхното собствено мислене. Целият Израел бил отгледан в Египет. Вземете например изневярата. В Египет тя се наказвала със смърт.

Въпреки че не е имало официално одобрено наказание за прелюбодеяние, тези, които прелюбодействат, получават смъртно наказание чрез изгаряне, осакатяване, убиване с камъни и побой. Тези наказания се прилагат, за да се запазят морала и ценностите на обществото и да се предотврати разпространението му.²⁴

Богохулството срещу някои от боговете на Египет било наказвано със смърт причинена от убиване с камъни.

Фараонът повика Моисей и Аарон. „Добре! Принесете жертви на твоя Бог“, каза той. „Но го направете тук, в тази страна.“

Но Мойсей отговори: „Това не би било правилно. Египтяните се гнусят от жертвите, които принасяме на ГОСПОДА, нашия Бог. Виж, ако принесем нашите жертви тук, където египтяните могат да ни видят, те ще ни убият с камъни.“ ~ Изход 8:25-26

Бог давал на Израел повече от това, с което те били запоз-

---

24 <https://pcweb.info/adultery-in-ancient-egypt-and-india>

нати. Те отказвали да слушат Божия глас, затова Той им дал закони, чрез които не могат да живеят. Днес е добре известно, че смъртните наказания не възпират престъпността.²⁵ Те по-скоро създават страх от наказание, а страхът от наказание никога не поражда любов, което означава, че смъртните наказания не са част от Божия характер, защото Бог е любов.

...Ако се страхуваме, то е от страх от наказание и това показва, че не сме изпитали напълно Неговата съвършена любов. ~ 1 Йоан 4:18

Виждаме как Исус разбира смъртните наказания, записани в закона на Мойсей, когато при Него е доведена жена хваната в изневяра.

„Учителю“, казаха те на Исус, „тази жена беше хваната в акта на прелюбодеяние. Законът на Мойсей казва да бъде убита с камъни. Ти какво ще кажеш? Те се опитвали да Го хванат в капан като каже нещо, което биха могли да използват срещу Него, но Исус се наведе и започнал да пише с пръстта Си в прахта. Те продължиха да изискват отговор, така че Той се изправи отново и каза: „Добре, но нека този, който никога не е съгрешил, пръв да хвърли камъка!“ След това Той се наведе отново и пишеше в праха. Когато обвинителите чуха това, те започнаха да се измъкват един по един, като тръгнаха от най-старите, докато само Исус остана в средата на тълпата с жената. Тогава Исус отново се изправи и каза на жената: Къде са твоите обвинители? Нито един от тях ли не те осъди?“ „Никой, Господи“, каза тя. И Исус каза: „Нито аз те осъждам. Върви и не съгрешавай повече.“ ~ Йоан 8:4-11

Исус е законодателят. Той не призовава жената да бъде

25 <https://www.amnesty.org/en/wp-content/uploads/2021/06/act500062008en.pdf>

убита с камъни. Той бил единственият в тълпата, който не е съгрешил. Ако Исус вярвал в смъртното наказание, тогава Той трябваше да убие жената с камъни. Но Той не направил това. Той дал на жената Своя Дух, за да има сила да не прелюбодейства. Той можел да направи това, защото тя слушала гласа Му.

Принципът на огледалото разкрива, че всички смъртни наказания в Библията са отражение на умовете на хората. Бог им дава закони според собственото им сърце, за да позволи на злия им характер да се развие по-нататък. Суровите житейски уроци, които идват от развитието на злото, ги правят учители, които могат да водят хората при Христос. Виждаме как смъртното наказание в закона на Мойсей е накарало хванатата в прелюбодейство жена, да бъде доведена при Христос. Това е, което Бог възнамерявал да направи чрез старозаветното разбиране на закона. Смъртното наказание причинява изобилие на греха и довежда грешника при законодателя. След това благодатта и милостта се предлагат свободно и се осигурява прошка, което предизвиква благодарност към нашия небесен Баща.

Премахването на смъртните наказания в закона на Мойсей означава да се счупи огледалото, което показва на хората техния суров, зъл начин да се справят с нарушителите на закона. Не смеем да премахнем този диагностичен инструмент. Неизбежно нарушаването на закона води до смърт. Но ние се вглеждаме в очите на Исус и откриваме любовта, милостта и прощката и силата да спрем да вършим зло. Той ще реши проблема не като ни убие, а като ни съобрази със закона.

Законите на Мойсей никога не биха били необходими, ако Израел е слушал Божия глас. Йосиф Флавий заявява, че идеята на Израел била Бог да им даде повече инструкции относно думите, които е изрекъл на планината Синай.

... през следващите дни те дойдоха в шатрата му и го помолиха да им донесе освен това и други закони от Бог. Съответно той определи такива закони и след това ги информира по какъв начин трябва да действат във всички случаи... (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 3, глава 5:6)

Ако Израел е послушал Бог, никога нямало да имат нужда от всички тези закони със смъртни наказания. Всичко, от което биха имали нужда, е да поискат прошка и да получат Божия Дух, за да спрат да вършат зло.

По отношение на смъртните наказания, принципът на огледалото още веднъж ни показва, че такива закони са отражение на хората. Инструментът на двата завета ни показва, че Бог използва такива отразени закони, за да доведе хората при Христос за прошка.

Моля се, скъпи читателю, да можеш да видиш нашия Отец в напълно различна светлина от преди. Смъртните наказания са равни на мрак. В Бога изобщо няма тъмнина. Нека светлината на Исус свети в тъмнината на тези закони, които не са добри, за да може да чуем думите „нито аз те осъждам, приеми Моя Дух и не съгрешавай повече.“

ЖЕРТВЕНАТА СИСТЕМА И СВЕТИЛИЩЕТО

В глава 17 изследвахме по-дълбокото значение в принасянето на Исаак. Открихме естествената склонност на хората да убиват нещо ценно за тях, за да изкупят греховете си. Всички хора са езичници по сърце, защото изпитват вражда към Бог и се стремят да успокоят възприятията си за Него чрез жертва.

Близо до райската градина Адам и синовете му идвали да принесат агне в жертва за грях. Библията дава представа колко често се е вършело това:

И в края на дните Каин донесе от плода на земята подарък на Йехова; и Авел също донесе от първородните на стадото си, дори от тлъстите им; и Йехова погледна към Авел и към неговия дар. ~ Битие 4:3-4 (Буквален превод на Йънг)

Смисълът на текста е *в края на един цикъл*. Не е точно

ясно дали този цикъл е година или седмица. Джон Уесли изглежда предпочита да го разбира като веднъж годишно, но също така предполага, че може да е и веднъж седмично:

В течение на времето - В края на дните, или в края на годината, когато са пазили своя празник за събиране, или в края на дните от седмицата, седмия ден; в определено време Каин и Авел донесоха всеки от тях пред Адам, като свещеник на семейството, принос на Господа; (Джон Уелси, Коментар на Битие 4:3)

Колкото по-често човек убива животни, толкова по-малко чувствителност поддържа по време на този процес. Убиването на агне веднъж годишно би било много по-болезнено, отколкото веднъж седмично. В рамките на година или две сърцето не би почувствало почти нищо, след като е убивано животно в продължение на повече от 100 пъти.

Както казахме по-рано, Бог дал жертвената система на Адам като огледало на това, което Адам извършвал с Неговия Син. Тя имала за цел да му покаже истинския ужас на това, което неговият грях причинява на Христос. Актът на преданост при принасянето на агне нямал за цел да задоволи Създателят чрез жертвоприношение, а да се признае пред Него злото, което е било в сърцето на приносителя, и да се прояви довери, че Бог ще прости това зло.

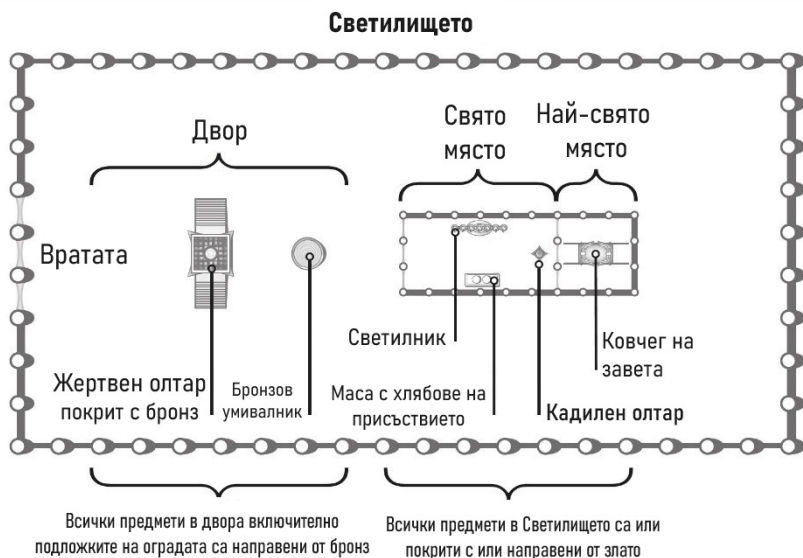
Цялата жертвена система, съдържаща се в службата на Светилището, се върти около свещеника, който жертва животни и предлага кръв в храма. Как би могъл Бог да създаде такава система за Израел, когато Той не желае жертва?

Не се наслаждаваш на жертви или приноси. Сега, след като ме направи да слушам, най-накрая разбирам - Ти не се нуждаеш от всеизгаряния или жертви за грях. ~ Псалм 40:6

Както разгледахме в глава 27, цялото преживяване на Синай било огледало на Стария завет. Хората отказвали да слушат Бог или да правят нещата по Неговия начин. Ако нашият небесен Отец искал да ходи с децата Си, Той трябвало да прави нещата по техния начин и да се стреми да ги учи чрез техните неправилни възприятия.

Бог казал на Моисей, че иска те да построят светилище:

Накарайте народа на Израел да Ми построи свято светилище, за да мога да живея сред тях. Изход 25:8

За да може Бог да живее с Израел, Той трябва да дойде при тях чрез начина, по който живеят, действат и мислят. Той не може да дойде при тях, както Той разсъждава, защото те не знаели нищо за това как живее Бог. Изход, глави 25 до 27, записват подробности за Светилището.

Хората трябвало да донасят жертвите си в двора, да отне-

мат живота на животното и след това свещеникът да нанесе кръвта върху рогата на жертвения олтар. След това той премахвал цялата тлъстина на животното и поставял останалата част на олгара, за да бъде изгорена.

Освен жертвите за грях, които хората донасяли, свещениците принасяли агне два пъти на ден, едно сутрин и едно вечер (Числа 28:4). След това в събота те принасяли четири агнета вместо две (Числа 28:9-10). Това са 834 агнета убивани всяка година. При всяко новолуние принасяли 7 агнета (Числа 28:11). По време на Празника на безквасните хлябове принасяли по 7 агнета всеки ден освен ежедневния принос (Числа 28:19, 24). На Петдесетница принасяли 7 агнета, на Тръбите 7 агнета, в Деня на Умилостивението 7 агнета и на Шатри по 98 агнета. Това прави общо 1086 агнета годишно, с изключение на овните, воловете и жертвите за грях, носени от отделни хора всяка година. Дали Бог е изисквал цялото това клане на животни?

Но Самуил отговори: Кое е по-угодно на ГОСПОДА: вашите всеизгаряния и жертви или покорството ви на Неговия глас? Слушайте! Покорството е по-добро от жертвата, а подчинението е по-добро от принасянето на тлъстина от овни.” ~ 1 Царе 15:22

Избиването на животни възпира ли хората от съгрешаване?

Защото законът, бивайки сянка на бъдещите добри неща, а не самия образ, никога не може със същите тези жертви, които те предлагат непрекъснато година след година, да направи онези, които се приближават, свършени. Защото тогава нямаше ли да престанат да се принасят? Тъй като поклонниците, веднъж пречистени, не биха имали повече съзнание за грехове. ~ Евреи 10:1-2

Докато четем Изход и Левит и виждаме всички инструкции за това колко агнета трябва да бъдат умъртвени и как да бъдат принесени в жертва, трябва да приведем всичко това в съответствие с казаното от Бог по времето на Еремия.

Когато изведох предците ви от Египет, **не исках от тях всеизгаряния и жертви. Ето какво им казах: „Покорявайте ми се (слушайте) и Аз ще бъда ваш Бог, а вие ще бъдете Мой народ. Направете всичко, както казвам, и всичко ще бъде наред! „Но хората Ми не искаха да Ме послушат. Те продължаваха да правят каквото си искат, следвайки упоритите желания на злите си сърца. Вървяха назад вместо напред. От деня, в който предците ви напуснаха Египет до сега, Аз продължавам да изпращам Моите слуги, пророците - ден след ден. Но хората Ми не Ме послушаха, нито дори се опитаха да чуят. Те са били упорити и грешни – дори по-лоши от своите предци. ~ Еремия 7:22-26**

Виждате ли какво казва Бог? Той никога не е искал всички тези жертви. Всички тези неща били отражение на това, което хората смятали за необходимо, за да угодят на Бога. Цялата жертвена система е огледало на човешката мисъл.

От осма глава помним шестте части свързани с това как Господ работи чрез огледалото:

1. Той отразява техните собствени мисли обратно към тях.
2. В същото време се стреми да ги научи на нещо чрез техните предубедени погрешни мнения.
3. Ако пропуснат истинското значение, чрез тяхното неразбиране, се разкрива по-голяма проява на злия им характер.

4. Христос казва или прави нещо, което противоречи на техния мироглед.
5. Те трябва да направят избор: да приемат ново разбиране или да останат в греха си.
6. Той дава Своя Дух на онези, които приемат истината, за да ги привлече към промяна на начина им на мислене.

Във връзка с жертвите отбелязваме:

1. Бог им е дал жертви според собствените им желания.
2. Той се опитва да ги научи на важни истини чрез техните предубедени погрешни мнения. Дълбоката духовна истина е свързана със страданията на Христос изразени в животинските жертви.
3. Бог изпраща пророци, за да ги насърчи да се подчиняват, а не да жертват, но хората закоравили сърцата си.
4. Христос им предлага прошка, чрез поглеждането към медната змия, а не жертва, но те не разбрали нейното по-дълбоко значение.
5. Отказали ново разбиране на нещата.
6. Никога не са стигнали до където трябва, и затова останали в своята измама.

Израел отхвърлил по-дълбокото значение на жертвите като отражение на това, което извършвали с Христос. Затова те не можели да избегнат действителното убийство на Исус, когато Той дошъл на земята.

Пророк Даниил предсказал, че когато Месията дойде, ще направи да престанат жертвите и приносите.

Тогава той [Христос] ще потвърди завет с мнозина

за една седмица; но в средата на седмицата **ще сложи край на жертвите и приносите.** Даниил 9:27

Ученията на Исус за това да обичаш ближния си, да обичаш дори врага си и да прощаваш на тези, които са те наранили, разкрили пътя към прекратяване на жертвата и приноса. Но хората Го отхвърлили. Бог трябвало да сложи край на жертвите по разбираем за хората начин; Той позволил на римляните да разрушат храма през 70 г. сл. Хр. и жертвоприношенията били прекратени.

Критичният момент във всичко това е, че цялата система на светилището е разработена като откровение за човешките възприятия на изкуплението. В тази система Бог изрича скъпоценна истина чрез техните погрешни идеи.

Като допълнително доказателство за това че жертвената система отразява човешките възприятия, ние считаме метала месинг (бронз) метал, използван за направа на предметите в двора. Този метал не е направен от Бог. Месингът е сплав от мед и цинк. Това е изкуствен метал, разработен от Тувал-Каин, синът на Каин.

И Зила също роди Тувал-каин, учител на всеки майстор на месинг и желязо; а сестрата на Тувал-каин беше Наама. ~ Битие 4:22

Ако Бог е създал жертвите като част от Своето мислене, жертвеният олтар е трябвало да бъде направен от злато и сребро или поне от мед; това са метали, които Той е направил. Но използването на изработен от човек метал за жертвения олтар ни говори, че жертвите са това, което хората желаят, за да изкупят греха.

Колко ценен е Принципът на огледалото, разкривайки ни истината както за човешката природа, така и за Божия характер. Нашият Отец никога не е искал животните да бъ-

дат заклани. Агнетата са чисти, невинни създания. Той не е искал да се убиват над 1000 от тези агнета годишно. Когато Соломон освещава храма в Йерусалим, той убил 120 000 овце! (3 Царе 8:63) Това ли е искал Бог? Не, Той никога не е желал това. Нашият Баща е Този, Който дарява живот, а не унищожителят.

Системата за жертвоприношения е разработена, защото Израел казва на Бог: „всичко, което заповядаш, ще направим“. Те Му казали, че ще следват решението на Агар да праявят нещата по свой начин.

Бог установява жертвената система в Едем за принасяне на агне, което вероятно се е правело веднъж годишно, но хората превърнали това в кървава оргия, в която колели над 1000 агнета годишно за храма и още 1000 за всеки отделен грешник.

Сега, когато разбираме тази истина, вече можем да започнем да оценяваме думите на Йоан в Откровение.

Тогава ми беше дадена мярка и ми казаха: „Иди и измери Божия храм и олтара и преброй поклонниците. Но **не измервай външния двор, защото той е предаден на народите**. Те ще тъпчат светия град 42 месеца“. ~ Откровение 11:1-2

Външният двор е мястото, където са били принасяни жертвите. Бог показва на Йоан, че в последните дни ще дойде вест, в която принципът на жертвата ще бъде идентифициран като човешко желание, вдъхновено от Сатана.

Един човек, който започнал да отваря пътя за светлината на истината по тази тема, бил доктор и теолог на име Е. Дж. Уагонър. Обърнете внимание какво казва той за принципа на жертвата и откъде идва той.

„Но“, ще каже някой, „вие направихте помирение то изцяло от страна на хората; винаги са ме учили, че смъртта на Христос помири Бог с човека; че Христос умря, за да задоволи справедливостта на Бога и да Го умилостиви.“ Е, ние оставихме въпроса за помирението точно там, където Писанията го поставят и въпреки че те имат много какво да кажат за необходимостта човек да се помири с Бога, **те нито веднъж не намекуват за такова нещо като необходимостта Бог да бъде помирен; да се намекуне за необходимостта от такова нещо означава да се повдигне тежко обвинение срещу Божия характер.** Идеята е дошла в християнската църква от папството, което на свой ред я е донесло от езичеството, в което единствената идея за Бог е за същество, чийто гняв трябва да бъде успокоен чрез жертва. (*Настояща истина Великобритания*, 21 септември 1893 г., страница 386, Параграф 7)

Идеята за умилостивение или жертва е, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. **Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилостивен, за да можем да получим прошка, не намира основание в Библията. Върхът на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че няма да им прости, освен ако не бъде осигурено нещо, което да смекчи гнева Му,** и затова Самият Той предлага дара на Себе Си, чрез който е успокоен... (*Настояща истина Великобритания*, 30 август 1894 г., стр. 549, Параграф 8)

Сега е време да се покаем за убеждението си, че Бог иска кръвна жертва.

Сега можем да видим, че Бог е дал Своя Син да умре за нас, за да ни освободи от заблудата, че Той ще прости само

чрез кръвната жертва. Законът отразява човешките възприятия, когато казва, че не може да има прошка без проливането на кръв (Евреи 9:22).

Има толкова ценна светлина в това осъзнаване. Законът на Мойсей ни говори за човешкия проблем с кръвната жертва. Сега Бог ни призовава да се покаем за тези неща и да се обърнем към Неговия Син и да приемем Неговия Дух.

Благодаря, че Исус е бил готов да умре, за да ме достигне в погрешното ми разбиране за изкуплението. Нищо друго не е можело да ме достигне, освен смъртта на Христос. Завинаги съм благодарен за това. Но сега, когато съм освободен, мога да напусна външния двор и да отида към съвършенството в Христос. Ще се присъедините ли към мен?

ЗЛАТЕН ТЕЛЕЦ

Поклонението на златния телец разкрива, че макар Израел да е напуснал Египет, Египет не е напуснал Израел. Срамът от това събитие за еврейския народ се разкрива във факта, че Йосиф Флавий го пропуска в своята история.

В Египет Моисей насърчава хората да се доверят на Господ и да Го следват. При Червено море им казва да се доверят на Господ и да видят Неговото спасение. Когато мърморят за храна и вода, той се моли на Бог и получава това, от което се нуждаят. В замяна те го обвиняват, че се опитва да ги убие в пустинята, докато планират да го убия с камъни, защото не е снабдил непосредствените им нужди.

Сега, когато Мойсей очевидно се забавя, истинският характер на израилтяните започва да се проявява.

Когато хората видяха колко време отнема на Мойсей да се върне от планината, те се събраха около Аарон. „Хайде“, казаха те, „направете ни някакви богове, които да ни водят. Не знаем какво се случи с този

Моисей, който ни доведе тук от египетската земя.“
~ Изход 32:1

Подтикван от духа на смесеното множество (Изход 12:38, Нова версия на крал Джеймс), Израел не е в състояние да чака търпеливо. Не се молят и не търсят Господното напътствие. Не размишляват върху скъпоценните думи на Десетте заповеди, но вземат нещата в свои ръце и правят това, което египтяните им показали, докато били в Египет: правят си богове, подобни на тези, на които египтяните се покланят.

Аарон, страхувайки се от хората, които заплашват да убият брат му с камъни в предишни ситуации, компрометира позицията си, като става съучастник в злото на народа. След всичко, което Бог бил направил, за да ги спаси и да се погрижи за тях, те изработват изображение на теле и го обявяват за техен спасител.

Тогава Аарон взе златото, разтопи го и го оформи във образа на теле. Когато хората го видяха, възкликнаха: „О, Израил, това са боговете, които те изведоха от египетската земя!“ ~ Изход 32:4

Аарон се опитва да смеси поклонението на телето с поклонението на Йехова, като провъзгласява празник на Господ.

Аарон видя колко са развълнувани хората, затова издигна олтар пред телето. Тогава той обяви: „Утре ще бъде празник на ГОСПОДА!“ ~ Изход 32:5

Такова е изкушението, в което хората попадат винаги, когато съществува желание да запазят позиция и власт - поклонението на истинския Бог е смесено с поклонническите практики на хората.

Виждаме допълнително доказателство за желанието на хората за всеизгаряния в поклонението им на златния телец.

На следващата сутрин хората станаха рано, за да **принесат всеизгаряния и примирителни жертви**. След това празнуваха с пиршества и пиене и **се отдадоха на езически веселби**. ~ Изход 32:6

Хората били чули гласа на Бог, който им казвал да не правят изображение на нищо, което е на земята и да не му се покланят. Те били обещали да направят всичко, което Господ им казва. В рамките на няколко седмици те катастрофално изоставят обета си към Бог. Замесени в езически веселби, те нарушават и останалите заповеди, които Бог им е дал.

Те направиха теле в Хорив и се поклониха на излятия образ. Така промениха славата си в образа на вол, който яде трева. Забравиха Бог, своя Спасител, Който беше извършил велики дела в Египет. ~ Псалм 106:19-21

Онзи, Който знае края от самото начало, изненадан ли е от това вероотстъпничество? Въобще не е. Бог позволява на Израел да Му дадат обещания, които знае, че не могат да изпълнят. Той не можел да направи нищо друго. В своето пълно отстъпничество те може да започнат да виждат пълната си безпомощност и да се обърнат към Бог с вяра и молитва.

Както забелязахме в предишни истории, умишленото неподчинение води до Божия гняв. Божият гняв означава скриване на лицето Му. Скриването на лицето Му означава, че ангелите не са в състояние да защитят хората, както са правили преди, което създава пробив.

Затова Той каза, че ще ги унищожи, ако Неговият избраник Мойсей не беше застанал пред Него **в пролома**, да отвърне гнева Му, за да не *ги унищожи*. ~ Псалм 106:23

Псалмистът разкрива нарушаването на защитата в от-

говор на Божия гняв или скриването на лицето Му. Когато четем думите, че Бог унищожавя хората, естественото сърце веднага мисли, че Той ги убива. Но когато се вгледаме в лицето на Исус, разбираме, че Бог не може да ги защитава повече поради бунтовния им дух.

Не бива да убягва от вниманието ни, че като се покланя на златния телец, Израел призовава Сатана да дойде и да бъде техен водач. Заявявайки, че златният телец ги е извел от Египет, хората прогонват Бог от себе си.

Като Божи представител, Мойсей силно усеща това отхвърляне. След всичко, което той бил направил, за да спаси хората, естествените чувства за справедливост се надигат в него. Духът на неблагодарност е идеалното гориво, което подхранва желанието за наказание у водача. В това събитие Бог използва възможността да развие характера на Мойсей. Когато той разбира какъв ужасен грях са извършили хората, той се изкушава да се запита дали те наистина могат да получат прошка. Именно в този контекст Бог говори на Мойсей за това, което очевидно планира да направи.

Тогава ГОСПОД каза: „Видях колко упорити и непокорни са тези хора. Сега Ме остави на мира, за да пламне лютият Ми гняв срещу тях и Аз ще ги унищожа. Тогава ще направя от теб, Мойсей, велик народ.“
~ Изход 32:9-10

Прочитането на този текст без посредничеството на Христовия живот води до някои много неправилни заключения.

Но Мойсей се опита да успокои Господа, своя Бог. „О, БОЖЕ!“, каза той. „Защо си толкова ядосан на собствения Си народ, който изведе от египетската земя с такава голяма сила и силна ръка? Защо позволяваш на египтяните да кажат: „Техният Бог ги спаси със зло-

то намерение да ги избие в планините и да ги заличи от лицето на земята? Отвърни се от яростния Си гняв. Промени решението Си относно това ужасно бедствие, с което заплашваш Своя народ!“ ~ Изход 32:11-12

Ако Мойсей действително се стреми да умиротвори Бог, можем ли да направим извода, че той е по-милостив от Бога? Библията ни казва, че Божията милост трае вечно (Псалм 136). Нашето знание за естествената вражда в човека ни казва, че той няма способността да направи нещо добро, освен ако не идва от Бог.

Защо тогава Бог казва на Мойсей да Го остави, за да може да унищожи Израел? Защо Моисей не се подчинява на Божията заповед? Дали се опитва да умиротвори Бог? Или Бог изважда пред Моисей вътрешните му мисли и ги довежда до техния логичен завършек, за да му даде способността да стигне по-дълбоко в Божията благодат?

По-късно в главата виждаме как Мойсей се бори с огромния грях на Израел. Той умолява Бог да прости на Израел, но след това спира и предлага себе си в жертва, за да успокои Божията справедливост.

Но сега, ако простиш греха им, добре, **но ако не, заличи** името ми от записа, който си написал! ~ Изход 32:32

Както казахме по-рано, Мойсей прави красив жест в грешен контекст. Подобно на Авраам, той се бори да избяга от мисълта за нуждата от смърт за греха.

Точно преди това той бил заповядал онези, които отказват да се покаят, да бъдат умъртвени. Виновните загинали в клането. Той все още се страхува, че това не е достатъчно и се предлага като невинна жертва, като предобраз на Христос,

за да задоволи справедливостта, която според него трябва да бъде удовлетворена. В избиването на нечестивите, заедно с принасянето на невинния Мойсей, виждаме отново принципите на изкуплението на хората, разкрити по същия начин като Христос – невинният, пожертван заедно с двамата виновни разбойници.²⁶

Историята за Мойсей, който умолява Бог да не убива децата Си, опитвайки се да успокои гнева Му, говори директно за човешкото възприятие за Бога. Бог не може да направи нищо, освен да ни се покаже по този начин поради нашата вражда срещу Него. Неспособността ни да поемем отговорност за действията си означава, че когато ангелската защита е премахната, всяко бедствие, което се стоварва върху човечеството, се проектира върху Бог, който е възприеман като извършител на унищожаването, защото е в лошо настроение.

Както посочихме няколко пъти, Божиите мисли не са като нашите мисли. В рамките на Неговите заповеди ни се казва, че когато се покланяме на фалшиви богове, Бог *започва да ревнува*. Повечето Библии съдържат думите „Бог е ревнив“. Но думата „е“ е добавена. Бог изглежда ревнив, защото когато последствията се стоварват върху злодея, той обвинява Бога като агресор, точно както Адам обвинява Бог за създаването на жената.

В глава 20 разгледахме как работи живата ограда. Когато хората престъпват Божия закон, това отваря пролуки в защитната стена. Мойсей пристъпва в пролома и се моли за народа. Той прави точно това, което Бог иска от него, защото по-късно в историята на Израел виждаме, че Бог търси човек, който да застане в пролома, за да спаси Израел.

---

26 За повече информация вижте втората половина на 9-та глава на книгата *Умилостивение* достъпна за изтегляне от fatheroflove-bulgaria.com

Така потърсих между тях човек, който да направи стена и да застане в пропастта пред Мен от името на земята, за да не я разруша; но не намерих никого.
~ Езекиил 22:30

За щастие Бог намира човек в лицето на Мойсей, който да застане в дупката, която Израел направил. Колко лесно Мойсей би могъл да приеме присърце заповедта на Бога да Го остави сам, защото тя е в съгласие с естественото му мислене. Бог не би принуждавал Мойсей да води израилтяните и наистина щял да създаде нов народ от семето му, ако Мойсей е искал това.

Но Божият Дух се бори с Мойсей да го привлече в подобие на Христос. Мойсей отговаря прекрасно и в неговата молба към Бог на колене виждаме Христос, изявен в плътта на Мойсей, точно по същия начин, както е изявен в плътта на Авраам, когато той се молил за Содом. Докато повечето хора биха казали „Амин“ ако Бог унищожи нечестият, Мойсей вижда надежда в думите на Бога: „Остави ме да...“. В този случай Мойсей прочита прекрасно сърцето на Бог.

Изразът на Бог „остави ме да“ е същият като това, което Христос казва на жената: „Не е правилно да се вземе храната на децата и да се даде на кучетата“. Тук действа огледалото. Мойсей вероятно възприема, че Бог ще има намерение да търси справедливост и че времето за обсъждане е изтекло. Но когато Бог вербализира мисълта и я увеличава, Мойсей преминава към позицията на милост, точно както Бог желае той да направи.

Алтернативният възглед, че Мойсей се стреми да умиротвори Бог и да Го умоли, като Му напомня колко лошо ще изглежда пред другите народи, е обикновена глупост. Време е да свалим покривалото, което крие характера на Бог от нас и да Го видим в светлината на Христовия

характер.

Бог казва на Моисей какво са направили израилтяните, като са се покварили. Той вижда точно какво са направили и им бил простил за тяхното нечестие, но когато Мойсей ги вижда, гневът му се нажежава до червено.

Когато стигнаха до лагера, Моисей видя телето и танците и пламна от гняв. Той хвърли каменните плочи на земята и ги разби в подножието на планината. Взе телето, което направиха, и го изгори. След това го стри на прах, хвърли го във водата и принуди хората да я пият. ~ Изход 32:19-20

Моисей строшава тези скъпоценни заповеди, които Бог е написал със собствената Си ръка като символ на това, което хората са направили с Божиите думи. В действията на Моисей има усещане за решителност. Този акт на превръщането на немия безжизнен идол в прах и хвърлянето му във вода, от която да пият хората, носи със себе си чувство за справедливост за един нечестив и неблагодарен народ.

Аарон усеща „жегата“ във въпроса на Мойсей: „Какво ти направиха тези хора, за да направиш такова ужасно нещо?“ Жалката реакция на Аарон в твърдението, че е хвърлил златото в пламъците и това е причинило магическо излизане на теле, не удовлетворило ни най-малко Мойсей.

Сега Израел е в ужасна криза. Има няколко проблема, които трябва да бъдат решени.

1. Поклонението на Златния телец предизвиква пролом, който позволява на Сатана да влезе.
2. Когато навлизат в ханаанската земя, езическите народи могат да посочат идолопоклонството на Израел като извинение за своето собствено идолопоклон-

ство. Трябва да се покажат някои доказателства за Божието неодобрение.

3. Израел не послушал гласа на Бог и избрал да влезе в завет с Него по собствен избор. Бог не може да поправи тази ситуация както иска, така че трябва да го направи според възприятията на Израел за справедливост и изкупление от греха.
4. Израел се покланя пред бог на войната, който убива злосторниците. Сега трябва да ги съди техният собствен съд над другите.
5. Историята за Адам, търсещ изкупление чрез хвърляне на вината върху Бог и съпругата му, все още е основна част от тяхната природа и се проявява в тази история.
6. Историята за Авраам, който решил, че Бог иска от него да принесе невинния си син, за да изкупи греховете му, също е включена в това уравнение.

Моисей иска да направи умилоствение за израелтяните.

И така, на следващия ден Моисей каза на народа:
 „Вие извършихте голям грях. Затова сега ще се изкача при Господа; може би ще мога **да направя умилоствие за вашия грях.**“ ~ Изход 32:30

Моисей приканва хората, които се покаяват за своето нечестие, да излязат напред, за да получат прошка. Онези, които не идват при него, отказвайки да се покаят, ще държат пролома отворен срещу Израел. Ако продължат да остават част от народа, Сатана ще има непрекъснат достъп до целия лагер. Той може да разбунни околните народи и да им бъде позволено да унищожат израилтяните заради този грях.

За да могат Израел и околните народи да разберат, че

идолопоклонството е оскърбление за Бог и никога няма да бъде прието, върху народа трябва да дойде присъда и проломът да бъде затворен.

Забелязваме внимателно думите на Мойсей при справяне с тази ситуация.

... тогава Мойсей застана на входа на стана и каза: „Който е на страната на Господа, да дойде при мен!“ И всичките синове на Леви се събраха при него. И той им каза: „Така казва ГОСПОД, Израилевият Бог: Нека всеки препаше меч си и нека влиза и излиза от вход до вход в целия стан, и нека всеки убие брата си, всеки своя другар и всеки своя ближен. **Така Левиевите синове направиха според словото на Мойсей.** И в онзи ден паднаха около три хиляди мъже от народа. ~ Изход 32:26-28

Това, което трябва да се отбележи тук е, че Мойсей не включва разговора, който е имал с Бог. На други места той пише неща като това:

И Бог каза на Мойсей: „Аз съм Йехова, Господ. Явих се на Авраам, Исаак и Яков като Ел-Шадай — Всемогъщият Бог — но не им разкрих името Си, Яхве. И потвърдих завета Си с тях...“ ~ Изход 6:2-4

Така Мойсей предаде на народа на Израел какво беше казал Господ ... ~ Изход 6:9

И отново:

Тогавя ГОСПОД каза на Мойсей: „Внимавай в това. Ще те направя да изглеждаш като Бог на фараона и брат ти, Аарон, ще бъде твой пророк.“ Изход 7:1

И така, Мойсей и Аарон направиха както им заповяда Господ. ~ Изход 7:6

И отново:

Тогава Господ каза на Мойсей: „Виж, ще наваля храна от небето за вас ...” ~ Изход 16:4

И така, Мойсей и Аарон казаха на целия Израел: „До вечерта ще разберете, че Господ ви изведе от египетската земя.” ~ Изход 16:6

И отново:

Тогава Мойсей се изкачи на планината, за да се яви пред Бога. ГОСПОД го извика от планината и каза: „Предай тези наставления на Якововия род; обяви ги на израилевите потомци ...” ~ Изход 19:3

И така, Мойсей се върна от планината и свика старейшините на народа и им каза всичко, което Господ му беше заповядал. ~ Изход 19:7

Този процес се повтаря отново и отново в писанията на Мойсей. Когато стигнем до историята за поражението на амаличаните и избиването на трите хиляди при планината Синай, този модел не се следва. Мойсей не пише “Господ заповяда на Мойсей - убийте всеки, който не се е покаял.” Защо в този случай Мойсей не записва разговора, който е водил с Бог?

Левитите се подчиниха на заповедта на Мойсей и около 3000 души загинаха този ден. ~ Изход 32:28

Защо Мойсей пише, че това е заповед на Мойсей? Защо не е писал, че това е Божия заповед? Този въпрос е критичен за тази история.

Бог знае принципите на изкуплението, по които работят хората. Когато израилтяните искат вода в историята от Изход 17-та глава, на Мойсей е заповядано да удари скалата,

за да може водата да излезе. Скалата е символ на Христос, който ги следва (1 Коринтяни 10:4). Удрянето на скалата разкрива поразяването на Христос, за да ни даде живот.

Към края на пустинните им скитания Моисей е помолен да говори на скалата, вместо да я удря, но той я удря два пъти с гняв, повтаряйки символа за разрешаването на проблема чрез смърт.²⁷

Нашият небесен Баща познава мислите на хората и принципите на изкупление чрез жертва. Той знае, че Израел не може да повярва в прошката на Бога без жертва, затова позволява на Моисей да действа според мислите си за реституция, като призовава за избиването на онези, които отказват да се покаят. Като не възпрепятства Моисей да следва мислите си относно тази ситуация, Бог поставя Своя авторитет върху нея.

Това е точно същият резултат като смъртта на фараона в морето. Бог трябва да се разглежда като унищожител, за да могат хората да почувстват, че изкуплението и възстановяването са постигнати. По този начин Бог наказва греха на онези, които се бунтуват чрез собствената им съдебна система. Бог като личност не е представен в тези действия, както виждаме това отразено в пропуската на Мойсей да заяви, че Бог го е инструктирал да направи това. Това ясно показва, че Бог не е инициаторът на действието, а само разрешава осъществяването му.

Позволявайки греха на човешките изкупителни принципи да накаже престъпниците, Бог може да затвори пролома и тъй като езическите народи разбират Божието недоволство и Израел е подготвен да повярва, че може да му бъде простено.

---

²⁷ Разкривам това много по-подробно в глава 8 от книгата *Умилостивение*, достъпна за изтегляне от fatheroflove-bulgaria.com

Бог благославя левитите за действията, които предприемат в съответствие с тяхното възприятие за изкупление. Когато едно дете направи тромав опит за някакво житейско умение, мъдрият родител няма да му се скара, а по-скоро ще го благослови, за да го насърчи да продължи напред.

Недостатъкът при левитите, за който малко хора си дават сметка е, че те трябва да живеят с образите на смъртта и унищожението, които отприщват над своите братя. Това трябва да е било много травматично за повечето от тях. Но те решават да направят реституция за Бога по най-добрия начин, който разбират и Бог ги благославя.

Както обсъдихме по-рано, смъртта на виновния не е достатъчна за Мойсей да повярва, че Бог ще прости на Израел. Той предлага себе си като невинна жертва.

Когато Бог отказва Мойсей да е невинна жертва, за Израел е трудно да приеме прошката в нейната пълнота. Следователно в съзнанието на Мойсей и хората, проломът все още съществува, което позволява на Сатана да продължи да ги тормози.

„Сега, прочее, иди и заведи хората на *мястото*, за което ти говорих. Ето, Моят ангел ще върви пред теб. Но в деня, когато посещавам за наказание, ще ги посетя с наказанието за греха им.” Така ГОСПОД порази хората заради това, което направиха с изработеното от Аарон теле. ~ Изход 32:34-35

Мойсей бил помолил Бог да прости на народа Си. В току - що цитираните стихове виждаме появата на това, което изглежда като липса на прошка от Бога, защото Той продължава да ги тормози и наказва. Вярно е, че Бог не изчиства вината за техните действия, те ще пожънат това, което посетят, но язвата идва от собственото чувство за вина на хората,

което ги отваря за изкушенията на Сатана и за повторно падение в греха.

Ако хората можели да приемат пълна прошка при смъртта на виновния, нещата щели да бъдат по-малко неприятни за тях. Но когато виновните виждат смъртта на непокаялите се, това предизвиква съмнение относно самите тях дали Бог все още иска да ги убие за греховете им.

Колко бавно човешкото сърце разпознава истинската любов на Бог към Неговия народ и бързината, с която човешката природа приписва възмездието на Божията ръка. Колко мъдър е нашият небесен Отец за това, че разрешава тази сложна ситуация със златния телец и избавя Израел от пълното унищожение на Сатана.

В обобщение, виждаме смъртта на 3000 души, формирани част от разрешителната воля на Бог да задоволи човешките принципи на изкупление. Начинът, по който Моисей пише за тази история, ясно разкрива, че заповедта да се убива идва от него. Когато нашият Баща не възразява или не предотвратява действията на Моисей, Той става отговорен за всичко, което се случва и затова Неговата присъда се разкрива и бунтовниците са хванати и унищожени чрез собствената си съдебна система.

Надявам се, че можете да видите истинския характер на нашия Баща в тази история. Той не иска никой да бъде убит, но човешките принципи на изкупление изискват това и затова Бог им го дава. Христос е разпнат в умрелите, защото Той е близо до всеки един от нас и чувства нашата болка и скръб. Но за да се спаси народа бунтовниците трябва да умрат; скалата трябва да бъде ударена.

Можете ли да видите скъпоценната светлина в тези истории? Моля се нашият Отец да ви помогне да видите красота-

та на тази истина и как Той посреща хората там, където са в собствените им мисли, за да ги спаси.

НАДАВ И АВИУД

Докато продължаваме да вървим през историите на Стария завет, да се надяваме, че инструментите, които сме придобили, стават по-лесни за използване с всяка нова история, до която достигахме. Отначало открих за себе си, че без знанието и уменията, необходими за прилагането на новозаветните принципи понякога губех кураж, попадайки на определена история, която на пръв поглед изглеждаше толкова очевидно, че показва нашия любим Баща като унищожител.

Често падах на колене и молах нашия Отец да ми покаже как да разбирам дадена история. Докато се вглеждам в лицето на Исус и Го гледам как прощава на тези, които Го мразят и прави добро на онези, които искат да Го убият, съм привлечен от надежда да повярвам, че Неговият Отец е същият. Напомням си как нашият Баща ми каза, че съм безкрайно ценен за Него чрез Неговия Син и как ме научи на най-нежната интимност, която създаде чрез семейството.

Тогава си спомням, че природата ми е зла и признавам, че в естеството си съм във война с моя Баща. Признавам греш-

ката си в това да чета Библията погрешно и да я обръщам срещу моя скъп Баща и това ме кара да треперя.

В миналото инстинктивно четях текста на Стария завет и предполагам, че разбирам казаното, без да си давам сметка, че несъзнателно се стремя да вляза в присъствието на моя небесен Баща без посредничеството на Исусовия характер.

Напомнено ми е, че ако изпитвам някакви чувства на враждебност към другите, неизбежно ще прочета старозаветната картина на Бог като наказателно насилствена. След това си спомням истинското значение на Божия гняв като скриване на Неговото лице и позволяване на хората да получат последствията от това, което са решили да направят. Това включва оттеглянето на ангели със създи от поста им, тъй като са принудени да се откажат от настойничеството на някого, когото може да са защитавали в продължение на десетилетия. И защо трябва да се отклонят от делото си по защита? Заради постоянния отказ да се вслуша в гласа на Отец чрез Неговото слово и чрез Неговия Дух. Със скръб нашият Баща е принуден да зарови лице в ръцете Си и да остави непокорните на милостта на Сатана и на елементите на земята, които те са покварили със своето влияние.

Всичко, което научихме, трябва да пренесем в следващата история за Надав и Авиуд.

И Надав и Авиуд, синовете на Аарон, взеха всеки от тях своята кадилница, сложиха в тях огън и сложиха върху тях тамян, и принесоха чужд огън пред Господа, който Той не им заповяда. И огън излезе от Господа и ги пояде, и те умряха пред Господа. ~ Левит 10:1-2 (KJV)

Можете ли да разберете какво се е случило в тази история? Директното ѝ прочитане без Христос потвърждава нашето

естествено мислене, че злодеите трябва да бъдат унищожени; изкуплението се извършва само чрез смърт. Вглеждайки се в лицето на Исус, ние с молитва търсим още улики.

И така, те се приближиха, **хванаха ги за дрехите им** и ги изнесоха от стана, както беше заповядал Мойсей. ~ Левит 10:5

От първоначалния прочит може да се предположи, че Надав и Авиуд са изгорели. Това би означавало, че телата им са напълно овъглени. Но Библията ни казва, че те са били изнесени с дрехите си. Това доказва, че буквалният огън не ги е унищожил. Джон Уесли предлага следния проницателен коментар на този пасаж.

От Господа - От небето, или по-точно от светилището. Погълна ги – Унищожил живота им; защото телата и дрехите им не бяха изгорени. Така се казва, че мечът поглъща, 2 Царе 2:26. Така мълнията много пъти убива хора, без никаква вреда за дрехите им. (Коментар на Уесли върху Левит 10:2)

Проницателността на Надав и Авиуд очевидно била нарушена от употребата на алкохол.

Тогава Господ каза на Аарон: „Ти и твоите потомци никога не трябва да пиете вино или друго алкохолно питие, преди да влезете в скинията. Ако го направите, ще умрете. Това е постоянен закон за вас и трябва да се спазва от поколение на поколение“. ~ Левит 10:8-9

Надав и Авиуд били опиянени, преди да влязат в скинията. Тези мъже не били новаци, а част от седемдесетте, които видяли Бог на планината Синай.

Тогава Моисей се изкачи, също Аарон, Надав и Авиуд, и седемдесет от израилевите старейшини, и те ви-

дяха Израилевия Бог. И *имаше* под нозете Му като че ли павирано произведение от сапфиров камък и беше като самото небе в *своята* яснота. ~ Изход 24:9-10

Колевливият характер на техния баща, Аарон, както се разкрива в инцидента със Златния телец, предполага, че синовете му не са били усърдно научени на вярност към Божиите инструкции. Когато Аарон смесил поклонението на Йехова с поклонението на езическите религии, той научил синовете си на принципа за смесване на различни духове. Рецептата завършила катастрофално.

Когато прилагаме инструмента на Евангелския характер, никога не намираме Исус да поразява хора с мълния, за да ги убие. Знаем, че израилтяните са почитали бога на войната, подобен на Зевс, който очевидно е обичал да хвърля мълнии по хората.

Спомняме си историята за Илия, когато Бог се приближава до него и се случили вятър, земетресение и огън. Когато Надав и Авиуд се приближават до светилището, където обитава Божието присъствие, духът в тях се засилва. Бог не може да ги защити поради пренебрегването на Неговите заповеди. Тяхното поклонение на бога воин като Зевс може да се е проявило в изстрелването на светкавица от най-святото място на светилището, точно според начина, по който те възприемат Бог.

Това, което намирам за удивително, е думата, използвана за описание на огъня в началото на тази история.

И Надав и Авиуд, синовете на Аарон, взеха всеки от тях своята кадилница и сложиха огън в нея, и сложиха върху нея тамян, и принесоха **странен** [Евр. №2114] огън пред ГОСПОДА, за който Той не им беше заповядал. ~ Левит 10:1

Думата странен означава следното:

Зур [Евр. №2114] да се обърне настрани (особено за настаняване); следователно да си чужденец, странен, сквернен; специално (активно причастие) за извършване на прелюбодеяние: - (идват от) друг (човек, място), мях, отивам си, (е-) странно (-ик, нещо, жена).

Това е точно същата дума, която Бог използва, когато говори за Своето странно дело.

Защото ГОСПОД ще се издигне като на хълма Феразим, ще се разгневи като в долината Гаваон, за да извърши делото Си, странното Си [Евр. №2114] дело; и осъществи действието си, странното си действие.
~ Исаия 28:21

Огънят, който принасят Надав и Авиуд, е такъв, който се „обръща настрани“. По какъв начин той е скверен? Това не е огънят, който Бог запалва в началото. Това е обикновен огън. Но какво го прави различен? Просто това, че е принесен извън Божиите заповеди. Затова се налага Бог да се отклони и да скрие лицето Си. Или можем да разберем, че Надав и Авиуд се отклоняват от пътя на живота, загубвайки Божиата защита.

Колко жизненоважно е за нас да разберем посредническото дело на Христос. Осъзнаваме ли факта, че приближаването към Бог с фалшиво въображение за Него трябва да бъде отразено обратно към нас, освен ако Христос не се намеси, за да покрие нашето невежество?

Призовавам ви да обмислите последиците от огледалото. Подходането към Бог извън характера на Христос довежда до проявата на каквото и да е погрешно и нестабилно мислене за Бога. Свързани сме с природата, тя реагира на това,

което мислим, действаме и чувстваме. Бог казва на Каин, че проклятието ще дойде „от земята“, когато нарушаваме Божиите заповеди.

При всички, които таят мисли на отмъщение към другите или имат дух на непростителност, желаещ наказание на другите, това ще се прояви пред тях в естествения свят, когато се приближат до Бог. Затова нека се приближаваме към Отца без никакви идоли на нашето въображение. Ако го правим, ще загинем поради собствената си преценка за божествеността.

Изпитвам дълбоко чувство на неотложност по този въпрос и се моля Отец да ви внуши сериозността на това да знаете кой е Той. Няма пряк път към този проблем. Ако имате някаква частица идолопоклонство в мисленето си, това ще ви унищожи. Роденият Божи Син е пълното откровение на Отец. Само тези, които вярват в Неговото име, което означава характер, могат да бъдат спасени.

Помислете за мъжете от Ветсемес по времето на първосвещеника Илий. Божият ковчег е взет от филистимците. При тежаването на ковчега им донася толкова голямо мъчение, че те искат да се отърват от него. Невежеството на филистимците намалява прякото въздействие на ковчега, символ на Божието присъствие, върху хората. Но в крайна сметка те не могат да се справят повече.

Когато ковчегът е върнат в Израел, той идва във Ветсемес. Хората са извънредно щастливи. Но Израел знае, че той представлява Божието свято присъствие. И подобно на Надав и Авиуд, някои от хората се приближават до ковчега, без да мислят за неговата светост.

Но Господ уби седемдесет мъже от Ветсемес, защото надникнаха в ковчега на Господа. И народът скър-

беше много поради това, което Господ беше направил.
„Кой може да устои пред Господа, този свят Бог?“ из-
викаха те. „Къде можем да изпратим ковчега оттук?“
~ 1 Царе 6:19-20

Когато мъжете поглеждат в ковчега, те се взират директно в Божия закон, който е огледало за всички, които го гледат, без посредничеството на ходатай. Войнственият бог, на когото израилтяните се покланят, се проявява в творението и ги посича. В резултат на това са убити седемдесет души.

Останалите хора задават критично важният въпрос, който нечестивите ще зададат, когато Богът на небето се приближи към земята в края на времето.

И извикаха към планините и скалите: „Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Този, който седи на престола, и от гнева на Агнеца. **Защо дойде великият ден на техния гняв и кой може да оцелее?**“
~ Откровение 6:16-17

Като гледаме днес в лицето на Исус, можем да видим, че няма осъждане за нас, защото виждаме, че Той не осъжда никого.

Вие Ме съдите по човешки стандарти, но Аз не съдя никого. ~ Йоан 8:15

Когато прегърнем този Дух на Христос, ние ще спрем да осъждаме; и когато престанем да осъждаме, можем да влезем в присъствието на Отец без страх от смъртта, защото огледалото в душите ни ще съвпада с Христовото лице. Зевс, богът на мълнията и гръмотевицата, ще бъде мъртъв за нас и ние за него. Ще живеем в присъствието на Бог без ходатай, който да покрива осъдителния ни дух, защото няма да имаме такъв.

Ако сте разбрали истинското значение на тези факти, тогава сте призовани да бъдете част от 144 000, които следват агнето, където и да отиде. За тези, които имат уши да слушат, слушайте какво казва Духът.

УБИТ С КАМЪНИ ЗА БОГОХУЛСТВО

Докато навлизаме по-нататък в книгата Левит, се натъкваме на историята за човека, който похулва името на Бога, за което е убит с камъни.

Ако си спомняме от глава 29, Бог дава закони на Израел според собствения им ум или собственото им мислене. Винаги трябва да помним, че Израел никога не е приел желанието на Бог да ги учи за Себе Си. Те мислят, че Бог е точно като тях (Псалм 50:21). Затова към нечестивите Бог се показва като враждебен (Псалм 18:26).

Човекът, който похулва Бога, не притежава чиста израилска кръв. Той е наполовина израелтянин и наполовина египтянин.

Един ден мъж, който имаше майка израилтянка и баща египтянин, излезе от шатъра си и се сби с един от израилтяните. ~ Левит 24:10

Да се похули египетски бог означава човек да бъде убит с камъни.

Но Мойсей отговори: „Това не би било правилно. Египтяните се гнусят от жертвите, които принасяме на ГОСПОДА, нашия Бог. **Вижте, ако принесем нашите жертви тук, където египтяните могат да ни видят, те ще ни убият с камъни.**“ ~ Изход 8:26

Ако израилтяните принесат в жертва вол или крава в Египет, това ще се счита за богохулство и египтяните ще ги убият с камъни.

Това, което се случва после в историята, е удивително.

По време на боя този син на израилтянка похули Името на ГОСПОДА с проклетие. Така човекът беше доведен при Мойсей за съд. Майка му беше Шеломит, дъщеря на Диври от Дановото племе. **Те държаха човека под стража, докато не им стане ясна волята на ГОСПОДА по въпроса. Тогава Господ каза на Мойсей: Изведете богохулника вън от стана и кажете на всички, които са чули проклятието, да положат ръцете си на главата му. Тогава нека цялото общество да го убие с камъни.** Кажете на израилтяните: Тези, които прокълнат техния Бог, ще бъдат наказани за греха им.” ~ Левит 24:11-15

Повечето хора биха сметнали този пасаж като ясно доказателство, че Бог иска Неговите хора да убиват с камъни онези, които хулят името Му. Но когато сравним това с казаното от Исус в Новия завет, откриваме незабавен конфликт.

„И така, казвам ви, всеки грях и богохулство могат да бъдат простени, освен хулата срещу Светия Дух, която никога няма да бъде простена. Всеки, който говори против Човешкия Син, може да бъде прос-

тен, но всеки, който говори против Светия Дух, никога няма да бъде простен, нито в този свят, нито в бъдещия. ~ Матей 12:31-32

Дали този човек е похулил Светия Дух? Как може да хулиш Исус и да ти бъде простено, но да не можеш да хулиш Светия Дух и да ти бъде простено? Светият Дух е Духът на Исус (Йоан 20:22). Духът на Христос е този, който говори на съвестта на човека. Когато отхвърлите този глас в себе си, който ви умолява да не правите определени неща, тогава сте изчерпали всякаква възможност да ви бъде простено. Който греша срещу съвестта си, не може да си прости. Писанията ни предупреждават за този факт по следния начин:

Защото самото слушане на закона не ни прави прави пред Бога. Подчинението на закона ни прави прави в Неговите очи. Дори езичниците, които нямат Божия писан закон, показват, че познават закона Му, когато инстинктивно го спазват, дори без да са го чули. Те демонстрират, че Божият закон е написан в сърцата им, **защото собствената им съвест и мисли или ги обвиняват, или им казват, че постъпват правилно.** ~ Римляни 2:13-15

Както казахме по-рано, ние сме съдени, както съдим другите. Това се отнася най-пряко за Бог. Ако съдим Бог по определен начин, тогава Той не може да направи нищо, освен да ни позволи да получим това, което сме преценили.

[Слугата каза на господаря:] „Защото се страхувах от теб, че си строг човек. Събираш това, което не си оставил, и жънеш това, което не си посял.“ И той [господарят] му каза: „**От собствените ти уста ще те съдя**, зъл слуга. Ти знаеше, че съм строг човек, събирам това, което не съм оставил и жъна това, което не съм посял.“ ~ Лука 19:21-22

Думата, използвана за описание на *богохулството* в тази история в Левит, не е редовно използваната еврейска дума за богохулство.

Накаб — Конкорданс на Стронг Евр. №5344. Примитивен корен; да пробия, буквално (да пробия, с повече или по-малко насилие) или преносно (да уточнявам, обозначавам, клеветя): – назначавам, хуля, пробивам, проклинам, изразявам, с дупки, назовавам, продупчвам, зачерквам.

Проклятието на тези думи срещу Бог пронизва сърцето на Отец. Колко тъжно е за Него да чуе един син да му говори с гняв, проклинайки го. Този човек познавал закона. Законът казва:

Не бива да позориш Бога или да проклинаш някой от своите владетели. ~ Изход 22:28

Проклинайки Бог с думи, които пронизват и пробождат, този човек може само да е отразил обратно към себе си това, което е излязло от собствената му уста. Израелтяните идват при Бог, за да узнаят Неговата воля. Бог им дава мислите на самия човек. Човекът знае, че е богохулствал, и знае какво е наказанието, което целият Израел се съгласява да осъществи.

Всичко, което Бог може да направи, е да позволи на мислите на този човек и на целия Израел да бъдат увеличени. Ако каже, покажете му милост, това ще преобърне мислите на целия народ, който се бил задължил да накаже онези, които хулят Бога.

Но в опит да спаси този човек, Господ им казва нещо, което трябва да ги възпре.

Всеки, който отнеме живота на друг човек, трябва да бъде умъртвен. ~ Левит 24:17

Израелтяните не свързват това твърдение с акта на убийството на този човек. Изглежда не са се замислили; въпреки че следващите поколения може да са го направили, защото смъртното наказание е избледняло от употреба в по-късната история на древен Израел.²⁸

Независимо от това, ако човекът бил помислил да поиска милост с покаяние, Господ можел да му даде милост.

Към милостивите ще се покажеш милостив; към непорочния ще се покажеш непорочен; ~ Псалм 18:25

Нито осъденият, нито някой от присъстващите се сеца да поиска милост – защото никой не я очаква.

След като Моисей даде всички тези инструкции на израилтяните, те изведоха богохулника извън лагера и го убиха с камъни. Израилтяните направиха точно както Господ беше заповядал на Мойсей. ~ Левит 24:23

Този беден човек бил пронизал Бог с думите си и така според собствения си съд, той бил поразен с камъни. Когато атакуваме самата представа за Бог, която поддържаеме, не можем да получим нищо друго освен това, което сами сме изrekli.

Колко много Господ е искал да освободи този човек от смъртта, както направил Исус, когато освободил жената, хваната в прелюбодейство. Но Той не успял, защото нямало кой да застане в пролома за него.

Когато Господ казва на Моисей да се отдръпне, за да може да унищожи Израел, Моисей застава в пролома между това, което Израел смята, че Бог ще направи, и истината за Божия

---

28 <https://www.myjewishlearning.com/article/the-death-penalty-in-jewish-tradition/>

характер. Моисей можел да направи същото за този човек. Можел е да умолява Бог да го спаси и да му покаже милост. Но в този случай съдбата на цялата нация не била поставена на карта. Този човек е похулил Божието име. Ако наказание-то не било осигурено, проблемът щял да се разпространи. Трябвало да се направи нещо.

Докато този човек е убиван с камъни, Исус е там, чувствателен всичко, което той чувства. Христос е разпнат с него. За да може Израел да получи благоволенieto на Бога, човекът трябва да бъде жертван. Целесъобразно е да умре един човек, за да не загине целият народ (Йоан 11:50).

Докато четем тези пасажии, ние се изкушаваме да мислим, че човекът е поразен от Бога, но истината е, че Той може да даде на човека само това, което и той, и народа са вярвали, че ще изкупи този грях.

Бог иска да ги въведе в разбирането на Новия завет, като казва, че ако някой умъртви някого, той трябва да бъде умъртвен. Той ги предупреждава, че онези, които убиват по този начин, ще се сблъскат със същата ситуация, когато съгрешат или направят грешка. Собствената им присъда срещу друг ще се окаже тяхното унищожение в крайна сметка.

Исус никога не убива никого с камъни. Това не е ли очевидно? Той работи, за да спасява хората от убиване с камъни. Това е характерът на Исус. Това е характерът на Бог.

Когато хората в Стария Завет искат да знаят каква е Божията воля, Той може да им даде само тяхната собствена воля, защото те няма да приемат Неговата воля или Неговия начин на мислене. Израел отказал да слуша Бог, когато били дадени 10-те заповеди. Те искали смъртни указии и наказания като тези в Египет. И така, Бог им дава желанията на сърцата им.

Толкова ли е трудно за разбиране? Както казахме по-рано – когато се опитате да говорите с някой, който има дименсия, всичко, което можете да направите, е да се съгласявате с него и да приемете неговата версия за реалността. Опитът да им изясните реалността води само до конфликт, страдание и срив в комуникацията.

ОГЪН В ЛАГЕРА!

Нека сведем поглед от абстрактните неща на небето и си представим баща, който слуша как децата му се оплакват. Виждаме го да се ядосва до такава степен, че запалва огън, който поглъща в пламъци оплакващите се деца. Смеем ли да задържим погледа си и да гледаме лицата на тези деца? Виждаме ли осъзнаването им, че тяхната стойност за баща им е била толкова малка, че той не само е обмислял да ги изгори, но и наистина го е направил? Запушваме ли ушите си, докато те крещят в агония и телата им се топят под изгарящата температура на пламъците?

В човешкото царство със сигурност трябва да се отдръпнем с ужас от такава мисъл. Но как човешкият ум прогонва този ужас, когато погледне в небесното царство? По някакъв начин идеите за божествена справедливост потушават ужаса, заглушават въпросителните погледи и изглежда задоволяват мнозина във вярата, че Бог изгаря живи Своите нечестиви деца в търсенето на справедливост.

Нека погледнем оголените текстове на Писанието извън

лицето на Христос и нека съзерцаваме техния смисъл:

Сега, *когато* народът се оплакваше, това не беше угодно на ГОСПОДА; защото Господ чу *и* гневът Му пламна. И огънят Господен пламна между тях и пояде *някои* в покрайнините на стана. ~ Числа 11:1

Търкаме ли очите си и четем ли текста втори път, за да сме сигурни, че го прочитаме правилно? Вярно ли е, че промяната в Божието настроение може да Го превърне в огнедишаща машина, която унищожава онези, които не са Му удобни? Защо изглежда така? Намериха ли вече инструментите, които събрахме, място в нашето съзнание? Можем ли да видим в текста отражение на собственото си лице? Можем ли да видим образите на мъже и жени от тъмните векове, вързани на клада и изгорени живи в името на религията?

Напомняме си, че когато искаме да бъдем сигурни дали Бог действа по определен начин, трябва да погледнем към лицето на Исус в Евангелията, за да видим дали Той е предприел подобно действие. Няма записано такова действие. Следователно можем да сме сигурни, че се оглеждаме в огледалото на човешката поквара. Писанието свършено улавя отражението на човешкото лице, способно да се раздразни до там, че да унищожи онези, които не му харесват.

Нека сега се заемем с премахването на покривалото, което покрива очите ни, и да погледнем в лицето на Божия Син, за да приведем тази история в хармония с откровението на Исус Христос.

И народът е зъл, като онези, които въздишат обичайно в ушите на ГОСПОДА, и ГОСПОД чува, и гневът Му пламва, и огънят на ГОСПОДА гори между тях и изгаря в края на стана. ~ Числа 11:1 (Буквален превод на Йънг)

Когато четем буквалния иврит, първото нещо, което забелязваме е, че хората са действали по зъл начин чрез оплакванията си. Те не просто се оплакват; но вършат нещо зло.

Досега трябва да сме в състояние да разпознаем термина *Божи гняв* като скриване на лицето Му в скръб, за да позволи на онези, които се бунтуват, да пожънат това, което са посяли. Едно нещо, което не сме разгледали преди, е думата за Божия гняв в тази история.

Евр. №639 Аф, идва от Евр. №599; [Анаф: Да диша тежко] във връзка с носа или ноздрите; следователно лицето, а понякога и човек; също (**от учестеното дишане в страст**) **ярост**: – **гняв** (-ен), + преди, лице, лице, + въздържание, чело, + [дълго-] **страдание**, нос, ноздра, муцуна, X достоен, гняв.

Еврейската дума означава *бързо дишане през носа*. Това може да е от гняв или страдание и скръб. Знаейки, че Неговите деца, пренебрегват призивите Му да се отвърнат от греха, и че това неизбежно ще им донесе страдание, получавате картина на един Бог, който плаче от скръб. Това е като изображението на Исус, който говори на еврейските водачи в Матей 23-та глава; Очите му се пълнят със създи, докато им говори парещи думи. Той не иска те да умрат в греховете си; иска да ги спаси, затова изглежда, че е ядосан. Точно това се случва и в историята на Числа 11-та глава. Самият термин „Гневът Му се разпали“ ни свързва директно с нашето определение за Божия гняв.

Тогава гневът Ми ще пламне против тях в онзи ден, и ще ги изоставя, и **ще скрия лицето Си от тях**, и те ще бъдат погълнати. И много злини и беди ще ги сполетят, така че те ще кажат в онзи ден, „Не ни ли сполетяха тези злини, защото нашият Бог не е сред нас?“ ~ Второзаконие 31:17

Както казахме по-рано, Божият гняв и ангелската защита вървят заедно. Когато Бог скрие лицето Си, това означава, че ангелите бавно се отдръпват от защитаването на хората.

Той хвърли върху тях яростта на Своя гняв, ярост, възмущение и бедствия, като изпрати [освободи] зли ангели *сред тях*. ~ Псалм 78:49

Докато Бог крие лицето Си, Сатана и неговите ангели получават възможност да извършат дело на унищожение. Думата за *изпращане* на иврит може да се преведе и като *освобождение*. Читателят решава какво е значението. Бог не работи със зли ангели; те не работят за Него. Добрите ангели обичат да спасяват, а злите да унищожават, затова подстрекават хората да нарушават закона, за да могат след това да поискат правото да ни причиняват болка.

Когато Сатана има възможност да въздейства по-пряко на хората, той може да раздвижи умовете им с насилие и зло до такава степен, че земята да започне да ги изблъва.

Земята също е осквернена под обитателите си, защото престъпиха законите, промениха наредбата, нарушиха вечния завет. Затова проклятието погълна земята и живеещите на нея запустяха. Затова жителите на земята са изгорени и малко хора *са останали*. ~ Исаия 24:5-6

Както видяхме в историята за язвите в Египет, Божието оттегляне става постепенно. Той не напуска веднага хората, освен ако не са в пълен бунт. Той желае те да осъзнаят положението си и се оттегля постепенно. Колкото повече Бог се оттегля, толкова повече Сатана може да изкушава хората да се бунтуват, което от своя страна може да засегне земята в по-голям обхват.

Използвайки инструментите на Евангелското огледало,

Двете огледала, Ангелската защита и Земното проклятие, тази история започва да придобива смисъл. Вглеждайки се отново в живота на Христос, ние откриваме друга жизненоважна улика относно това защо Бог не е изпратил лично огъня върху хората.

Когато дойде времето да бъде възнесен, Той твърдо насочи лицето Си да отиде в Ерусалим и изпрати пратеници пред лицето Си. И те като вървяха, влязоха в едно самарянско село, за да ги приготвят за Него. Но те не Го приеха, защото лицето Му беше *насочено* към Йерусалим. *Тогав*а учениците Му Яков и Йоан, казаха: „Господи, искаш ли да заповядаме огън да слезе от небето и да ги погълне, както направи Илия?“ Но Той се обърна и ги смъмри, като каза: **„Вие не знаете на какъв дух сте. Защото Човешкият Син не дойде да погуби човешки животи, а да ги спаси.“** И отидоха в друго село. ~ Лука 9:51-56

Исус укорява учениците за отношението им към самаряните. Той не казва: „Сега не е подходящото време за тези неща;“ а „това не е моят Дух“. Когато се вгледаме по-дълбоко в гръцкия език на тази дума дух, виждаме следното:

Гр. №4151 пневма. От Гр. №4154; въздушен поток, тоест дъх (взрив) или бриз; по аналогия или фигуративно дух, тоест (човек) рационалната душа, (по подразбиране) **жизнен принцип, умствено разположение** и т.н., или (свръхчовек) ангел, демон или (божествен) Бог, Христовият дух, Светият дух: – призрак, живот, дух (-вен, -вно), ум. Сравнете с Гр. №5590.

Исус казва на учениците, че не е Негов жизнен принцип да изгаря живи хора; Неговото умствено разположение не е да поглъща тези, които не Го уважават. Последствията от това твърдение на Исус са толкова стряскащи и не е изне-

надващо, че много преводи не го включват. Но аз вярвам, че това е жизненоважно доказателство за това какъв всъщност е Божият характер.

Пълният отказ на Исус да унищожи самаряните с огън, заявявайки, че е против Неговия Дух да направи това, е ключовата част от пъзела, който ни показва, че Бог не е изгорил израилтяните в края на лагера. Ако Исус е откровението на Отец, както твърди, че е, тогава подобни идеи са невъзможни.

Спомняме си от 27-ма глава че тъмнината, светкавиците и огънят на планината Синай отразяват мислите на хората, а не на Бог. Този принцип се проявява и в тази история.

И гледката на Господната слава *беше* като пояждащ огън на върха на планината в очите на израилтяните.
~ Изход 24:17

Израелтяните си представят Бог като поглъщащ огън, и затова, когато Бог скрива лицето Си, елементите, подпомогнати от влиянието на Сатана, позволяват на огъня да влезе в лагера и да унищожи хората. Както тези хора са отсъдили за Бога, така са били съдени от елементите според техните собствени мисли. Хората, които гледат това, могат само да си представят, че Бог е убил тези хора; човешката природа приписва бедствието в крайна сметка на Бог или на тяхното най-висше възприятие за божественото.

Колко прекрасно е Божието Слово да разпознава мислите и намеренията на сърцето! Текстът от Писанието разкрива процеса на хората, които проектират бедствие върху Бог и Го превръщат в агресор. Той е принуден да приеме присъдата, защото хората не четат Писанията чрез откровението на Неговия Син. Моля се принципите, които споделяме, да направят историите от Стария завет по-ясни. Моля се да можете да почувствате в сърцето си онази преливаща радост,

която идва при нас, когато осъзнаем, че нашият Баща не наранява никого.

ДА ЖИВЕЕШ СПОРЕД ВСЯКО БОЖИЕ СЛОВО

Сега, след като обхванахме доста от историите в книгите на Моисей, е важно да изясним аспектите на Принципа на огледалото, които гарантират целостта на Библията като вдъхновено Божие Слово.

Едно от най-трудните неща за хората, когато се запознаят с Принципа на огледалото, е бързото развиване на чувството, че Библията вече не означава това, което казва. Хората заявяват неща като това: „Ако Библията казва, че Бог е изпратил огън от небето, значи смисълът е такъв!“ Често има чувство на враждебност към идеята, че може би тези хора не четат правилно Библията, тъй като им се струва, че тя е много проста.

Вземете например темата за съда. Библията има много какво да каже за това.

Но ГОСПОД царува вечно, изпълнявайки съд от

престола Си. ~ Псалм 9:7

Нашият Бог се приближава и не мълчи. Огън поглъща всичко по пътя Му и голяма буря бушува около Него. Той призовава небесата горе и земята долу да станат свидетели на съда на Неговия народ. ~ Псалм 50:3-4

Бог ще ни съди за всичко, което правим, включително за всяко тайно нещо, било то добро или зло. ~ Еклисиаст 12:14

Но тогава четем думите на Исус:

Освен това Отец не съди никого. Той е дал на Сина абсолютната власт да съди. ~ Йоан 5:22

Вие Ме съдите [Христос] по човешки стандарти, но аз не съдя никого. ~ Йоан 8:15

Как да сглобим тези текстове? Ако четем Псалми или Еклисиаст, изглежда очевидно, че Бог съди, но Исус ни казва, че нито Той, нито Неговият Отец съдят по осъдителен начин. Вярно е, че съдят справедливо, решават да дадат милост и да спасят, но никога не осъждат никого.

Един от начините, по които хората се опитват да разрешат този конфликт, е като внушават идеята, че пророците, които са написали Библията в Стария завет, не са разбирали истината или че са имали ограничено разбиране. Опасността при този подход е, че започваме да разделяме Библията на това, което е вдъхновено и това, което не е. И все пак Библията е ясна, че цялото Писание е боговдъхновено.

Цялото Писание е вдъхновено от Бог и е полезно да ни научи какво е истина и да ни накара да осъзнаем какво не е наред в живота ни. Поправя ни, когато

грешим, и ни учи да правим това, което е правилно.
~ 2 Тимотей 3:16

Исус добавя към това:

Не! Писанието казва: „Хората не живеят само с хляб, но с всяка слово, която **излиза от Божиите уста.**“ ~ Матей 4:4

Исус им отговори: Не е ли писано във вашия закон: Аз казах: Богове сте? Ако нарича богове, тези до които дойде Божието слово и **писанието не може да бъде нарушено...**” ~ Йоан 10:34-35

Ако искаме да знаем какво учи Библията, трябва да включим всичко, което е написано в нея. Не можем да пренебрегнем нито една част. Когато хората четат текста, че Бог ще съди всички, те често забравят или пренебрегват думите на Исус, че Бог не съди. Те намират хармония, като елиминират от ума си части от Библията.

От друга страна, тези, които се стремят да покажат, че Бог и Неговият Син не съдят се изкушават да представят библейските писатели, които пишат за съда, като лишени от познание или разбиране на истината. Но това създава съмнение в Библията и възприемането на тази идея със сигурност ще доведе човек до опасност.

Много е мъдро от страна на нашия Отец да отреди написването на Библията по този начин, защото ние сме поканени във всяка история на Библията да изберем Христос или Варава. Кръстът е откровение за нашите притъпени сетива за страданието, което Бог и Неговият Син са търпели от навлизането на греха. Цялото осъждане, насилие и убийство идват от Сатана и хората. Христос прощава на своите убийци за тяхното нечестие. Това е реалността на всяка история за насилие в Библията. Кръстът се издига всеки път, когато някой

бъде ранен или убит. Сатана вдъхновява насилието; Христос страда от агонията на раздялата и загубата.

Нашият Отец не ни принуждава да вярваме в Него. Той ни познава отблизо и издирва мислите и намеренията на сърцата ни чрез начина по който е вдъхновил Библията. Ние сме тези, които решаваме в какво ще вярваме. Христос и Варава стоят рамо до рамо във всеки акт на насилие в Писанието. Трябва да е така. Нашето естествено сърце ще схване образите на Бог като един, който се появява, за да осъди, убие и унищожи, докато Исус ни призовава с нежния Си глас да погледнем към Него, светлината на света, и да се молим за разрешение, без да премахваме нищо от Писанието.

За тези, които търпеливо издържат, търсейки мъдрост от Отец, Огледалният принцип ни привлича. Когато авторите на Библията пишат за Бог по начин, който не прилича на откровението на Исус Христос, ние виждаме собственото си лице в огледало. Библията дава диагноза на нашия проблем. Човешкото сърце е толкова измамно, че е невъзможно да получим изобличение без помощта на Божия Дух. Затова Бог разкрива нашата диагноза, като позволява Библията да бъде написана по начин, който разкрива какво мислим за Него.

Тези *неща* ти направи, а аз мълчах; а **ти си помисли, че съм напълно като теб**; но аз ще те смърря и ще *ги* подреда пред очите ти. ~ Псалм 50:21

Порицани сме, когато погледнем в лицето на Исус Христос. Тогава започваме да виждаме, че Бог не е като нас. Делото на спасението е да възстанови пълната ни връзка с Бог. Първо трябва да узнаем за нашето ужасно състояние, трябва да започнем да виждаме себе си в огледалото на Божието слово. След това, когато гледаме красивата личност на Исус, ние сме осъдени за грях, правда и съд (Йоан 16:8). Библията разкрива както нашата грешна природа, така и Божия съ-

вършен характер. Но характерът на Исус е този, който отключва разбирането за това каква част от огледалото ни се показва. Неговият характер премахва покривалото от очите ни и тогава славата на Господ се разкрива (2 Коринтяни 3:14).

Когато изглежда, че Библията представя Бог като изгрящ и унищожаваш цели народи, нашата човешка природа е тази, която се разкрива, защото тези неща противоречат на личността на Исус. Ако те не бяха в Библията, не бихме могли наистина да разберем дълбочината на нашата поквара. Не можем да ги премахнем; те трябва да останат в Писанието като жизненоважен диагностичен инструмент.

Не е нужно да отхвърляме нито една част от Библията. Можем свободно да прегърнем всяка част от нея без притеснение. Колко хубаво е да имаш ясен път за помиряване на любящия Исус с това, което преди познавахме като един ядосан и гневлив Бог. Всичко се разрешава в разбирането на евангелското дело, което разкрива нашата истинска природа и я противопоставя на Божия характер. Тогава ни се дава благодат да напуснем стария човек и да станем ново създание в Христос. Благословен Си Господи Исусе, че ни показва Отец! Ти си вратата към вечния живот.

ГЛАВА 36

ПРОКАЗАТА НА МИРИАМ

При всяко движение напред на човешките начинания, ръководните позиции, които трябва да бъдат заети, отварят вратата за проявата на духа на съперничеството. Великата борба между Христос и Сатана намира своя произход в духа на съперничество, който навлиза в сърцето на Сатана във връзка с възвишената позиция, дадена на Христос, Божия Син.

Сатана инвестира енергията си по специален начин, за да повлияе на тези, които са близки до избраните водачи на Бога. Той търси пролуки в тяхното мислене, подмамвайки ги да завиждат на Господния помазаник. Постоянното им общуване с хора на отговорни позиции често може да въвлече неподготвените в котела на ревността чрез претенции за власт и сила, които не са им дадени.

Докато бяха в Азерот, Мириам и Аарон критикуваха Мойсей, защото се е оженил за потомка на Хус. Те ка-

заха: „Само чрез Мойсей ли е говорил Господ? Не е ли говорил и чрез нас?“ Но Господ ги чу. ~ Числа 12:1-2

Мириам е посочена първа и е последвана от Аарон. Думата *критикуван* всъщност е в женски род единствено число, което ясно показва Мириам като подбудител на ревността срещу Мойсей и по - специално към неговата съпруга.

Мириам е тази, която е използвана от Бог, за да спаси живота на Мойсей и да го постави в дома на фараона. Би било изкушаващо тя да поеме власт над Моисей като негова по-голяма сестра. Тя повела жените в хваление към Бог при победата им над египтяните. Надарена, с ясно съзнание под натиск, Мириам е привлечена от презрението към плахата и нежна Сепфора. Спомняме си, че съпругата на Моисей се отдръпва от заповедта да обреже сина си, тъй като е разстроена при мисълта за такова страдание.

Този контраст в характера съблазнява Мириам да мисли за себе си като за напълно по-висша. Когато Моисей получава инструкции от своя тъст относно назначаването на седемдесет старейшини, Мариам и Аарон не са питани за съвет. Сепфора е загрижена за тежестите на съпруга си и предава този проблем на баща си.

Мириам чувства как влиянието ѝ намалява в сравнение със Сепфора и впоследствие се изпълва със същия дух, който изпълнил първия велик бунтовник на небето. Както винаги се случва, пострадалият намира слушател, пред който да излее отровата на ревността. Аарон е трябвало да предупреди сестра си да помни, че Бог е призовал по-големия да служи на по-младия и че Бог е говорил с Мойсей лице в лице, а не просто чрез видения. За съжаление, вместо това той разпалва огъня в Мириам и отново поставя Израел в опасност, като улеснява потенциален преврат срещу Господния помазаник, както направил в инцидента със златния телец.

Ако тази криза не бъде незабавно спряна, тя може да разцепи целия народ, както се е случило на небето, когато една трета от ангелите напуснали първоначалното си обитание (Юда 1:6). Скръбта на Бог и Неговия Син тук напомня на онази по-дълбока скръб за това, което се е случило на небето. Луцифер е изобилно изпълнен с любовта на Бог и Неговия Син. За да може да се отвърне от тази любов, е необходимо такова умъртвяване на чувствата, което е най-добре символизирани с проказата.

Както Божият Син живее в лоното на Отца, така и Луцифер живее в лоното на Божия Син. Луцифер издърпва ръката си от мястото на нежната родителска любов; умъртвява чувството си към своя Създател. Започва да мечтае да убие своя Животодарител.

Без да осъзнава посоката, Мириам е привлечена да върви по подобен път. Бог трябва да се намеси, за да спаси Мириам и Аарон.

Тогава Господ слезе в облачния стълб и застана при вратата на скинията, и повика Аарон и Мариам. И двамата тръгнаха напред. Тогава Той каза: „Слушайте сега думите Ми: Ако има пророк между вас, аз, Господ, му се явявам във видение; говоря му насън. Не е така със слугата Ми Моисей; той е *верен* в целия Мой дом. С него говоря лице в лице, а не с неясни думи; и защо тогава не се уплашихте да говорите против слугата Ми?“ И така, гневът на Господа пламна против тях и Той си отиде. И когато облакът се отдалечи от скинията, изведнъж Мариам стана *прокажена*, бяла като сняг. Тогава Аарон се обърна към Мириам и ето тя бе прокажена. ~ Числа 12:5-10

Досега трябва бързо да сме разбрали връзката между гнева на Господ и проказата, която напада Мириам. Бог не

се намесва да предотврати проявената липса на чувствителност, която Мириам подхранва срещу Сепфора и в последствие към Мойсей. По-скоро „законът влиза“ и прави този грях да изобилства, за да могат Мириам и Аарон да разпознаят пътя по който са тръгнали. Мириам трепти от липсата на дължимата грижа към нейния помазан брат. Тя кани болестта в своето същество. В гнева Си, т.е. при скриването на лицето Си, Господ позволява на посятото от Мириам семе да се прояви. Това трябва да я предупреди за опасността.

В този контекст Бог прилага жезъла на поправлението. Аарон веднага изповядва своя грях и този на сестра си. Мириам не казва и не чувства нищо в своето духовно парализирано състояние. Мойсей се застъпва за любимата си сестра. Чувствата му към нея не са парализирани от проказа. Докато Мойсей се моли, Господ казва нещо удивително.

Затова Мойсей извика към ГОСПОДА: „О, Боже, моля Те, изцели я!“ Но Господ каза на Мойсей: „Ако баща ѝ не беше направил нищо повече от това да я заплюе в лицето, нямаше ли да бъде осквернена седем дни? Затова я дръжте извън лагера седем дни и след това може да бъде приета обратно.“ ~ Числа 12:13-14

Духът в Сатана вдъхновява неговите последователи да плюят в лицето на Исус, докато той се подготвя да бъде разпнат. Мириам плюе в лицето на своя Създател, опитвайки се да подкопае Неговия помазан слуга, Мойсей. Но Господ слиза до мястото на човешкото разбиране. Въпреки че Той дава време на Мириам да се покае, проказата и изолацията ще се разберат така сякаш Той се е изплюл в лицето ѝ. Естественият човек винаги проектира действията си върху Бог като защитен механизъм.

Ето един път, когато Исус плюе в очите на човек, но това е само за да му върне зрението.

Исус хвана слепеца за ръка и го изведе от селото. След това, плювайки върху очите на човека, Той положи ръцете Си върху него и попита: „Виждаш ли нещо сега?“ Човекът се огледа. „Да“, каза той, „виждам хора, но не ги виждам много ясно.“ Приличат на разхождащи се дървета. ~ Марко 8:23-24

Исус извежда Мириам от лагера, точно както прави с човека от селото. През тези седем дни Исус извършва чудо с очите на Мириам, за да може тя да открие опасността, в която е била, и да се покае.

Разгледахме тази история в Числа 12-та глава през живота на Исус Христос. Алтернативният възглед да се гледа директно в лицето на Бог без нашия посредник, означава да поддържаме идеята, че Бог нанася на децата Си инвалидизиращи и животозастрашаващи болести, за да ги изплаши и да ги накара да се подчинят. Извън Христос Бог изглежда като нас, но реалността е много различна.

Болестта е резултат от греха; това е разстройство на тялото в отговор на морален провал. Това е неизбежният резултат от ходенето извън Божиите заповеди. Както тъмнината е липса на светлина, така болестта е доказателство за липсата на праведност.

От личността на Христос изтича животворящ Дух. Там, където този Дух намери достъп, има живот (Йоан 7:38; Езекиил 47:9). Самата същност на Исус е живот. Както казва апостол Йоан:

Ние ви провъзгласяваме Онзи, Който съществуваше от началото, Когото чухме и видяхме. Ние Го видяхме със собствените си очи и Го докоснахме със собствените си ръце. Той е Словото на живота. Този, Който е самият живот, ни се разкри и ние Го видяхме. И сега

свидетелстваме и ви провъзгласяваме, че Той е Този, който има вечен живот. Той беше с Отец и след това ни се разкри. ~ 1 Йоаново 1:1-2

Исус не просто притежава вечен живот; Той е вечен живот. Всичко, до което се докосне, се възстановява, излекува и става ново. В Него няма тъмнина. Той няма болест в Свое-то същество, която да разпространява върху другите. Той никога не си е помислял да зарази някого със смъртоносна болест. Поради тази причина е било необходимо да стои далеч от Лазар няколко дни, за да го остави да умре. Ако Исус бил в присъствието на Лазар, той не би могъл да умре. Като вярващ в дарителя на живота, Лазар не би могъл да умре в присъствието на Исусовия Дух. Отивайки си, Исус позволява на унищожителя да извърши делото си. Тогава Исус идва и преобръща делото на унищожителя, разкривайки на всички дълбочината на Своята животворяща сила над смъртта.

Напълно невъзможно е един животворящ Дух да внесе болест в някого. Единственият начин, по който Бог може да направи това, е като скрие лицето Си или, както казва Библията, като се разгневи, така че болестта да може да се прояви. И единствената причина да прави това е с цел грехът да изобилства с надеждата Бог да направи благодатта много по-изобилна.

Виждате ли Бог като някой, който поражява децата Си със смъртоносни намерения? Ако е така, тогава вие потенциално се покланяте на бог на болестта и смъртта. Ако гледаме към такъв бог, ще се разболеем и ще умрем. Наистина не е сложно за разбиране.

Нека погледнем към Исус, за да разберем историята за Мириам. Нека видим агонията, която предизвикват нейните действия от самото начало, когато Сатана отдръпва прокажената си ръка, мъртъв за усещане, обръщайки се срещу

своя Създател.

Ще трябва ли нашият Баща да сложи слюнка на очите ни, за да ни помогне да видим истината за тази история? Не би ли било по-добре да погледнем към Исус, да махнем покривалото и да видим нежната любов на Отец към Мириам и Аарон, който се стреми да ги спаси от унищожение?

БУНТ НА ГРАНИЦАТА

Привидното божествено провидение при събирането на оръжията на удавените египтяни в Червено море, съчетано с израелското честване на техния Бог на войната, са началото на това, което е предопределено да се случи, когато Израел идва до границите на Ханаан. Поражението на амаличаните утвърждава израилтяните в мисълта, че това, което Бог е обещал да им даде, те трябва да получат чрез собствената си храброст, използвайки Господ като талисман срещу враговете им, за да ускори стъпките им по пътя към победата.

Точно както Авраам се колебае да повярва, че Бог ще му даде син чрез Сара, така и Израел се колебае да повярва, че Бог ще им даде обещаната земя.

Заповедта на Бог в Числа 13-та глава да съгледат ханаанската земя всъщност е молба на самите израилтяни да преценят враговете си.

Вижте! Той е поставил земята пред вас. Идете и я завладейте, както ви е обещал Господ, Бог на бащите

ви. Не бойте се! Не се обезсърчавайте! Но вие всички дойдохте при мен и казахте: „Първо, нека изпратим разузнавачи да изследват земята за нас. Те ще ни посъветват кой е най-добрият маршрут и в кои градове да влезем. Това ми се стори добра идея, така че избрах дванадесет разузнавачи, по един от всяко от вашите племена.” ~ Второзаконие 1:21-23

Десет от дванадесетте мъже, които отиват да шпионират земята, правят преценките си въз основа на представите за собствените си способности; те не се замислят какво може да направи Бог за тях. Първоначално е даден добър доклад за земята, но това скоро се променя, след като те описват размера на мъжете в Ханаан.

След като изследваха земята в продължение на четиридесет дни, мъжете се върнаха при Моисей, Аарон и цялата израилска общност в Кадис в пустинята Фаран. Те разказаха на цялата общност какво са видели и им показаха плодовете, които бяха взели от земята. Това беше техният доклад до Моисей: „Ние влязохме в земята, която ти ни изпрати да изследваме, и тя наистина е богата страна - земя, в която текат мляко и мед. Ето какви плодове дава. Но хората, които живеят там, са могъщи, и градовете им са големи и укрепени. Дори видяхме великани там, потомците на Енак! Амалчаните живеят в Негев, а хетейците, евусейците и аморейците живеят в хълмистата страна. Ханаанците живеят по брега на Средиземно море и по долината на река Йордан. ~ Числа 13:25-29

Само Халев и Исус Навиев гледат на градовете на Ханаан в контекста на това, което Бог може да направи за тях.

Но Халев се опита да успокои хората, докато стояха пред Мойсей. „Да отидем веднага да превземем

земята“, каза той. „Със сигурност можем да я завладеем!“ Но другите мъже, които бяха изследвали земята с него, не бяха съгласни. „Не можем да се изправим срещу тях! Те са по-силни от нас!“ Така те разпространиха тази лоша вест за земята сред израелтяните: „Земята, през която пътувахме и изследвахме, ще погълне всеки, който отиде да живее там. Всички хора, които видяхме, бяха огромни. Там дори видяхме великани, потомците на Енак. Пред тях се чувствахме като скакалци, така си мислеха и те за нас!“ ~ Числа 13:30-33

Вратата на Халев и Исус Навиев не е просветлена от истината за Божия ненасилствен характер, изразен в личността на Исус Христос. Но Бог ги среща там, където са. В контекста на тяхното разбиране Халев и Исус Навиев демонстрират голяма вяра в Бог. Да виждат тези гигантски войнствени мъже в силно укрепени градове и да продължават да вярват, че Бог ще им помогне да победят тези народи, е невероятна вяра.

Точно както Исус търпеливо води грешните си ученици, които не разбират небесното царство по отношение на използването на мечове, така води и израелтяните. Божието желание никога не е било Израел да превзема Ханаанската земя чрез война, а просто да Му се довери, както им показва при пресичането на Червено море. Победата над амаличаните убеждава Исус Навиев и Халев, че Бог ще ги води в битка с меч. Той не ги е изоставил поради това неразбиране. Посреща ги там, където са и продължава да се стреми да изгради тяхната вяра и доверие в Него чрез старозаветната им гледна точка.

В този контекст Халев и Исус Навиев стоят с глава и рамене над своите братя, които разкриват, че са невярващи. Злият доклад на десетте съгледвачи се разнася из целия лагер. Никой от тях не си спомня думите на Бог, че Той ще им даде обетованата земя.

Тогава цялата общност започна да плаче с глас и плакаха цяла нощ. Гласовете им се издигнаха в голям хор на протест срещу Моисей и Аарон. Да бяхме умрели в Египет или дори тук в пустинята! оплакаха се те. „Защо ГОСПОД ни води в тази страна само за да умрем в битка? Жените ни и децата ни ще бъдат отвлечени като плячка! Няма ли да е по-добре за нас да се върнем в Египет?“ Тогава те заговориха между себе си, „Да изберем нов водач и да се върнем в Египет!“
~ Числа 14:1-4

В Своята любов и грижа Бог освобождава Израел от тяхното робство, въпреки че те не Му се доверяват и не вярват в Него. Той ги храни с манна, дава им вода да пият и ги предпазва от всички опасности на пустинята. Моисей се застъпва за тях и ги спасява от унищожение, като се моли за живота им няколко пъти. Той ги е научил на Божиите пътища и търпеливо се справя с техните оплаквания. Как реагират хората на цялата тази доброта? Обвиняват Бог, че се опитва да ги убие. Протестират срещу Мойсей и Аарон и планират да ги убият и да ги заменят с водачи, които им харесват.

Съответно те преминаха тази нощ много раздразнени и с обидни думи срещу тях; но на сутринта се събраха, **възнамерявайки да убият с камъни Моисей и Аарон** и така да се върнат обратно в Египет. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, Книга 3, Глава 14:3)

Това винаги ще бъде резултат от стремежа да преодолеем трудностите със собствените си ресурси. Бог дава много доказателства за способността Си да ги освободи. Те продължават да се съмняват в Него. Основният страх - страхът от смъртта - продължава да се проявява в мислите, че Бог иска да ги убие. Както обсъдихме по-рано, тази психоза е проекция на скритата им вражда срещу Бог и желанието им да Го убият.

Мойсей и Аарон не отмъщават. Те падат на земята и започват да се застъпват за хората. Халев и Исус Навиев се опитват да събудят хората за благословенията, които ги очакват, ако просто слушат с вяра.

Тогава Мойсей и Аарон паднаха по очи на земята пред цялата израилска общност. Двама от мъжете, които бяха изследвали земята, Исус Навиевият син и Халев, синът на Ефоний, раздраха дрехите си. Те казаха на целия Израил: „Земята, през която пътувахме и изследвахме, е чудесна земя! И ако Господ е доволен от нас, Той ще ни въведе безопасно в тази земя и ще ни я даде. Това е богата земя. Там текат мляко и мед. И не се страхувайте от народа на земята, те нямат защита, но Господ е с нас! Не се страхувайте се от тях!“ Но цялата общност започна да говори да убият с камъни Исус Навиев и Халев. Тогава славното присъствие на Господ се яви пред всички израилтяни в скинията.
~ Числа 14:5-10

Точно както евреите по времето на Исус планират да убият Лазар, който стои като свидетел на силата на Исус (Йоан 12:10), така и техните предци планират да убият Исус Навиев и Халев, защото изразяват вяра в Божието слово. Духът на Каин е жив в Израел, докато духът на Авел почива върху Халев и Исус Навиев в техните призиви към хората.

Припомняме си принципите, които научихме в глава 21-ва относно механиката на защитата. С отхвърлянето на Божието Слово и приписването на лъжи относно Божия характер, защитната ограда отново е нарушена.

Ако Мойсей не застане в пролома за хората, те веднага ще загинат. Тъй като Мойсей получава съобщението, че нацията иска да избере нови водачи, Сатана със сигурност ще го притиска с мисълта, че хората ще бъдат унищожени заради

тяхната невярност, неблагодарност и жестоки лъжи за Бог, Моисей и Аарон.

Както в случая със златния телец, Господ отразява на Моисей страховете, които са му наложени от врага.

И Господ каза на Мойсей: „Докога тези хора ще Ме презират? Никога ли няма да Ми повярват, дори и след всички чудесни знамения, които извърших сред тях? Ще се отрека от тях и ще ги унищожа с мор. Тогава ще те направя народ по-велик и по-могъщ от тях!”
~ Числа 14:11-12

Христовият Дух в Моисей незабавно стъпва в празнината и се застъпва за хората. Мойсей се придържа към даденото му откровение за Божията милост и любов.

Сега, ако избиеш всички тези хора с един удар, народите, които са чули за славата Ти, ще кажат: „Господ не можа да ги въведе в земята, която се кле да им даде, затова ги уби в пустинята.“ **Моля те, Господи, докажи, че силата Ти е толкова голяма, колкото твърдиш. Защото Ти каза: „Господ е бавен на гняв и изпълнен с неизменна любов, прощаващ всякакъв грях и бунт. Но Той не оправдава виновните. Той възлага греховете на родителите върху децата им; цялото семейство е засегнато - дори деца в трето и четвърто поколение.“** **В съответствие с Твоята великолепна, неизменна любов, моля те, прости греховете на този народ, точно както им прости, откакто напуснаха Египет.”** ~ Числа 14:15-19

След създаването на пролома, съдбата на Израел е поставена в ръцете на Мойсей. Жестокият заговор за смяна на Моисей би изпитал всеки човек в такава водеща позиция. Мойсей остава изцяло в ръцете на Христос. Неговата гордост е

разпъната с Христос, отричайки се от естественото човешко желание за отмъщение на онези, които са се отнасяли зле с него. Наистина Мойсей е най-кроткият човек, живял на земята до този момент. Никой нямаше да се доближи до такава изява на смирение, докато Исус не стъпи на земята повече от 1400 години по-късно.

Тогава Господ каза: „Ще им простя, както ти поиска.“ ~ Числа 14:20

Нашият небесен Отец успешно затваря пролома около Израел чрез посредничеството на Мойсей. Точно това искал Бог да се случи. Още веднъж изтъкваме, че е невъзможно Мойсей да бъде по-милостив от Бог. Цялата милост, която съществува в този свят, идва от Бог. Мойсей е задвижван от Божията милост и я проявява в това време на криза.

Както посочва Мойсей, ако Израел напълно загине в този момент, околните народи естествено ще презират този Бог, който не може да изведе народа Си от Египет. Заради тях Израел трябва да бъде пощаден и по този начин пробивът да бъде затворен.

Въпреки тази спасителна благодат, грехът, извършен от Израел този път, ги поставя в същата позиция като ангелите, които паднали от небето; те съгрешават срещу ясно показаната им светлина на Божията слава. Те отрязали всяка надежда да повярват в истината за Божия характер и затова щели да умрат в греховете си.

Но както *съм жив*, цялата земя ще се **изпълни със славата на Господа**. Понеже всички онези човеци, които видяха славата Ми и чудесата Ми, които извърших в Египет и в пустинята, и Ме изкушиха сега тези десет пъти, и не послушаха гласа Ми, наистина няма да видят земята, за която се клех на бащите им, нито

ще я види някой от онези, които ме разгневиха; Но слугата Ми Халев, понеже имаше друг дух със себе си и Ме последва напълно, ще го доведе в земята, в която отиде; и потомството му ще я притежава. ~ Числа 14:21-24

Господ сочи напред към времето, когато целият свят ще бъде пълнен с Неговата слава поради хората, които ще се издигнат, за да проявят напълно Неговия характер. Това е препратка към 144 000, споменати в книгата Откровение, които вярват в истината за Божия характер, както е изявен в Библията и особено в живота на Исус.

След тези неща видях друг ангел да слиза от небото, който имаше голяма власт, и земята се **освети от неговата слава**. ~ Откровение 18:1

Същите мисли са изразени и от Исаия.

Те няма да наранят, нито да погубят в цялата Ми свята планина, защото земята ще бъде пълна със знание за ГОСПОДА, както водите покриват морето. И в онзи ден ще има Корен на Есей, Който ще стои като знаме за хората; защото езичниците ще Го потърсят и мястото Му за почивка ще бъде славно. ~ Исаия 11:9-10

Славата на Господ се проявява в онези, които не нараняват и не унищожават. Израилтяните искат да убият Халев и Исус Навиев и вярват в Бог, който иска да ги унищожи. Такива хора никога не могат да разкрият Божията слава. Същата мисъл е изразена в Авакуум.

Горко на този, който гради град с кръвопролития, който основава град чрез беззаконие! Ето, не е ли от Господа на Силите че народите се трудят, за да подхранват огъня и се изморяват напразно? **Защото земята ще се изпълни с познаване на славата**

Господна, както водите покриват морето. ~ Авакум
2:12-14

Израел иска да изгради нацията си върху кръвопролития. Тяхната възхвала към бога на войната, реакцията им спрямо амаличаните и мислите им за това, че Бог иска да ги убие, сочат към изграждането на царство, което е напълно различно от това на Бог и Неговия Син. Господ искал да ги преведе през това, за да стигнат до правилно разбиране, но когато хората отхвърлят Господния помазаник в лицето на Мойсей, те направили това точно както евреите отхвърлили Исус. Затова домът им е оставен пуст (Матей 23:38).

Когато погледнем през филтъра на Исусовият живот, виждаме, че израилтяните са били съдени, както те съдят. Те се страхували, че Бог ще ги убие в пустинята, и затова Той им позволил да умрат, вярвайки, че Бог е направил да загинат, когато това били просто естествените последици от техния избор.

Не съдете, за да не бъдете съдени. **Защото с какъв-то съд съдите, с такъв ще бъдете съдени;** и каквато мярка използвате, с такава ще ви се отмери. ~ Матей 7:1-2

И той му каза: „**От собствените ти уста ще те съдя, ти зъл слуга.** Ти знаеше, че съм строг човек, събирам това, което не съм оставил и жъна това, което не съм посял.“ ~ Лука 19:22

Докога трябва да търпя това нечестиво общество и оплакванията му срещу Мен? Да, чух оплакванията, които израилтяните отправят срещу Мен. Сега им кажи това: „**Заклевам се в живота Си, казва ГОСПОД, ще направя за вас самите неща, които чух да говорите.** Всички ще умрете в тази пустиня!“ ~ Числа

14:27-29

Божията присъда израилтяните да паднат мъртви в пустинята, е просто тяхната собствена присъда. Бог не искал да умрат, но те „ограничиха Светия Израилев“ (Псалм 78:41, Нова версия на крал Джеймс) и решили като Каин, че беззаконието им е по-голямо, отколкото може да бъде простено.

Когато Бог казва в Числа 14:23, че тези израилтяни със сигурност няма да видят обещаната земя, това е, защото те вярват в това. Те се страхуват от ханаанците и мислят, че всички ще умрат. Божиите думи са просто отражение на техните собствени. Ето как работи огледалото.

Докато Исус казва на жената, хваната в прелюбодеяство, думите „нито Аз те осъждам“ според вярата на жената, Той казва на израелтяните „ще паднете мъртви в пустинята“ според тяхната вяра.

Затова им се ядосах и казах: „Сърцата им винаги се отвърщат от Мен. Те отказват да направят това, което им казвам. Така че в гнева Си се заклех: „Те никога няма да влязат в Моето място за почивка.“ ~ Евреи 3:10-11

И на кого говореше Бог, когато се закле, че те никога няма да влязат в Неговата почивка? Не говори ли на хората, които не Му се покориха? Така **виждаме, че поради неверието си те не можах да влязат в Неговата почивка.** ~ Евреи 3:18-19

Гневът на Бог е да позволи на хората да получат това, в което вярват, без повече да се намесва, за да спре самоунищожението им. Точно както фараонът не може да мине през Червено море без вяра, така и израилтяните не могат да минат през пустинята без вяра. И фараонът, и неговите войници, и израилтяните ще се окажат на едно и също място, ко-

гато целият порочен свят застане пред Бога.

Извън града са кучетата — магьосниците, блудниците, убийците, идолопоклонниците и всички, които обичат да живеят в лъжа. ~ Откровение 22:15

Какъв урок е това за нас! Господи, избави ни от този скрит враг, който вижда всичко през призмата на смъртта. Нека се доверим на думите на Бог, че Той ще ни освободи и ще ни въведе в небесния Ханаан. Гигантските корпорации на този свят изглеждат непобедими. Big Tech и Big Pharma изглежда със сигурност ще ни унищожат, но защитата им се е отклонила от тях в усилията им да избият милиони с измама. Ние сме в състояние да ги победим, като ходим в законите и наредбите на нашия Бог. Нека се молим за Духа на Исус, който оживява Халев и Исус Навин и да вярваме, че Бог ще спази обещанието Си да спаси нас и децата ни.

БУНТЪТ НА КОРЕЙ

Израелтяните се скитат по една година в пустинята за всеки ден, който съгледвачите прекарват в съхраняване на тяхното неверие. Тази мярка не е произволна от страна на Бог, но отразява отмъстителността, която израелтяните вярват, че съществува в Бог. Както казва Исус „каквато мярка използвате, с такава ще ви се отмери“. (Матей 7:2, Нова версия на крал Джеймс)

Според броя на дните, в които претърсвахте земята, четиридесет дни, всеки ден за една година, ще носите беззаконията си, четиридесет години, и ще познаете нарушението на обещанието ми. ~ Числа 14:34

Господ им казва за нарушаването на Неговото обещание. Всички тези на двадесет и повече години ще започнат да умират, като се тръгне от най-виновните. Според тях това е присъда, пряко свързана с възрастта, на която човек става войник, способен да убива (Числа 1:3). Това е изпълнение на словото към Ной, че Бог ще изисква живота на човек, който е пролял кръвта на друг (Битие 9:6). Всички тези двадесет и

повече години са свързани с убийството на други. Да убиеш други означава да унищожих себе си, защото вината за убийството на друго Божие дете лежи тежко върху душата.

Десетте съгледвачи, които предизвикали това бедствие, били напълно незащитени. Бог казва на Своите ангели да не пазят повече онези, които упорито отказват да Му вярват.

Десетте мъже, които Моисей беше изпратил да изследват земята, онези, които подбудиха бунт срещу ГОСПОДА с лошите си сведения, бяха поразени от язва пред Господа. От дванадесетте, които бяха изследвали земята, само Исус Навин и Халев останаха живи.
~ Числа 14:36-38

Обяснението на Моисей само подклажда упоритостта им срещу него. Ако хората имали дух на покаяние, Господ никога нямало да им попречи да влязат в обетованата земя. Вместо това те сега глупаво решават да направят точно това, което преди са смятали за невъзможно. Вместо да се покаят за греховете си, те предпочели да се опитат да превземат ханаанската земя със собствените си сили.

Когато Моисей съобщи думите на ГОСПОДА на всички израилтяни, хората бяха изпълнени със скръб. След това станаха рано на следващата сутрин и отидоха на върха на веригата от хълмове. „Да вървим“, казаха те. „Осъзнаваме, че сме съгрешили, но сега сме готови да влезем в земята, която Господ ни е обещал.“ Но Моисей каза: „Защо сега не се подчинявате на заповедите на ГОСПОДА да се върнете в пустинята? Това няма да стане. Не се възкачвайте сега в земята. Само ще бъдете смазани от враговете си, защото ГОСПОД не е с вас. Когато се изправите срещу амаличаните и ханаанците в битка, ще бъдете избити. Господ ще ви изостави, защото вие изоставихте Господа.“ ~ Числа

14:39-43

Хората признават, че са съгрешили не като Петър, а като Юда. Петър се покаял, но Юда не. Моисей предупреждава хората, но тъй като са толкова своеволни и напълно се съпротивляват на назначените от Бога посредници, те сега започват своята самоубийствена мисия.

Но хората предизвикателно се втурнаха напред към планината, въпреки че нито Мойсей, нито Ковчегът на Господния завет напуснаха лагера. Тогава амалчаните и ханаанците, които живееха в тези хълмове, слязоха, нападнаха ги и ги прогониха обратно до Хорма. ~ Числа 14:44-45

Утвърденото неподчинение на хората не оставя на Бога друга възможност, освен да инструктира тези деветнадесет годишни и по-млади, които ще оцелеят в четиридесетгодишния поход на смъртта в пустинята.

Тогава ГОСПОД каза на Мойсей: „Дай следните наставления на израилтяните: ‘Когато най-накрая се заселите в земята, която ви давам и принесете жертва...’”
~ Числа 15:1-3

Тези инструкции относно жертвите и приносите осигуряват увереност, че следващото поколение израилтяни със сигурност ще влезе в обетованата земя.

Тези, на които е съдено да умрат в пустинята, естествено продължават да се бунтуват. Сатана ги съблазнява да планират свалянето на установеното от Бог правителство. Сатана се насочва към левита Корей, и към двамата рувимци Датан и Авирон. Те започват да планират преврат срещу Моисей и Аарон и да върнат хората обратно в Египет.

Един ден Корей, син на Ицхар, потомък на Каат, син

на Леви, направи заговор с Датан и Авирон, синовете на Елиав, и Он, син на Пелет, от племето на Рувим. Те подбудиха бунт срещу Моисей, заедно с 250 други водачи на общността, всички видни членове на събранието. Те се обединиха срещу Моисей и Аарон и казаха: „Стигнахте твърде далеч! Цялата общност на Израел е отделена от ГОСПОДА и Той е с всички нас. Какво право имате да се държите така, сякаш сте по-велики от останалите хора на ГОСПОДА?“ ~ Числа 16:1-3

Йосиф Флавий добавя малко повече подробности.

Корей, евреин с голяма репутация, както поради семейството си, така и поради богатството си, който също можел да говори добре и лесно да убеждава хората с речите си, видял, че Мойсей е на изключително голяма почит и по тази причина му завиждал (той е от същото племе с Мойсей и негов роднина), беше особено наскърбен, защото смяташе, че по-добре заслужава този почетен пост поради голямото си богатство, а и не е по-малък от него по рождение.... „По каква причина,“ добави той, „на Моисей е позволено да даде свещенството на Аарон и синовете му. Защото, ако Бог беше решил да даде тази чест на някой от племето на Леви, аз съм по-достоеен за нея от него; Аз самият съм равен на Мойсей по рода си и го превъзхождам както по богатство, така и по възраст: но ако Бог беше решил да го даде на най-старото племе, това на Рувим можеше да го получи най-справедливо; и тогава Датан, и Авирон, и [Он, синът на] Пелет, щяха да го имат; тъй като това са най-старите мъже от това племе и също така мощни поради голямото си богатство.“ (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 4, Глава 2:2)

Точно както Сатана се чувства огорчен, че Бог поставя собствения си Син като Цар и Свещеник над тях, така и Ко-

рей е огорчен, че Мойсей трябва да назначи собствения си брат на позицията първосвещеник.

И сега всички те по бурен начин вдигнаха врява пред Божията скиния, за да преследват тиранина и да освободят множеството от тяхното робуване на онзи който, под знака на божествените заповеди, им наложи насилствени забрани; защото ако Бог беше този, който е избрал един, който трябваше да изпълнява службата на свещеник, той щеше да издигне достоен човек до този сан, а не такъв, който е по-нисък от много други, нито би му дал тази служба; и ако преценише, че е подходящо да го даде на Аарон, **той би позволил на множеството да го даде, а не би оставил да бъде дарено от собствения му брат.** (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 4, Глава 2:3)

Корей иска свещеничеството да бъде определено по „демократичен“ начин, вместо Мойсей да постави сам член на семейството си на такава позиция.

Мойсей не се защитава, а поставя ситуацията в ръцете на Бог. Той кани своите противници да заемат желаната от тях роля на свещеници. Те трябва да вземат своите кадилници, да ги напълнят с тамян и да ги представят пред Господа. Господ ще реши кой да бъде приет. Хората са доволни от това състезание и очакват с нетърпение резултата.

Мойсей предупреждава Корей, че е неблагоприятен за това, което Бог вече му е дал. Корей е един от седемдесетте старейшини, които са ходили с Мойсей на планината и са видели Божията слава. Той е един от водещите мъже на народа и неговата позиция го кара, подобно на Сатана, да иска да заеме пост, по-голям от този, който Бог му е дал.

Когато на Корей е казано, че грехът му ще му попречи

да отиде в обетованата земя, той се разгневява и организира бунт, който довежда до смъртта на близо 15 000 души (Числа 16:35, 49). Когато на Моисей е казано, че няма да отиде в обетованата земя поради греха си, той вярно се подчинява на присъдата без ропот. Какъв контраст на характерите! Колко различна би била историята на Корей, ако просто се довери на Божията мъдрост и приеме присъдата. По време на скитането си в пустинята израилтяните имат достатъчно време за покаяние, за да видят нечестие то на сърцата си и да бъдат спасени.

Когато Моисей говори с Датан и Авирон, те отново му изливат своите обвинения. Оплакванията им са свързани с имотите и просперитета.

Тогава Моисей повика Датан и Авирон, синовете на Елиав, но те отговориха: „Отказваме да дойдем пред теб!“ Не е ли достатъчно, че ни изведе от Египет, земя, в която текат мляко и мед, за да ни убиеш тук, в тази пустиня, и че сега се отнасяш с нас като с твои поданици? Нещо повече, ти не си ни довел в друга земя, където текат мляко и мед. Не си ни дал нова родина с ниви и лозя. Опитваш се да заблудиш тези мъже ли? Ние няма да дойдем.” ~ Числа 16:12-14

Израелтяните превърнали Моисей в изкупителна жертва и в причината за всичките си бедствия. Те не желаели кротостта на Мойсей; искали ниви и лозя.

Моисей е дълбоко наскърбен от обвиненията им. Той се бил отдал изцяло на задачата да избави израелтяните. Сега повечето от събранието са на страната на Корей и неговите съратници. 250 израелски князе се присъединяват към бунта и нетърпеливо пристъпват напред, за да принесат тамян на Господ.

И Мойсей каза на Корей: Ти и всички твои последователи трябва да дойдете тук утре и да се представите пред ГОСПОДА. Аарон също ще бъде тук. Ти и всички твои 250 последователи трябва да подготвите всеки по една кадилница и да сложите тамян в нея, за да можете да ги представите пред Господа и Аарон ще донесе своята кадилница. И така, всеки от тези мъже приготви кадилница, запали огъня и постави върху него тамян. След това всички застанаха пред входа на скинията с Мойсей и Аарон. **Междувременно Корей беше разбунтувал цялата общност срещу Моисей и Аарон и всички те се събраха на входа на Скинията.** Тогава славното присъствие на ГОСПОДА се яви на цялата общност... ~ Числа 16:16-19

Корей повежда почти цялото множество в бунт срещу Бог. Създаденият в това събитие пролом позволява на Сатана да има пълен достъп до целия лагер. Без посредничеството на Исус, гледайки в завесата, ние четем за Божието действие така.

Отдръпнете се от всички тези хора, за да мога моментално да ги унищожа! ~ Числа 16:21

Гледайки през призмата на Христовия живот, това се прочита по следния начин.

О, Йерусалим, Йерусалим, град, който избива пророците и убива с камъни Божиите пратеници! Колко пъти съм искал да събера твоите деца, както кокошката пази пиленцата си под крилето си, но ти не Ми позволи. А сега, вижте, домът ви е изоставен и запустял. Защото ви казвам, че никога няма да Ме видите отново, докато не кажете: „Благословен Този, който идва в името на ГОСПОДА!“ ~ Матей 23:37-39

Ревността на Каиафа и другите еврейски водачи срещу Христос, водеща до желанието им да Го убият, отваря пролом в защитата на цялата общност. Заявлението на Христос относно оставянето на дома им пуст показва, че пътят на Сатана да унищожи Израел е отворен, което завършва с унищожаването на Ерусалим четиридесет години по-късно.

Убийствената ревност на Корей и другите водачи на Израел срещу Мойсей отваря пролом в защитата на цялата общност. Божията декларация, че ще ги унищожи за миг, отваря пътя на Сатана да ликвидира Израел, което завършва с унищожаването на цялото възрастно население.

Както Исус говори със сълзи в очите си на еврейските водачи, така Мойсей говори със сълзи в очите си на Корей и неговите съмишленици.

Когато Мойсей каза това със сълзи на очи, земята изведнъж се раздвижи; и вълнението, което я задвижи, беше като това, което вятърът произвежда в морските вълни. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 4, Глава 3:3)

Подобно както ръководството на Израел е погълнато и народа загива през следващите четиридесет години, така и онези, които убили Христос, били завладени от проповядването на евангелието, което довело до загиването на нацията четиридесет години по-късно.

Но ние трябва да проучим по-внимателно какво има предвид Бог, когато казва: незабавно ще ги унищожи или ще ги изтребя. Същата последователност се среща в инцидента със златния телец, на границите на Ханаан и в бунта на Корей.

Трябва да се върнем по нашите стъпки към двора на фараона, където жезълът на Мойсей се превръща в змия и след

това поглъща змиите на магьосниците, за да започнем да сглобяваме тези части правилно и да премахнем завесата над бунта на Корей.

ЗЕМЯТА ГИ ПОГЛЪЩА

Бог говори на фараона чрез Мойсей на език, който той разбира. Той не може да му говори за духовни неща, които фараонът не разбира. В глава 19-та споменахме първия египетски бог, Атум, който ражда другите богове. В крайна сметка Атум щял да унищожи всичко и да се превърне в змия.

Когато Аарон хвърля жезъла на Мойсей, за да стане змия, това е предзнаменование за предстоящо унищожение. Урокът е разширен, когато змиите на египетските магьосници са погълнати от змията, която дошла от жезъла на Мойсей.

Те хвърлиха тоягите си, които също се превърнаха в **змии!** Но тогава жезълът на Аарон **погълна техните жезли.** ~ Изход 7:12

Абсолютно същите думи за *змия и поглъщане* се използват много по-късно в историята на Израел, за да се опише делото на Навуходоносор при смазването на Израел.

Вавилонският цар Навуходоносор ни изяде и смач-

ка и ни изцеди силата. Той ни **погълна** като **голямо чудовище** и напълни корема си с нашите богатства. Той ни изхвърли от собствената ни страна. ~ Еремия 51:34

Господ изпраща съобщение до фараона на език, който той разбира. Дело на унищожение ще погълне нацията му, ако не се покае и не пусне Израел да си отиде. Когато фараонът и войската му се удавили в Червено море, Израел възхвалил Бог като този, който ги погълнал.

Ти вдигна десницата Си и земята погълна враговете ни. ~ Изход 15:12

Важният момент относно възхвалата на Бог от страна на Израел е тяхното удоволствие от един поглъщащ врага бог.

Твоята десница, Господи, е славна в сила. Твоята десница, Господи, поражява врага. С величието на Твоего великолепие Ти поваляш онези, които се надигат против Теб. Отприщваш пламтящата Си ярост; тя ги пояжда като сламка. ~ Изход 15:6-7

Израел почитал бог, подобен на египетските богове: такъв, който разбива и поглъща враговете си.

Следващото парче от пъзела беше обсъдено преди това в глава 27-ма, където разгледахме закона, даден на планината Синай. Израел, пламнал от победата си над амаличаните, се утвърждава в поклонението на унищожавашо божество. Гръмотевиците, огънят, земетресението са природни проявления на представите им за Бог.

За израилтяните в подножието на планината славата ГОСПОДНА изглеждаше на върха като пояждащ огън. ~ Изход 24:17

Обсъдихме паралела с Илия на планината Синай, където Бог не е във вятъра, огъня или земетресението; но когато се приближава до Своя народ, техните възприятия за божественост се проявяват чрез елементите на природата. Мислите им се отразяват обратно към тях чрез същите елементи, от които са създадени. Тъй като тези елементи започват да унищожават, когато дойдат в присъствието на Бог, човешкото сърце проектира отговорността за тези бедствия върху Него като част от Неговия характер и игнорира или отрича, че са отражение на техния собствен характер.

На планината Синай Бог казва на хората просто да слушат гласа Му, но те отказват. Тогава, в страха си от Бог, те обещават да изпълнят сами всичко, което Той обещал да направи за тях, защото просто искат да успокоят представите си за Него.

Техният неуспех да слушат Бог и да Му се подчиняват довежда до това да се погледнат в огледалото и да държат здраво предишните си разрушителни идеи.

Защото, ако слушате словото и не се подчинявате, това е като да погледнете лицето си в огледало.
Виждате се, тръгвате си и забравяте как изглеждате.
~ Яков 1:23-24

Вкопчването в представите за унищожаваш бог не носи голяма утеха, така че те скоро изпадат в идолопоклонство със златния телец. Отказът им действително да слушат Бог и да възприемат благодатта в светлината, грееща от лицето на Моисей, ги затваря в страх от един бог, който планира да ги убие. Тяхното идолопоклонство причинява пролом, през който постоянно идват мор и болести. Тяхната възхвала на бог, който поглъща враговете си, довежда до страха им, че Той ще погълне и тях в гнева си.

И Господ порази народа поради онова, което направиха с телето, което направи Аарон. ~ Изход 32:35

В резултат на това Бог трябва да премахне скинията измежду тях. Ако Божието присъствие се прояви в Скинията докато те са наблизо, природните стихии отново ще започнат да унищожават хората според техните собствени представи.

Моисей взе шатъра и го разпъна извън стана, далеч от лагера, и го нарече скиния за срещане. И стана така, че всеки, който търсеше ГОСПОДА, излизаше при шатъра за срещане, който *беше* извън стана. ~ Изход 33:7

Само ако израилтяните се откажели от фалшивите си представи за Бога! Само ако можели да разберат, че когато Бог казва: „Не убивай“, това е израз на собствения Му характер!

Единственият начин, по който израилтяните могат да се доближат до Светилището, е чрез посредничеството на левитите. Без ходатайство природните елементи биха проявили унищожението, което хората са си представяли.

И дадох левитите като дар на Аарон и синовете му измежду израилтяните, за да вършат работата за израилтяните в шатъра за срещане и да направят умиловитие за израилтяните, **за да няма язва сред израилтяните, когато се приближават до светилището.** ~ Числа 8:19

Докладът на съгледвачите в Ханаан разкрива още веднъж заблудата на Израел по отношение на един бог, който поглъща всичко.

И те донесоха лоши слухове за земята, която бяха съгледали на синовете на Израел, като казаха: „Земя-

та, през която минахме да я съгледаме, **е земя, която поглъща жителите си**; и всички хора, които видяхме в нея са с голям ръст.“ ~ Числа 13:32

В светлината на всички тези неща, природните елементи са предопределени да изявят мислите на хората, защото Корей довежда целия Израел до Скинията, където се явява Божието присъствие.

Междувременно Корей беше подбудил цялата общност срещу Моисей и Аарон и **всички те се събраха на входа на скинията. Тогава славното присъствие на ГОСПОДА се яви на цялата общност...** ~ Числа 16:19

Корей и неговите сътрудници са отхвърлили посредничеството на Аарон при приближаването до светилището. Затова, според Числа 8:19, язвата не може да бъде възспряна. Представите на хората за божеството със сигурност ще се проявят.

Това е причината, поради която Бог продължава да казва, че ще унищожи хората в един миг. Техните собствени възприятия за божественост, вибрират върху земята и са засилени в приближаващото присъствие на Бог. Когато влиза законът, грехът им се увеличава и нищо не може да спре това, след като хората са се ангажирали да вършат зло. Разбира се, Божиите думи са отражение на проекцията на народа. Те са тези, които продължават да казват, че Бог иска да ги убие и затова изказът е такъв. Бог може да говори само на техния език. Ще бъдат съдени според собствения си съд.

Но Моисей и Аарон се застъпват за хората и Бог чува молитвата им и ги предпазва от последствията на действията им.

В желанието си да убият и заменят Мойсей, Корей, Датан и Авирон са източникът на бунта и те пречат на пролома

да бъде затворен за тях. Те възприели дълбоко в себе си доклада на злите съгледвачи, че земята изяжда своите жители. На брега на Червено море те славели бога, който поглъща враговете си. Сега земята ще прояви техните възприятия, докато са в присъствието на божеството.

И така, целият народ се отдръпна от шатрите на Корей, Датан и Авирон. Тогава Датан и Авирон излязоха и застанаха при входа на шатрите си, заедно с жените си, децата и малките си. И Моисей каза: „По това ще познаете, че Господ ме е изпратил да извърша всички тези неща, които съм направил, защото не съм ги направил от себе си. Ако тези хора умрат от естествена смърт или ако не се случи нещо необичайно, тогава Господ не ме е изпратил. Но ако Господ направи нещо съвсем ново и земята отвори устата си и погълне тях и всичките им вещи, и те слязат живи в гроба, тогава ще познаете, че тези мъже са показали презрение към Господа.“

Едва беше довършил думите, когато земята внезапно се разцепи под тях. Земята отвори устата си и погълна човеците, заедно с домовете им и всичките им последователи, които стояха с тях, и всичко, което притежаваха. Така те слязоха живи в гроба, заедно с всичките си вещи. Земята се затвори над тях и всички те изчезнаха измежду народа на Израел. ~ Числа 16:27-33

Както фараонът е погълнат от вълните, така Корей, Датан и Авирон са погълнати от земята. Както Мойсей вдига своя змийски жезъл, за да събере водите, така той е инструментът, който обявява гибелта на тези хора, която се проявява в това, че земята се събира над тях.

Бог позволява на целия Израел да повярва, че Той е този,

който ги е погълнал, защото това е богът, в който те вярват. Тяхното поклонение на Бог всъщност е поклонението пред змея. В тяхната заблуда Бог позволява тези нечестиви хора да бъдат уловени в делото на собствените си ръце. (Псалм 9:16)

Сатана е унищожителят. Когато Бог оттегля защитата Си както от хората, така и от стихииите, Сатана е свободен да ги унищожи. Бог знае, че земята ще погълне тези мъже заради това, в което вярват. Бог скрива лицето Си, докато хората вярват, че Той ги унищожава.

Мнозина задават въпроса: „Но защо Бог би направил това?“ Поради простия факт, че нашите мисли не са Божиите мисли. Всъщност не можем да чуем какво Той иска да ни каже. Той може да ни срещне само в нашето заблудено състояние на ума и да се опита да ни изведе. Ако откажем, резултатът е смърт.

Поради всички инструменти, които открихме в това пътуване, е невъзможно да приемем, че Бог действително е унищожил тези хора със собствената Си ръка. Докато гледаме лицето на Исус, ние питаме: „Би ли направил Той малките деца да бъдат погълнати живи от земята?“

И така, целият народ се отдръпна от шатрите на Корей, Датан и Авирон. Тогава Датан и Авирон излязоха и застанаха при входа на шатрите си, заедно с жените си, **децата и малките си**. ~ Числа 16:27

Единственият начин тези деца да умрат е поради този принцип:

... да не им се кланяш, нито да им служиш. Защото Аз, ГОСПОД, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото *поколение* на онези, които Ме мразят... ~ Изход 20:5

Бог позволява земята да посети децата на Корей, правейки ги да загинат, защото те били обучени от своите родители да мразят Бога на Моисей. Тези деца чули обвиненията на родителите си относно това, че Бог и Мойсей уж искали да ги убият всички в пустинята; те били пропити с духа на родителите си и затова страдали заедно с тях. Семената на родителите били засадени в децата. Въпреки че семената може да не са се проявили, те били там. Страшно нещо е родителите да обучават децата си в пътеките на нечестието.

Когато четем тази история извън Христос, виждаме бога, който са видели Корей и израилтяните: виждаме Бог като змеят, който е погълнал враговете Си. Нашата природа е склонна да насърчава такава дейност, защото това е, което естествено вярваме за Него. Но забелязваме, че змеят не просто поглъща водещите заговорници, но също така издиша огън върху 250-те князе и ги унищожава.

Тогава пламна огън от Господа и изгори 250-те мъже, които принасяха тамян. ~ Числа 16:35

Същото нещо, което се случва с Надав и Авиуд, сполетява и тези 250 мъже. Когато те се приближават до присъствието на Бог със чужд (странен) огън, вярвайки в бог, който унищожава, елементите избухват върху тях според преценката им. Пожарът на планината Синай е проява на собствените им идеи. Това е точно същото като огъня, който се проявява по времето на Илия. Огънят излиза, но Бог не е в огъня.

Това би предупредило израилтяните, че никой непълномогъщ човек – никой, който не е потомък на Аарон – никога не трябва да влиза в присъствието на ГОСПОДА, за да кади. Ако някой го направи, с него ще се случи същото, както с Корей и неговите последователи. Така заповедите на Господ към Мойсей бяха изпълнени. ~ Числа 16:40

Четейки този пасаж с покривалото над очите си, той просто звучи като смъртна заплаха; но в рамките на Христовия характер това е молба да слушаме Божия глас и да не се приближаваме до Него изгълнени с идолопоклонство. Както се казва в Числа 8:19, хората не могат да се доближат до скиннията без посредничеството на Аарон и синовете му. Това не е защото Бог би ги убил, а защото собствените им разрушителни възгледи за божеството биха се проявили в елементите около тях и биха ги убихи.

В очите на хората посредниците са най-красноречиви в усмиряването на разгневеното божество. Господ действа според този принцип, като осигурява Аарон и синовете му като свещеници, за да защитават хората. Но след като хората изоставят този процес на посредничество, няма подслон от унищожителя, Сатана.

Както можем да очакваме, останалите след масовото избиване отказват да приемат, че техните герои, които биха ги отвели обратно в Египет, всъщност са нечестиви хора, които са загинали поради собствената си глупост.

Но още на следващата сутрин цялата израилска общност отново започна да мърмори против Мойсей и Аарон, казвайки: „Вие убихте народа на Господа!“
~ Числа 16:41

Хората проектират вината за смъртта на техните скъпи ръководители върху Моисей и Аарон. В своя бунт те идват в присъствието на Бог пред Светилището, което били предупредени да не правят, за да не се появи язва.

Когато общността се събра да протестира срещу Мойсей и Аарон, те се обърнаха към скиннията и видяха, че облакът я е покрил, и се появи славното присъствие на ГОСПОДА. Моисей и Аарон дойдоха и заста-

наха пред скинията и Господ каза на Мойсей: „Махни се от всички тези хора, за да ги унищожа незабавно!“ Но Мойсей и Аарон паднаха по очи на земята. ~ Числа 16:42-45

Докато Бог говорел на фараона чрез змията, която поглъща другите змии, Той отново отразява представите на хората за Себе Си като унищожител. За Мойсей и Аарон това всъщност е молба към тях да влязат в празнината и да ходатайстват за хората. Тъй като те отново били отворили пролома, това позволява на унищожителя, Сатана отново да влезе и да извърши злото си дело.

Обърнете внимание на думите в апокрифната книга „Мъдростта на Соломон“ и как тя описва това събитие.

Защото тогава непорочният човек побърза и се изправи, за да ги защити; и като донесе щита на правилното си служение, молитва и умилостивение с тамян, **се противопостави на гнева и така сложи край на бедствието**, заявявайки, че е твой слуга. **Така той победи унищожителя, не със силата на тялото, нито със силата на оръжията, но със слово покори онзи, който наказваше, позовавайки се на клетвите и заветите, направени с бащите**. Защото когато сега мъртвите падаха на купчини един върху друг, застана между тях, той спря гнева и раздели пътя към живите. Защото в дългата дреха беше целият свят и в четирите реда камъни [нагръдника] беше издълбана славата на бащите и твоето Величие върху корона на главата му. **Пред тях унищожителят даде място и се уплаши**: защото беше достатъчно, че те само вкусиха от гнева. (*Мъдростта на Соломон* 18:21-25)

Тук ни се казва как Аарон надмогва над унищожителя. Апостол Павел говори за това събитие, когато пише:

... нито да се оплакват, както някои от тях също се оплакваша и бяха унищожени от изстребителя. ~ 1 Коринтяни 10:10

Думата *унищожител* на гръцки всъщност означава *отровна змия*. Господ не може да защити хората напълно. 14 700 загинават поради поклонението си на унищожавашо божество. Ходатайството на Аарон спасява останалата част от събранието от същото унищожение. Той побеждава унищожителя, като моли за живота им.

Необходими са няколко части, за да се обясни тази история. Толкова е изкушаващо просто да прочетем историята без посредничеството на Христовия живот, но ако направим това, ние, като израилтяните, ще бъдем утвърдени в поклонението на божество, което поглъща своите врагове, включително малки деца, и издишва огън и измъчва хората.

Ако вярваме в това, трябва да очакваме, че то ще се случи и на нас в последните язви, които ще дойдат на земята. Както съдите Бог, така и земята ще изяви вашите вярвания относно Него, когато присъствието Му се приближи до вас. Нека внимателно обмислим тези неща с наближаването на Второто пришествие на Исус.

Нека погледнем към Исус, който е кротък и смирен. Нека вярваме, че нашият Отец е като Него! Тогава земята ще бъде в мир с нас. Ще можем да живеем в очите на един свят Бог без посредник, който да ходатайства за нас поради фалшивите ни възгледи за Бог. Няма осъждане за тези, които са в Христос Исус, защото животът на Исус на земята премахва всяко осъждане от Божия характер.

За тези, които вярват, всичко това е възможно.

ПЕСЕНТА НА МОЙСЕЙ И АГНЕТО

През следващите 38 години в пустинята не прочетохме нищо за това, че израилтяните са се опомнили и са осъзнали колко зле са постъпили спрямо Бог и Неговите избрани ръководители. Колко чудесно би било да научим, че Израел е преживял съживление. За съжаление това така и не се случва. Те никога не са се извинявали и затова никога не са изоставяли идеята, че Бог е унищожаваш воин. Колко различни биха били нещата, ако Израел прави това, което езичниците ниневийци правят.

Хората от Ниневия повярваха на Божието послание и от най-големите до най-малките обявиха пост и се облякоха с вретиче, за да покажат скръбта си. Когато царят на Ниневия чу какво казва Йона, той слезе от трона си и свали царските си одежди. Облече се във вретиче и седна на купчина пепел. Тогава царят и неговите благородници изпратиха този указ из целия град: „Никой, дори животните от вашите стада и чре-

ди, да не яде или пие нищо. И хората, и животните трябва да носят траурни дрехи и всички трябва да се молят усърдно. Трябва да се обърнат от злите си пътища и да спрат цялото си насилие. ~ Йона 3:5-8

Не закоравявайте сърцата си, както в провокацията, в деня на изкушението в пустинята: Когато бащите ви ме изкушиха, изпитаха ме и видяха делата ми четиридесет години. Затова бях наскърбен за това поколение и казах: „Те винаги грешат в сърцето си; и не познаха пътищата Ми.“ ~ Евреи 3:8-10

Те не познават Божиите пътища и затова не могат да научат децата си на тях.

И времето, което ни трябваше, за да дойдем от Кадис Варни, докато прекосихме долината Зеред, беше тридесет и осем години, докато цялото поколение военни мъже се изстреби изсред стана, както Господ се беше заклекъл, защото наистина ръката на Господа беше против тях, за да ги изстреби отсред стана, докато не бъдат довършени. ~ Второзаконие 2:13-15

Всички онези, които вземат меча, когато напускат Египет, загиват в пустинята, доказвайки истинността на принципа, на който Исус учи: че всички онези, които хващат меч, ще умрат от меч.

Единственото наследство, което поколението мъже на двайсет и повече години дава на своите деца, е роптанието и оплакването. Няма пример за покаяние, изповед и възстановяване. И така, когато Израел отново стига до границата на Ханаан, децата повтарят греховете на бащите си.

Нямаше питейна вода за хората на това място, така че те се разбунтуваха срещу Моисей и Аарон. Хората обвиниха Моисей и казаха: „Да бяхме умрели в при-

съствието на Господа с нашите братя!“ Защо доведохте обществото на Господния народ в тази пустиня да умре заедно с целия ни добитък? Защо ни накара да напуснем Египет и ни доведе тук на това ужасно място? Тази земя няма зърно, няма смокини, няма грозде, няма нарове и няма вода за пиене!” ~ Числа 20:2-5

Децата повтарят греховете на бащите си. Те вярват, че Бог иска да ги убие в пустинята. С тази нагласа би било невъзможно Израел да очисти Ханаан, както Исус прави с храма. Те нямат Божия Дух в себе си, който да накара враговете им да избягат от ужилването (или ужаса) на убеждението. (Изход 23:28, Нов буквален превод).

След всичко, което Господ е направил за Израел, Моисей започва да се тревожи. Всички инструкции, молитви и напътствия, които Мойсей им е дал от Господ, са отхвърлени. Исус се изправя пред същото нещо в нощта преди да умре.

„Но тук, на тази маса, седнал сред нас като приятел, е човекът, който ще Ме предаде. Защото беше определено Човешкият Син да умре. Но каква скръб очаква онзи, който Го предаде.“ Учениците започнаха да се питат един друг кой от тях някога би направил подобно нещо. Тогава те започнаха да спорят помежду си кой ще бъде по-велик от тях. ~ Лука 22:21-24

Точно когато Исус е на път да се изправи пред най-голямото си изпитание, учениците спорят кой от тях е най-велик. Чудно ли е, че Христос чувства такава тежест върху Себе Си, когато влиза в Гетсиманската градина! Всички Негови молитви, учения и любов сякаш изчезват за миг. Колко лесно би било за Него да направи подобно на Мойсей като удари скалата два пъти. Но кой от нас би могъл да издържи на подобно изпитание? Целият живот на Мойсей изглежда безсмислен. Със сигурност всички ще загинат, без да оставят

наследство. Хората просто продължават през цялото време да бляят като глупави овце: „Бог ще ни убие в пустинята“, докато хранят лицата си с хляб от небето и пият вода, извираща в пустинята!

Мойсей излиза от стана и отива в светилището, за да потърси Господа и да се помоли. Той се бори с дълбоката си скръб за израелтяните и техния неуспех да хванат ръката на Господ и да Му се доверят.

Господ търпеливо инструктира Мойсей относно процедурата, която трябва да се следва, за да им даде вода за пиене. Той просто трябва да говори на скалата, която символизира Христос (1 Коринтяни 10:4). В началото на пътуването им Мойсей е инструктиран да удари символизиращата Христос скала, която поема наказанието, преди Бог да покаже милост на Израел. Но сега на границите на Ханаан трябва да се използва нов символ: просто да говорят на скалата. Не се изискват жертви и приноси.²⁹

Скръбта на Мойсей, причинена от греховете на Израел, се превръща в човешки гняв. Поривът за наказание изпраща импулс към ума на Мойсей, който се проявява в двукратно удряне на скалата. Търпеливата кротост на Мойсей се е простирала по-далеч от тази на всеки друг човек, живял някога, но това събитие разкрива онзи последен греховен остатък в него, изваждайки го на повърхността. Мощните ръце на Исус могат да ни пренесат през всички тези изпитания, ако чувстваме пълната си безпомощност и зависимост, но колко лесно е да изразим гнева си, когато хората не успяват да направят правилното нещо. Желанието ни за осъдителна присъда се издига моментално, изразявайки се в принуждаваща сила.

---

29 За по-обширно изложение на тази тема вижте 8-ма глава от книгата *Умилостивение*. Може да бъде изтеглена от fatheroflove-bulgaria.com

В тази настояща епоха, когато човечеството изглежда е загубило способността си да определи какво е мъж или жена, тласкайки ни към пълно разпадане на социалните структури, както е предвидено в Писанието, мнозина усещат този импулс да се надигнат и да ударят в отмъщение за един такъв бунт срещу Бог, който ни е направил мъже или жени (Битие 1:27).

Независимо от факта, че хората са тласнали Мойсей и Аарон до тук, очевидно те не са направили това, което Господ им заповядва. И все пак нашият Отец е винаги милостив – защо просто не може да прости грешката им? Защо и те трябва да умрат в пустинята?

Дойде времето Аарон да се присъедини към предците си в смъртта. Той няма да влезе в земята, която давам на народа на Израел, защото вие двамата се разбунтувахте срещу Моите инструкции относно водата в Мерива. ~ Числа 20:24

Един ден Господ каза на Мойсей: „Изкачи се на една от планините на изток от реката и погледни към земята, която дадох на Израел. След като я видиш, ще умреш като брат си, Аарон, защото и двамата се разбунтувахте срещу Моите наставления в пустинята Зин. Когато народът на Израел се разбунтува, ти не успя да им покажеш Моята святост при водите“ (Това са водите на Мерива в пустинята Зин.) Тогава Мойсей каза на ГОСПОДА: „О, ГОСПОДИ, Ти си Богът, който даваш дишане на всички създания. Моля те, постави нов човек за водач на общността.“ ~ Числа 27:12-16

Мойсей не се съпротивлява на Божията заповед. Той просто моли Господ да назначи нов водач. Но защо Бог изисква това? Ние поглеждаме към Исус, за да разберем тази мистерия.

Защото с каквато присъда съдите, с такава ще бъдете съдени; и каквато мярка използвате, с такава ще ви се отмери. ~ Матей 7:2

Защото Отец не съди никого, но е поверил целия съд на Сина. ~ Йоан 5:22

Вие съдите според плътта; Аз не съдя никого. ~ Йоан 8:15

Не Господ е определил Мойсей и Аарон да умрат, но съдебната система, която те имат. Спомняме си какво казва Мойсей на Господа, когато Израел извършва голям грях.

Но сега, само ако искаш прости греха им, но ако не, заличи името ми от записа, който си написал! ~ Изход 32:32

В случая със златния телец Мойсей е преценил, че хората са достойни за смърт. Той с любов пита Господ дали може да заеме тяхното място. Когато удря скалата два пъти, той се чувства ужасно за това, което е направил. Сам си е произнесъл присъда. Бог може да го съди само както самият той е съдил, защото както ни казва Исус, Отец не съди никого.

Второ, хората са наясно, че Мойсей не прави точно както Бог заповядва. Те не вярват в Бог, който просто прощава. Те смятат, че грехът трябва да бъде наказан. Ако Бог просто прости на Мойсей, хората биха могли да си помислят, че няма значение дали се покоряваш на Господ или не. Той трябва да поддържа светостта на закона в очите на хората.

Трето, когато хората виждат Мойсей и Аарон наказани, собствената им вина се надига в тях. Те знаят, че до голяма степен са отговорни за случилото се. Смъртта на Мойсей и Аарон е част от изкуплението на греховете им. Когато Мойсей и Аарон са наказани, израилтяните могат да започнат да

се чувстват свободни, знаейки, че проблемът е решен и Бог е умилостивен чрез тяхната смърт. Но повече жертви са необходими. Както виждаме в Христовия кръст, изисква се не само смъртта на невинните, но и тази на виновните. Веднага след смъртта на Аарон, Израел дава обет да унищожи племето на ханаанците. Това ще завърши изкуплението за тях.

Но подобно на Христос, който е възкресен малко след смъртта си, нашият небесен Отец има много по-големи планове за Мойсей. Малко след като умира, Бог го извиква от гроба и го взема на небето.

Въпреки това архангел Михаил, в борба с дявола, когато той спореше за тялото на Мойсей, не посмя да повдигне против него хулително обвинение, но каза: „Господ да те смъмри!“ ~ Юда 1:9

Господ може да види, че тежестта на хората изтощава Мойсей. Позволявайки му да умре, Той може да вземе Своя скъп приятел на небето, за да живее с Него завинаги. Бог можел да каже на Мойсей, „прощавам ти“, но Той имал по-добър и по-милостив план. Не го завежда в земния Ханаан, а в небесния - истинското изпълнение на обещанието към Авраам.

За Мойсей всичко изглежда пълен провал точно преди да умре. Но той остава във вярата и безусловно се доверява на Господ. Това е песента, която пеят и Мойсей, и Агнето (Откровение 15:3) - песен на пълно доверие. Когато всички ученици изоставят Исус и побягват, всичко изглежда изгубено. Но Исус се посвещава на Бог и се доверява напълно на Своя Баща. Тази история е важна за нас, живеещите в последните дни, тъй като 144 000 ще преминат през същото изпитание. Всичко ще изглежда изгубено, ще чувстват, че всичко е пълен провал, но въпреки това ще се доверят на Божиите обещания и ще победят звяра и неговия образ.

Каква ценна мисъл: Бог не осъжда Моисей за действията му точно на границите на обещаната земя; Моисей осъжда себе си и затова преминава през скръбния път към смъртта. Но Бог превръща проклятието в благословение и го взема на небето. Колко прекрасно е да виждаш тези събития през живота на Исус, когато покривалото е отстранено.

ОБЕТ ЗА УНИЩОЖЕНИЕ

Докато са в Египет, Бог обещава да даде на израилтяните Ханаанската земя - точно както е обещал на Авраам син.

Затова кажи на Израел: „Аз съм ГОСПОД. Ще ви освободя от потисничеството ви и ще ви избавя от робството ви в Египет. Ще ви изкупя с мощна ръка и велики дела на съдба. Ще ви изисквам за Мой собствен народ и ще познаете, че Аз съм Господ, вашия Бог, който ви освободих от гнета ви в Египет, и ще ви въведа в земята, която се заклек да дам на Авраам, Исаак. и Яков, ще ви я дам като собствено притежание.“ ~ Изход 6:6-8

Никъде Бог не казва „ще ти помогна да убиеш всички ханаанци;“ Той просто щял да им даде земята. На планината Синай Бог умолява Израел да Го слуша и да вярва, че Той ги обича и ще се грижи за тях. Те отговорят с думите: „Всичко, което си казал, ние ще го направим“. След победата над амаличаните с меч, Израел се убеждава, че Бог иска те да убият всички ханаанци, за да се установят в тяхната земя. Те възхва-

ляват Бога на войната и се придържат към представите си за своя Бог като унищожител.

За да стигне до Ханаанската земя, Израел трябва да мине през Едом и Моав. Бог ги инструктира да не воюват с тези племена.

Дайте тези заповеди на хората: „Ще преминете през страната, която принадлежи на вашите роднини едомците, потомците на Исав, които живеят в Сеир. Едомците ще се почувстват застрашени, така че внимавайте. Не ги безпокоете, защото аз им дадох цялата хълмиста местност около планината Сеир за тяхна собственост, и няма да ви дам дори един квадратен фут от земята им“. ~ Второзаконие 2:4-5

Едомците не им позволяват да минат през земята. Бог възпира Израел от избиването на едомците. Чашата на тяхното беззаконие не е пълна. Израел е принуден да се върне назад и да тръгне по друг път.

Моля, позволете ни да пътуваме през вашата земя. Ще внимаваме да не минем през вашите ниви и лозя. Дори няма да прием вода от кладенците ви. Ще останем на царския път и никога няма да го напуснем, докато не преминем през вашата територия.“ Но царят на Едом каза: „Стойте далеч от земята ми или ще ви посрещна с войска!“ Израилтяните отговориха: „Ще останем на главния път. Ако нашият добитък пие вашата вода, ние ще платим за това. Просто ни оставете да минем през вашата страна. Това е всичко, което искаме.“ Но царят на Едом отговори: „Стойте далеч! Не можете да минавате през нашата земя. И така той мобилизира армията си и тръгна срещу тях с внушителна сила. Тъй като Едом отказа да позволи на Израел да премине през тяхната страна, Израел беше принуден

да се върне. ~ Числа 20:17-21

Същото се случва и с моавците. Бог инструктира Израел да не води война с тях (Второзаконие 2:9). Израилтяните се подчиняват на Божията заповед, което е необичайно за тях. След това Господ обяснява как Израел ще завладее Ханаан. Той не може да им помогне по начина, по който първоначално е искал, защото те постоянно се бунтуват срещу Него. Единственият начин, по който Бог може да помогне на Израел сега, е като позволи на военствениите племена, които са завладели предишните народи, живели в Ханаан, да получат същото наказание.

Това ни говори, че Бог позволява греховете на бащите да бъдат въздадени върху децата до третото и четвъртото поколение. Народите на Ханаан са стигнали там унищожавайки други племена чрез война. Бог не е за подигравка, както са посяли тези народи, така ще пожънат. Бог ще накаже греха на ханаанците с греха на израилтяните. Израел ще стане Божие средство за наказание на Ханаан.

Господ иска Израел да стане Негов агент на благословието, за да спечели ханаанците за истината и те да се покаят за греховете си. За Израел не е невъзможно да изпълни тази цел. Те решили да направят нещата по свой собствен начин и сега щели да изпълнят умовете си с образи на заклани ханаанци; мъже, жени и бебета, всички предадени на нож.

Бог обяснява този процес ясно, както следва:

„... Господ ни предупреди: „Не безпокойте моавците, потомците на Лот, и не започвайте война с тях. Дадох им Ар като тяхна собственост и няма да ви дам нищо от земята им.“ (Раса от гиганти, наречена Емити, някога е живяла в района на Ар. Те са били силни, многобройни и високи като Анакитите, друга раса от ги-

ганти. И Емитите, и Анакитите са известни също като Рефаитите, въпреки че Моавците ги наричат емити. **В по-ранни времена хората са живели в Сеир, но са били прогонени и изселени от потомците на Исав, точно както Израел изгони народа на Ханаан, когато ГОСПОД даде на Израел земята им.) ~ Второзаконие 2:9-12**

Думите в скоби са добавени, след като Израел влиза в Ханаан. Те ни говорят за това как потомците на Исав са унищожили хорейците, които са живели там преди това. След това ни се казва, че Израел е изгонил ханаанците *по същия* начин, по който едомците са изгонили хорейците. Това означава, че същият грях, който едомците са извършили при избиването на хорейците, е извършен от Израел при премахването на ханаанците.

Господ позволява на израилтяните да направят това, защото чашата на беззаконието на ханаанците е пълна и, както Халев казва на Израел, „защитата им е премахната“ (Числа 14:9, Версия на крал Джеймс). Защитната ограда около тези нации е напълно премахната поради тяхното отхвърляне на Божиите заповеди и постановления.

След събитието, когато Моисей удря Скалата на границите на Ханаан, ханаански цар от района на Арад напада Израел.

Ханаанският цар на Арад, който живееше в Негев, чу, че израилтяните се приближават по пътя през Атарим. Затова той нападна израилтяните и взе някои от тях като пленници. ~ Числа 21:1

Какво е научил Израел за четиридесет години? Разбират ли защо има пробив в лагера? Покаяват ли се за роптанията си и признават ли грешните си пътища? Не, децата минават

точно през същия процес като родителите си, и това дава същия резултат.

Затова народът се караше с Мойсей и каза: Дай ни вода да прием. Тогава Мойсей им каза: Защо се карате с мен? Защо изкушавате Господа? И хората жадуваха там за вода и се оплакваха от Моисей и казаха: „Защо ни изведе от Египет, за да умориш с жажда нас, децата ни и добитъка ни?“ ~ Изход 17:2-3

Нямаше вода за обществото; затова те се събраха срещу Мойсей и Аарон. И народът се караше с Мойсей и говореше, казвайки: Да бяхме умрели, когато братята ни умряха пред Господа! Защо изведохте Господното събрание в тази пустиня, за да измрем ние и животните ни тук? ~ Числа 20:2-4

Когато родителите се оплакват, те създават пролома, който позволява на амаличаните да ги нападнат. Когато децата се оплакват от същото, това дава възможност на ханаанците да ги нападнат. Още веднъж израилтяните заменят отмъщението срещу нападателите си с покаянието; те убиват ханаанците, за да изкупят греховете си и да решат проблема.

Тогава **израилтяните направиха този обет пред Господа: „Ако ни предадеш този народ, ние ще унищожим всичките им градове.“** ГОСПОД чу молбата на израилтяните и им даде победа над ханаанците. Израилтяните напълно унищожиха тях и градовете им и **оттогава мястото се нарича Хорма.** ~ Числа 21:2-3

Името *Хорма* означава *посветен на унищожение* или *опустошен*. Израилтяните са тези, които отправят молба към Бог. Обетът, който правят, е акт на преданост към техния Бог. Ако Той наистина е унищожавач Бог, какъв по-добър акт на преданост бихте могли да предложите от това да убиете

онези, които се противопоставят на небесния Бог? Мястото става известно като Хорма едва след като Израел го заличава.

Има потенциално по-дълбока мотивация затова защо Израел иска да избие нацията, която е взела някои от тях като военнопленници.

Когато се изправите срещу амаличаните и ханаанците в битка, ще бъдете убити. Господ ще ви изостави, защото вие сте изоставили Господа.“ Но хората предизвикателно се насочиха напред към хълмистата страна, въпреки че нито Моисей, нито ковчегът на Господния завет напуснаха лагера. Тогава амаличаните и ханаанците, които живееха в тези хълмове, събраха и ги нападнаха и ги прогониха обратно до Хорма.
~ Числа 14:43-45

Тридесет и осем години по-рано Израел претърпява ужасно поражение от амаличаните и ханаанците, когато те безразсъдно се опитват да превземат ханаанската земя, след като Бог им е казал да не отиват на война заради техния бунт. Клането приключва в Хорма. Възможно ли е Израел отчасти да е искал да отмъсти за убиването на бащите им едно поколение по-рано?

Във всеки случай Израел е покорен чрез смъртта на Мириам, Аарон и вестта, че Моисей също ще умре. Унижени са също от Едом, когато им е отказано да преминат, за да стигнат до обетованата земя. Спомняме си как предишното поколение изковава своята идентичност и чувство за цел избивайки амаличаните.

Така че евреите сега оценяваха себе си по своята смелост и претендираха за големи заслуги заради своята доблест; и непрекъснато се стараеха да полагат усилия, с които смятаха, че всяка трудност

може да бъде преодоляна. Такива бяха последиците от тази битка. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, Книга 3, глава 16:4)

Това също играе роля в обета на Израел за геноцид над народа на Арад. То би им помогнало да възвърнат чувството си за доблест и най-вече да избегнат необходимостта да се покаят за греховете си, причинили смъртта на Аарон и Моисей.

Ако сравним кроткия и смирен Исус, който прегръщал децата и ги благославял, с израелския войник, умъртвяващ малки деца с меч, не сме ли принудени да се запитаме: как може този контраст да намери хармония в характера на Бог? Това ми напомня за лидера на германския концентрационен лагер, който ежедневно наблюдавал смъртта на хиляди затворници, но се разплакал, когато един ден се прибрал у дома и открил, че вярното му куче е умряло. Как може таква противоречие да съществува в сърцата на хората?

Вярването, че Богът на небето е наредил на своя народ да избие стотици хиляди хора, разкрива дълбока липса на разбиране на човешката психология. Говорете с който и да е войник, завърнал се от ожесточени битки във война. Рядко (ако изобщо) тези хора искат да говорят за подробностите на битката. Нощ след нощ в сънищата си те са преследвани от писъците на умиращите, на които са били свидетели. Нощта често се превръща в нежелано преживяване, където ужасите от миналото се изживяват отново и отново.

Това ли е земята, която Бог обещава на Своя народ? Земя, в която мъжете на Израел, засегнати от Посттравматично стресово разстройство, не са в състояние да изразят любов към семействата си? Едно е закоравяването на човешкото сърце, когато е убиван мъж, но друго е при убиването на жени и малки беззащитни деца. Последното трайно нару-

шава спокойствието на човешките души.

Историите от Стария завет са използвани от хората през вековете, за да оправдаят собствените си войни срещу други нации. Военният бог на Израел е жадно възприет от други нации, за да оправдаят своите убийствени планове.

Когато Доналд Тръмп се кандидатира за президент на Съединените щати, той е попитан кой е любимият му текст от Библията.

„Ами, мисля, че много. Искам да кажа, че когато навлезем в Библията, мисля, че много. Толкова много“, отговори той. „И някои хора – вижте, око за око, почти може да се каже така. Това не е особено хубаво нещо. Но знаете ли, ако погледнете какво се случва с нашата страна, имам предвид, когато видите какво се случва с нашата страна, как хората се възползват от нас и как ни се подиграват и ни се присмиват.“³⁰

Какъв контраст с личността на Исус, който казва:

Чували сте закона, който казва, че наказанието трябва да съответства на нараняването: „Око за око и зъб за зъб“. Но аз казвам, не се съпротивлявайте на зъл човек! Ако някой ви плесне по дясната буза, поднесете и другата. ~ Матей 5:38-39

Както разгледахме в глава 29, причината Бог да даде на израилтяните насилствени и отмъстителни закони, като например „око за око“, е понеже това отразява тяхното собствено мислене. Той може да им даде само това, което искат, с надеждата, че ще започнат да научават колко глупави са тези неща и ще се обърнат към това, което Той иска. Исус разкри-

---

³⁰ <https://www.politico.com/blogs/2016-gop-primary-live-updates-and-results/2016/04/trump-favorite-bible-verse-221954>

ва истинското желание на Бог, когато казва, че не трябва да се съпротивяваме на зъл човек.

Свидетелството на Исус пред света е почти напълно погълнато от начина, по който християните тълкуват Стария завет. Вместо да обръщаме другата буза, можем просто да се обърнем към Стария завет, за да оправдаем актове на агресия, убийство и отмъщение.

И все пак, въпреки тази трагедия, дори някои от най-закоравелите хора са признавали, че Христовото царство не включва използването на сила. Изключително забележително е свидетелството на един от най-известните войници, които светът някога е виждал.

Александър, Цезар, Карл Велики и аз основахме империи. Но на какво почиват творенията на нашия гений? На чиста сила. **Единствен Исус Христос основа Своята империя върху любов; и в този час има милиони хора, които биха умрели за Него.** Във всяко друго съществуване, освен това на Христос, има толкова много несъвършенства! (Наполеон)

Сигурно християнството, с което се сблъсква Наполеон, е било такова, при което християните са били готови да отдадат живота си в името на евангелието, не във военни действия, а като отказват да се противопоставят на злото с насилие.

Исус разрешава завинаги въпроса за използването на меча, когато казва:

Моето Царство не е земно царство. Ако беше такава, Моите последователи щяха да се борят да не Ме предадат на еврейските водачи. Но Моето Царство не е от този свят. ~ Йоан 18:36

Господ Исус изтъква тази идея пред Петър, когато изцялва отсеченото от него ухо, докато се опитва да защити своя Учител. Исус се доверява на грижите на Своя Баща, а не на меча.

„Махни меча си“, му каза Исус. Тези, които използват меч, ще умрат от меч. Не осъзнаваш ли, че бих могъл да помоля Своя Отец за хиляди ангели, които да ни защитят, и Той щеше да ги изпрати веднага? ~ Матей 26:52-53

Исус Христос е същият вчера, днес и завинаги (Евреи 13:8). Неговият характер не включва употреба на остра стомана, за смъртоносно посичането на фината машина, която е създал. Всеки акт на унищожение опозорява този, който е създал всички потърпевши.

Никой християнин не може да се позове на историите от Стария завет като оправдание за участие във война. Бог търпял израилтяните в опит да ги доведе до истинско разбиране на Своя характер. Както разкрива на Исая:

ГОСПОД ще посредничи между народите и ще разрешава международни спорове. Те ще изковат мечовете си на палешници и копията си на сърпове. **Вече няма народ да се бие срещу народ, нито да се обучава за война.** ~ Исая 2:4

Единственият възможен начин народите да престанат да желаят война е като осъзнаят, че Богът на Библията не използва принципите на силата, за да установи Своето царство. Докато поддържа идеята, че Той използва насилие, за да изгради царството Си, войната никога не може да спре, нито да бъде премахната от земята.

Четейки за завладяването на Ханаан през призмата на Христовия живот, ние виждаме милостта и дълготърпение-

то на Бог в отказа да изостави Своя народ, който се посвещава на война и се заклева да извърши геноцид над много народи, за да почетат и да се покланят на желания от тях бог.

Ханаанците са унищожени, защото те самите били унищожавали. Както съдели, така били съдени. Израел е инструмент за наказание на ханаанците точно по същия начин както ханаанците били инструменти за наказание на народите преди тях.

Този урок е важен за нас, защото както нациите на запада са доминирали над света чрез война, така и настоящият световен ред трябва да бъде съборен. Сега има война в Украйна и слухове за война между САЩ и Китай. Всички тези неща са плод на вярата в бога на войната.

Но в този настоящ театър на военните действия най-накрая ще дойде движение, което се основава на принципите, възприети от Ганди – индуист, а не християнин. Въпреки че той оформя живота на Исус в рамката на съпротивата, той все пак успява да види централната тема на любовта в живота Му.

Какво означава Исус за мен? Той беше един от най-великите учители, които човечеството някога е имало. „Исус е живял и умрял напразно, ако не ни е научил да управляваме целия живот чрез вечния закон на любовта.“ Исус беше може би най-активният съпротивител, известен историята. **Неговото насилие беше par excellence.** Исус изрази както никоой друг духа и волята на Бог. В този смисъл аз го виждам и разпознавам като Божи Син. **И тъй като животът на Исус има значението и трансцендентността, за които споменах, аз вярвам, че той принадлежи не само на християнството, но и на целия свят, на всички раси и хора.** Няма голямо значение под какъв

флаг, име или доктрина наследени от техните предци могат да действат, да изповядват вяра или да се покланят на Бог.³¹

Ще продължим ли да четем историите от Стария завет като реабилитация на един насилствен, геноциден бог ? Или най-накрая ще позволим на Исус да изкове нашите мечове на палешници?

---

31 https://www.mkgandhi.org/articles/gandhi_christ.html

ПОЧИТАНЕ НА ЗМИЯТА

За Израел е много важно да припише избиването на ханаанците на Бог. Въпреки че това е тяхна идея, въпросът е как ще оправдаят пред себе си избиването на жени и бебета? Като хвалят Бог за своята победа, те могат да проектират целия ужас от това върху Него като нещо, което Той желае да бъде направено.

Ако Бог наистина е в тяхната победа, трябва да видим доказателства за трайна благодарност с нарастващо доверие в Божието ръководство. Случва се точно обратното.

Тогава израилтяните тръгнаха от планината Ор по пътя към Червено море, за да обиколят земята на едомците. Но хората станаха нетърпеливи от дългото пътуване и започнаха да говорят против Бог и Мойсей. „Защо ни изведохте от Египет, за да умрем тук в пустинята?“ – оплакаха се те. „Тук няма нищо за ядене и нищо за пиене. И ние мразим тази ужасна манна!“
~ Числа 21:4-5

Каква психология е включена в преминаването от триумфално поражение над враговете, с Бог на тяхна страна, до точката, когато обвиняват Бог, че се опитва да ги убие в пустинята? Разбирайки човешката склонност към проектиране, това е напълно логично. Израелските войници имат всички тези ужасяващи образи в съзнанието си от цялата касапница, която са създали. Когато убиват други, страхът им да не бъдат убити нараства. Проектирайки техните убийствени дела върху Бог, това само увеличава собственото им безпокойство, че този Бог на смъртта сега ще убие тях за насилствените действия, които са извършили.

Заслепени от страховете си, израилтяните не са в състояние да различат от причина до следствие, което е ефекта от оплакването срещу Бог и Мойсей. Сатана обаче знае и насърчава тези чувства, изпълвайки умовете им със съмнение и страх.

Тяхната преценка е, че Бог иска да ги убие в пустинята. Както те съдят, така Бог позволява в пустинята да се случи точно което те казвали. Когато Израел престава да се страхува от Бог и Го обвинява в пренебрежение, Той не можа да ги защити от Сатана поради тяхното нарушение.

Затова Господ изпрати отровни змии сред хората и много бяха ухапани и умряха. ~ Числа 21:6

Всички преводи, които проверих, гласят, че Бог *е изпратил* змиите сред хората. Когато поддържате идеята за убийца, гръмотевичен Бог, който наказва със смърт, тогава е напълно логично да вярвате, че Той е наказал израилтяните за тяхната неблагодарност и фалшиви обвинения срещу Него.

Те смятат, че Бог е изпратил змиите, за да ги накаже, и признават пред Мойсей, че са съгрешили, и го молят да пледира пред Бог да премахне змиите.

Тогава хората дойдоха при Моисей и извикаха: Съгрешихме, като говорихме против ГОСПОДА и против вас. Молете се Господ да премахне змиите. Така Мойсей се помоли за народа. ~ Числа 21:7

Бог не инструктира Мойсей да каже на хората, че не Той е изпратил змиите, защото те няма да разберат това. Те знаят, че са съгрешили срещу Бог, и в техните собствени умове е напълно логично, Бог да ги накаже и дори да убие някои от тях в гнева Си, заради греховете им. Когато проверим значението на еврейската дума за *изпращане* в съответната форма, виждаме следното:

Грамматическо време Пиел

1с1) за изпращане далеч или навън или напред, уволнение, предаване, изгонване

1с2) да пусне, освободи

1с3) да стреля напред (за клони)

1с4) да разочарова

1с5) за стрелба

Дали Бог ги е изпратил директно да навредят на израильтяните? Това съответства ли на характера на един любящ Баща? Дали Исус изпраща змии в храма, за да унищожат еврейските водачи?

Израел, вдъхновен от Сатана, вярва в унищожаваш, наказващ Бог. Би ли имало смисъл, че когато поддържате принципите на змията Сатана, това може да привлече самото нещо, в което вярвате? Дали някои от израильтяните все още са били заразени с египетските идеи за Агум, идващ като змия, за да ги унищожи? Апостол Павел ни дава много интересна представа за тази история:

...нито да изпитваме Христос, както и някои от тях
Го изпитаха и бяха погубени от **змии**; [Гр. №3789]
нито да се оплакваме, така както някои от тях се опла-
кваха и бяха унищожени от изстребителя. [Гр. №3644]
~ 1 Коринтяни 10:9-10

Гръцката дума, която Павел използва за змия, се употре-
бява на редица други места за обозначаване на Сатана.

И така, големият змей беше изгонен, тази змия
[Гр. №3789] от древността, наречена Дявол и Сатана...
~ Откровение 12:9

Тойхваназмея, тази змия [Гр. №3789] от древността,
която е *Дявол* и Сатана, и го върза за хиляда години.
~ Откровение 20:2

Освен това определението на Стронг за думата *изстре-
бител* в следващия стих означава „унищожител, отровна
змия“. Ние също така разглеждаме думите на Исус относно
Неговия характер.

Защото Човешкият Син не дойде да погуби човеш-
ки животи, но да *ги спаси*. ~ Лука 9:56

Всичко това сочи силно към мисълта, че Бог е оставил
змиите без ограничения поради вярванията на израелтя-
ните и след това Сатана ги е използвал, за да ги нарани и
убие. Змиите вече са живели в пустинята, но израелтяните
са били защитени от тях. И когато те започнат да пълнят
лагера, Израел мисли, че Бог ги убива чрез тях; когато всъщ-
ност Сатана поема контрола над змиите, защото Израел е
направил дупка в стената на Божията защита чрез своята
неблагодарност, фалшиви обвинения и идолопоклонство по
отношение на Божия характер.

За да отговори на мисленето на хората, Бог дава на Мой-

сей много странна инструкция.

И ГОСПОД каза на Мойсей: Направи си една отровна [Евр. №8314] змия и я сложи на прът. И всеки ухапан, като я погледне, ще остане жив. И така, Мойсей направи бронзова змия и я сложи на прът. И когато змия ухапеше някого и той погледнеше бронзовата змия, оставаше жив. ~ Числа 21:8-9

Бог казва на Мойсей да направи бронзов образ на змиите, които ги хапят, да го постави на стълб и да покани хората да погледнат металната змия – и тогава те ще живеят.

Тази практика е била често срещана сред езическите народи за успокояване на разгневени богове. Виждаме това в историята с филистимците, когато те вземат ковчега на Израел и вследствие на това претърпяват язви от мишки и са поразени от хемороидни тумори. Те направили идоли от това, което ги измъчва: “пет златни тумора и пет златни пльха”.

Господният ковчег остана във филистимската земя общо седем месеца. Тогава филистимците повикаха своите свещеници и гадатели и ги попитаха: Какво да правим с ковчега Господен? Кажете ни как да го върнем в собствената му страна. „Изпратете ковчега на Бога на Израел обратно с подарък“, им казаха те. „Изпратете принос за вина, за да спре язвата. Тогава, ако бъдете излекувани, ще знаете, че Неговата ръка е причинила язвата.“ „Какво приношение за вина трябва да изпратим?“ попитаха те. И им беше казано: „Тъй като язвата е поразила и вас, и вашите петима владетели, направете пет златни тумора и пет златни пльха, точно като тези, които са опустошили земята ви. **Направете тези неща, за да покажете чест на Бога на Израел. Може би тогава Той ще спре да угнетя-**

ва вас, боговете ви и земята ви. Не бъдете упорити и непокорни като фараона и египтяните. Когато Бог ги довърши, те искаха да пуснат Израел.“ ~ 1 Царе 6:1-6

Защо Бог използва езическа практика, за да излекува израилтяните? Тъй като Израел действа в Стария Завет, всичко, което Бог може да направи, е да им говори чрез собствени-те им идеи, създавайки ефекта на огледало, защото техните мисли не са Неговите мисли. Издигнатата змия на стълба е идея, която те могат да схванат. От определена перспектива, гледането нагоре към змията на стълба е акт на почит към силата на змията, която ги убива. Точно това правят филистимците, изработвайки метални изображения на нещата, които ги убиват, за да почетат Бога на Израел.

Чрез грешните концепции на израилтяните Господ се опитва да ги научи на нещо. Чрез процеса на Мойсей, който просто говори на скалата, Той иска да ги научи, че благо-словенията ще дойдат от животворната вода. Така и, когато просто погледнат нагоре към змията на стълба, те могат да намерят прошка и изцеление. Очевидно, ако Бог ги излекува, те ще знаят, че са простени. Не са били необходими жи-вотински жертви, не е необходимо да се пролива кръв, за да бъде извършено изкуплението. Това е урокът, на който Бог иска да ги научи чрез погрешните им идеи.

Последствията от тази история са далеч достигащи, защото Исус говори за нея по следния начин:

И както Мойсей издигна бронзовата змия на стълб в пустинята, **така и Човешкият Син трябва да бъде издигнат**, така че всеки, който вярва в Него, да има вечен живот. ~ Йоан 3:14-15

Забележете внимателно: „Както Мойсей издигна бронзо-вата змия... така Човешкият Син трябва да бъде издигнат.“

Както Израел е под фалшивата идея, че Бог иска да ги убие в пустинята заради тяхната греховност, така целият свят погрешно вярва, че Бог ни е осъдил всички на смърт заради нашата греховност. Както Той говори на Израел чрез техните фалшиви идеи за умилюствивяване на един разгневен Бог, така говори на целия свят за умилюствивяване на Неговата справедливост чрез смъртта на Неговия Син. В характера на Христос фалшивият принцип на смъртта у Бога е съборен. Бог никога не е искал жертва и принос за грях, а по-скоро е срещнал човека в неговото помрачено мислене и му е предложил прошка в контекст, който той може да разбере.

Идеята, че Бог има нужда Синът Му да бъде окървавен и бит, за да ни прости, идва от змията/змия, Сатана. Християнските църкви говорят за удовлетворението на Божия гняв в издигнатия Спасител, но това, което те несъзнателно издигат, са идеите на змията, които Бог трябва да посрещне. Разпнатият Христос е жизненоважна стъпка към спасението, но *защо* това е необходимо се разбира напълно погрешно. Това е паразителната истина в историята за издигнатата змия.³²

За много хора тази идея е напълно шокираща. Естественният импулс ви кара да я отхвърлите, но помислете внимателно: *как може издигането на Исус да бъде сравнено по някакъв начин с издигането на змия?*

Това идва в основата на принципа на огледалото. Какво всъщност вижда грешникът, когато гледа обезобразената форма на Исус на кръста? Дали той вижда удовлетворение на Божия гняв или удовлетворение на собствените си представи за справедливост, за да може да намери прошка?

Обмислете внимателно това. Вярваме ли наистина, че Бог иска Неговите хора да погледнат нагоре и да почетат идеята,

---

32 За по-задълбочена дискусия по този въпрос вижте книгата *Умилюствивение*, достъпна за изтегляне от fatheroflove-bulgaria.com

че трябва да има кръв и смърт, за да ни бъде простено? Или това е идея за Бог, в която Сатана ни е хванал като в капан, и затова Исус трябва да бъде издигнат като змията на стълба заради помрачените ни умове? Това е единственият начин да ни достигне и да ни откупи.

... да отвориш очите им, за да могат да се обърнат от тъмнината към светлината и от силата на Сатана към Бог. Тогава те ще получат прошка за греховете си и ще им бъде дадено място сред Божиите хора, които са осветени чрез вяра в Мен. ~ Деяния 26:18

Удивително е, че думата, използвана за *огнена змия* в историята за бронзовата змия, се намира на друго място в Библията във връзка с ангел.

В годината, в която цар Озия умря, видях Господ да седи на трон, висок и повдигнат, и *полите Му* изпълваха храма. Над него стояха **серафими**; [Евр. №8314] всеки от които имаше шест крила: с две покриваше лицето си, с две покриваше краката си и с две летеше. ~ Исаия 6:1-2

Случайно ли е, че точната дума за *огнена змия* се използва и за обозначаване на серафимите, които стоят пред Божия трон? Кой е ангелът, превърнал се в змия, който някога е стоял в тронната зала на Бог? Символът на змията е препратка към Сатана. Защо от Мойсей се иска да направи символ на Сатана и да следва езическите обичаи на други нации, за да осигури път към изкуплението за ухапаните израилтяни? Защото техните идеи за умилоствивение изискват този тип ритуал, за да повярват хората, че Бог ще им прости и ще ги приеме.

Удивително е, че по-късно в историята на Израел откриваме, че израилтяните всъщност са се покланяли на бронзо-

вата змия, направена от Моисей и ѝ принасяли жертва.

Той [Езекия] премахна езическите светилища, разби свещените стълбове и отсече стълбовете на Ашерата. **Той разби бронзовата змия, която беше направил Мойсей, защото народът на Израел ѝ принасяше жертви.** Бронзовата змия се наричала Нехушан. ~ 4 Царе 18:4

Вместо да разпознаят Божието намерение чрез символиката на издигнатата змия, израилтяните идват да ѝ се покланят. Можем ли да кажем същото за Кръста днес? Хората носят кръстове, поставят ги на църкви и ги носят като някаква форма на талисман. Изглежда, че за мнозина не се е променило много през вековете.

Използването на бронз или месинг, както е изразено в някои преводи, също е указание за произхода на издигнатата змия. Бронзът е изкуствен метал от рода на Каин (Битие 4:17-22). Библейските пророци често сравняват греховността на човека с мед, бронз или месинг (Исая 48:4; Йеремия 6:28; Езекиил 22:18). Ако жертвата на Христос е според желанието на Бога, тогава защо да не издигнем златно агне или гълъб? Защо месинг и защо змия, които са символ на Сатана? Нека повдигнем покривалото над тази история, която сочи към кръста и да видим кой наистина го е поискал. В издигнатата змия виждаме символ на принципите на Сатана за умиловитивение, които Господ използва, за да говори за своите принципи на прошка и приемане.

Колко надолу е трябвало да слезе нашият Отец, за да се срещне с изкривените ни представи за прошка и изкупление. Той ни привлича към Себе Си чрез символите, които разбираме и ценим.

ГЕНОЦИД НАД АМОРЕЙЦИТЕ

Напразно търсим запис от Мойсей, че израилтяните са се покаляли, изповядали са греховете си и са стигнали до по-дълбоко оценяване на Божия характер, нещо подобно на това, което Исус ни разкрива. Те викат като фараона само докато понасят последствията от собствените си погрешни действия. Техният неуспех да се покаят оставя пролома открит и причинява на Израел още изпитания. За съжаление изглежда, че Божиите хора трябва да преминат през тази мрачна история, за да осъзнаят стойността на един различен начин на живот.

До победата си над ханаанците в Арад, Израел не е имал голяма победа в битка, след като побеждава амаличаните четиридесет години по-рано. Те поддържат протокола да питат народите дали могат да преминат, когато се приближат до амореите.

Сихон, царят на амореите, отхвърля молбата им и мо-

билизира силите си, за да атакува Израел. Подобно на нападението на амаличаните четиридесет години по-рано, което е резултат от роптанието на Израел срещу Бог, аморейците са подбудени от Сатана да атакуват Израел по същата причина.

Реакцията на аморейците спрямо учтивия призив на Израел предрешава съдбата им. Бог вече не може да ги защити от последствията на безмилостното им решение да атакуват. Израел дава обет пред Бог да избие ханаанците в Арад и насърчени от тази победа, те продължават по този път на клането. Цар Сихон получава естествените последици от клането, което е нанесъл над моавците.

Есевон е бил столица на аморейския цар Сихон. Той победи бивш моавски цар и завладя цялата му земя до река Арнон. ~ Числа 21:26

Господ щял да пощади аморейците, ако били позволили на Израел да мине необезпокояван през земята им. Той вече ги щадял и защитавал в продължение на 400 години от пълните последствия на тяхното зло. Господ казва на Авраам за аморейците, че съвестта им не е напълно пригоряла.

Но в четвъртото поколение те ще се върнат тук, защото беззаконието на аморейците още не е пълно. ~ Битие 15:16

Но когато Сихон напада Израел непредизвикан, в светлината на цялото очевидно Божие ръководство над Израел, чашата на беззаконието вече е пълна. Господ вече няма да ги защитава от естествените резултати на злината им.

Както Сихон е посял, така ще пожъне. Бог наказва греха на аморейците с този на израилтяните. Повтаряме идеята, че отказът на Израел да влезе във вечния завет, като обещава да направи всичко, което Бог е обещал, го поставя в позиция,

в която те трябва да се борят с ханаанците, за да вземат обещаната земя чрез собствените си дела. Господ е принуден да развие вяра в сърцата на войниците, но о, колко много Той иска да ги научи на пътищата на мира - но те не желаят.

Докато хора като Исус Навиев и Халев вървят напред с вяра, поставяйки живота си в ръцете на Бог, тази тяхна вяра се развива. Бог може да изпрати Своите ангели да защитават и закрилят Израел в техните сблъсъци, докато показват вяра в Него. Те ще имат нужда от помощ, защото след 40 години Израел е загубил всичките си войници. Само закрилата на Бог може да предпази Израел, за да не бъде избит от опитните аморейски воители.

Това, че Бог защитава Израел, може лесно да се тълкува като Негово желание тези езически нации да бъдат унищожени, но ние знаем, че нашият Баща не желае никой да загине, но всички да дойдат на покаяние (2 Петрово 3:9). Изявленията на Христос относно използването на меч в Новия завет предоставят единствения верен начин за прочитането на тези истории с клане в Стария завет.

Само Израел да бил готов да слуша по-внимателно това, което Бог иска да им каже. Само ако вярвали в това, което Бог бил показал на Моисей за Своя характер преди 40 години.

И ГОСПОД слезе в облака и застана с него там, и извика името ГОСПОДНО. И ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД Бог, жалостив и милостив, дълготърпелив и изобилен с благодат и истина, пазещ милост за хиляди, прощаващ беззаконие, престъпление и грях, в никакъв случай не освобождаващ *виновния*, посещава беззаконието на бащите върху децата и на децата на децата до третото и четвъртото поколение. ~ Изход 34:5-7

Любов, милост, състрадание и прошка са качествата, които се разкриват заедно с това, че позволява на хората да получат плодовете на своите дела, било то добри или зли. В това описание не се споменава нищо за убиване, клане или унищожаване. Но Господ благоволява да работи с Израел чрез техните предубедени мнения и тяхната привързаност към войната и смъртта. Колко невероятно милостив е нашият Отец да ходи с хора, които толкова невежо се противопоставят на Неговия характер, стремейки се винаги до последно да ги привлече към светлината през помраченото им възприятие.

Както обсъдихме в глава 12, преживяването на Стария завет е служение на смъртта (2 Коринтяни 3:7). Когато хората отказват да приемат истината, Бог използва Стария завет като огледало. Той прави това, като позволява грешните идеи на хората да растат и изобилстват, така че те да имат шанса да видят по-ясно своите грешки. Израел можел да върви свободно в светлината на новозаветното преживяване, но сега това е пътят, по който трябва да вървят, за да видят огледалото истинската поквара на тяхната природа в желанието им за клане.

През следващите векове Израел ще бъде въвлечен в много войни. Но както убиват с меч, така и те са убивани с меч - особено чрез унищожението от Асирия, Вавилон и Рим. Един смъртоносен марш от над 1400 години до времето на Христос, когато най-накрая е разкрито, че трябва да обичаме враговете си, а не да ги мразим и убиваме.

Бог не променя характера Си. Той не е яростен разрушител в Стария завет и кротко агне в Новия. Той е същият през целия път, но ние сме заслепени от покривалото, което сме създали и наследили, в което желаем да скрием истинската слава на Бог.

След като побеждава аморейците на юг, Израел шпионира северната аморейска територия, водена от цар Ог. Говорейки на Израел според тяхното разбиране, Господ казва на Мойсей:

Не се страхувай от него, защото ти го предадох, заедно с целия му народ и земята му; направи му същото, както направи на аморейския цар Сихон, който царуваше в Есвон. И Израел уби цар Ог, и нито един оцелял не остана в тяхната земя. ~ Числа 21:34-35

Четейки горния превод, изглежда, че Бог заповядва на Израел да избие тези хора, включително и всяка една жена, дете и бебе. Това наистина ли е Божият характер? Когато четем буквалния иврит, получаваме различна картина.

И ГОСПОД каза на Мойсей: „Не се бой от него, защото го предадох в ръката ти, целия му народ и земята му; **и ти направи с него, както направи със Сихон**, царя на аморейците, който живее в Есвон.“ ~ Числа 21:34 (Буквален превод на Йънг)

Господ знае какво е решил Израел в сърцето си срещу аморейците. Той познава представите им за бога на смъртта. Тъй като чашата на беззаконието е пълна за аморейците, Бог не ги защитава, но запазва израилтяните, защото тяхното беззаконие не е пълно. Но помнете, че в крайна сметка чашата на Израел също ще се напълни, ако не дойдат до покаяние. И така, когато Господ казва на Мойсей да не се страхува, Той се опитва да изгради вярата на Израел въпреки погрешните им възприятия за Неговия характер, с надеждата, че ще бъдат подготвени да Го приемат по-пълно в бъдеще – най-вече да Го приемат в лицето на Месията.

Тяхната победа над аморейците отново трябва да произведе благодарност, признателност и увереност в Господната

защита. Но увереността им във войната ги прави да бъдат съблазнени от Валаам по заповед на Валак, царят на Моав и Мадиям. Ако Бог може да защити Израел от аморейците, тогава защо не може да ги предупреди за заговора на Валак да бъдат унищожени? Защо Моисей и израилтяните не разбират намеренията на Валаам?

Възможен отговор на това намираме в историята, в която Самуил убива царя на Амалик, Агаг. След като Самуил предприема това действие, той се страхува, че Саул ще го убие, когато Бог го инструктира да помаже Давид за цар (1 Царе 16:1-2). Защо Самуил би се страхувал, освен ако действията му не са създали нарушение заради престъпването на десетте заповеди, в които се казва да не се убива?

Когато Самуил отива в дома на Йесей, за да помаже избрания от Господа, той не разбира кой от синовете на Йесей трябва да бъде помазан.

Когато пристигнаха, Самуил хвърли един поглед към Елиав и си помисли: „Наистина това е Господният помазаник!“ Но ГОСПОД каза на Самуил: „Не съди по външния вид или ръста му, защото го отхвърлих. ГОСПОД не вижда нещата така, както вие ги виждате. Хората съдят по външния вид, но Господ гледа в сърцето.“ ~ 1 Царе 16:6-7

Не може ли Господ да му каже предварително кого да избере, както прави, когато дава конкретни инструкции относно помазването на Саул?

По това време ще ти изпратя човек от Вениаминовата земя. Помажи го да бъде водач на народа Ми, Израел. Той ще ги избави от филистимците, защото аз погледнах към народа Си с милост и чух вика им. Когато Самуил видя Саул, Господ каза: „Това е човекът,

за когото ти говорих! Той ще управлява народа Ми.“ ~
1 Царе 9:16-17

Защо Самуил съди по външния вид? Господ продължава да говори на Самуил, но му казва, че никой от всичките по-големи синове на Йесей няма да бъде помазан. Когато Давид най-накрая идва, Господ му казва, че той е този, който ще бъде помазан. Но защо тази ситуация е различна от помазването на Саул, където изобщо няма недоразумение? Дали понеже Самуил убива Агаг, това не притъпява способността му да усеща нашепванията на Божия Дух? Може ли това да обясни защо и израилтяните не разбират мотивите на Валаам – като знаем за всичките им убийства?

ВАЛААМ В ОГЛЕДАЛОТО

Моавците и мадиамците се разтреперват, осъзнавайки, че аморейската нация, която ги е била побеждавала преди това, сега е заличена от израилтяните. Цар Валак се съветва със своите старейшини, за да измислят план за победа над Израел чрез гадаене или магьосничество (Числа 22:7). Царят е толкова отчаян, че вика мъж на име Валаам от далечната Месопотамия.

Валаам си е изградил репутация на благочестив човек и Божий пророк. Както се случва с много религиозни мъже, които се сблъскват със слава, той се покварява от алчност.

Делегацията на Моав и Мадиам предава молбата си към Валаам да дойде и да прокълне израилтяните в тяхна полза. Даровете, които донесат, примамват Валаам да тръгне с тях, но той решава да следва протокола и да попита Бог какво трябва да предприеме.

Но Бог каза на Валаам: „Не тръгвай с тях“. Не трябва да проклинаш тези хора, защото те са били благословени!“ На следващата сутрин Валаам стана и каза на служителите на Валак: „Вървете си у дома! Господ няма да ме остави да отида с вас.“ ~ Числа 22:12-13

Йосиф Флавий предлага следното в това отношение:

Балсам [Валаам] посрещна посланиците и се отнесе много мило с тях; и когато вечеря, попита каква е Божията воля и какъв е този въпрос, за който мадиамците го канят да дойде при тях. Но когато Бог се противопоставя на отиването му, той дойде при посланиците и им казва, че самият той е много склонен и желае да изпълни молбата им, но ги информира, че Бог има противоположни намерения - Богът, който го е издигнал до голяма репутация поради истинността на неговите предсказания; защото тази армия, която го умоляват да дойде и да прокълне, е в благоволенieto на Бог; поради което той ги посъветва да се върнат у дома и да не продължават във враждата си срещу израилтяните; и след като им даде този отговор, той отпрати посланиците. (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 4 , Глава 6:2)

Ако Валаам не бил изразил желанието си да тръгне с мъжете в опозиция на Бог, Валак може би нямало да се обърне отново към него с молбата си. Валак засилва властта си над Валаам, като изпраща по-изтъкнати мъже от Моав с повече богатства, за да привлекат алчния пророк. От разказа разбираме, че Валаам се бори със съвестта си. Той знае, че Бог ясно е казал да не проклина израилтяните. Но като син на *Феор*, което означава „изгаряне“, Валаам изгаря от желание за богатството и честта на хората.

Но Валаам отговори на пратениците на Валак:

Дори ако Валак ми даде двореца си, пълен със сребро и злато, ще бъда безсилен да сторя каквото и да е против волята на ГОСПОДА, моя Бог. Но останете тук още една нощ и аз ще видя дали Господ има да ми каже нещо друго. ~ Числа 22:18-19

Валаам не говори като Божи представител, а като човек, който е безсилен да се противопостави на Бога. Той вече знае отговора на този въпрос, но прави всичко възможно, за да остави вратата отворена за някаква промяна в Божия ум.

Господ може отново да каже „не“ на Валаам, но това ще прикрие истинското състояние на неговата алчност. Бог инструктира Валаам да направи точно това, което той иска.

Същата нощ Бог дойде при Валаам и му каза: „Тъй като тези мъже са дошли за теб, стани и тръгни с тях.“ Но прави само това, което ти казвам.” ~ Числа 22:20

След като сме научили какво означава Божият гняв в Библията, можем да знаем със сигурност, че Бог не е искал той да отиде, но е дал на Валаам това, което той е искал.

Тогава Божият гняв се разпали, защото той отиде, и Ангелът ГОСПОДЕН застана на пътя Му като противник [Сатана] срещу него. И той яздеше на магарето си, и двамата му слуги бяха с него. ~ Числа 22:22

Ако вярваме, че Бог е искал Валаам да отиде само за да се ядоса, това представя Бог като непостоянен, подобно на хората, но когато оставим Библията да дефинира какво е Божият гняв, можем да разрешим привидния конфликт. Господ позволява на Валаам да отиде, за да направи така, че грехът му да стане по-очевиден за него. Но Валаам вярва, че Бог иска той да отиде, защото това е в хармония със злото му желание. Затова всеки опит на Бог да възпрепятства Валаам може да се тълкува като опит на Сатана.

Терминът *Ангел Господен* често се отнася за Христос (Виж Изход 3:2, 14; 23:20; 32:34). Христос, който обича Валаам, се опитва да го спаси. Вярното магаре, което е служило на Валаам в продължение на много години, започва да действа хаотично. Валаам трябва да разбере какво се случва, но алчността му го заслепява за реалността. Той бие магарето безмилостно. Бог дава на магарето способността да говори, но в яростта си Валаам изглежда не обръща внимание на това чудо.

Тогава Господ даде на магарето да проговори. Какво съм ти сторило, че да заслужи да ме биеш три пъти? — попита то Валаам. Направи ме да изглеждам като глупак! — извика Валаам. Ако имах меч със себе си, щях да те убия!" ~ Числа 22:28-29

Жестокостта във Валаам и желанието да убие вярната си ослица са отразени съвършено от Христос, когато Той казва на Валаам:

Три пъти магарето ме видя и се отдръпна; иначе със сигурност щях да съм те убил досега и да съм пощадил магарето. ~ Числа 22:33

Тук е важно за нас да разберем как действа огледалото. Христос не може да каже на Петър „махни меча си“, от една страна, а на Валаам „с меч щях да те убия“. Христос изговаря на Валаам собствените му мисли, за да го насърчи да се покае. Невъзможно е Бог да прости на Валаам, освен ако той не изповяда греха си и не се покае, като се върне у дома. Христос изрича думите: „Щях да те убия“, защото това е, което Валаам мисли, че Бог иска да направи с него, защото знае, че това, което върши, е грешно. Той проявява мислите си, като бие магарето и се опитва да го убие.

Трябва да търсим последователност в историята. Ако

вярваме, че Исус наистина би убил Валаам, тогава думите Му към Пилат са неверни, когато казва: „Моето царство не е от този свят, иначе слугите ми щяха да се бият.“ Когато учениците казват на Исус, че имат два меча, мислейки, че Той иска да ги използват за битка, Той им казва „Стига толкова!“ (Лука 22:38), както е преведено в Новия буквален превод. Преводът „Достатъчно е“ в други версии на библията, е глупав - както казахме по-рано, два меча не са достатъчни, за да се справиш с група римски войници. Христос не иска да убие Валаам, а да му донесе отражение на това, което Валаам всъщност мисли. Защо? За да го доведе до покаяние. Ето как работи евангелието. Валаам е близо до разкаянието, но не стига до там.

Тогава Валаам изповяда на ангела Господен: „Съгреших. Не знаех, че си отпред, за да препречиш пътя ми. Ще се върна у дома, ако си против да отида.“ ~ Числа 22:34

Валаам изповядва греха си, но се вкопчва в надеждата, че все пак може да отиде, като казва, че ще се върне у дома, АКО Христос е против да отиде. Валаам пренебрегва всички доказателства, които Христос му дава:

Защо поразяваше магарето си тези три пъти? — попита ангелът Господен. — **Виж, дойдох да ти препреча пътя, защото упорито ми се съпротивляваш.** ~ Числа 22:32

Как може Валаам да предложи думата АКО, когато Христос ясно му е казал: „Преграждам пътя ти, защото упорито ми се съпротивляваш!“ Колко лесно грехът заслепява очите на човека. Тъй като Валаам е прикован към желанието си, Христос го оставя да прави каквото иска. Той го инструктира да направи както Валаам желае.

Валаам прави всичко възможно да прокълне народа на Израел, както иска Валак. Но единственото вдъхновение, което идва при Валаам, са думи на благословение. Бог не може да принуди Валаам да говори нещо, което той не желае да каже. Божият Дух се бори с Валаам и по някакъв начин той все още е повлиян от него.

Това ужасно разочарова Валак. Той се опитва четири пъти да накара Валаам да прокълне Израел. Защо Бог е използвал цели три глави от Библията, за да опише това събитие? Всички тези неща са написани за наше наставление, които ще преминем през последните събития на земната история.

Възможно ли е да се появи някакъв вид Валаам, когато Божият народ е на ръба на небесния Ханаан в края на времето, със знание как да създаде пролом в защитата на израилтяните? Въпреки че самият той не може да прокълне израилтяните, той хитро предлага изпращането на моавски жени, които да съблазнят Израел към вероотстъпничество – ще обсъдим това в следващата глава.

Когато четвъртият ангел от Откровение 18-та глава озари земята със славата си, царствата на този свят ще бъдат в ужас. Те ще търсят човек, група или организация, които някога са били верни на Бог, но са се покварили от желанието за власт и позиция. Тази организация няма да успее да възспре делото на четвъртият ангел, но тъй като ще знае някои от принципите на Божието царство, тя ще покаже на царете на земята начин да създадат пролом в защитата на Божия народ и ще изпрати част от тях до смъртта им.

Нека се поучим от историята. Трябва да сме наясно какво може да дойде. Ние самите имаме потенциала да бъдем като Валаам. Тайната да останем чисти и верни на Бог е като откажем да прием виното на Вавилон и да служим на неговия бог. За задълбочен анализ как да избегнете това, вижте кни-

тата *Бягство от Пентагона на лъжите*, достъпна за изтегляне от *fatheroflove-bulgaria.com*.

ВЕРООТСТЪПНИЧЕСТВО ПРИ ЙОРДАН

Не случайно моавските жени идват в лагера на Израел, за да привлекат мъжете от народа към интимни срещи.

Сега Израил остана в Акациевата горичка и хората започнаха да блудстват с моавските жени. Те поканиха хората на жертвоприношенията на техните богове и хората ядоха и се поклониха на боговете им. ~ Числа 25:1-2

Тази ужасна схема е измислена от Валаам, който е разочарован от неуспеха си да помогне на Валак. Той знае как работи защитната ограда и, че ако успеят да накарат израилтяните да съгрешат, те могат да бъдат унищожени. Йосиф Флавий обяснява предисторията.

Но Валак, който беше много ядосан, че израилтяните не бяха прокълнати, изпрати Валаам, без да го смята за достоен за някаква чест. След това, когато

той тъкмо беше на път, за да премине Ефрат, той изпрати вест до Валак и мадиамските принцове и им каза така: - „О, Валак, и вие мадиамци, които присъствате тук, (тъй като аз съм длъжен дори без Божията воля да ви удовлетвори) вярно е, че никакво пълно унищожение не може да завладее еврейския народ, нито чрез война, нито чрез язва, нито поради недостига на плодовете на земята, нито може всяко друго неочаквано произшествие да бъде тяхна пълна гибел; **защото Божието провидение е загрижено да ги предпази от такова нещастие;** краткото време, през което те може да изглеждат унижени, все още може да ги сполети; но след това те ще процъфтяват отново, за ужас на онези, които са им причинили тези пакости.

„Така че ако имате намерение да спечелите победа над тях за кратко време, вие ще го постигнете, като следвате моите указания: **Изложете най-красивите от онези от дъщерите си, които са най-изтъкнати с красота, и подходящи за надмогване и завладяване скромността на онези, които ги гледат, и ги украсете и подгответе по най-добрия възможен за вас начин.** Тогава ги изпратете да бъдат близо до лагера на израилтяните като им заповядате да събудят желанието на младите мъже от евреите. И когато видят, че те са се влюбили в тях, нека започнат да си отиват, и ако те ги замолват да останат, нека не се съгласяват докато не ги убедят да изоставят подчинението на техните собствени закони, поклонението на онзи Бог, който ги е установил, и да се покланят на боговете на мадиамците и моавците; защото поради това Бог ще им се разгневи.“ И, когато Валаам им предложи този съвет, той си отиде по пътя.“ (Йосиф Флавий, *Юдейски древности*, книга 4 , Глава 6:6)

Планът на Валаам работи перфектно. Израел се покланя в краката на фалшивите богове, събуждайки гнева на Господ. Защитата на ангелите е разбита и Господ няма да предотврати последствията от идолопоклонството. Както казва във втората заповед:

„Не си прави кумир, никакво подобие *на нещо*, което е на небето горе, или на земята долу, или във водата под земята; да не им се кланяш, нито да им служиш. **Защото Аз, ГОСПОД, вашият Бог съм [ставам] Бог ревнив**, наказващ беззаконието на бащите върху децата до третото и четвъртото *поколение* на онези, които Ме мразят.” ~ Изход 20:4-5

Изглежда, че Бог започва да ревнува, когато Неговият народ влезе в идолопоклонство, защото Той скрива лицето Си, когато се обръщат към други богове. При настъпването на бедствие, хората си представят, че Бог е този, който директно пуска стрелите на смъртта в акт на агресия, докато в действителност Той понася скръбта, понеже трябва да остави хората да страдат от резултатите на собствения си избор.

Добавих няколко думи в скоби в текста по-горе. Думата *за* може да се преведе като *защото*. Думата *съм* е добавена от преводачите. Това може много лесно да се прочете като *ставам*. Бог не е ревнив, както хората разбират този термин, но изглежда става ревнив за нас, когато позволява последствията да се стоварят върху нас при нарушаване на Неговите заповеди.

Веднага щом Израел се покланя пред боговете на моавците, една язва започва да ги унищожавя. Хората възприемат Бог като причинител на тяхната смърт. Адамовият принцип на изкуплението изисква смърт както за представители от невинната страна, така и за виновната, за да се задоволи Божият гняв както е възприеман от Израел. Адам обвинява

Бог, невинния, и Ева, виновната, като достойни за смърт на мястото на себе си. Сега Израел върви по същите стъпки.

Както обсъдихме в историята за последната язва в Египет, смъртта на първородните включва смъртта както на малки деца, така и на възрастни. Това обхваща смъртта както на виновните, така и на невинните. Това е единственото нещо, което кара фараона да се откаже от властта си над Израел. Освобождането на Израел представлява това, от което се нуждае плътският човешки ум, преди да се освободи от вината. Бог не желае жертва и принос за грях, но падналата природа на Адам го иска. Бог трябва да плати откупа, поискан от Сатана под формата на наказание. Това е заместваща жертва за човека, преди той да повярва, че му е простено.

По-голямата част от Израел са влезли в отношения с друг бог. Очевидно всички богове, различни от истинския Бог, са вдъхновени от Сатана. Израел избира да напусне закрилата на Бог и да попадне под „грижата“ на Сатана. Те познават заповедите относно поклонението пред други богове, но въпреки това го извършват.

Ако една жена напусне съпруга си и влезе във връзка с друг мъж, който след това я бие и убива, трябва ли да обвиним първия съпруг, че е причинил смъртта ѝ? Ако е справедливо да обвиним първия съпруг, тогава имаме право да обвиняваме и Бог за убийството на израилтяните.

Това е контекстът на събитията, описани в Числа 25-та глава. Умират виновните водачи в отстъплението и язвата убива още 24 000 души от народа. Процесът на изкуплението е завършен в Числа 31 глава, където виновните от Моав са убити заедно с техните невинни мъжки деца. Само тогава израилтяните могат да схванат прошката и да повярват, че Бог е умилостивен, възспирайки гнева Си срещу тях.

Така Израил се присъедини към Ваал от Фегор и гневът на ГОСПОДА пламна против Израил. Тогава Господ каза на Мойсей: Вземете всички началници на народа и обесете престъпниците пред Господа на слънце, за да се отвърне пламеният гняв на Господа от Израил. ~ Числа 25:3-4

Когато се вглеждаме в лицето на нашия Отец, докато Той изрича думите: „Вземете всички водачи на народа и обесете престъпниците пред Господа“, смеем ли да се опитаме да разберем значението на това без живота на Христос, посредникът? Хората изискват Бог да приеме характера на съдия, за да може да Му принесат човешка жертва и да Го умилостивят. Те трябва да видят осъществяването на правосъдие, преди да могат да повярват, че техният бог - убиец е умилостивен. Бог няма друг избор, освен да предаде нарушителите на смърт, защото това е процесът на изкупление, който те разбират.

Това е единственият начин, чрез който хората биха приели милостта; изисква се жертва или наказателна замяна. Цялата нация е въвлечена в празника, но онези, които най-много са насърчавали злото, сега са обесени пред очите на хората.

Докато хората гледат тези мъже, обесени пред слънцето, подобно на гледането към медната змия, те могат да започнат да вярват, че Бог ще им прости, за да бъдат изцелени от язвата.

Докато тя всява ужас в лагера, един от князете на Израел довежда мадиамка всред лагера, пред трупите, висящи във въздуха, възнамерявайки да прави секс с нея.

Точно тогава един от израилтяните въведе мадиамка в шатрата си, пред очите на Мойсей и всички хора, тъй като всички плачеха на входа на скинията.

~ Числа 25:6

Въпреки че мнозина в лагера са съгрешили, действията на този човек предоставят гръмоотвод за проява на човешката справедливост. Симеонецът Зимрий става носител на грях не само за себе си, но и за целия народ.

Когато Финеес, син на Елеазар и внук на свещеника Аарон, видя това, той скочи и напусна събранието. Той взе копие и се втурна след човека в шатрата му. Финеес прониза с копието цялото тяло на мъжа, чак до стомаха на жената. Така язвата срещу израилтяните беше спряна, но не преди 24 000 души да умрат.
~ Числа 25:7-9

Когато Финеес (което означава *уста на змия*, а други варианти включват *медна уста*) вижда наглите действия на Зимрий, чувството му за справедливост се събужда. Докато Израел е поразен от страх и язва заради греховете си, този нечестив човек афишира греха си пред тях. Следвайки принципите на човешката справедливост и съд (устата на змията), Финеес взема копие и убива Зимрий и Хазвия по време на половия акт. Това народа възприема за правилно и те вярват, че то ще задоволи Божията справедливост (въпреки че всъщност човешката справедливост е проектирана върху Бог, като се смята, че Той е умилолюбив).

Именно след този акт язвата е спряна. Тогава Бог дава благословение на Финеес по следния начин:

Финеес, синът на Елеазар, син на свещеника Аарон, отвърна гнева Ми от израилтяните, понеже беше ревностен с Моята ревност между тях, така че не изтрих израилтяните в ревността Си. Затова кажи: **„Ето, давам му Моя завет на мир; и той ще бъде за него и за потомците му след него, завет на вечно свещен-**

ство, защото той беше ревностен за своя Бог и извърши умилоствение за синовете на Израел.“ ~ Числа 25:11-13

С убиването на Зимрий и Хазвия, Финеес извършва умилоствение за Израел. Точно както изцелението идва за Израел чрез поглед към змията, така и сега той е изцелен от устата на змията, донасяйки умилоствение за Бог за Израел. Това е процес на изкупление, който те разбират. Ето как изглежда изкуплението в огледалото на Стария завет.

Това следва същия модел като удрянето на скалата. Израел не може да повярва, че Бог ще им прости, докато Зимрий не е мъртъв, защото човешката справедливост изисква смърт, преди да се случи прошка. Без проливане на кръв няма опрощение на греха (Евреи 9:22).

Забелязваме процеса, чрез който Финеес получава вечно свещеничество; той принася човешка жертва, с която Бог е умилоствивен. Точно така християнският свят гледа на Христос. Той принася Себе Си като човешка жертва, за да успокои Божия гняв. Тъй като е възкресен от мъртвите, Той получава вечно свещенство.

И в друг пасаж Бог Му каза: „Ти си свещеник завинаги в чина на Мелхиседек.“ ~ Евреи 5:6

Но тъй като Исус живее вечно, Неговото свещенство трае вечно. ~ Евреи 7:24

Бог благославя Финеес, защото Израел има нужда от посредник, който да ходатайства за тях. Аарон е умрял и Финеес заема централна роля като свещеник на народа. Целият този процес задоволява грешните възприятия на хората, но няма друг начин Бог да ги достигне. Така Той благославя Финеес според желанието на хората.

Ако Финеес не бил направил това, което направил, Израел щял да остане под предполагаемото Божие осъждане, така както те го разбирали. Те не биха могли да повярват, че Бог ще им прости. Затова язвата щяла да продължи, докато по-голямата част от лагера не загине. Само прошката освобождава човешкото сърце от властта на Сатана.

...да им отвориш очите, *за да ги обърнеш от тъмнината към светлината и **от властта на Сатана към Бога, за да получат прощение на греховете*** и наследство сред осветените чрез вяра в Мен. ~ Деяния 26:18

Ако Израел бил разбрал, че жертвата не е част от истината за Божия характер, те можели да дойдат и да поискат прошка и да бъдат приети. Можели да говорят на скалата и да приемат водата на живота свободно. Но човешките пътища не са Божиите пътища, затова Зимрий трябва да умре от *устата на змията*, за да не загине цялата нация.

По-късно в историята на Израел придобиваме по-задълбочен поглед върху мисленето на човека, което стои зад обесването на хора пред Господа.

А в дните на Давид имаше глад три години; и Давид се допита до Господа. И Господ отговори: *Това е заради Саул и неговия кръвожаден дом, защото той избягаваонците. Тогава царят повика гаваонците и им говори. Гаваонците не бяха от синовете на Израил, а остатък от аморейците; израилтяните се бяха заклели да ги защитават, но Саул се опита да ги убие в ревността си за израилтяните и Юда. Затова Давид каза на гаваонците: Какво да направя за вас? И с **какво да направя умилоствение**, за да благословите наследството Господне? И гаваонците му казаха: „Ние няма да вземем сребро или злато от Саул или от неговия*

дом, нито ще убиеш човек в Израел за нас.“ И той каза: „Каквото кажете, ще направя за вас“. Тогава те отговори на царя: „Що се отнася до човека, който ни погълна и заговорничи против нас, за да бъдем унищожени, за да не останем в нито една от териториите на Израел, **нека седем мъже от неговите потомци да ни бъдат предадени и ние ще ги обесим пред Господа в Гавая Саулова, която** Господ избра. И царят каза: „Ще ви ги дам.“ ~ 2 Царе 21:1-6

Ние виждаме в тези действия принципите на човешкото изкупление. Глад напада Израел. За да се поправи проклятието, седем мъже трябва да умрат. В този случай те са относително невинни. Те лично не са извършили никакво престъпление срещу гаваонците. И все пак са избрани да бъдат наказани на мястото на баща си. След като това действие е предприето, Израел вярва, че грехът е простен и затова може отново да има дъжд.

Както казахме по-рано, смъртта на невинните е важна част от човешкото изкупление. Както виждаме в историята за Христовия кръст, невинните трябва да бъдат убити заедно с виновните.

Тогава един от разпнатите престъпници Го похули, като каза: „Ако си Христос, спаси Себе Си и нас.“ Но другият отговори, като го смъмри, казвайки „Ти дори не се боиш от Бога, като си под същото осъждение?“ **И ние наистина справедливо сме наказани, защото получаваме дължимата награда за нашите дела; но този човек не е направил нищо лошо.** ~ Лука 23:39-41

Моята гореща молитва е да можете да видите, че Бог трябва да осигури на Израел жертва, която да задоволи техните мисли за справедливост и изкупление. Бог не иска жертва,

но без такава, целият народ щял да загине. Той трябва да отговори на този мисловен процес:

Вие не осъзнавате, че за вас е по-добре един човек да умре за народа, отколкото целият народ да бъде унищожен. ~ Йоан 11:50

Каиафа не е вдъхновен от Бог, когато изрича тези думи, а от Сатана. Господ трябва да плати исканията за откуп на Сатана, за да спаси Израел от пълното унищожение чрез язвата.

Сега, когато язвата е възпряна, трябва да се осигури невинна жертва, за да завърши процеса на изкупление. Ще видим това в следващата глава.

КЛАНЕТО НА МАДИАМЦИТЕ

Обсъдихме как в едно от най-красивите твърдения на Писанието се съдържа неосъзната вражда.

Но сега, ако искаш да им простиш греха; но ако не, заличи мен, моля Те, от книгата, която си написал.
~ Изход 32:32

На планината Синай Моисей се бори в ума си между границите на Божието опрощение и съдебната система, която всички хора разбират – смъртта като наказание за прегрешение. Като млад Моисей демонстрира вярата си, че виновните трябва да бъдат наказани със смърт.

И така, в онези дни, когато Моисей порасна, той излезе при братята си и погледна бремето им. И видя един египтянин да бие евреин, един от братята му. Тогава той се огледа насам-натам и като не видя никого, **уби египтянина** и го скри в пясъка. ~ Изход 2:11-12

Четиридесет години в пустинята, грижа за овцете смекчават този принцип на възмездие в Мойсей. Но без пълното откровение за Божия характер, разкрит в Христос, е изключително трудно да се премахне напълно тази фалшива идея.

Знаейки колко трудно е да се заличат такива дълбоко вкоренени погрешни схващания в човека и не желайки да му наложи различно разбиране, Бог учи човека къде се намира, записвайки подробностите за опитите Си да го достигне, така че един ден в бъдещето той да може да сглоби парчетата и да стигне до по-точно разбиране на Божия характер и Неговата справедливост. Това е всичко, което Бог може да направи и което е правил в продължение на 6000 години: Той върви с хората през тяхното помрачено разбиране, докато ядат горчивия плод на своя избор, като през цялото време им говори нежно чрез Духа Си, че има един по-добър начин.

А човекът Мойсей *беше* много кротък, повече от всички хора, които *бяха* по лицето на земята. ~ Числа 12:3

Мойсей е най-търпеливият и грижовен човек на земята по това време и след него щяло да има много малко хора, които да притежават неговото ниво на смирение. И все пак скритото предателство от времето на Адам все още е в характера на Мойсей. Нашият небесен Отец иска да освободи Мойсей от тази скрита враждебност.

Единственият начин да направи това е като позволи естествените склонности на Мойсей да изобилстват в трудна ситуация. Това щяло да даде възможност на Божията благодат да бъде много по-изобилна. В момента, в който Мойсей удря скалата два пъти в гняв поради безверната неблагодарност на хората, скритата вражда у него изплува. Удрянето на скалата е символ на удрянето на Христос. Преди Мойсей да се изкачи на планината Небо и да отиде в гроба, Бог ще раз-

крие дълбочината на враждебността в него за да може да се види, че Моисей притежава същата природа като фараона, който се опитва да го убие като дете.

В последната глава видяхме убийството на виновните в Израел за допускане на фалшиво поклонение и сексуална неморалност в лагера. Сега е време виновните народи на Моав и Мадиям да пожънат това, което са посяли. Бог говори на Мойсей:

Отмъстете на мадиямците за синовете на Израел.
След това ще бъдеш прибран при народа си. ~ Числа 31:2

Ето последната задача за Мойсей преди да умре; отмъщение на мадиямците. Но чие отмъщение е осъществено тук? Помислете за два други превода:

Извършете отмъщението на синовете на Израел срещу мадиямците – след това ще бъдеш прибран при народа си. ~ Числа 31:2 (Буквален превод на Ъънг)

Нека [да отмъсти с наказание за синовете на Израел] на мадиямците; и *накрая* ще бъдеш добавен към народа си. Числа 31:2 (Апостолски полиглот)

Какво разбират Моисей и израилтяните под отмъщение?

И така, Мойсей говори на народа, казвайки: Вържете някои от вас за война и нека отидат срещу мадиямците, за да отмъстят за Господа на Мадиям. ~ Числа 31:3

Отмъщението за Моисей означава да убие и унищожи онези, които са сторили зло. Моисей изразява човешкото отмъщение като Божие отмъщение. Това проектира върху Бог чертите на характера на Израел, включително и този на Мойсей. Коварното предателство на Валаам в съюз с мади-

амците предизвиква гнева на Мойсей и прави така, че неговото престъпление да изобилства (Римляни 5:20).

Бог говори на Мойсей за отмъщението на синовете на Израел. Мойсей говори за отмъщението на Йехова. Той казва на израилтяните да се въоръжат за война. Бог не спомена думата *война* или въоръжаване. Как Бог отмъщава на враговете Си?

Възлюбени, не си отмъщавайте, а *по-скоро* дайте място на гнева; защото е писано: „Мое е отмъщението, Аз ще отплатя“, казва Господ. Затова **„Ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напой го; защото като правиш това, ще натрупаш огнени въглени върху главата му.“** ~ Римляни 12:19-20

Божиеото отмъщение храни враговете Му и им дава нещо за пиене. Когато врагът ви е мил с вас, това измъчва съвестта ви (ако е останала съвест) и причинява голямо неудобство на душата. Ето как Бог превръща Своите врагове, които включват всички хора в тяхното естествено състояние, в Свои приятели - Неговата доброта към нас ни води към покаяние и помирение (Римляни 2:4).

Как Елисей се отнася към враговете си?

Сега, когато израилевият цар ги видя, каза на Елисей: „Татко мой, да *ги убия ли*? Да *ги убия ли*?“ Но той отговори: „Няма да *ги убиваш*. Ще убиеш ли тези, които сте пленили с меч и лъка си? Сложете им храна и вода, за да ядат и пият и да отидат при господаря си.“ Тогавата той приготви голямо угощение за тях; и след като ядоха и пиха, той ги изпрати и те отидоха при господаря си. Така групите сирийски *нападатели* не влизаха повече в земята на Израел. ~ 4 Царе 6:21-23

Защо сирийски нападатели вече не идват в земята на Из-

раел? Това е заради огнените въглени изсипани върху главите им. Тези войници си мислят, че ще умрат. Вместо това им се предлага голямо угощение и това достига до сърцата им и ги кара да се засрамят от желанието си да убият израилтяните, и затова те престанали да искат това.

Но както казахме, не е Божието отмъщение, което се изпълнява; това е отмъщението на Израел. Моисей удря скалата, която е символ на Христос, отново като казва, че това е изпълнение на Божието отмъщение. Това е проява на скритата вражда, която се заражда в сърцето на Адам.

Най-кроткият човек на цялата земя внезапно разкрива враждебност в себе си в желанието да избие мадиамците. Ако Бог не бил издал тази заповед, скритата враждебност може би нямало да изплува.

Неразбирането на това какво има предвид Бог е, което Го прави да бъде обгърнат в тъмнина. Казано по друг начин, проекцията на човешките мисли върху Божиите думи са това, което прави Бог да изглежда облечен в тъмнина. В Него няма тъмнина, но тъй като хората, които представляват Бог, разбират погрешно Неговия характер, това прави тъмнината да Го обгражда. Тъмнината е погрешното представяне на Бога от Неговите последователи.

Жизненоважно е дълбочината на Мойсеевата враждебност да бъде разкрита, преди да той умре. Бог не прави това, за да осъди Моисей, а за да може той да получи изобилна благодат. Бог никога не осъжда; Той само убеждава, за да донесе изцеление от враждата за по-дълбоко помирение. Човекът е този, който в своето неразбиране възприема това дело на убеждението като осъдително и с чувство за вина и страх той загива.

Израел тръгва на война срещу Мадиам с мисълта, че

участва в Божията война и Неговото отмъщение. Мадянците са унищожени. Израел прави така, че лъжепророкът Валаам също да бъде унищожен. Но когато се връщат, Моисей реагира с голям гняв.

Но Моисей се разгневи на началниците на войската, *на* хилядниците и стотниците, които се бяха върнали от битката. И Мойсей им каза: Опазихте ли всичките жени живи? Вижте, тези *жени* накараха израилтяните, чрез съвета на Валаам, да престъпят против ГОСПОДА в случая с Фегор и имаше язва сред обществото. Сега, прочее, убийте всяко мъжко от малките деца и всяка жена, която е познала интимно мъж.
~ Числа 31:14-17

Бог казва ли нещо на Мойсей за убиване на бебета? По какъв начин момчетата от Мадиам са съблазнили Израел, причинявайки язва, която да унищожи 24 000 израилтяни? Всички жени, които някога са спали с мъж, са умъртвени, но момичетата, които не са, били оставени живи, за да бъдат подготвени да спят с израилтяните и да бъдат техни роби.

Не е трудно да се разбере човешката логика в това защо жените са убити, но в светлината на Христовия характер, който прощава на жената, хваната в изневяра, това разкрива на всички ни къде са сърцата ни по този въпрос.

Животът на Моисей е пощаден, когато фараонът на Египет заповядва всички еврейски бебета от мъжки пол да бъдат убити, а момиченцата да бъдат пощадени.

Тогава царят на Египет говори на еврейските акушерки, от които името на едната *беше* Шифра, а на другата Пуа; и той каза: „Когато изпълнявате задълженията на акушерки за еврейските жени и *ги видите* на столчетата за раждане, ако е син, тогава го убивай-

те; но ако е дъщеря, тя ще живее.“ ~ Изход 1:15-16

Също така е интересно, че когато Мойсей бяга от Египет, той намира убежище в мадиамската земя.

Когато фараонът чу за това, той поиска да убие Мойсей. Но Мойсей избяга от лицето на фараона и се засели в земята Мадиам; и той седна до един кладенец. ~ Изход 2:15

Мойсей се жени за дъщерята на Йотор, мадиамския свещеник (Изход 2:16-21). Всички тези неща трябва да ни карат да треперим. Мойсей е най-кроткият човек живял някога. Когато идва правилният тест, става ясно, че той може да прояви същите качества като фараона, който искал да убие децата на евреите.

Ако наистина искате да разберете какво се крие дълбоко в душата ви, погледнете в лицето на Мойсей и вижте себе си. Всички тези неща са написани за наша поука (Римляни 15:4). Няма нищо добро в човека; няма такива, които търсят Бога (Римляни 3:11-12). Както Исус ни казва, няма никой добър освен Един, Бог.

В клането на мадиамските царе и техните мъже виждаме жертването на виновните. В жените, които са съблазнили израелтяните, също виждаме жертването на виновните. В смъртта на жените, които не са съблазнили Израел и на мадиамските момчета, ние виждаме жертването на невинните – и това завършва изкуплението на Наказателното заместничество. Всичко това е едно ехо от обвинението в Едемската градина: “жената, която ти (Божият Син) ми даде...”: виновната жена и невинният Божи Син са осъдени на смърт, за да се извърши изкупление за Адам.

Останалата част от главата говори за плячката от войната и как е била разделена и какво е било посветено на

Бога. Тогава четем нещо изключително важно по темата за умилоствението.

Затова принесохме принос на ГОСПОДА, каквото намери всеки човек от златни накити: гривни, пръстени с печати, обеци и огърлици, **за да направим умилоствение за себе си** пред ГОСПОДА. ~ Числа 31:50

Като убиват мадиамците и вземат плячката от войната и правят принос на Бог, израилтяните извършват умилоствение *за себе си*. Но как хората правят умилоствение за себе си, когато няма нито един праведен? Както Бог бил казал, отмъщението на Израел е задоволено, и затова изкуплението е за тях самите.

За кратък момент Моисей се появява като фараон, със същото семе на вражда, воден от желанието да запази нацията си. Критичният момент, който трябва да запомним, е, че Бог не осъжда никого за неговите провали, но Той показва истината, така че да може да даде милост и духовно изцеление, ако истината бъде приета.

Много хора са ужасени от предположението, че Мойсей е действал погрешно. Това е опит да се оправдае скритата враждебност в сърцата им. Исус никога не е нареждал убиването на който и да е; това не е част от Неговия характер. Христос понася кръста в смъртта на всички тези мадиамци, така че евангелският процес в Мойсей да може да бъде завършен.

Не се заблуждавайте, мадиамците получават естествените последици от своя избор. Те искали да унищожат Израел, така че Бог позволява беззаконията на бащите да посетят децата. Бог не е предотвратил последствията, но Неговият характер не е представен в избиването на мадиамците.

Моята молитва е при четенето на тези истории със свежи

очи Принципът на огледалото да придобие много по-голямо значение. Това, което четем в Писанието за изкуплението, е отражение на човешкото умилоствие. Божиите мисли не са наши мисли, но Той ни среща там, където сме. Моля се поварата на цялата човешка природа да бъде разкрита и хвърлена в прахта, така че всички да се привържем към Христос като наша единствена надежда за спасение. Няма никой, който да е добър, нито един. Ето защо ни е дадена тази история:

Тези неща им се случиха като пример за нас. Записани бяха, за да предупредят нас, които живеем в края на века. ~ 1 Коринтяни 10:11

Всички ние имаме същата плът като тази на Мойсей и фараона. Имаме потенциала да направим точно като тях, дори и да сме най-кротките хора на земята.

С ПРЕМАХНАТО ПОКРИВАЛО

Така че всички ние, които сме премахнали това покривало, можем да видим и отразяваме славата на Господ. И Господ – Който е Духът – ни прави все повече и повече като Него, докато се променяме в Неговия славен образ. ~ 2 Коринтяни 3:18

В опита да намеря моя небесен Баща, аз признавам реалността, че Той ме намери като изгубената овца. Бащата, който открих чрез Писанията, е любов от началото до края. Писанията, съчетани с личните ми преживявания с родители, съпруга и деца, потвърждават нежността, която трябва да се намери в сърцето на нашия Създател, тъй като аз самият не бих могъл да си представя такива нежни сърдечни копнежи, поради тъмнината, която знам, че обитава в моето сърце.

Сатана направи всичко възможно, за да ми попречи да намеря моя Баща, като постави пътя на Стария завет през

собствената си къща с огледала. Различаването на истинското от фалшивото става практически невъзможно, защото четейки тези древни писания извън Христос, те само ми представят Бог като мен. Моята плът е доволна от такова откровение, но вярното свидетелство на Исус ме подтиква да изследвам по-нататък и по-дълбоко.

Положих усърдие да се ориентирам в историите на първите пет книги на Библията, за да хармонизирам личността на Бог в Тората с личността на Христос в Новия завет. Опитвах се да покажа в тези истории какво е мисленето на човека и какво е това на Бога. В тази книга ви представих десет принципа, чрез които се премахва объркването в къщата на огледалата.

Исус Христос е откровението на Отец. Той е единственият ключ за премахване на покривалото в нашия прочит на Стария завет. Изкушаващо е да мислим, че можем да четем директно Стария завет и да различаваме историите в него. Но ако Библията е вярна, когато обявява човешкото сърце за напълно измамно, тогава е разумно да проявим смирение, като се приближим към нея, поставим под съмнение своите предположения и потърсим пълна хармония в нейната цялост.

Срещал съм толкова много хора, които са твърде скептични към идеята, че често това, което четат, е огледало на собственото им мислене. Първоначално това изглежда много нестабилно, но алтернативата е несъзнателно да вярваме, че Исус не е пълното откровение на Бог и че Бог не живее според Своите собствени десет заповеди.

Най-големият момент, който ме обърква, е лекотата, с която толкова много християни оправдават геноцида на нациите и избиването на невинни деца. Оправданието на такива действия, като одобрени от небесния Бог, закоравява

сърцето до такава степен, че нашата човечност става уязвима за хвърляне в канавката на осъждението. Човек с такова мислене би призовал за унищожаването на всички, които не са съгласни с него и би сметнал, че Бог одобрява това.

Поклонението на бога на насилието, геноцида и изгарянето до смърт на милиарди е единствената най-голяма причина за насилие и унищожение в този свят, защото ние се превръщаме в това, което вярваме; посланици сме на божеството, което почитаме.

Много християни отхвърлят въпросите на мислещите атеисти и агностици; това е лесно (особено ако вярвате в предопределението) когато тези хора вече са смятани за нечестиви и предназначени за ада. На християнството му липсва проникване в света поради оправдаването на Божието насилие. Чувствителността на мъжете и жените, ужасени от жестокостите, приписвани на Бог, ги кара да се обръщат в други посоки, когато търсят отговори на объркващи въпроси. Вместо да проявят съчувствие и да изучават задълбочено за да намерят по-добри отговори, християните твърде често пренебрегват такива хора като неверни и невярващи.

Моля се материалът, представен в тази книга, да ви подтикне да направите пауза за размисъл, подхранвайки семе на надежда в радостната мисъл, че Създателят на всичко не е унищожителят на повечето хора. Щом истината на Писанията, че каквото гледаме, в това се променяме е вярна, тогава не трябва ли да виждаме един образ на пълно благоволение, любов, милост и благодат без заплаха от насилие? Всяко изобращение на насилие гарантира, въз основа на този принцип, че насилието е предназначено да бъде закрепено завинаги в човешкия опит. Ако искаме да прогоним насилието от себе си, тогава трябва да го прогоним от Бога, на когото се покланяме. Простотата на този аргумент трябва да е ясна за всеки откровен мислител.

Бихме ли очаквали млада жена да почива напълно в ръцете на любим, който е убил хиляди бебета, плюс милиони мъже и жени? Как има мир в лоното на такъв разрушител? Исаия описва ефекта от гледането с открито лице към лицето на истинския Бог:

В онзи ден вълкът и агнето ще живеят заедно; леопардът ще легне до козлето. Теленцето и едногодишното животно ще бъдат в безопасност с лъва, а малко дете ще ги води всички. Кравата ще пасе близо до мечката. Малкото мече и телето ще легнат заедно. Лъвът ще яде сено като крава. Бебето ще играе безопасно близо до дупката на кобра. Да, малко дете ще пъхне ръката си в гнездо със смъртоносни змии без вреда. **Нищо няма да наранява или унищожава в цялата Ми свята планина, защото както водите изпълват морето, така и земята ще се напълни с хора, които познават ГОСПОДА.** ~ Исаия 11:6-9

Нищо няма да наранява или унищожава в Божията свята планина, защото Неговите поданици са галени от Дух, който никога не е наранявал или унищожавал никого. Не можем ли уверено да твърдим, че смятаме тази истина за очевидна за всеки търсец свобода ум?

В живота си понякога съм се чувствал съкрушен при мисълта за войните, които са опустошавали нашия свят малко преди да се родя. Баща ми преживял Втората световна война в Холандия и опитът му се отразил на остатъка от живота му. Изучавах тази епоха, за да се опитам да разбера ужасите, които баща ми е преживял, когато е виждал мъртви тела, разпръснати по улицата от пусканите отгоре бомби.

Скърбял съм за нечовечността на хората през вековете. Защо човешката история е толкова пълна с войни и кръвопролития? Толкова много пъти, след като е извършено

престъпление срещу човечеството, човек е казал „никога повече“, само за да се повтори същата история; това изглежда като наследство на ярост и лудост, от които не можем да се освободим.

Копнеех за някакъв принцип, според който да живея, където да знам със сигурност, че съм намерил начин да избягам от повтарянето на тези зверства, не само с ръцете си, но и в сърцето си. О, колко блажено е пълното изчистване от желанието за насилие над всеки мъж или жена!

В Исус Христос намирам един, който е свободен от злото, което съществува в хората. Моята дилема беше характерът на Неговия Баща, който изглеждаше толкова невероятно контрастиращ с този на Неговия Син. И все пак през последните няколко години бях радостно обхванат от нарастваща увереност, че моят Отец в небесата не е същество на силата, насилието или смъртта. Тази някога трептяща надежда сега пламна в най-сладкото уверение – Бог е любов, не само на думи, но и във всяко дело на Неговото съществуване! Не само в буквата, но и в духа и в истината!

Търсих този Отец с цялото си сърце; посветил съм се на това преследване, понякога треперещ и объркан, често в молитва, много пъти в сълзи, когато доказателствата най-накрая идват след много часове копаене на Писанията, търсейки златните им жили.

Сега, когато гледам в лицето на Исус, който е ходел по тази земя, имам сигурността, че виждам Отец. Наистина Бог в Христос е Този, който примирява света със Себе Си. Намирам любовта Му за убедителна, търпението Му за необозримо, милостта Му за възвишена и Неговата прошка е моя наслада.

Моля се с най-сърдечни надежди, слабите ми усилия да

говоря за божественото, да са отворили прозорец в ума ви, за да разберете красотата на безкрайния Бог, да усетите Неговото истинско великолепие като нежен Баща и да разберете, че Той е направил всичко в Неговата огромна сила, за да примири със Себе Си нашите заблудени умове, заразени от лъжите на Сатана.

Вкусете и вижте, че Господ е благ. Вземете принципите, които предоставих, и ги изпробвайте за собствено удовлетворение и нека откриете, скъпи читателю, същата скъпоценна радост, която аз намерих в лоното на нашия любящ Баща чрез Исус Христос, нашия Господ.

Никой човек никога не е виждал Бог. Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той *Го* изяви.
~ Йоан 1:18

От най-дълбоките и нежни взаимоотношения, които човешките сърца могат да познават, идва викът на нашия вечен Баща, който ни кани да Го опознаем, както се разкрива в Неговия Син, Исус.

За да отговорим на този призив, трябва да се ориентираме в старозаветния дом на огледалата, който сякаш представя Отец на естественото сърце като желаещ да унищожи милиони грешници по най-суровия начин, за да наложи стриктна справедливост.

Дали дълбочината на интимността и любовта са в хармония със смъртта, изискваща справедливост? Съблича ли Бог бащините Си одежди в замяна на брадвата на палача?

Доволни ли сте от подобни противоречия? Искате ли да намерите по-добър път? Тази книга представя десет инструмента за хармонизиране на любящия Исус с Бога от Стария завет.

БАЩА НА ЛЮБОВТА